ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย	ภาษาไทย
สาขา	**ภาควิชา**

เรื่อง การศึกษาคำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทย

A Study of Quantity Modifier Words in Thai Novels

นามผู้วิจัย นางสาววรรณนิสา ปานพรม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

(รองศาสตราจารย์วิภาวรรณ อยู่เย็น, อ.ด.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม .....

(รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทูล, ปร.ด.)

หัวหน้าภาควิชา .....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์โกวิทย์ พิมพวง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....

(รองศาสตราจารย์กัญจนา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... **เดือน** ..... **พ.ศ.** .....

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาคำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทย

A Study of Quantity Modifier Words in Thai Novels

โดย

นางสาววรรณนิสา ปานพรม

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วรรณนิสา ปานพรม 2555: การศึกษาคำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทย ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์วิภาวรรณ อยู่เย็น, อ.ด. 374 หน้า

การศึกษาเรื่อง “คำขยายบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทและการเกิดของคำขยายบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทย โดยเก็บข้อมูลจากนวนิยายไทยจำนวน 25 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า คำขยายบอกปริมาณที่พบทั้งหมดมีจำนวน 508 คำ แบ่งเป็นประเภทหลักได้ 4 ประเภท คือ คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม 83 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.34 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา 386 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย 30 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.91 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.77 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

การเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา พบว่า ช่วงเวลาที่ 1 ปรากฏคำขยายบอกปริมาณ จำนวน 107 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.46 ช่วงเวลาที่ 2 ปรากฏคำขยายบอกปริมาณ จำนวน 145 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.72 ช่วงเวลาที่ 3 ปรากฏคำขยายบอกปริมาณ จำนวน 134 คำ คิดเป็นร้อยละ 25.62 และช่วงเวลาที่ 4 ปรากฏคำขยายบอกปริมาณ จำนวน 137 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.2 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วงเวลา

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลามี 3 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก ตำแหน่งหลังคำหลัก และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก โดยพบว่าในนวนิยายไทยมีการใช้คำขยายบอกปริมาณ ตำแหน่งหลังคำหลักมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 95.25 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก คิดเป็น 4.78 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

_____ _____ ___ / ___ / ___

ลายมือชื่อนิสิต ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Wannisa Panprom 2012: A Study of Quantity Modifier Words in Thai Novels.
Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai Language.
Thesis Advisor: Associate Professor Wipawan Yooyen, Ph.D. 374 pages.

The study on "A Study of Quantity Modifier Words in Thai Novels" was aimed at studying the type and formulation of quantity modifier words appeared in Thai novel by collecting data from Thai novel of 25 stories. The research of type showed that adverbial modification found all had 508 words, divided into 4 major types: an adverb modifying a noun of 83 words accounted for 16.34 percent of all quantity modifier words, an adverb modifying a verb of 386 words accounted for 75.98 percent of all quantity modifier words, an adverb modifying another adverb of 30 words accounted for 5.91 percent of all quantity modifier words and an adverb modifying a noun and a verb of 9 words accounted for 1.77 of all quantity modifier words.

Further, studied on the formulation of quantity modifier words in Thai novel at 4 different times showed that period 1 appeared adverbial modification of 107 words accounted for 20.46 percent, period 2 appeared adverbial modification of 145 words accounted for 27.72 percent, period 3 found 134 words accounted for 25.62 percent and period 4 found 137 words accounted for 26.2 percent of all 4 periods.

In addition, the researcher found that the formation position of quantity modifier words in Thai novel at all 4 periods had 3 positions: in front of major word, behind major word and in front of and behind major word. Thai novel had been used quantity modifier words at the most behind major word accounted for 95.25 percent of all quantity modifier words, secondary was the position in front of major word accounted for 4.78 of all quantity modifier words and the position in front of and behind major word accounted for 1.11 percent of all quantity modifier words.

_____ _____ ___ / ___ / ___

Student's signature Thesis Advisor's signature

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร. วิภาวรรณ อยู่เย็น ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร. สิริวรรณ นันทจันทูล กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้ความรู้ ข้อแนะนำต่าง ๆ พร้อมทั้งตรวจและแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงและจะระลึกถึงพระคุณนี้ตลอดไป

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาตราจารย์ ดร. สมเกียรติ รักษ์มณี ประธานการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร. นิตยา กาญจนะวรรณ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่กรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณ อาจารย์สุรีย์รัตน์ บำรุงสุข ที่เอื้อเฟื้อเอกสารอันเป็นประโยชน์แก่วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ทุกท่านทุกระดับ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยจะสำนึกพระคุณนี้อย่างมิรู้ลืม

ขอกราบระลึกถึงพระคุณของคุณ พ่อชำนาญ ปานพรม คุณแม่ประไพศรี ปานพรม และพี่ชาย นายวรรณศาสตร์ ปานพรม ผู้มีพระคุณทั้งสามซึ่งเพียรทำทุกอย่างเพื่ออนาคตของลูกและของน้องอย่างมิรู้จักเหน็ดเหนื่อยตลอดมา ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จดังทุกวันนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอระลึกถึงความมีน้ำใจและกำลังใจของเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ทุกคนที่มอบให้ โดยเฉพาะเพื่อนที่หอพัก และเพื่อนกลุ่มบีสิบสอง ที่อยู่เป็นกำลังใจให้คำปรึกษา ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้จนสำเร็จ

วรรณนิสา ปานพรม

ตุลาคม 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง (3)

บทที่ 1 บทนำ 1

ความเป็นมาและความสำคัญ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย 3

ประโยชน์ที่ได้รับ 3

ขอบเขตของการวิจัย 4

นิยามศัพท์ 5

สัญลักษณ์ 6

บทที่ 2 การตรวจเอกสาร 7

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำขยายบอกปริมาณ 7

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายไทย 23

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 25

บทที่ 3 วิธีการวิจัย 36

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 36

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 38

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 41

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล 42

บทที่ 4 ผลการวิจัย 43

ประเภทของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย 43

การเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย 91

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ 109

สรุปผลการวิจัย 109

ข้อเสนอแนะ 114

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

เอกสารและสิ่งอ้างอิง	115
ภาคผนวก	120
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	374

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์ต่าง ๆ	19
2	ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม	49
3	ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	73
4	ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	80
5	ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา	84
6	ประเภทคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย	86
7	การเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วง	94
8	ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 1	101
9	ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 2	103
10	ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 3	105
11	ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 4	107
12	ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา	108

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นวนิยายไทยเป็นงานเขียนบันเทิงคดีประเภทหนึ่งที่ผู้เขียนเล่าเรื่องราวของตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยมีภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้เขียนใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตัวละครผ่านบทสนทนา การบรรยายเรื่องราว การดำเนินเรื่อง เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ และรับสารได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการ ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องมีความประณีตในการเลือกสรรคำต่าง ๆ เพื่อสร้างมโนภาพแก่ผู้อ่านให้ตรงตามความต้องการของตน

เนื่องด้วยลักษณะภาษาของนวนิยายที่ต้องใช้คำในการสร้างจิตนาการให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพ การใช้ “คำขยาย” จึงเป็นวิธีการที่นำมาใช้ในการแต่งนวนิยายเพื่อขยายความให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการอย่างชัดเจน นววรรณ พันธุเมธา (2553: 37) อธิบายความหมายของ คำขยายไว้ว่า “คำขยาย หมายถึง คำที่ใช้ขยายคำหลักหรือขยายคำขยายด้วยกันเอง” คำขยายนี้ในทางหลักภาษาไทยได้แก่ คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ โดยคำทั้ง 3 ชนิดนี้มีชื่อเรียกที่แตกต่างไปตามหน้าที่การใช้ คือ ถ้าใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป เรียกว่า คำวิเศษณ์ (อุปกิตศิลปสาร, 2531: 87) เป็นคำวิเศษณ์ที่ขยายคำนาม เรียกว่า คำคุณศัพท์ (บรรจบ พันธุเมธา, 2525: 175) เป็นคำวิเศษณ์ที่ขยายกริยา หรือคำคุณศัพท์ เรียกว่า คำกริยาวิเศษณ์ (บรรจบ พันธุเมธา, 2525: 181) จากคำอธิบายข้างต้นพบว่า ทั้งคำขยาย คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ต่างทำหน้าที่เดียวกัน คือ เป็นคำที่ขยายหรือประกอบคำอื่นเพื่อบอกลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ให้มีความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น บอกปริมาณของสี บอกปริมาณของอารมณ์ บอกขนาดของสิ่งต่าง ๆ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

1) สีน้ำเงิน<u>อ่อน</u>**จี๊ด** (ดอกไม้สด, 2505: 149)
2) เด็กผู้ชาย<u>ร่าง</u>**กะจ้อยร่อย** (ดอกไม้สด, 2477: 50)

ตัวอย่างที่ 1) คำว่า “จี๊ด” เป็นคำขยายที่ให้ความหมายในเชิงปริมาณ เมื่อนำมาขยายคำว่า สีน้ำเงิน เป็น อ่อน**จี๊ด** หมายถึง สีน้ำเงินอ่อนมาก ตัวอย่างที่ 2) คำว่า “กะจ้อยร่อย” เป็นคำขยายที่ให้ความหมายบอกปริมาณขนาด เมื่อนำมาขยายคำว่า เด็กผู้ชาย เป็น ร่าง**กะจ้อยร่อย** หมายถึง เด็กผู้ชายที่มีขนาดตัวเล็ก ซึ่งคำขยายที่ทำหน้าที่บอกปริมาณเหล่านี้ เป็นคำชนิดหนึ่งที่นำมาใช้ในการแต่ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นวนิยายเพื่อถ่ายทอดมโนภาพลักษณะต่าง ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่ง อุดม พรประเสริฐ (2523: 288) ได้กล่าวถึงการใช้คำเพื่อบอกลักษณะปริมาณว่า “การบอกลักษณะปริมาณว่ามากหรือน้อยให้เป็นหน่วยที่แน่นอนย่อมเป็นไปได้ยาก จึงต้องใช้คำขยายเพื่อบอกลักษณะของปริมาณให้ตรงตามความต้องการได้” ดังนั้นคำขยายที่บอกปริมาณจึงมีการใช้คำที่หลากหลายและนำคำแปลกใหม่มาใช้ให้ตรงตามปริมาณที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อความหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ศิษย์เก่ามาชุมนุมกันรับประทานอาหารท่ามกลางเสียงเพลงจากวงดนตรีที่สมาชิก**บาง**รายหามา

เรื่อง น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน, 2552: 7)

เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า “บาง” หมายถึง จำนวนบางส่วนไม่ใช่จำนวนทั้งหมด ทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ สมาชิก

ตัวอย่างที่ 2

ผมเชื่อว่าหล่อนมิได้ตั้งใจจะดูหมิ่นผม นอกจากเป็นธรรมดาของผู้หญิง ที่ได้รับความอบรมอย่างสมัยใหม่**เจี๊ยบ**ในอเมริกา

เรื่อง ศัตรูเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด, 2505: 6)

เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า “เจี๊ยบ” หมายถึง มาก จัด ยิ่งนัก ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพว่าสมัยใหม่มาก

ตัวอย่างที่ 4

แต่ชีวิตของผมได้ประพฤติการรบาปหยาบช้ามาเป็นอันมากทั้งน้ำใจก็ทมิฬหินชาติเลวทรามได้สร้างสมเวรกรรมไว้**เหลือที่จะคณนา**

เรื่อง ลูกผู้ชาย (ศรีบูรพา, 2546: 252)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า “เหลือที่จะคณนา” หมายถึง เหลือที่จะนับได้ ทำหน้าที่ขยายคำกริยา สร้างสมเวรกรรม ว่ามีจำนวนมากเกินกว่าจะนับได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าภาษาในนวนิยายมีการใช้คำขยายบอกปริมาณจำนวนมาก เพื่ออธิบายลักษณะของสิ่งต่าง ๆ และช่วยสร้างมโนภาพขึ้นในใจของผู้อ่าน ให้มีความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากการศึกษาเรื่องคำขยายพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำขยาย ได้แก่ งานวิจัยของ อุดม พรประเสริฐ (2523) ศึกษาเรื่อง คำวิเศษณ์สองพยางค์ในภาษาอีสาน โดยศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้าง ตำแหน่ง หน้าที่ ความหมาย และการใช้คำวิเศษณ์สองพยางค์ จิราภรณ์ ไชยศรี (2527) ศึกษาเรื่อง คำขยายกริยาในภาษาถิ่นลำพูน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำขยายในภาษาถิ่นลำพูน การแบ่งชนิดของคำขยายกริยาโดยอาศัยความหมายของคำเป็นหลัก จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาพบว่า ไม่มีการศึกษาคำขยายบอกปริมาณโดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย โดยพิจารณาประเภท และการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย เพื่อความรู้ที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ภาษาไทยและแสดงเอกลักษณ์ด้านภาษาไทยให้สืบเนื่องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเภทของคำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทย
2. เพื่อศึกษาการเกิดของคำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบประเภทของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย
2. ทำให้ทราบปริมาณการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย
3. ทำให้ทราบตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาคำขยายบอกปริมาณซึ่งปรากฏอยู่ในนวนิยายไทย โดยใช้เกณฑ์การแบ่งยุคนวนิยายของ นภัทร อังกูรสินทนา เป็น 4 ช่วงเวลา ดังนี้

ช่วงเวลาที่ 1 คือ ช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475 ศึกษาจากนวนิยายไทย 5 เรื่อง ได้แก่

1. ลูกผู้ชาย ของ ศรีบูรพา
2. ศัตรูของเจ้าหล่อน ของ ดอกไม้สด
3. ละครแห่งชีวิต ของ มจ. อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์
4. ผิวเหลืองผิวขาว ของ มจ. อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์
5. กรรมเก่า ของ ดอกไม้สด

ช่วงเวลาที่ 2 คือ ช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500 ศึกษาจากนวนิยายไทย 7 เรื่อง ได้แก่

1. หนึ่งในร้อย ของ ดอกไม้สด
2. ชายสามโบสถ์ ของ ไม้ เมืองเดิม
3. หญิงคนชั่ว ของ ก. สุรางคนางค์
4. ข้างหลังภาพ ของ ศรีบูรพา
5. ปักกิ่งนครแห่งความหลัง ของ สด กูรมะโรหิต
6. แม่สายสะอื้น ของ อ. ไชยวรศิลป์
7. สี่แผ่นดิน ของ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช

ช่วงเวลาที่ 3 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515 ศึกษาจากนวนิยายไทย 6 เรื่อง ได้แก่

1. คู่กรรม ของ ทมยันตี
2. สายหยุดบ่หยุด ของ สุวรรณี สุคนธา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. เสเพลบอยชาวไร่ ของ รงษ์ วงษ์สวรรค์
4. แววัน ของ โบตั๋น
5. เขาชื่อกานต์ ของ สุวรรณี สุคนธา
6 ตะวันตกดิน ของ กฤษณา อโศกสิน

กลุ่มตัวอย่างที่ 4 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน ศึกษาจากนวนิยายไทย 7 เรื่อง ได้แก่

1. คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ ของ สุวรรณี สุคนธา
2. ลูกอีสาน ของ คำพูน บุญทวี
3. อังสนาหย่าผัว ของ รพีพร
4. สุดแต่ใจจะไขว่คว้า ของ โบตั๋น
5. หน้าต่างบานแรก ของ กฤษณา อโศกสิน
6. ทวิภพ ของ ทมยันตี
7 น้ำเล่นไฟ ของ กฤษณา อโศกสิน

นิยามศัพท์

คำขยายบอกปริมาณ หมายถึง คำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม คำกริยา และคำขยาย ให้มีความชัดเจนในเรื่องของปริมาณว่ามากหรือน้อย ที่แสดงเป็นถ้อยคำมิใช่ตัวเลข หรือจำนวนเลข

คำหลัก หมายถึง คำนาม หรือคำกริยา ที่คำขยายบอกปริมาณมาขยาย

นวนิยายไทย หมายถึง วรรณกรรมลายลักษณ์ที่แต่งขึ้นเป็นร้อยแก้ว มีเรื่องราวที่สมจริงโดยอาศัยฉากหรือเหตุการณ์จริง หรืออิงความเป็นจริง มีบทสนทนาและบรรยายเหตุการณ์อย่างคนทั่วไป โดยต้องเป็นเรื่องราวที่นักเขียนไทยแต่งขึ้นมาใหม่ ไม่ใช่แปลมาจากนวนิยายภาษาต่างประเทศ โดยเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2444 จนถึงปัจจุบัน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สัญลักษณ์

ตัวหนา คือ คำขยายบอกปริมาณ

_____ คือ คำหลัก

ตัวเอียง คือ คำขยาย

ตัวอย่าง

เด็กผู้ชาย<u>ร่าง</u>**กะจ้อยร่อย**

คำหลัก คำขยายบอกปริมาณ

ประสงค์จะตากลมให้<u>ความหนักอึ้ง</u>ในสมองลด*น้อย***ลง**

คำหลัก คำขยาย คำขยายบอกปริมาณ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยเรื่อง การศึกษาคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำขยายบอกปริมาณ

    1.1 คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม
    1.2 คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง
    1.3 คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายไทย

    2.1 ความหมายของนวนิยายไทย
    2.2 วิวัฒนาการของนวนิยายไทย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

    3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำขยาย
    3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายไทย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำขยายบอกปริมาณ

คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม

ไวยากรณ์ดั้งเดิม (Traditional Grammar) หมายถึง ไวยากรณ์ของภาษาใดภาษาหนึ่งที่ใช้ไวยากรณ์ละตินหรือกรีกเป็นพื้นฐาน ซึ่งในกรณีภาษาไทยก็คือการใช้ลักษณะบางประการของไวยากรณ์บาลีสันสกฤตมาอธิบายภาษาไทย (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2546: 290)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ไวยากรณ์ไทยตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม พบว่า มีการอธิบายเรื่องที่เกี่ยวกับคำขยายที่บอกปริมาณไว้ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2535: 90) ได้กล่าวถึงคำขยายบอกปริมาณไว้ในชนิดย่อยของคำวิเศษณ์ คือ ประมาณวิเศษณ์ โดยกล่าวไว้ ดังนี้

ประมาณวิเศษณ์ (อ่าน ประมาน-นะ-วิเสด) คือ คำวิเศษณ์บอกจำนวนผิดแผกกัน เช่น คำ มาก น้อย หมด ครบ สิ้น ฯลฯ จำนวนนับที่เรียกว่า ‘สังขยา’ หรือ ‘จำนวนเลข’ เช่น หนึ่ง สอง สาม ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ครบหนึ่ง ครบสอง ฯลฯ และบอกจำนวนขาดเกิน ฯลฯ เหล่านี้ เป็นต้น คำวิเศษณ์เหล่านี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. บอกจำนวนไม่มีจำกัด เป็นคำบอกจำนวนคร่าว ๆ ซึ่งไม่รู้จำนวนที่ชัดเจน เช่นคำ มาก น้อย หลาย ทั้งหลาย จุ กัน มีลักษณะการใช้ ดังนี้

1.1 ประกอบนาม คน **มาก** คน **หลาย** เรือ **จุ** เรือไม่ **จุ** ฯลฯ

1.2 ประกอบกริยา กิน **มาก** กิน **หลาย** กิน **จุ** กินไม่ **จุ** เขานอน **กัน** แล้ว ฯลฯ

2. บอกจำนวนจำกัด เป็นคำบอกกำหนดขีดขั้นให้รู้ได้ว่าเพียงนั้นเพียงนี้ เช่นคำ **หมด ทั้งหมด ปวง ทั้งปวง ผอง ทั้งผอง ทุก บรรดา** ฯลฯ

2.1 ประกอบนาม คน**หมด** คน**ทั้งหมด ปวง**คน **ผอง**คน คน**ทั้งปวง** คน**ทั้งผอง** คน**ทุก**คน **บรรดา**คน ฯลฯ

2.2 ประกอบกริยา กิน **หมด** กิน **ทั้งหมด** ฯลฯ

3. บอกจำนวนแบ่งแยก เป็นคำแสดงจำนวนแยกออกเป็นพวก ๆ เช่น คำ บาง บ้าง ต่าง ต่างๆ ฯลฯ และแสดงจำนวนเป็นรายตัว เช่น คนละ ละคน สิ่งละ ละสิ่ง ฯลฯ มีลักษณะการใช้ดังนี้

3.1 ประกอบนาม **บาง**คน **ต่าง**คน คน**ต่าง ๆ** สิ่ง**ละ**คน

3.2 ประกอบกริยา กิน**บ้าง ต่าง**ทำ ทำ**ต่าง ๆ** ทำ**ละ**ครั้ง (โบราณ) ฯลฯ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กำชัย ทองหล่อ (2550: 246) ได้กล่าวถึงคำขยายบอกปริมาณไว้ในชนิดย่อยของคำวิเศษณ์ คือ ประมาณวิเศษณ์ โดยกล่าวไว้ ดังนี้

ประมาณวิเศษณ์ คือ คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกจำนวน แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1. บอกจำนวนนับ เช่น :- หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ที่ห้า ฯลฯ จะใช้เป็นตัวเลข หรือตัวหนังสือก็ได้

2. บอกจำนวนปริมาณ คือ มิได้บอกลงไปว่าเท่านั้นเท่านี้ แต่กำหนดว่ามากหรือน้อย ซึ่งพอจะรู้ความหมายได้โดยปริมาณ เช่น มาก น้อย ทั้งหลาย หลาย จุ ทั้งปวง ทั้งหมด บรรดา คนละสิ่ง ต่าง บาง บ้าง กัน ฯลฯ เช่น

2.1 **บรรดา**คนที่มา**ล้วนแต่**กิน**จุทั้งสิ้น**

2.2 **ต่าง**คน**ต่าง**ทำ**กัน**ไป**คนละ**อย่าง

2.3 **บาง**คนก็ทำ**บ้าง**กิน**บ้าง**

คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง

ไวยากรณ์โครงสร้าง (Construction Grammar) หมายถึง ไวยากรณ์ที่วิเคราะห์ภาษาตามแนวภาษาศาสตร์โครงสร้าง โดยเชื่อว่าภาษาต้องมีโครงสร้าง สิ่งที่อยู่ในภาษา เช่น เสียง คำ วลี เป็นส่วนประกอบของโครงสร้าง ในการวิเคราะห์ภาษาจึงพยายามหาความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ อันเป็นส่วนประกอบของโครงสร้างเหล่านี้

ไวยากรณ์ไทยตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง พบว่า มีการอธิบายเรื่องที่เกี่ยวกับคำขยายบอกปริมาณดังนี้

วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2532: 52) ได้กล่าวถึงคำขยายบอกปริมาณไว้ในหมวดคำคุณศัพท์ ดังนี้

1. หมวดคำคุณศัพท์ หรือ คำกริยาอกรรมย่อย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำที่ปรากฏหลังคำนามแล้วร่วมกันทำหน้าที่เดียวกับคำนาม หรือคำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม ในภาษาไทย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 ประเภทที่ทำหน้าที่ขยายคำนามได้อย่างเดียวโดยอาจจะมีหรือไม่มีคำ ลักษณนามมาช่วยก็ได้ มีอยู่ไม่กี่คำได้แก่ คำว่า ส่วนตัว เปล่า ง่อย ใบ้ หัวปี และคำที่เกี่ยวกับสี เช่น น้ำตาล เทา ม่วง เป็นต้น

ตัวอย่าง

เขามีห้อง**ส่วนตัว**
เสื้อ**น้ำตาล**ยังไม่ได้ซัก

1.2 ประเภทที่ทำหน้าที่ขยายนามก็ได้ ทำหน้าที่กริยาเป็นกริยาอกรรมย่อยก็ได้ และเมื่อทำหน้าที่ขยายนามอาจมีหรือไม่มีคำลักษณนามมาร่วม

เสื้อเก่ายังใช้ได้ (ไม่มีลักษณนามมาร่วม)
เสื้อตัวเก่ายังใช้ได้ (มีลักษณนามมาร่วม)

คำกริยาอกรรมที่ปรากฏในช่องว่างของกรอบประโยคมดสอบที่ 4 ได้ ถือว่าเป็นคำกริยาอกรรมย่อย

4	นาม	-	กว่า	นาม	แล้ว
4	เสื้อ	เก่า	กว่า	กางเกง	แล้ว

ข้อสังเกต คำกริยาอกรรมย่อยนี้ตามตำราไวยากรณ์ดั้งเดิมเรียกว่า คำวิเศษณ์ขยายนาม หรือคำคุณศัพท์ แต่เนื่องจากคำประเภทนี้ปรากฏในตำแหน่งคำกริยาอกรรม และเป็นหมวดย่อยของคำกริยาอกรรมอีกทีหนึ่ง จึงเรียกว่า คำกริยาอกรรมย่อย

2. หมวดคำกริยาวิเศษณ์

คำที่ปรากฏหลังคำกริยา ในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบที่ 5

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5 นาม กริยาอกรรม -

5 ข้าว สวย จัง

ข้อสังเกต มีวิธีที่สังเกตว่าคำที่ตามหลังคำกริยา เป็นคำกริยาอกรรม หรือเป็นคำกริยาวิเศษณ์ ดังนี้ นำคำที่ตามหลังคำกริยามาใช้กับคำที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค แล้วดูว่ามีความหมายเหมือนเดิมหรือไม่ ถ้ามีความหมายเหมือนเดิมก็เป็นคำกริยาอกรรม ถ้าไม่เหมือนเดิมหรือไม่ได้ความก็เป็นคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

เขาลื่นหกล้ม แยกเป็น ***เขาลื่น , เขาหกล้ม*** ได้ ฉะนั้นคำว่า หกล้ม ก็เป็นคำกริยาอกรรม

เขาหัวเราะเก่ง แยกเป็น ***เขาหัวเราะ , เขาเก่ง*** ความหมายจะไม่เหมือนเดิม ฉะนั้นคำว่า เก่ง ก็เป็นคำกริยาวิเศษณ์

เขาหัวเราะมาก ถ้าแยกเป็น ***เขาหัวเราะ , เขามาก*** จะไม่ได้ความ เพราะ ***มาก*** ขยาย ***หัวเราะ*** ฉะนั้นคำว่า ***มาก*** ในประโยคนี้เป็นคำกริยาวิเศษณ์

นอกจากนี้สังเกตได้อีกว่าคำว่า มาก ในประโยคอื่นปรากฏในตำแหน่งคำกริยาอกรรมได้ เช่น **ปีนี้น้ำ *มาก***

ในที่นี้ถือว่า มาก เป็นคำพ้องรูปพ้องเสียงซึ่งมีคำหนึ่งเป็นคำกริยาวิเศษณ์ และอีกคำหนึ่งเป็นคำกริยาอกรรม

จึงสรุปได้ว่าคำกริยาวิเศษณ์ มีทั้งประเภทที่พ้องรูปพ้องเสียงกับคำกริยา เช่น ***มาก*** ในตัวอย่างข้างบนนี้ และประเภทที่ไม่พ้องกับคำกริยา เช่น ***จัง เหลือเกิน*** ฯลฯ

คำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต

ไวยากรณ์ปริวรรต (Tranformational Grammar) คือ ไวยากรณ์ที่นักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อ โนม ชอมสกี เสนอขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1957 (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2548: 207) ทั้งนี้นักภาษาศาสตร์ที่ได้ศึกษาไวยากรณ์ไทยตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต มีดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์ (2547: 175) ได้กล่าวถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคำขยายที่บอกปริมาณไว้ในชนิดย่อยของคำขยาย ไว้ 2 ชนิด ได้แก่ คำวิเศษณ์ และคำเสริม โดยอธิบายไว้ ดังนี้

1. วิเศษณ์ (adverb) เป็นส่วนหนึ่งของกริยา มีหน้าที่ขยายกริยาเท่านั้น

1.1 สามัญวิเศษณ์ เป็นวิเศษณ์ที่ขยายกริยาที่มาข้างหน้า เป็นตัวช่วยที่ทำให้กริยามีสีสันและความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น

น้ำแก้วนี้เย็น***เจี๊ยบ***
เขาไข้สูงนอน***แช่ว***อยู่ในห้อง

1.2 อภิขณวิเศษณ์ เป็นวิเศษณ์บอกความถี่ ได้แก่ บ่อย บ้าง เสมอ เช่น

น้องสาวผมไปที่นั่น***บ่อย***หรือ

1.3 วิเศษณ์นำหน้ากริยา ได้แก่ ทั้ง และ เพียง เช่น

พวกเรามากัน***ทั้งหมด***
เขาล้ม***ทั้ง***ยืน

1.4 วิเศษณ์ด้วยการซ้ำวิเศษณกริยา การซ้ำวิเศษณกริยาทำให้กลายเป็นวิเศษณ์ได้ เช่น

เดิน***เบา ๆ*** หน่อยพ่อกำลังหลับ

วิเศษณ์ด้วยการซ้ำพยัญชนะต้นหรือพยางค์หน้าของคำ ในภาษาไทยมีคำซ้ำพยัญชนะต้นหรือพยางค์หน้าที่เป็นวิเศษณ์อยู่เป็นจำนวนมาก เช่น

ผมรู้สึกว่าหัวใจผมเต้น***ตึ๊กตั้ก***
เขาแก่ก็จริง แต่ยังไม่***หง่าเหงอะ***

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. คำเสริม

ปริมาณ บางทีก็เรียกว่า สังขยา จัดว่าเป็นบริวารของนาม ในทำนองเดียวกับวิเศษณ์เป็นบริวารของกริยา แบ่งเป็น 4 ชนิด คือ

2.1 ปริมาณการบอกจำนวน ได้แก่ เลขจำนวนต่าง ๆ ปกติเกิดหลังนามหรือนำหน้าลักษณ-นาม เช่น

เขาได้เงินเดือน **7,000** บาท

2.2 ปริมาณบอกจำนวนเฉพาะ ได้แก่ ***เดียว ทั้ง ทุก อื่น โดย เดียว*** และ ***อื่น*** เกิดหลังนาม แต่ ***ทั้ง*** และ ***ทุก*** เกิดนำหน้านาม เช่น

เข้ามาคน***เดียว***
เธอเห็นผมเป็นคน***อื่น***
เมียผมหายไป***ทั้ง***วัน
เธอมาขลุกอยู่ที่นี่***ทุก***วัน

2.3 ปริมาณโดยปริมาณ ได้แก่ ***กี่ เกือบ แค่ ตั้ง น้อย บาง เพียง มาก ราว ๆ สัก หลาย*** เกิดหน้าลักษณนามหรือนาม ***กี่*** มีลักษณะประจำคำ <+คำถาม> ประกอบอยู่ด้วย แต่เมื่อไรมี ***ไม่*** นำ <+คำถาม> จะถูกขจัดออกไป น้อย มาก หลาย เป็นปริมาณที่สามารถปฏิเสธนำได้

2.4 เลขลำดับที่ เป็นการนำ ***ที่*** เติมหน้าเลขจำนวนเพื่อบอกลำดับที่ หรือคำที่ยืมจากภาษาอื่น เช่น ***ปฐม*** (ภาษาสันสกฤต) ***ช้อย*** (ภาษาไทยถิ่น) ***อี่*** (ภาษาไทยถิ่น) ***เอื้อย*** (ภาษาไทยถิ่น) เช่น

เดือน***ยี่***ที่ดอยตุงอากาศยังหนาว (ภาษาถิ่น)

นววรรณ พันธุเมธา (2553: 61) ได้กล่าวถึงคำขยายที่บอกปริมาณไว้ในชนิดย่อยของคำขยาย โดยกล่าวไว้ 2 ชนิด ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำขยาย คือ คำที่ใช้ขยายคำหลักหรือขยายคำขยายด้วนกันเอง คำขยายของนววรรณที่เกี่ยวข้องกับคำขยายที่บอกปริมาณ แบ่งได้ดังนี้

1. คำขยายที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา
2. คำที่ขยายคำนาม
3. คำที่ขยายคำกริยา
4. คำที่ขยายคำขยาย

คำขยายที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา

1. คำบอกจำนวน

คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำนามจะบอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ จำนวนเลข เช่น หนึ่ง สอง สาม สี่ ซึ่งอาจจะเขียนโดยใช้ตัวเลขแทนได้ว่า 1 2 3 4 และคำอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับจำนวนและปริมาณ เช่น ครึ่ง ค่อน บาง ทุก หลาย ทั้ง คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำนามทุกคำจะต้องใช้ร่วมกับคำแยกประเภท เช่น

ก. มีแก้ว *2* ใบ บนโต๊ะ
ข. *มีแก้ว *2* ใบ บนโต๊ะ
ก. มีแก้วใบ *หนึ่ง* บนโต๊ะ
ข. *มีแก้วใบ *หนึ่ง* บนโต๊ะ
ก. เด็ก *หลาย* คนฉันไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย
ข. *เด็ก *หลาย* คนฉันไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย

ประโยค ข. ไม่ถูกไวยากรณ์เพราะไม่มีคำแยกประเภทตามหลักคำบอกจำนวน

คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำกริยาจะบอกจำนวนหรือปริมาณของกริยานั้น ๆ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) คำบอกจำนวนที่ใช้ร่วมกับคำแยกประเภท ใช้บอกจำนวนครั้งจำนวนชนิดของกริยา ฯลฯ ได้แก่ จำนวนเลข และคำอื่นๆ ที่เกี่ยวกับจำนวนและปริมาณ เช่น บาง ทุก หลาย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2) คำบอกจำนวนที่ไม่ใช้ร่วมกับคำแยกประเภท ใช้บอกปริมาณของกริยาว่ามากน้อยเพียงไร หรือทำกริยานั้นโดยตลอดเพียงอย่างเดียวหรือไม่ ได้แก่ หน่อย หน่อย ๆ นิดหน่อย จัง บ้าง นัก ชะมัด ยิ่ง เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

แม่ตีฉัน 3 ที
เขาว่าฉันหลายครั้ง
เข้าซ้อม 2 หน
ก๋วยเตี๋ยวร้านนี้อร่อยนัก
ผู้หญิงคนนี้สวยจัง

จากตัวอย่าง 3 หลาย และ 2 ในประโยคที่ 1-3 เป็นคำบอกจำนวนที่ใช้ร่วมกับคำแยกประเภท ส่วน นัก และ จัง ในประโยคที่ 4 และ 5 เป็นคำบอกจำนวนที่ไม่ใช้กับคำแยกประเภท

2. คำที่ขยายคำนาม

คำคุณศัพท์ใช้ขยายคำนามสามัญ ช่วยแสดงสภาพหรือคุณสมบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

- ฉันชอบสี***ม่วง***
- มีค่าใช้จ่าย***เบ็ดเตล็ด***

3. คำที่ขยายคำกริยา

คำพิเศษณ์ช่วยแสดงคุณสมบัติของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คำกริยาที่ใช้คำพิเศษณ์ขยายอาจเป็นคำกริยาที่แสดงอาการ แสดงสภาพ หรือแสดงการประสบ

1) คำพิเศษณ์ที่ขยายกริยาแสดงอาการ เช่น

ตาสุขดีใจหัวเราะ***ร่า***
ยายหนูเดิน***เตาะแตะ***เข้ามาหา
คุณลุงเต้น***ผาง***เมื่อรู้ข่าว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2) คำพิเศษณ์ที่ขยายกริยาแสดงสภาพ เช่น

เสื้อน้อยคับ***ปิ๋ง***
กางเกงเขาใหม่เอี่ยมแต่สั้น***เต่อ***
เขาเหลาดินสอเสียแหลม***เปี๊ยบ***

3) คำพิเศษณ์ที่ขยายกริยาแสดงการประสบ เช่น

เขาเจ็บ***แปล๊บ***ที่หัวไหล่
ฉันโกรธ***จี๊ด***ขึ้นมาทันที
เขาเย็น***วาบ***ที่ปลายเท้า

คำบอกความถี่บอกความหมายว่ากริยาอย่างหนึ่งเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไรในระยะเวลาหนึ่ง เช่น คำว่า *เรื่อย บ่อย เสมอ* ฯลฯ

เรื่อย ขยายกริยา แสดงว่ากริยานั้น ๆ เกิดขึ้นหลายครั้งต่อเนื่องกันไป เช่น

เขาผิดนัด*เรื่อย*
เขาอารมณ์เสีย*เรื่อย*

บ่อย ขยายกริยา แสดงว่ากริยานั้น ๆ เกิดขึ้นหลายครั้ง ในระยะเวลาไม่ห่างกัน เช่น

เขาผิดนัด*บ่อย*
เขาอารมณ์เสีย*บ่อย*

เสมอ ขยายกริยา แสดงว่ากริยานั้น ๆ เกิดขึ้นเป็นปรกติ เช่น

เขาผิดนัด*เสมอ*
เขาอารมณ์เสีย*เสมอ*

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

4. คำที่ขยายคำขยาย

คำบอกความสำคัญใช้ขยายคำนาม คำกริยา คำบอกจำนวน บอกจำนวน ได้แก่ เพียง แค่ ถึง ตั้ง

เพียง แค่ ถึง ตั้ง ใช้หน้าคำนามเพื่อบอกความเห็นของผู้พูดว่าสิ่งที่กล่าวถึงสำคัญหรือไม่สำคัญ เช่น

เขาเป็น*แค่*นายอำเภอ
เขาเป็น*ถึง*นายอำเภอ

แค่ ใช้หน้าคำกริยาช่วยบอกความเห็นของผู้พูดว่ากริยาที่กล่าวถึงไม่สำคัญ เช่น

เขา*แค่*บาดเจ็บเล็กน้อย
ผม*แค่*มาสาย

เพียง แค่ ถึง ตั้ง ใช้หน้าคำบอกจำนวน ช่วยบอกความเห็นของผู้พูดว่าจำนวนนั้นมากหรือน้อย เช่น

มี*ตั้ง* 10 ใบ
ผมตีลูก*เพียง* 3 ที

เพียง และ *แค่* ใช้หน้าประโยคก็ได้ ช่วยบอกความเห็นของผู้พูดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เช่น

*เพียง*ผมผลักเบา ๆ ประตูก็เปิด
*แค่*ลูกป่วยนิดหน่อยคุณไม่ควรลาหยุด

แค่ และ เพียง อาจใช้ร่วมกันเป็นกลุ่มคำ เพียงแค่ หรือ แค่เพียง ใช้หน้ากริยาหรือประโยค เพียง อาจใช้ร่วมกับ แต่ เป็นกลุ่มคำ เพียงแต่ ใช้หน้ากริยาหรือประโยค ถึง อาจใช้ร่วมกับ กับ เป็นกลุ่มคำ ถึงกับ ใช้หน้ากริยาหรือประโยค

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากการอธิบายคำขยายที่บอกปริมาณจากไวยากรณ์ทั้ง 3 หลักการดังกล่าวสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 1 สรุปคำขยายบอกปริมาณตามแนวไวยากรณ์ต่าง ๆ

ไวยากรณ์	ชนิดของคำ	ความหมาย	ตำแหน่ง	หน้าที่
ไวยากรณ์ดั้งเดิม	ประมาณวิเศษณ์ (พระยาอุปกิตศิลปสาร)	คือ คำวิเศษณ์บอกจำนวนผิดแผกกัน	ใช้ประกอบทั้งข้างหน้าและข้างหลัง	1) บอกจำนวนไม่มีจำกัด เช่น มาก น้อย หลาย ทั้งหลาย จุ 2) บอกจำนวนจำกัด เช่น หมด ทั้งหมด ปวง ทั้งปวง ผอง ทั้งผอง ทุก บรรดา 3) บอกจำนวนแบ่งแยก เช่น บาง บ้าง ต่าง ต่าง ๆ ฯลฯ และแสดงจำนวนเป็นรายตัว เช่น คนละ ละคน สิ่งละ ละสิ่ง ฯลฯ
	ประมาณวิเศษณ์ (กำชัย ทองหล่อ)	คือ คำวิเศษณ์ที่ประกอบบอกจำนวน	ใช้ประกอบทั้งข้างหน้าและข้างหลัง	1) บอกจำนวนนับ เช่น หนึ่ง สอง สาม 2) บอกจำนวนปริมาณ คือ มิได้บอกลงไปว่าเท่านั้นเท่านี้ แต่กำหนดว่ามากหรือน้อยซึ่งพอจะรู้ความหมายได้โดยปริมาณ เช่น มาก น้อย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ไวยากรณ์	ชนิดของคำ	ความหมาย	ตำแหน่ง	หน้าที่
	คำคุณศัพท์ หรือ คำกริยาอกรรมย่อย	-	ใช้ประกอบข้างหลังคำนาม	1) ทำหน้าที่ขยายคำนามได้อย่างเดียว 2) ทำหน้าที่ขยายนามก็ได้ ทำหน้าที่กริยาเป็นกริยาอกรรมย่อยก็ได้ เช่น เสื้อ***เก่า***ยังใช้ได้
ไวยากรณ์โครงสร้าง	หมวดคำกริยาวิเศษณ์	คำที่ปรากฏหลังคำกริยา ในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบ 5 5 ข้าว สวย **จัง**	คำที่ปรากฏหลังคำกริยาในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบ 5 5 ข้าว สวย **จัง**	ทำหน้าที่ขยายกริยา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ไวยากรณ์	ชนิดของคำ	ความหมาย		ตำแหน่ง	หน้าที่
ไวยากรณ์ปริวรรต	อุดม วโรตสิกขดิตถ์	วิเศษณ์	เป็นส่วนหนึ่งของกริยา มีหน้าที่ขยายกริยาเท่านั้น	ใช้ประกอบทั้งข้างหน้าและข้างหลังคำกริยา	มีหน้าที่ขยายกริยาเท่านั้น
		คำเสริม (ปริมาณ)	เป็นส่วนหนึ่งของนาม มีหน้าที่ขยายนามเท่านั้น	ใช้ประกอบทั้งข้างหน้าและข้างหลังคำนาม	มีหน้าที่ขยายนามเท่านั้น
	นววรรณ พันธุเมธา	คำขยาย 1) คำที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา	คำบอกจำนวน	ใช้ขยายคำนามบอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งต่างๆ	-	มีหน้าที่ขยายคำนาม
		2) คำที่ขยายคำนาม	คำคุณศัพท์	เป็นคำที่ใช้ขยายคำนามสามัญ ช่วยแสดงสภาพหรือคุณสมบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น	-	มีหน้าที่ขยายคำนามสามัญ ช่วยแสดงสภาพหรือคุณสมบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ไวยากรณ์	ชนิดของคำ	ความหมาย			ตำแหน่ง	หน้าที่
ไวยากรณ์ปริวรรต	นววรรณพันธุเมธา	3) คำที่ขยายคำนาม	คำคุณศัพท์	เป็นคำที่ใช้ขยายคำนามสามัญ ช่วยแสดงสภาพหรือคุณสมบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น	-	มีหน้าที่ขยายคำนามสามัญ ช่วยแสดงสภาพหรือคุณสมบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
		4) คำที่ขยายคำกริยา	คำพิเศษณ์	คำพิเศษณ์ช่วยแสดงคุณสมบัติของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น	-	มีหน้าที่ช่วยแสดงคุณสมบัติของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คำกริยาที่ใช้คำพิเศษณ์ขยายอาจเป็นคำกริยาที่แสดงอาการ แสดงสภาพ หรือแสดงการประสบ
			คำบอกความถี่	คำที่บอกความหมายว่ากริยาอย่างหนึ่งเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไรในระยะเวลาหนึ่ง	-	มีหน้าที่ขยายคำกริยา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายไทย

ความหมายของนวนิยายไทย

Encyclopedia America (1990: 505) ได้อธิบายความหมายและลักษณะของนวนิยายไว้ดังนี้ “นวนิยายเป็นงานเขียน ไม่ใช่มุขปาฐะ เป็นเรื่องเล่าร้อยแก้วของเรื่องราวสมมุติที่มีความยาวและความซับซ้อนอย่างเป็นแก่นสาร”

เปลื้อง ณ นคร (2535: 160) ได้อธิบายความหมายของนวนิยายไว้ว่า “เป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วซึ่งกล่าวถึงเรื่องราวของมนุษย์ตามที่เป็นอยู่ทุกวันนั้น คือ นวนิยาย”

สุพรรณี วราทร (2519: 1) ได้กล่าวถึงความหมายของนวนิยายไว้ดังนี้ “นวนิยาย หมายถึง เรื่องร้อยแก้วแบบพรรณนาโวหาร หรือเรื่องเล่าที่สมมุติขึ้น ซึ่งมีความยาวเกินกว่า 30,000-40,000 คำ สำหรับนวนิยายไทยเริ่มมีขึ้นเมื่อปลายรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งอยู่ในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20”

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 429) ได้อธิบายความหมายของนวนิยายไว้ดังนี้ นวนิยาย หมายถึง น. เรื่องยาวที่แต่งขึ้นเป็นแบบร้อยแก้ว จากชีวิตจริง นิทานพื้นบ้านพื้นเมือง จินตนาการ หรือประสบการณ์ เป็นต้น

สรุปได้ว่า นวนิยาย หมายถึง รูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมลายลักษณ์ที่แต่งขึ้นเป็นเรื่องราวที่มีลักษณะสมจริง โดยอาศัยฉากหรือเหตุการณ์จริง หรืออิงความเป็นจริง มีบทสนทนาของตัวละคร และบรรยายเหตุการณ์อย่างคนทั่วไป

วิวัฒนาการของนวนิยายไทย

สุพรรณี วราทร (2519: 115) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการของนวนิยายไทย ไว้ดังนี้

การประพันธ์นวนิยายไทยเริ่มต้นจากอิทธิพลของเรื่องแปลจากภาษาตะวันตกตั้งแต่รัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้รุ่งเรืองขึ้นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า-เจ้าอยู่หัว และเจริญสูงสุดในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว วิวัฒนาการของนวนิยายไทย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตั้งแต่ พ.ศ. 2443 เป็นต้นมา จนถึง พ.ศ. 2475 แบ่งตามลักษณะการประพันธ์และเนื้อเรื่องได้ 4 ระยะ ดังนี้

ระยะแรก ตั้งแต่ พ.ศ. 2443 ถึง พ.ศ. 2453
ระยะที่สอง ตั้งแต่ พ.ศ. 2454 ถึง พ.ศ. 2462
ระยะที่สาม ตั้งแต่ พ.ศ. 2463 ถึง พ.ศ. 2469
ระยะที่สี่ ตั้งแต่ พ.ศ. 2470 ถึง พ.ศ. 2475

วิภา กงกะนันท์ (2540: 293) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการของนวนิยายไทยไว้ดังนี้

ช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2471-2472 เป็นช่วงเวลาสำคัญแห่งประวัติการกำเนิดนวนิยายไทย กล่าวคือ ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2471 กุหลาบ สายประดิษฐ์ (ศรีบูรพา) ได้ประสบความสำเร็จในการตีพิมพ์เผยแพร่นวนิยายที่เขาแต่งขึ้นเป็นเรื่องแรก ชื่อว่า ลูกผู้ชาย ปี พ.ศ. 2472 นักอ่านไทยก็มีโอกาสได้อ่านนวนิยายของนักเขียนสตรี ผู้ใช้นามปากกาว่า ดอกไม้สด เรื่อง ศัตรูเจ้าหล่อน และปีเดียวกันนี้เอง หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ก็เสนอนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต ด้วยเหตุนี้ พ.ศ. 2471-2472 จึงเป็นปีที่มีความสำคัญและถือได้ว่าเป็นนวนิยายไทยในยุคแรก

ตรีศิลป์ บุญขจร (2523: 2) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการของนวนิยายไทยไว้ดังนี้

นวนิยายไทยเริ่มมีลักษณะเป็นของตนเองชัดเจนขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2472 และเข้าสู่ยุครุ่งเรืองเติบโตหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา จนมาถึงปี พ.ศ. 2500 เป็นช่วงของการหักเหทิศทางของนวนิยายไทย เพราะหลัง พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา เมื่อจอมพลสฤษดิ์ ธนรัชต์ยึดอำนาจการปกครองการแสดงความคิดเห็นเป็นไปในของเขตจำกัด ทำให้นักเขียนนวนิยายบางคนต้องเปลี่ยนแนวการเขียนเพื่อสวัสดิภาพส่วนตัว การเปลี่ยนทิศทางของนวนิยายไทยหลังจากนั้นจึงเป็นการตัดช่วงพัฒนาการนวนิยายไทยอย่างชัดเจน

นภัทร อังกูรสินธนา (2552: 25) ได้แบ่งยุคนวนิยายตามโดยนำความรู้ในการแบ่งนวนิยายของ สุพรรณี วราทร, วิภา กงกะนันท์ และ ตรีศิลป์ บุญขจร โดยแบ่งช่วงวิวัฒนาการของนวนิยายไทยแบ่งออกเป็น 4 ช่วง ได้แก่

ช่วงที่ 1 นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ช่วงที่ 2 นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500

ช่วงที่ 3 นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2517

ช่วงที่ 4 นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2518 - ปัจจุบัน

จากการตรวจเอกสารเกี่ยวกับเรื่องวิวัฒนาการของนวนนิยายไทยผู้วิจัยเห็นว่าการแบ่งยุคนวนิยายของ นภัทร อังกูรสินธนา มีความละเอียด ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การแบ่งยุคนวนิยายของนภัทรเป็นขอบเขตในการแบ่งนวนิยายของงานวิจัยเล่มนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำขยาย

ราตรี ธันวารชร (2515) ศึกษาเรื่อง ลักษณะคำไวยากรณ์ในภาษาไทย โดยศึกษาหน้าที่ในภาษาและความหมายทางโครงสร้างแบบต่าง ๆ ของคำไวยากรณ์เพื่อเน้นให้เห็นลักษณะที่แตกต่างจากคำหลัก ข้อมูลที่นำมาศึกษานั้นเก็บรวบรวมจากภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน ผลของการวิจัยพบว่า คำไวยากรณ์ จำนวน 876 คำ แบ่งเป็น 23 ชนิด มีลักษณะดังนี้คือ ประการแรกเป็นคำที่ไม่สามารถปรากฏและทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคตามลำพังได้ จะต้องทำหน้าที่นี้ร่วมกับคำชนิดอื่น ซึ่งจะต้องมีคำหลักอยู่ด้วยเสมอ มีคำไวยากรณ์บางคำที่สามารถปรากฏและทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคได้ แต่จะปรากฏเฉพาะในประโยคไม่เริ่มเท่านั้น ประการที่สอง เป็นคำที่แสดงความหมายทางโครงสร้างได้ 3 ประการ คือ ความหมายทางโครงสร้างแบบขยาย ความหมายทางโครงสร้างแบบเชื่อม และความหมายทางโครงสร้างแบบบอกความหมายรวม ๆ ของทั้งประโยคเป็นแบบมาลาต่าง ๆ

จากงานวิจัยของ ราตรี ธันวารชร ผู้วิจัยเห็นว่า ความหมายทางโครงสร้างแบบขยาย มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำขยายที่บอกปริมาณ ดังนี้

1. ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำนามในนามวลี แบ่งเป็น

1.1 แบบขยายคำนามในนามวลีเพื่อบอกลักษณะ แบ่งเป็นชนิดย่อย ๆ ได้ 8 ชนิด คือ

1) บอกชนิด เช่น ของกระจุกกระจิกอยู่ในตู้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2) บอกขนาด เช่น หม้อใหญ่ของพี่เยาว์

3) บอกสัณฐาน เช่น หม้อกลมอยู่ในตู้

4) บอกสี เช่น พี่ชอบใส่กระโปรงน้ำเงิน

5) บอกเสียง เช่น แอ๋วได้ยินเสียงกระซิบกระซาบบ่อย ๆ

6) บอกกลิ่น เช่น กลิ่นหอมลอยมากห้องพี่

7) บอกรส เช่น ต้อยไม่ชอบรสเค็ม

8) บอกสัมผัส เช่น ร้านนี้ชอบแจกผ้าเย็น

1.2 แบบขยายคำนามในนามวลีเพื่อบอกจำนวนหรือบอกพจน์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้ดังนี้

1) บอกประมาณ เช่น เกือบ บาง นานา

ปลาบางตัวไม่สด
ร้านนี้มีผ้านานาชนิด

2) บอกความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวน แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

- บอกความรู้สึกว่า “มาก” เช่น ถึง ตั้ง
เงินตั้งสองร้อยบาทอยู่ในกระปุก
แมวขาดเงินถึงสามพันบาท

- บอกความรู้สึกว่า “น้อย” เช่น แค่ เพียง
เงินแค่ห้าสิบสตางค์ก็ให้น้องไม่ได้
ต้องจิตต้องการเงินเพียงสามหมื่นบาท

2. ความหมายทางโครงสร้างแบบขยายคำกริยาในกริยาวลี

2.1 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพ แบ่งเป็นชนิดย่อยได้ 7 ชนิด

1) บอกสภาพของการกระทำ เช่น ตาเดินช้า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2) บอกสภาพของสี เช่น เสื้อภิญโญเหลือง<u>อ๋อย</u>

3) บอกสภาพของกลิ่น เช่น ดอกไม้หอม<u>กรุ่น</u>

4) บอกสภาพของความรู้สึก เช่น หิวข้าว<u>จัง</u>

5) บอกสภาพของสัมผัส เช่น น้ำร้อน<u>จี๋</u>

6) บอกสภาพของรส เช่น ขนมหวาน<u>จ๋อย</u>

7) บอกสภาพของเสียง เช่น แดงหัวเราะ<u>คิก</u>

2.2 แบบขยายคำกริยาเพื่อบอกปริมาณ เช่น ตาเล็กกินข้าว<u>จุ๊</u>

จากงานวิจัยของ ราตรี ธันวารชร พบว่า มีการแบ่งประเภทย่อยของคำขยาย ซึ่งผู้วิจัยนำใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของคำขยายบอกปริมาณ

อุดม พรประเสริฐ (2523) ศึกษาเรื่อง คำวิเศษณ์สองพยางค์ในภาษาอีสานเกี่ยวกับโครงสร้าง ตำแหน่ง หน้าที่ ความหมาย และการใช้คำวิเศษณ์สองพยางค์ ผลการวิจัยพบว่า คำวิเศษณ์สองพยางค์มีโครงสร้างอยู่สองลักษณะ คือ ประเภทซ้ำทั้งคำ และประเภทซ้ำบางส่วน มีตำแหน่งอยู่หลังคำนามและหลังคำกริยา โดยทำหน้าที่ขยายคำข้างหน้าให้เด่นชัดขึ้น การแบ่งประเภทของคำวิเศษณ์สองพยางค์ตามความหมาย พบว่า คำเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้ 10 ประเภท ได้แก่ ประเภทสื่อความหมายบอกอาการ ประเภทสื่อความหมายบอกลักษณะรูปร่าง ประเภทสื่อความหมายบอกรส ประเภทสื่อความหมายบอกกลิ่น ประเภทสื่อความหมายบอกเสียง ประเภทสื่อความหมายบอกสี ประเภทสื่อความหมายบอกสัณฐาน ประเภทสื่อความหมายบอกขนาด ประเภทสื่อความหมายบอกความแน่นอน และประเภทสื่อความหมายบอกปริมาณ นอกจากนั้นยังพบว่าคำวิเศษณ์สองพยางค์จะสื่อความหมายบอกขนาดใหญ่ เล็ก หรือปริมาณมาก น้อย ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของเสียงสระในคำเหล่านั้น

จิราภรณ์ ไชยศรี (2527) ได้ศึกษาเรื่อง คำขยายกริยาในภาษาถิ่นลำพูน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำขยายในภาษาถิ่นลำพูน การแบ่งชนิดของคำขยายกริยาจะอาศัยความหมายของคำเป็นหลัก

ผลของการวิจัยพบว่า คำที่สามารถทำหน้าที่เป็นคำขยายกริยาได้มี 13 ชนิด ได้แก่ คำกริยา คำบ่งชี้ คำบ่งเวลา คำบอกความถี่ คำบอกความสำคัญ คำบอกความเห็น คำบอกจำนวน คำบอกผู้ทำร่วม คำบอกลำดับ คำปฏิเสธ คำไม่ชี้เฉพาะ คำแยกประเภท และคำวิเศษณ์ คำชนิดต่าง ๆ เหล่านี้จะขยายคำชนิดต่าง ๆ ให้ชัดเจนขึ้นในแง่ต่าง ๆ กัน คำขยายกริยาบางคำจะปรากฏหน้าคำกริยา บางคำ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปรากฏหลังคำกริยา บางคำปรากฏได้ทั้งหน้าและหลังคำกริยา คำแต่ละชนิดนอกจากจะทำหน้าที่เป็นคำขยายกริยาตามลำพังแล้วยังปรากฏร่วมกับคำชนิดเดียวกันหรือคำต่างชนิดกันเพื่อทำหน้าที่เป็นคำขยายได้อีกด้วย

จากงานวิจัยทั้ง 2 เรื่องดังกล่าวนี้เห็นได้ว่างานวิจัยของ อุดม พรประเสริฐ มีการเรียกชื่อ “คำวิเศษณ์” แทน “คำขยาย” โดยคำขยายบอกปริมาณของจิราภรณ์ ไชยศรี จัดอยู่ในส่วนของคำบอกจำนวน ส่วนคำขยายบอกปริมาณของ อุดม พรประเสริฐ จัดอยู่ในส่วนของคำประเภทสื่อความหมายบอกปริมาณ ซึ่งงานวิจัยทั้งสองเล่มได้ศึกษาคำขยายในภาษาถิ่นเท่านั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายไทย

ทำนอง วงศ์พุทธ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ลักษณะร่วมของนวนิยายไทยในยุคเริ่มต้น (2472-2500) ซึ่ง ทำนอง วงศ์พุทธ ได้กล่าวว่า นวนิยายไทยในยุคเริ่มต้น หมายถึง นวนิยายไทยในช่วงที่เห็นชัดว่ามีลักษณะเป็นของตนเอง คือ อยู่ในระยะก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองระบอบประชาธิปไตยจนถึงก่อนที่สังคมไทยจะตกอยู่ในระบอบเผด็จการ

ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายช่วงนี้เน้นคุณสมบัติของภายในของมนุษย์ว่าเป็นสิ่งชี้วัดคุณค่าของชีวิตมากกว่าคุณสมบัติภายนอก ดังเห็นได้ในตัวเองทั้งที่สร้างตนขึ้นจากสถานะที่ยากจนและต่ำต้อย หรือตัวเอกในสถานะสูงแต่ต้องต่อสู้กับความผันผวนในชีวิต ถึงแม้ว่าตัวเอกเหล่านี้มีความมุ่งหมายในชีวิตต่างกันบ้าง ทั้งการอุทิศตนเพื่อความดีงามในสังคม หรือความพยายามเรียนรู้เพื่อพิสูจน์คุณค่าของตนเอง การเป็นที่พึ่งของคนในครอบครัว ตลอดจนการร่วมต่อสู้กับชาวบ้านเพื่อรักษาวิถีชีวิตที่มีศักดิ์ศรีของประชาชน กล่าวได้ว่าคุณค่าที่สำคัญของมนุษย์เป็นคุณค่าที่สัมพันธ์กับความรับผิดชอบต่อหน้าที่และมีรากฐานมาจากคุณค่าดั้งเดิมในวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะการสืบต่อจากแนวคิดที่เชิดชูคุณค่าของมนุษย์ในงานสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น มโนทัศน์จากพระพุทธศาสนา คุณค่าวิถีชีวิตของชาวบ้านในชนบทที่ต้องร่วมเป็นร่วมตายกัน ผนวกกับความสำนึกเรื่องประชาธิปไตย เป็นที่มาของลักษณะร่วมของนวนิยายไทยยุคนี้

ดนยวรรณ แจ่มนิยม (2550) ได้ศึกษาลีลาภาษาในนวนิยายของ กิ่งฉัตร ทั้งในด้านการใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วยการใช้คำ และการใช้โวหาร ผลการศึกษาพบว่านวนิยายของกิ่งฉัตรมีลักษณะการใช้คำดังนี้ คำที่มีความหมายตรง ความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ธรรมชาติ คำมีศักดิ์ คำรูปธรรม คำนามศัพท์ คำศัพท์บัญญัติ คำเฉพาะกลุ่ม คำสแลง คำภาษาตลาด คำต่ำหรือคำหยาบ คำภาษาถิ่น คำภาษาต่างประเทศ คำย่อ คำเลียนเสียงพูด ส่วนลักษณะการใช้โวหารเปรียบเทียบมีหลายลักษณะ เช่น อุปลักษณ์ อุปมา สมพจนัย นามนัย ปฏิวาทะ อาวัตพากย์ อติพจน์ ปฏิรูปพจน์ บุคลาธิษฐาน อุทาหรณ์ ปฏิปุจฉา

จากการศึกษางานวิจัยของ ดนยวรรณ แจ่มนิยม (2550) พบว่า ลีลาภาษาในนวนิยายมีลักษณะการใช้คำต่าง ๆ มีผลต่อการสร้างมโนภาพในใจแก่ผู้อ่านให้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน

นภัทร อังกูรสินธนา (2552) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย โดยเก็บข้อมูลจากนวนิยายไทยจำนวน 24 จากนวนิยาย 4 ช่วงเวลา ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475
กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500
กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 3 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2516
กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 4 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2517 - ปัจจุบัน

ผลการวิจัยพบว่า ปรากฏวัจนกรรมอ้อมในวัจนกรรมการบริภาษ วัจนกรรมโต้แย้ง วัจนกรรมการแสดงความรู้สึกในแง่ลบ วัจนกรรมการขอร้อง วัจนกรรมการสั่ง วัจนกรรมการถาม และวัจนกรรมการเตือน ในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา ในขณะที่ปรากฏวัจนกรรมอ้อมในวัจนกรรมการแนะนำในนวนิยายเพียง 3 ช่วง คือ ในนวนิยายช่วงที่ 2-4 ส่วนวัจนกรรมอ้อมในวัจนกรรมการทักทายปรากฏในนวนิยายเพียง 2 ช่วงเวลา คือ ในนวนิยายช่วงที่ 1 และ 4 และวัจนกรรมอ้อมในวัจนกรรมการบอกเล่า และวัจนกรรมการสัญญาในนวนิยายเพียงช่วงเวลาเดียวเท่านั้น คือ ในนวนิยายช่วงที่ 3 และไม่ปรากฏวัจนกรรมอ้อมในวัจนกรรมการขอบคุณ วัจนกรรมแสดงความยินดี และวัจนกรรมการข่มขู่ในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา

ผู้วิจัยเห็นว่าการกล่าวถึงยุคเริ่มต้นของนวนิยายไทย ตามการเก็บรวบรวมข้อมูลนวนิยายไทยต่างสมัยของ นภัทร อังกูรสินธนา นั้นได้แบ่งยุคสมัยของนวนิยายไทยไว้ครอบคลุมแล้ว สามารถใช้เป็นขอบข่ายอ้างอิงในการศึกษาได้

วรรณพร พงษ์เพ็ง (2547) ได้ศึกษาภาษาจินตภาพในเรื่องไกลบ้าน พระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยงานวิจัยเล่มนี้ได้มุ่งศึกษาลักษณะการใช้ภาษา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จินตภาพในพระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้าน ซึ่งภาษาที่ใช้ในงานเขียนเล่มนี้มีลักษณะเด่นของการใช้ภาษาเพื่อบรรยายหรือพรรณนาให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกคล้อยตาม

ผลการศึกษาพบว่า ในระดับคำพระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้านมีการใช้คำเพื่อสร้างจินตภาพด้วยการเรียบเรียงคำให้เกิดเสียงสัมผัสพยัญชนะและสระระหว่างคำ การสร้างโดยประกอบคำขึ้นใหม่และคิดคำเพื่อเรียกสิ่งแปลกใหม่ รวมทั้งการสรรคำโดยเลือกใช้คำแสดง สี เสียง กลิ่น รส สัมผัส รูปร่างสัณฐาน และอาการ รวมทั้งนำคำมาใช้ในบริบทใหม่ ในระดับประโยค พระองค์ทรงใช้ประโยคที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อน ประโยคที่มีโครงสร้างขยายความแบบพิเศษ และประโยคที่มีการซ้ำโครงสร้าง เพื่อลำดับภาพ และขยายภาพ ในด้านการใช้ภาพพจน์ พบว่า มีการใช้ภาพพจน์แบบอุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน และสัทพจน์จำนวนมาก

ในงานวิจัยของ วรรณพร พงษ์เพ็ง (2547: 33) ได้อธิบายลักษณะของการสรรคำไว้ว่า การสรรคำ คือ การเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับบริบทเพื่อสร้างจินตภาพ ซึ่งพระราชนิพนธ์ไกลบ้านพบลักษณะการสรรคำที่สร้างจินตภาพอย่างเด่นชัดด้วยวิธีสำคัญ คือ การเลือกคำขยายมาขยายคำต่าง ๆ เพื่อแสดงเอกลักษณ์ของแต่ละสิ่ง ทำให้ผู้อ่านสามารถแยกแยะลักษณะที่แตกต่างกันของสิ่งที่คล้ายคลึงกันได้ สิ่งนี้สะท้อนความละเอียดประณีตทางภาษา รวมทั้งความสังเกตของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้อย่างดียิ่ง แม้ว่าคำที่พระองค์ทรงเลือกใช้เป็นคำสั้น ๆ เข้าใจง่าย แต่ก็สร้างจิตภาพของสิ่งที่แปลกใหม่ได้อย่างแจ่มชัดยิ่งนัก วรรณพร พงษ์เพ็ง (2547: 34) ได้กล่าวไว้ว่า พระองค์มีชั้นเชิงในการเลือกคำที่เข้าใจง่ายสร้างจินภาพได้อย่างน่าสนใจ สิ่งสำคัญประการแรก คือ พระองค์ทรงเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับบริบท วิธีสรรคำเช่นนี้แสดงถึงความละเอียดประณีต ในการแยกแยะรายละเอียดของสิ่งต่างๆที่แม้จะคล้ายกันมาก แต่ก็มีลักษณะเฉพาะต่างกัน อีกประการหนึ่ง อยู่ที่พระอัจฉริยภาพของพระองค์ในการพลิกแพลงวิธีการเลือกใช้คำเหล่านั้น

งานวิจัยดังกล่าว แบ่งลักษณะการสรรคำเพื่อสร้างจินตภาพ เป็น 4 ประเภท คือ การสรรคำแสดงสี แสง เสียง กลิ่น รส สัมผัส การสรรคำแสดงรูปร่างสัณฐาน การสรรคำแสดงอาการ และการสรรคำโดยนำคำมาใช้ในบริบทใหม่ โดยอธิบายได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1. การสรรคำแสดงสี แสง เสียง กลิ่น รส สัมผัส

สี แสง เสียง กลิ่น รส และสัมผัส ที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้านเป็นองค์ประกอบของสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงประสบ เมื่อทรงถ่ายทอดมาสู่ผู้อ่าน คำเหล่านี้จึงไม่เพียงแต่แยกแยะลักษณะเฉพาะของสิ่งต่าง ๆ ให้ชัดเจน บางคำก็ชวนให้เกิดอารมณ์หลากหลายต่างกันไป บางคำก็สะท้อนว่าพระองค์รู้สึกนึกคิดเช่นไร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ราษฎรพลเมืองก็แปลกหลายอย่างตั้งตัว***ขาวจั๊วะ*** ไปจนเขียวแลหม่น ๆ แต่ไม่ใช่ดำเป็นรอยที่อากาศเผาผลาญในชั้นคนจน ๆ โดยมากคือผิวมักจะไหม้เกรียม

(ไกลบ้าน ล.3: 276)

ลักษณะสีผิวของคนขาวทรงใช้คำขยายว่า “จั๊วะ” เพื่อแสดงลักษณะของสีขาวจัดต่างไปจากสีผิวของคนไทย

2. การสรรคำแสดงรูปร่างสัณฐาน

ลักษณะรูปร่างสัณฐานที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้าน มีความหลากหลายต่างกันไป ยกตัวอย่างเช่น ภูมิประเทศ รูปร่างคน สัตว์ พืช เป็นอาทิ เพื่อให้ผู้อ่านนึกเห็นรูปร่างสัณฐานของสิ่งเหล่านี้อย่างแจ่มชัด และบางคำยังสะท้อนความรู้สึกนึกคิดส่วนพระองค์อีกด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในเรื่องปลูกดอกไม้เมืองเรานี้น่าท้อใจเปนอันมาก ถึงจะได้กิ่งได้เม็ดคงจะไม่พ้นเซียลงแลกลีบ***อ่อนบอบแบบ***

(ไกลบ้าน ล.1: 217)

พระองค์ทรงเลือกคำขยาย 2 คำเพื่อขยายรูปร่างของกลีบดอกไม้ และปะการังที่แลดูอ่อนนิ่ม ลักษณะของกลีบดอกไม้นั้นทรงใช้คำว่า “อ่อนบอบแบบ” ตรงกับความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ที่ว่า “บอบแบบ ว. อ่อนป้อแป้.” แต่ลักษณะของปะการังทรงใช้คำว่า “อ่อนเยิ่น” ที่มีความหมายว่า “เยิ่น ว. เนิบ เช่นอ่อนเยิ่น.”

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. การสรรคำแสดงอาการ

ในพระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้านมีคำแสดงอาการอยู่มาก ยกตัวอย่างเช่น คำแสดงพฤติกรรมคน ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ และยานพาหนะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีพวกคนเรือขึ้นมา***เดินพล่าน***อยู่บนบกตั้งแต่วันนี้

(ไกลบ้าน ล.1: 181)

การแสดงลักษณะฝูงชนเดินทั่วบริเวณหนึ่ง จะทรงเลือกใช้คำว่า “เดินพล่าน” เพื่อเน้นอาการ ต่างจากคำว่า “เดินเกลื่อนกลาด” ที่เน้นลักษณะการกระจายหรือความหนาแน่น ของคน ตรงกับความหมายที่ว่า “พล่าน” ว. อาการที่เป็นไปในลักษณะป่วน วุ่น สับสน ลนลาน.”

4. การสรรคำโดยนำคำมาใช้ในบริบทใหม่

การสรรคำโดยนำคำมาใช้ในบริบทใหม่ หมายถึง การนำคำมาใช้ให้ต่างไปจากที่มีใช้ทั่วไปเพื่อแสดงลักษณะหรืออาการของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในพระราชนิพนธ์เรื่องไกลบ้านมีลักษณะการสรรคำเช่นนี้จำนวนมาก เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพที่ชัดขึ้นโดยกระหวัดถึงลักษณะหรืออาการของอีกสิ่งหนึ่งทั้งยังสอดคล้องกับบริบท เพราะหากใช้คำอื่นก็ไม่สามารถอธิบายภาพได้ชัด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดุ๊กออฟเยนัวแปลกไปเป็นอันมาก ***แก่คร่ำ***กว่าแต่ก่อนหัวล้านหมดทีเดียว

(ไกลบ้าน ล.1: 217)

ปกติแล้วพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้คำว่า “คร่ำ” มาซ้อนกับคำว่า แก่ เพื่อบอกลักษณะทางกายภาพของคน ทำให้ผู้อ่านนึกเห็นภาพชายชราได้ชัดขึ้น แทนที่พระองค์จะใช้คำว่า แก่ เพียงคำเดียว ก็ไม่ชวนให้ใหผู้อ่านเกิดจินตภาพได้ชัดเจนเท่า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากงานวิจัยของ วรรณพร พงษ์เพ็ง ในเรื่องการสรรคำนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับคำขยายที่บอกปริมาณ เพราะการสรรคำทั้ง 4 ลักษณะ เป็นลักษณะที่พบในคำขยายบอกปริมาณ ยกตัวอย่าง เช่น

สีน้ำเงิน<u>อ่อน</u>**จี๋ด**

เรื่อง ศัตรูของเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด, 2505: 149)

เด็กผู้ชาย<u>ร่าง</u>**กะจ้อยร่อย**

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 50)

หน้า<u>ร้อน</u>**ฉี่**

เรื่อง ศัตรูของเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด, 2505: 1)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพบว่า คำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยเกิดจากการสรรคำของผู้เขียนที่เลือกคำมาแสดงลักษณะเพื่อบอกปริมาณของแต่ละสิ่ง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ วลีรัตน์ กฤตลักษณ์ (2525) ที่ศึกษาเรื่องสุนทรียลักษณ์ในกนกนคร ของพระราชวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ โดยศึกษาลักษณะการใช้คำอันเป็นลักษณะเฉพาะพระองค์ซึ่งช่วยเสริมให้พระนิพนธ์เรื่องกนกนครทรงคุณค่ายิ่งขึ้น โดยผลการวิจัยในเรื่องลักษณะการใช้คำ ได้กล่าวถึงการใช้คำขยาย ดังนี้

การใช้คำขยาย

ส่วนใหญ่เป็นคำวิเศษณ์ที่นำมาขยายคำอื่น ๆ คงเป็นเพราะลักษณะบังคับทางด้านสัมผัสที่ทรงให้องค์นิพนธ์ทรงใช้คำขยายในปริบทที่แตกต่างไปจากคตินิยม เช่น

“จักทันฉันใดใครรู้ โอ้กูอกตรมคมกล้า”
จงอโศกศรีไพรไพศาล ช่วยสมานทุกข์ข้ากล้าเข็ญ”

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กล้า เป็นคำวิเศษณ์แปลว่า แข็ง, เช่น เหล็กกล้า, แรง, เช่น กลั่นกล้า ไม่ปรากฏมีใช้กับความทุกข์ ความคม อย่างที่ทรงใช้ในคำกลอน ในที่นี้ “กล้า” มีคามหมายว่า มาก

“เหมือนมีสมุทรไว้ในเนตร สังเวชชลนัยน์ไหลเข้ม”

“เผาแผดแดดเข้มเต็มดวง เหมือนล้วงในอกหมดไฟ”

เข้ม เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า กล้า, แรง, แก่, จัด ในอัขราภิธานศรับท์ อธิบายว่า “เข้มคือความที่เหล้ากล้าแรงนัก, ฤาน้ำผึ้ง, น้ำอ้อย,น้ำตาล กล้าแรงหนักนั้น” โบราณใช้เข้มกับรสอาหาร ปัจจุบันใช้กับสี, รสอาหาร แต่ไม่ใช้ความความอึดอัดใจ ความทุกข์ หรือความร้อนของแสงแดด อย่างที่ปรากฏในคำกลอน ในที่นี้ เข้ม แปลว่า มาก เช่นกัน

“ย่างเท้าก้าวไปใช่หิน ใช่ดินไคร่ตื่นลื่นขลัง”

ขลัง เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า กำลัง, แรง, ใช้เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ ในที่นี้ทรงใช้กับความลื่น แปลว่า มาก

“เช่นนี้ได้ทุกข์ชุกชุม ปัญญาสุขุมฤามี”

ชุกชุม เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า มีมาก, มีบ่อย ๆ มักใช้เป็นคำเดี่ยวว่า “ชุก” หรือ “ชุม” ใช้กับฝน เช่น ฝนชุก ใช้กับสัตว์ เช่น ยุงชุม เป็นต้น ในที่นี้ทรงใช้กับความรู้สึกภายในจิตใจ แปลว่า หนักมาก

จากการศึกษางานวิจัยทั้ง 2 เล่มนี้ แสดงให้เห็นว่าความหลากหลายของการใช้คำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยเกิดจากการคิดสรรคำของผู้เขียน เพื่อเพิ่มลักษณะพิเศษของสิ่งต่าง ๆ ด้วยกลวิธีที่แตกต่างจากการบรรยายหรือพรรณนาโดยทั่วไป ทั้งนี้การสรรคำใหม่ ๆ ขึ้นมาจะช่วยสร้างจินตภาพ ทำให้ภาพนั้นปรากฏในความนึกคิดของผู้อ่าน ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก และมองเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อธิตา รัตนพัลลภ (2547)ได้ศึกษเรื่อง แนวคิดเรื่องกรรมตามแนวพุทธศาสนาในนวนิยายของทมยันตี โดยศึกษาและวิเคราะห์นวนิยาย 5 เรื่องของทมยันตีที่สะท้อนแนวความคิดเรื่องกรรมตามแนวพุทธศาสนาในแง่วรรณคดีวิจารณ์ ผลจากการศึกษาพบ ว่าทมยันตีได้นำแนวคิดเรื่องกรรมตามแนวพุทธศาสนาอันได้แก่ กรรมคือการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา ถ้ากระทำดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน ถ้ากระทำชั่วย่อมได้รับผลชั่วตอบแทน กิเลสตัณหาก่อให้เกิดกรรม กรรมก่อให้เกิดวิบากตามมาเป็นลูกโซ่จนกว่าจะเข้าถึงนิพพานโดยการปฏิบัติตนตามมรรคมีองค์ 8 มาใช้ในการสร้างแนวคิดหลักของเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร และบทสนทนา โดยใช้กลวิธีการแต่งคือ การเปิดเรื่อง การผูกปม การหน่วงเรื่อง จุดสุดยอด การคลายปมและการปิดเรื่อง ซึ่งทมยันตีสามารถทำได้เป็นอย่างดี และนอกจากจะเป็นการพัฒนาศาสตร์ทางวรรณกรรมให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นโดยการนำแนวคิดทางพุทธศาสนามาสอดแทรกในนวนิยายแล้ว ยังให้คุณค่าทางศีลธรรมคือกล่อมเกลาจิตใจผู้อ่านให้กระทำดีละเว้นจากการกระทำชั่วอีกด้วย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง คำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทและการเกิดของคำขยายบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทย โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นวนิยายไทยทั้งหมด แต่ไม่สามารถค้นหาจำนวนที่แท้จริงได้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกจากนวนิยายไทยในแต่ละช่วงเวลาที่ได้รับความนิยม โดยถือเกณฑ์การแบ่งช่วงเวลานวนิยายไทยเป็น 4 สมัย ของ นภัทร อังกูรสินธนา (2552: 25) จากนั้นสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงในแต่ละช่วงสมัย โดยเลือกนวนิยายของนักเขียนผู้ที่มีผลงานอยู่ในจำนวนหนังสือ 100 เล่ม ที่คนไทยควรอ่าน ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) (วิกิพีเดีย, 2555) ได้รายชื่อนักเขียน จำนวน 14 คน คือ หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ดอกไม้สด ไม้ เมืองเดิม ก. สุรางคนางค์ สด กูรมะโรหิต หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ศรีบูรพา โบตั๋น สุวรรณี สุคนธา รพีพร กฤษณา อโศกสิน อ. ไชยวรศิลป์ รงค์ วงษ์สวรรค์ และคำพูน บุญทวี และผลการสำรวจความสนใจของผู้อ่านที่มีต่อนักเขียน ประจำปี 2554 ของสวนดุสิตโพล (สวนดุสิตโพล, 2554: 2) ได้รายชื่อนักเขียน 1 คน คือ ทมยันตีจากนั้นจึงได้สุ่มตัวอย่างนวนิยาย ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียนทั้ง 15 คนดังกล่าว คนละ 3 เรื่อง ยกเว้นหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ซึ่งมีผลงานนวนิยายเพียง 2 เรื่อง จึงได้กลุ่มตัวอย่างรวม 44 เรื่อง ดังนี้

ช่วงเวลาที่ 1 จำนวน 5 เรื่อง
ช่วงเวลาที่ 2 จำนวน 14 เรื่อง
ช่วงเวลาที่ 3 จำนวน 11 เรื่อง
ช่วงเวลาที่ 4 จำนวน 14 เรื่อง

จากนั้นได้เลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงในแต่ละช่วงเวลาอีกครั้งหนึ่งเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะนำมาศึกษาจริงโดยไม่คำนึงถึงผู้เขียน ร้อยละ 50 ของแต่ละช่วงเวลา แต่ทั้งนี้โดยตั้งเงื่อนไขว่าในแต่ละช่วงเวลาจะใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนใกล้เคียงกันและมีจำนวนไม่น้อยกว่า 5 เรื่อง เพื่อให้ได้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อมูลจำนวนมากพอที่จะจัดการสรุปให้เป็นที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น จึงได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 25 เรื่อง แสดงได้ดังนี้

ช่วงเวลาที่ 1 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475 ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

1. ลูกผู้ชาย ของ ศรีบูรพา (กุหลาบ สายประดิษฐ์, 2471)
2. ศัตรูของเจ้าหล่อน ของ ดอกไม้สด (หม่อมหลวงบุปผา นิมมานเหมินท์, 2472)
3. ละครแห่งชีวิต ของ มจ. อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์ (มจ. อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์, 2472)
4. ผิวเหลืองผิวขาว ของ มจ. อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์ (มจ. อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์, 2473)
5. กรรมเก่า ของ ดอกไม้สด (หม่อมหลวงบุปผา นิมมานเหมินท์, 2475)

ช่วงเวลาที่ 2 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500 ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่

1. หนึ่งในร้อย ของ ดอกไม้สด (หม่อมหลวงบุปผา นิมมานเหมินท์, 2477)
2. ชายสามโบถส์ ของไม้ เมืองเดิม (ก้าน พึ่งบุญ ณ อยุธยา, 2480)
3. หญิงคนชั่ว ของ ก. สุรางคนางค์ (กันหา เคียงสิริ, 2480)
4. ข้างหลังภาพ ของ ศรีบูรพา (กุหลาบ สายประดิษฐ์, 2480)
5. ปักกิ่งนครแห่งความหลัง ของ สด กูรมะโรหิต (สด กูรมะโรหิต, 2486)
6. แม่สายสะอื้น ของ อ. ไชยวรศิลป์ (อำพัน ไชยวรศิลป์, 2493)
7. สี่แผ่นดิน ของ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช (หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2494)

ช่วงเวลาที่ 3 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515 ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่

1. คู่กรรม ของ ทมยันตี (วิมล เจียมเจริญ, 2512)
2. สายบ่หยุดเสน่ห์หาย ของ สุวรรณี สุคนธา (สุวรรณี สุคนธ์เที่ยง, 2512)
3. เสเพลบอยชาวไร่ ของ รงค์ วงษ์สวรรค์ (รงค์ วงษ์สวรรค์, 2512)
4. แววัน ของ โบตั๋น (สุภา สิริสิงห, 2514)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. เขาชื่อกานต์ ของ สุวรรณี สุคนธา (สุวรรณี สุคนธ์เที่ยง, 2515)
6. ตะวันตกดิน ของ กฤษณา อโศกสิน (สุกัญญา ชลศึกษ์, 2515)

ช่วงเวลาที่ 4 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่

1. คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ ของ สุวรรณี สุคนธา (สุวรรณี สุคนธ์เที่ยง, 2516)
2. ลูกอีสาน ของ คำพูน บุญทวี (2518)
3. อังสนาหย่าผัว ของ รพีพร (สุวัฒน์ วรดิลก, 2523)
4. สุดแต่ใจจะไขว่คว้า ของ โบตั๋น (สุภา สิริสิงห, 2529)
5. หน้าต่างบานแรก ของ กฤษณา อโศกสิน (สุกัญญา ชลศึกษ์, 2529)
6. ทวิภพ ของ ทมยันตี (วิมล เจียมเจริญ, 2530)
7. น้ำเล่นไฟ ของ กฤษณา อโศกสิน (สุกัญญา ชลศึกษ์, 2553)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เกณฑ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนวนิยายไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แนวการวิเคราะห์ลักษณะคำขยายบอกปริมาณตามแนวรองศาสตราจารย์ ดร. นววรรณ พันธุเมธา และ รองศาสตราจารย์ ดร. ราตรี ธันวารชร โดยประมวลเกณฑ์ได้ดังนี้

1. คำขยายที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา

แบ่งเป็น 1 ประเภท ดังนี้

คำบอกจำนวน

1.1 คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำนาม

คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำนามจะบอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งต่าง ๆ เช่น ค่อน บาง ทุก หลาย ทั้ง ซึ่งคำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำนามทุกคำจะต้องใช้ร่วมกับคำแยกประเภท

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1.2 คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำกริยา

คำบอกจำนวนที่ใช้ขยายคำกริยาจะบอกจำนวนหรือปริมาณของกริยานั้น ๆ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1.2.1 คำบอกจำนวนที่ใช้ร่วมกับคำแยกประเภท ใช้ขยายคำกริยาเพื่อบอกจำนวนและปริมาณของกริยา เช่น บาง ทุก หลาย เป็นต้น

1.2.2 คำบอกจำนวนที่ไม่ใช้ร่วมกับคำแยกประเภท ใช้ขยายคำกริยาเพื่อบอกปริมาณของกริยาว่ามาน้อยเพียงไร เช่น นิด หน่อย นิดหน่อย จัง ชะมัด ยิ่ง เป็นต้น

2. คำขยายที่ขยายคำนาม

แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1 คำที่บอกลักษณะ (คำคุณศัพท์) แบ่งเป็นชนิดย่อย ๆ ได้ 8 ชนิด คือ

2.1.1 บอกชนิด
2.1.2 บอกขนาด
2.1.3 บอกสัณฐาน
2.1.4 บอกสี
2.1.5 บอกเสียง
2.1.6 บอกกลิ่น
2.1.7 บอกรส
2.1.8 บอกสัมผัส

2.2 คำบอกประมาณ

คือ คำขยายที่บอกปริมาณที่ทำหน้าที่บอกความคาดคะเนจำนวนปริมาณ หรือประมาณการถึงจำนวนปริมาณ โดยไม่ได้เจาะจงเป็นจำนวนนับที่แน่นอน พบคำขยายที่บอกปริมาณในลักษณะดังกล่าว เช่น เกือบ บาง ค่อนข้าง เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.3 คำบอกจำนวนรวม

คือ คำขยายที่ทำหน้าที่บอกจำนวนรวมของคำหลักที่เป็นคำนาม โดยคำขยายที่บอกปริมาณดังกล่าวจะบอกปริมาณโดยรวมไม่ได้เจาะจงเป็นจำนวนนับที่แน่นอน เช่น นานา ทุก

3. คำขยายที่ขยายคำกริยา

แบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

3.1 คำพิเศษณ์

คำพิเศษณ์ช่วยแสดงคุณสมบัติของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คำกริยาที่ใช้คำพิเศษณ์ขยายอาจเป็นคำกริยาที่แสดงสภาพ โดยแสดงสภาพต่าง ๆ ได้ 7 ลักษณะ ดังนี้

3.1.1 บอกสภาพของการกระทำ
3.1.2 บอกสภาพของสี
3.1.3 บอกสภาพของกลิ่น
3.1.4 บอกสภาพของความรู้สึก
3.1.5 บอกสภาพของสัมผัส
3.1.6 บอกสภาพของรส
3.1.7 บอกสภาพของเสียง

3.2 คำบอกความถี่

คำบอกความถี่บอกความหมายว่ากริยาอย่างหนึ่งเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไรในระยะเวลาหนึ่ง เช่น คำว่า *เรื่อย บ่อย เสมอ* ฯลฯ

คำขยายที่ขยายคำขยาย

แบ่งเป็น 1 ประเภท ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำบอกความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวน

คือ คำขยายที่บอกปริมาณ โดยบอกความรู้สึกเกี่ยวกับจำนวนว่ามาก หรือน้อย เช่น ถึง ตั้ง แค่ เพียง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 - ปัจจุบัน ตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยการเก็บคำขยายบอกปริมาณได้เก็บคำตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1.1 การศึกษาประเภทคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ผู้วิจัยได้เก็บคำขยายบอกปริมาณทั้งหมดที่พบ โดยไม่เก็บคำที่เกิดซ้ำกันในประเภทเดียวกัน แต่ถ้าเป็นคำขยายบอกปริมาณคำเดียวกันเกิดต่างประเภทกัน ผู้วิจัยจึงจะเริ่มนับอีกครั้ง ดังนั้นการศึกษาประเภทคำขยายบอกปริมาณจำนวนรวมของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมดจึงเท่ากับ 508 คำ

1.2 การศึกษาการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา ผู้วิจัยเก็บคำขยายบอกปริมาณที่เกิดแต่ละช่วง โดยไม่เก็บคำที่เกิดซ้ำกันในช่วงเวลาเดียวกัน แต่ถ้าเป็นคำขยายบอกปริมาณคำเดียวกันเกิดต่างสมัยกัน ผู้วิจัยจึงจะเริ่มนับอีกครั้ง ดังนั้นการศึกษาการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา จึงมีจำนวนรวมของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมดจึงเท่ากับ 523 คำ

1.3 การศึกษาตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา ผู้วิจัยเก็บคำขยายบอกปริมาณที่เกิดแต่ละช่วง โดยเก็บตามจำนวนครั้งที่เกิดตำแหน่ง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยต้องการทราบความถี่ที่บอกได้ว่าตำแหน่งการเกิดแบบใดที่พบมากที่สุด และตำแหน่งการเกิดแบบใดที่พบน้อยที่สุด ดังนั้นการศึกษาตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา จึงมีจำนวนรวมของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมดจึงเท่ากับ 3516 ครั้ง

2. บันทึกข้อมูลเบื้องต้นที่ได้ลงในเอกสาร และนำไปเรียบเรียงเพื่อนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและขอความเห็นชอบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์คำขยายบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทยประเภทต่าง ๆ โดยอาศัยการสังเกตของผู้วิจัย และใช้เกณฑ์ของ รองศาสตราจารย์ ดร. นววรรณ พันธุเมธา และรองศาสตราจารย์ ดร. ราตรี ธันวารชร

2. วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของคำขยายบอกปริมาณ ในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลา คือ

ช่วงเวลาที่ 1 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475
ช่วงเวลาที่ 2 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500
ช่วงเวลาที่ 3 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515
ช่วงเวลาที่ 4 คือ นวนิยายไทยที่อยู่ในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน

3. นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ประเภทและการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยมาแสดงผลในรูปแบบตารางและจำนวนร้อยละ

4. เรียบเรียงผลการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง คำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากนวนิยายของนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งได้รับคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ใน 2 ประเด็น ดังนี้

1. ประเภทของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย
2. การเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย

ประเภทของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย

คำขยายบอกปริมาณคือคำที่ทำหน้าที่ขยายคำหลัก ได้แก่ คำนามและคำกริยา และขยายคำขยาย เพื่อให้มีความหมายในเชิงปริมาณ การศึกษาวิเคราะห์คำหลักและคำขยายนี้ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ของ นววรรณ พันธุเมธา (2553) และ ราตรี ธันวารชร (2515)

ผลการวิเคราะห์พบประเภทของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย 4 ประเภท ดังนี้

1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย
4. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายคำนามซึ่งเป็นคำหลัก และช่วยบอกความหมายในเชิงปริมาณของคำนามนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์นวนิยายไทยพบการสร้างคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกลักษณะ และคำบอกจำนวนรวม

คำบอกลักษณะ

คำบอกลักษณะ คือ คำขยายบอกปริมาณเพื่อบอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ ให้มีความหมายในเชิงปริมาณ ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อพิจารณาตามปริบทในนวนิยายไทย พบว่า คำบอกลักษณะแบ่งเป็นลักษณะย่อยได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. คำบอกลักษณะขนาด คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่บอกลักษณะขนาดของคำนามต่าง ๆ พบ 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.15 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ดังนี้ เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม ยิ่ง กะจ้อยร่อย มหึมา โหฬาร เบ้อ ซักกะนิดเดียว กระจุ๋มกระจิ๋ม สักกะนิด โอฬาร เล็กนิด นิดเดียว บะเริ่มเทิ่ม นิดนึง และกะจิดริด

ตัวอย่างที่ 1

เด็กผู้ชาย<u>ร่าง</u>**กะจ้อยร่อย**

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 50)

คำว่า กะจ้อยร่อย ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2546: 22) เขียนว่า กระจ้อยร่อย เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า จ้อย, น้อย ๆ, เล็กนิด. ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 15) อธิบายว่า กะจ้อยร่อย คือ ของเคยใหญ่เป็นธรรมดา, ของนั้นแคระกรังอยู่ไม่ใหญ่ตามทำเนียมนั้น. และเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า กะจ้อยร่อย ให้ความหมายว่า เล็ก เช่นกัน โดยทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ ร่าง เพื่อบอกลักษณะขนาดของร่างเด็กผู้ชายว่ามีขนาดเล็กมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 2

คำขอร้องของทำนองเปรียบประดุจภูเขาอัน**มหึมา**ที่ทับอยู่บนยอดอกเหลือที่จะกระดิกกระเดื้ยตัวได้

เรื่อง ลูกผู้ชาย (ศรีบูรพา, 2546: 116)

คำว่า มหึมา หมายถึง ว. ใหญ่, โต. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 841) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 508) อธิบายว่า มะหึมา แปลว่า ใหญ่, เช่นของที่โตใหญ่, ว่าของนั้นมะหึมา และเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า มหึมา แปลว่า ใหญ่โต เช่นกัน โดยทำหน้าที่เป็นคำขยายคำนาม คือ ภูเขา ว่าลักษณะขนาดของภูเขานั้นมีขนาดใหญ่มาก

ตัวอย่างที่ 3

ดูบ้านเขาซีตึก**เบ้อเร่อ**

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 64)

คำว่า เบ้อเร่อ หมายถึง (ปาก) ว. ใหญ่โตกว่าปรกติ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 637) ในพจนานุกรม พ.ศ. 2493 (2517: 548) อธิบายว่า เบ้อเร่อ หมายถึง โตใหญ่. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า เบ้อเร่อ ในที่นี้แปลว่า ใหญ่โตกว่าปรกติ หรือ โตใหญ่ เช่นกัน โดยทำหน้าที่เป็นคำขยายคำนาม คือ ตึก บอกลักษณะขนาดของตึกนั้นว่ามีขนาดใหญ่มาก

2. คำบอกลักษณะปริมาณ คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่บอกลักษณะปริมาณของคำนามต่าง ๆ พบ 66 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.99 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ดก เพียงเล็กน้อย เป็นที่ยิ่ง บรม อย่างสูงสุด อย่างแสนสาหัส พ้นพันทวี อันยิ่งใหญ่ เหลือที่จะคณนา อันหนักหน่วง ทวี...ยิ่งขึ้น เป็นที่สุด คับคั่ง แสนสุด จัง เล็กน้อย เป็นล้นพ้น ดาษดื่น เหลือเกิน นิดหน่อย ...นิด...หน่อย ทวีขึ้น โข เหลือเฟือ นัก ถมไป เหลือหลาย นิดเดียว เป็นที่สุด เป็นอย่างที่สุด อันแรงกล้า จนเหลือที่จะทนทาน เหลือประมาณ เป็นอย่างยิ่ง ทวี...ขึ้น เจิดจ้า ยิ่ง...ทวี สุดที่จะพรรณนา ยิ่งทวี...ขึ้น ทวี...มากขึ้น ยิ่ง พะเนิน ทวียิ่งขึ้น อันเปี่ยมพ้น ยิ่งทวีขึ้น จัด เกินไป นิด หน่อย น้อยนิด เปรี้ยง สักนิด ทวี อย่างยิ่ง เหลือคณานับ จัด เหลือคณนา จัดจ้า โชก ถมเถ หน่อยหนึ่ง อ่อน มัก มหาศาล กริบ และตั้ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 4

ความสนุกเช่นนี้ก็ดูมีกัน**ดกดื่น**

เรื่อง ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา, 2545: 23)

คำว่า ดกดื่น เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง มากหลาย, มีอยู่ทั่วไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 394) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 220) อธิบายความหมายของคำว่า ดก และ ดื่น แยกกัน โดยให้ความหมายไว้ดังนี้ ดก หมายถึง อาการแห่งคนที่มีลูกมาก, ฤๅต้นไม้ทั้งปวงที่มีลูกมากนั้น, เหมือนอย่างเขาว่า, ลูกไม้ดกนัก. ดื่น หมายถึง สิ่งของที่มีชุกชุมทั่วกันไปนั้น, เหมือนอย่างเขาพูดว่า, ของอย่างนี้มีดื่นถมไป. (อักขราภิธานศรับท์, 2416: 208) ซึ่งความหมายของทั้งสองคำก็มีความหมายในเชิงปริมาณมาก เหมือนในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ดังนั้นเมื่อพิจารณาตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า ดกดื่น ให้ความหมายว่า ปริมาณมากเช่นเดียวกัน โดยทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ ความสนุกสนาน ช่วยอธิบายลักษณะความสนุกสนาน ว่ามีปริมาณมาก

ตัวอย่างที่ 5

เราเขียนจดหมายฉบับนี้ในคืนที่นายมีความสุขที่สุดในชีวิต และเป็นคืนที่อังสนาสวยที่สุดสำหรับเจ้าบ่าวของนายด้วย อยากอวยพร แต่คิดว่าคำพรคง**เหลือเฟือ**แล้วสำหรับนาย

เรื่อง อังสนาหย่าผัว (รพีพร, 2523: 162)

คำว่า เหลือเฟือ หมายถึง ว. มากเกินต้องการ, มากเกินพอดี. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1307) ในพจนานุกรม พ.ศ. 2493 (2517: 972) ได้ให้ความหมายของ เหลือเฟือ ว่า หมายถึง ว. มากเกินต้องการ, มากเกินพอดี. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า เหลือเฟือ ในที่นี้แปลว่า จำนวนมาก เช่นกัน โดย เหลือเฟือทำหน้าที่เป็นคำขยายคำนาม คือ คำพร ว่ามีคำอวยพรเป็นจำนวนมากเกินต้องการแล้ว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 6

การคบหาระหว่างหล่อนและยอดยิ่ง**ทวี**ความคุ้นเคยอย่างพรวดพราดรวดเร็วราวกับลมหอบเข้ามา

เรื่อง น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน, 2553: 361)

ทวี หมายถึง ก. เพิ่มขึ้น, มากขึ้น เช่น งานทวีขึ้น (ป.,ส. ทฺวิ). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 507) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ทวี ในที่นี้แปลว่า เพิ่มจำนวนขึ้นมากกว่าเดิมเช่นกัน โดย ทวี ทำหน้าที่เป็นคำขยายคำนามคือ ความคุ้นเคย ให้ความหมายว่ามีความคุ้นเคยเพิ่มขึ้นจำนวนมาก

คำบอกจำนวนรวม

คำบอกจำนวนรวม คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำนามและคำกริยาเพื่อบอกจำนวนหรือบอกปริมาณของสิ่งต่าง ๆ โดยไม่ได้เจาะจงเป็นจำนวนนับที่แน่นอน แต่บอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งต่าง ๆ โดยรวม พบเพียงคำเดียว คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่คำว่า นานา

ตัวอย่างที่ 7

นัฑกลืนน้ำลาย ขี้เกียจจะอธิบายถึง**สรรพคุณนานา** ในวิชาที่เขาเรียน ถึงอธิบายไปก็ไม่มีใครเข้าใจได้

เรื่อง คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา, 2516: 134)

นานา หมายถึง ว. ต่าง ๆ. (ป.). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 576) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 316) อธิบายว่า นานาประเทศ แปลว่า ประเทศที่ต่าง ๆ พบว่าโบราณใช้นานาในความหมายว่า ต่าง ๆ เช่นกัน เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า นานาก็หมายถึง ต่างๆ เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำนามคือ สรรพคุณ โดยบอกจำนวนรวมของสรรพคุณว่ามีจำนวนรวมมากมายหลากหลาย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 8

แพขนานยนต์เที่ยวนั้นบรรทุกคนมากมายผิดปกติและเป็นเที่ยวที่มีผู้คนแต่งเสื้อผ้าสีฉูดฉาดมากที่สุด และดูไกลๆราวกับทุก<u>ดอกไม้</u>**นานา**สี

เรื่อง คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา, 2516: 36)

นานา หมายถึง ว. ต่าง ๆ. (ป.). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 576) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 316) อธิบายว่า นา ๆ ประเทศ แปลว่า ประเทศที่ต่าง ๆ พบว่าโบราณใช้นานาในความหมายว่า ต่าง ๆ เช่นกัน เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า นานาก็หมายถึง ต่าง ๆ เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำนามคือ ดอกไม้ โดยบอกจำนวนรวมของดอกไม้ว่ามีหลากหลายสี

ตัวอย่างที่ 9

ยกกฎหมายบ้านเมือง <u>กฎแห่งศีลธรรม</u>**นานา**เพื่อให้งานเดินไปด้วยดี

เรื่อง สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น, 2529: 70)

นานา หมายถึง ว. ต่าง ๆ. (ป.). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 576) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2530: 316) อธิบายว่า นา ๆ ประเทศ แปลว่า ต่าง ๆ เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า นานา ก็หมายถึง ต่าง ๆ เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำนามคือ กฎแห่งศีลธรรม โดยบอกจำนวนรวมของกฎว่ามีมากมายหลากหลาย

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม สามารถแสดงเป็นตารางสรุปประเภทย่อยและคำขยายบอกปริมาณยที่พบในนวนิยายไทย ได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 2 ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม	1.1 คำบอกลักษณะ	1.1.1 คำบอกลักษณะขนาด	เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม ยิ่ง กะจ้อยร่อย มหึมา โหฬาร เบ้อ ซักกะนิด เดียว กระจุ๋มกระจิ๋ม สักกะนิด โอฬาร เล็กนิด นิดเดียว บะเริ่ม เทิ่ม นิดนึง กะจิดริด	16	3.15
		1.1.2 คำบอกลักษณะปริมาณ	ดก เพียงเล็กน้อย เป็นที่ยิ่ง บรม อย่างสูงสุด อย่างแสนสาหัส พ้นพันทวี อันยิ่งใหญ่ เหลือที่จะคณนา อันหนักหน่วง ทวี...ยิ่งขึ้น เป็นที่สุด คับคั่ง แสนสุด จัง เล็กน้อย เป็นล้นพ้น ดาษดื่น เหลือเกิน นิดหน่อย ...นิด...หน่อย ทวีขึ้น โข เหลือเฟือ นัก ถมไป เหลือหลาย นิดเดียว เป็นที่สุด เป็นอย่างที่สุด อันแรงกล้า จนเหลือที่จะทนทาน เหลือประมาณ เป็นอย่างยิ่ง ทวี...ขึ้น เจิดจ้า ยิ่ง...ทวี สุดที่จะพรรณนา ยิ่งทวี...ขึ้น ทวี...มากขึ้น ยิ่ง พะเนิน ทวียิ่งขึ้น อันเปี่ยมพ้น ยิ่งทวีขึ้น จัด เกินไป นิด หน่อย น้อยนิด เปรี้ยง สักนิด ทวี อย่างยิ่ง เหลือคณานับ จัด เหลือคณนา จัดจ้า โชก ถมเถ หน่อยหนึ่ง อ่อน มัก มหาศาล กริบ ตั้ง	66	12.99
	1.2 คำบอกจำนวนรวม	-	นานา	1	0.2
จำนวนรวมคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด = 508				**83**	**16.34**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบคำทั้งหมด 83 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.34 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด แบ่งเป็นประเภทย่อยได้ 2 ประเภท คือ คำบอกลักษณะและคำบอกจำนวนรวม

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนามที่พบมากที่สุด คือ คำบอกลักษณะปริมาณ พบ 66 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.99 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด เช่น ดก เพียงเล็กน้อย บรม พ้นพันทวี เหลือที่จะคณนา เป็นต้น รองลงมาได้แก่ คำบอกลักษณะขนาด พบ 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.15 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด เช่น เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม ยิ่ง กะจ้อยร่อย มหึมา เป็นต้น

ส่วนคำขยายบอกปริมาณที่เป็นคำบอกจำนวนรวมที่ขยายคำนามพบ เพียงคำเดียว คือ นานา คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยา ซึ่งเป็นคำหลัก และเมื่อนำมาขยายคำหลักแล้วจะช่วยบอกความหมายในเชิงปริมาณของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์นวนิยายไทยพบการสร้างคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา 2 ประเภท คือ คำบอกสภาพกริยา และคำบอกความถี่

คำบอกสภาพกริยา

คำบอกสภาพกริยา คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อช่วยแสดงจำนวนหรือปริมาณที่มากหรือน้อยโดยบอกสภาพของคำกริยานั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์พบคำขยายบอกปริมาณเพื่อบอกสภาพกริยา 13 ประเภท ดังนี้

1. คำบอกสภาพการกระทำ คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพการกระทำ หรืออาการต่าง ๆ ของกริยา โดยให้ความหมายในเชิงปริมาณว่าการกระทำนั้นแสดงออกมาในปริมาณมากหรือน้อย พบ 136 คำ คิดเป็นร้อยละ26.77 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ที่สุด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นิดหน่อย สักหน่อย เล็กน้อย เป็นที่สุด ...นัก...หนา นัก เหลือเกิน เต็มที เพียงเล็กน้อย ติ้ว ทีละน้อย ยิ่ง จัด ล้นหลาม ขึ้น เสียเหลือเกิน ลง แม้แต่น้อย สักนิด จัง อย่างสุดกำลัง แม้แต่นิดเดียว อย่างสูงสุด ยิ่งนัก ทวี...ยิ่งขึ้น เหลือที่จะคณนา นิดหน่อย เกินไป สักนิดเดียว ทวี...ขึ้น เหลือทน ทีละเล็กละน้อย สักเล็กน้อย แสน นิดหนึ่ง อย่างล้นเปี่ยม สักหน่อยหนึ่ง ยิ่งขึ้น อย่างที่สุด สุดประมาณ อย่างยิ่ง อย่างแสนสาหัส เพียงนิดเดียว เต็มที่ พราก เป็นอย่างยิ่ง อย่างเหลือเกิน ดาษดื่น มัก เป็นทวีคุณ แสนสาหัส อีกหน่อย เต็มทน แม้แต่สักเล็กน้อย สุดขีด อย่างยิ่งยวด นักหนา เหลือทน นักหนม นักหนา แฟ่ นิด หน่อย นิดหนึ่ง หนักหนา เหลือหลาย นักต่อนัก หน่อยเดียว ล้นพ้น สักนิดสักหน่อย ล้นเหลือ จ้า อย่างเต็มเปี่ยม จนนิด ถมเถ สักนิดหนึ่ง เป็นล้นพ้น อีกถมไป ดกดื่น เหลือประมาณ ทับทวีขึ้น อ่อน ปิ๊ด อีกนิด เป็นหนักหนา เพียงนิดหน่อย เป็นหนักเป็นหนา ตื๋อ โข อีกหน่อยหนึ่ง ใหญ่ ทวีขึ้น ถมไป จนเกินไป อีกนิดเดียว อย่างเต็มเปี่ยม หน่อยหนึ่ง โพลง โชน อย่างเต็มที่ ชะมัด อีกนิดหน่อย สักนิดเดียว เตอะ เปอะ แยะ เท่าทวีคูณ จี๋ เยอะ เต็มประดา เพียบ ลิบลับ เปี๊ยบ จนนิดเดียว ขนาดหนัก ซักหน่อย เจี๊ยบ เสียนิด ฉิบหาย เหลือกำลัง อย่างเหลือหลาย เกินควร ถมถืด ปี๋ อย่างหนักหนาสาหัส ซักหน่อยเดียว จนนิดเดียว จุ นิดนึง เท่าทวี ไปหน่อย ไปนิด มหาศาล ไปนิดเดียว ตั้งขโยง และกล้า

ตัวอย่างที่ 10

<u>สมัยใหม่</u>**เจี๊ยบ** เล่นเป็นแต่เปียโน

เรื่อง ศัตรูของเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด , 2472: 159)

เจี๊ยบ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า จัด, มาก, ยิ่งนัก, เช่น เย็นเจี๊ยบ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 326) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 152) ใช้ว่า เจียบ หมายถึง เปนเสียงอย่างหนึ่ง, เหมือนอย่างเสียงของลูกไก่นั้น, เขามักพูดกันว่า, ลูกไก่มันร้องเจียบเจียบ จากความหมายในอักขราภิธานศรับท์พบว่าโบราณใช้ เจี๊ยบ อธิบายลักษณะเสียงว่าเป็นเสียงของไก่หรือลูกไก่ แต่ไม่ใช้ในความหมายที่บอกปริมาณ หรือบอกจำนวน ว่ามีปริมาณมาก หรือมีจำนวนมาก เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เจี๊ยบ หมายถึง มาก จัด ยิ่งนัก เหมือนในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพคือ สมัยใหม่ ว่ามีความสมัยใหม่มาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 11

ช้อยมีอาการตรึกตรอง**เล็กน้อย**

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 300)

คำว่า เล็กน้อย เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า นิดหน่อย เช่น เสียหายเล็กน้อย, ไม่สำคัญ เช่น เรื่องเล็กน้อย. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1030) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 624) อธิบายว่า เล็กน้อย คือ ลูกยังเด็กเล็กอยู่นั้น. จากความหมายในอักขราภิธานศรับท์พบว่าโบราณใช้เล็กน้อยอธิบายลักษณะของเด็ก แต่ไม่ใช้ในความหมายที่บอกปริมาณ หรือบอกจำนวน ว่ามีปริมาณน้อยหรือมีจำนวนน้อย และเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เล็กน้อย หมายถึง จำนวนน้อย หรือนิดหน่อย ตรงกับความหมายในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 โดยทำหน้าที่ขยายคำกริยา คือ ตรึกตรอง ว่าแสดงอาการตรึกตรองออกมาในปริมาณไม่มาก แสดงออกมาเพียงนิดหน่อย

ตัวอย่างที่ 12

โสรวารกลับจนม่อยหลับไปอย่าง**ง่วงจัด**

เรื่อง ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน, 2515: 399)

คำว่า จัด เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่ง, เต็มที่, เกินปรกติมาก, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น ระเบียบจัด ธรรมเนียมจัด หิวจัด ร้อนจัด หนาวจัด แดดจัด; แก่เต็มที่ เช่น ผลไม้แก่จัด. (ข. จาส่). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 298) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 282) อธิบายไว้ว่า จัด หมายถึง ว. แก่, เข้ม, เช่น แดงจัด; เต็มที่; มาก; กล้า, แรง เช่น แดงจัด ปากจัด.) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า จัด ให้ความหมายในเชิงปริมาณมากเช่นเดียวกัน โดยทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงอาการ คือ ง่วง ว่ามีอาการง่วงอย่างมากจนม่อยหลับไป

2. คำบอกสภาพสี คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกปริมาณความเข้มของสี พบ 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า สนิท จัด อ่อน ยิ่งขึ้น ก่ำ ปี๋ เรื่อ นิดหน่อย ขึ้น มิดหมี โพลน แก่ สักหน่อย เข้ม ทะมึน แปร๊ด เกินขนาด ปั๊วะ และจ้า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 13

“พี่ใหญ่ดำ**ปี๋**เชียว”

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 25)

คำว่า ปี๋ พบ 2 ความหมาย ได้แก่ น. การเล่นพนันงวดหนึ่ง คือ เฉ่งเงินกันเมื่อหมดเบี้ยครั้งหนึ่ง (มักใช้แก่การเล่นไพ่ไทย). และหมายถึง ว. ยิ่งกว่าปรกติ เช่น ดำปี๋ เค็มปี๋ แน่นปี๋. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 700) ในอักขราภิธานศรับท์ ไม่พบความหมายที่อธิบายคำว่า ปี๋ โดยตรง แต่พบคำว่า ปี๋หุ้น หมายถึง คำนี้เป็นภาษาจีน, เป็นคำไทยว่าเข้าทุนกัน. (อักขราภิธานศรับท์, 2416: 381) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ปี๋ ใช้ในความหมายว่า ยิ่งกว่าปกติ ตรงกับความหมายในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 โดยทำหน้าที่ขยายคำกริยา คือ ดำ ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงสภาพของสี เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ปี๋ ช่วยทำหน้าที่ขยายเพื่อแสดงสภาพของ ดำ ว่ามีปริมาณมาก

ตัวอย่างที่ 14

สักครู่ ทั้งพ่อและแม่ก็มาถึง โฉมซื้อเกี๊ยวกุ้งมาฝากลูกสะใภ้ แล้วทั้งคู่ต่างก็ยืนเกาะรถเข็นเชยชมหลานเกิดใหม่

“ขาว**ปั๊ว**เลยนะเนี่ย” หล่อนพึมพำทำยิ้ม ๆ พลางเงยหน้าขึ้นบอกคนบนเตียง

เรื่อง หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน, 2529: 107)

ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรม ดังนั้นเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ปั๊วะ ใช้ในความหมายว่า มากยิ่งกว่าปกติ ช่วยทำหน้าที่ขยายเพื่อแสดงสภาพ ของ ดำ ว่ามีปริมาณมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 15

“เมื่อคืนวานนี้เองแหละพลอย คนเขาเห็นกันตั้งหลายคน เขาเล่าให้ฉันฟังว่า มันโผล่ขึ้นมาระหว่างอ่างบัวที่ท่านฯ ปลูกไว้หน้าตำหนัก คนที่เขานอนอยู่ข้างล่างเห็นเข้านึกว่าขโมย เขาร้องเอะอะมันก็ไม่ไป ตกใจเต็มที เขาถอดกำไลข้อมือขว้าง มันก็ยังอยู่ ทีนี้คนอื่นได้ยินเสียงร้องก็พากันมาดู จุดไต้ จุดไฟกันขึ้น มันก็ยังอยู่ที่เก่า โผล่ขึ้นมาจากพื้นเป็นรูปคนครึ่งตัว อ้วน ๆ <u>ดำ</u>**มิดหมี** หัวล้านด้วยอล้วก็ตาพองโต เขาว่ามันกลอกตาไปมาน่ากลัวพิลึกละ”

เรื่อง สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมท, 2494: 274)

คำว่า มิดหมี เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง มาก, สนิท, ใช้ประกอบหลังคำ ดำ เป็น ดำมิดหมี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 860) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ไม่ปรากฏคำอธิบายไว้ เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า มิดหมี หมายถึง มาก สนิท เช่นเดียวกับพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงสภาพของสีดำว่ามีสีดำมาก ดำสนิท

3. คำบอกสภาพแสง คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพความสว่างของแสง พบ 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ตื๋อ จ้า นิดหน่อย ขึ้น จัด สนิท โพลง โชน เจิดจ้า เสียเหลือเกิน และนัก

ตัวอย่างที่ 16

ทันใดนั้นไฟที่จุดอยู่<u>สว่าง</u>**จ้า** ในห้องกลางก็หรี่ลงจนเกือบมืด

เรื่อง ละครแห่งชีวิต (ม.จ.อากาศดำเกิง, 2472: 271)

คำว่า จ้า เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า จัด, ยิ่ง, แรง, (ใช้แก่สี แสง หรือเสียง) เช่น สีจ้า แสงจ้า. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 303) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 135) อธิบายว่า จ้า เป็นกระแสเสียงแจ้ว, เหมือนอย่างเสียงจักระจัน เป็นต้นนั้น, อนึ่งเป็นสีแดงเข้มด้วย. แต่ไม่พบว่าใช้ในปริบทของแสง ดังเช่น พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2546 เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จ้า ให้ความหมายในเชิงปริมาณมาก เช่นเดียวกับพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 โดยทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงสภาพ คือ สว่าง ว่ามีความสว่างมาก

ตัวอย่างที่ 17

ทั้งสองคลอเคลียกันอยู่ที่ระเบียงตึกด้านหน้า ซึ่งแสงไฟทอเข้ามาไม่สว่าง**นัก** พราวก็อดใจมิได้

เรื่อง อังสนาหย่าผัว (รพีพร, 2523: 368)

คำว่า นัก เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า อย่างยิ่ง, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น หนาวนัก ร้อนนัก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 569) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 496) อธิบายว่า นัก หมายถึง ว. มาก, ยิ่ง, จัด เช่น แก่นัก ร้อนนัก. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า นัก ให้ความหมายในเชิงปริมาณมาก เช่นเดียวกับพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 โดยทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงสภาพของแสงว่ามีความสว่างไม่มาก

ตัวอย่างที่ 18

ทุกหนทุกแห่งมืด**สนิท**มีแต่ความเงียบ

เรื่อง เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา, 2515: 196)

คำว่า สนิท เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า อย่างใกล้ชิด, ชิดชอบ, เช่น เพื่อนสนิท คนสนิท เขาสนิทกันมาก, แนบชิด เช่น เข้าปากไม้ได้สนิท; กลมกล่อม, กลมกลืน, ในลักษณะที่เข้ากันได้ดีไม่มีอะไรบกพร่อง ซึ่งดูประหนึ่งว่าเป็นเนื้อเดียวหรือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เช่น ประตู ปิดสนิท สีเข้ากันสนิทเป็นเนื้อเดียวกัน ผนังห้องแต่ละด้านแม้จะทาสีต่างกันแต่สีก็เข้ากันได้สนิท; อย่างแท้จริงหรือทั้งหมดโดยไม่มีอะไรแทรกหรือเจือปน เช่น มะปรางหวานสนิท เชื่อสนิท ตีหน้าสนิท. (ป. สินิทฺธ ว่า เสน่หา, รักใคร่; ส. สฺนิคฺธ). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1120) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 867) อธิบายว่า สนิท หมายถึง ว. ชิดจนไม่เห็นรอยต่อ, แนบชิดแนบเนียน, กลมกล่อม; คุ้นเคยกัน. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า สนิท ให้ความหมายในเชิงปริมาณมาก คือ มืดมากจนไม่มีจนไม่มีแสงใดเข้ามาแทรกเลยนอกจาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความมืด ซึ่งมีความหมายสอดคล้องกับพจนานุกรม พ.ศ. 2542 และ พ.ศ. 2493 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงสภาพของแสงว่าไม่มีแสงสว่างเลยมีความมืดมาก

4. คำบอกสภาพอุณหภูมิ คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของอุณหภูมิ ว่ามีปริมาณมากน้อยหรือบอกสภาพจำนวนของอุณหภูมิ พบ 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า จัด ฉี่ นัก กล้า ลง เยือก เฉียบ เยียบ นิดหน่อย แสน ขึ้น จัง เหลือเกิน ยะเยือก สักหน่อย เปรี้ยง เกินไป สักนิด และอีกนิด

ตัวอย่างที่ 19

หน้า<u>ร้อน</u>**ฉี่**

เรื่อง ศัตรูของเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด , 2472: 1)

ฉี่ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เสียงดังเช่นนั้นอย่างเสียงของที่ทอดน้ำมัน; อย่างยิ่ง เช่น เงียบฉี่ ร้อนฉี่. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 337) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 157) อธิบายว่า เป็นเสียงน้ำที่หยดลงถูกไฟดังเช่นนั้น. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า ฉี่ ให้ความหมายในเชิงปริมาณมาก เหมือนพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 โดยทำหน้าที่ขยายคำกริยา คือ ร้อน ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงสภาพของอุณหภูมิ ว่ามีอุณหภูมิร้อนมาก

ตัวอย่างที่ 20

หล่อนเข้าใจว่าการที่เมืองไทยไม่เจริญเหมือนเมืองนอก ก็คงจะเป็นเพราะธรรมชาติไม่อำนวยดอกกระมัง อากาศ<u>ร้อน</u>**จัด** ท้องที่ชื้นแฉะเป็นโคลนเป็นเลน ฯลฯ

เรื่อง ผิวเหลืองผิวขาว (ม.จ.อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์, 2545: 20)

คำว่า จัด เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่ง, เต็มที่, เกินปรกติมาก, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น ระเบียบจัด ธรรมเนียมจัด หิวจัด ร้อนจัด หนาวจัด แดดจัด; แก่เต็มที่ เช่น ผลไม้แก่จัด. (ข. จาส่). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 298) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 145) อธิบายว่า คือการที่จัดแจงสิ่งของไว้ตามควร, อนึ่งผลไม้ทั้งปวงที่แก่เต็มทีนั้นว่า แก่จัด, ม่อจัดไฟ เปนต้น.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า จัด มีความหมายว่า มากเกินปรกติ เช่นเดียวกับพจนานุกรมราบบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546โดยทำหน้าที่ช่วยขยายคำกริยา คือ ร้อน ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงสภาพของอุณหภูมิ เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า จัด ช่วยทำหน้าที่ขยายเพื่อบอกสภาพ ของ อุณหภูมิ ร้อน ว่ามีปริมาณมาก

ตัวอย่างที่ 21

มือของหล่อน<u>เย็น</u>**เฉียบ**ราวกับน้ำแข็ง

เรื่อง ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน, 2515: 228)

คำว่า เฉียบ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่งนัก, จัด, เช่น เย็นเฉียบ คมเฉียบ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 340) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 318) อธิบายว่า เฉียบ หมายถึง ว. แหลมมาก, คมมาก, นัก. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เฉียบ ให้ความหมายในเชิงปริมาณมาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพของ อุณหภูมิ ว่าเย็นมากราวกับน้ำแข็ง

5. คำบอกสภาพกลิ่น คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของกลิ่นว่ามีปริมาณมากหรือน้อย พบ 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.18 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า สักหน่อย เกินไป โพลง นัก ยิ่งนัก และจัด

ตัวอย่างที่ 22

เสื้อผ้าที่อังสนาใช้ไม่เคยอบร่ำด้วยกลิ่น<u>หอม</u>**จนเกินไป** หล่อนทำให้เขาคุ้นกับกลิ่นอ่อน ๆ ของโอเดอโคโลนบางชนิด

เรื่อง อังสนาหย่าผัว (รพีพร, 2523: 306)

คำว่า เกินไป เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า คำประกอบท้ายคำวิเศษณ์ เพื่อเน้นความหมายแสดงว่า เกินกำหนด เกินพอดี เช่น กินมากเกินไป ดีเกินไป สุกเกินไป. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 146) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ไม่ปรากฏคำว่าเกินไป แต่ได้อธิบายคำว่า เกิน ไว้ว่า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เป็นคำกริยา หมายถึง ยิ่ง, มาก, เหลือ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2517: 164) และให้คำอธิบายคำว่า ไป ว่าเป็นคำประกอบท้ายกริยาหมายความว่า เรื่อยไป, ไม่หยุด เช่น ทำไป, กินไป. ดังนั้นเมื่อสองคำนี้ใช้ร่วมกัน พบว่า ให้ความหมายไปในทางปริมาณที่มากขึ้น เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เกินไป ก็ให้ความหมายในเชิงปริมาณที่มาก เช่นเดียวกัน ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพของกลิ่น ว่ามีกลิ่นหอมมากจนเกินพอดี

ตัวอย่างที่ 23

"..แหมน้ำหอมที่น้องหนูใช้น่ะ <u>หอม</u>**จัง** ชื่นใจ"

เรื่อง แววัน (โบตั๋น, 2514: 196)

คำว่า จัง เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่งนัก เช่น เก่งจัง ร้อนจัง ของสิ่งนี้ถูกจัง; เต็มที่, เต็มแรง, เช่น ชนกันเข้าอย่างจัง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 297) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 280) อธิบายว่า จัง หมายถึง ว. ถนัด, เต็มหน้า, ใช้ประกอบกับคำจริงว่า จริงจัง. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า จัง หมายถึง ยิ่งนัก เช่นเดียวกับพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพของกลิ่นว่าหอมยิ่งนักหอมมาก

ตัวอย่างที่ 24

พลับพลึงไพรไร้มลทินที่ส่งกลิ่น<u>หอมเย็น</u>**ยิ่งนัก**

เรื่อง แม่สายสะอื้น (อ. ไชวรศิลป์, 2493: 50)

คำว่า ยิ่งนัก เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า .อย่างยิ่ง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 906) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ไม่ปรากฏคำว่ายิ่งนัก แต่ได้อธิบายคำว่า ยิ่ง ไว้ว่าเป็นคำกริยา หมายถึง เกิน, ล้ำ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2517: 743) และให้คำอธิบายคำว่า นัก ว. มาก, ยิ่ง, จัด เช่น แก่นัก ร้อนนัก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2517: 496) ดังนั้นเมื่อสองคำนี้ใช้ร่วมกัน พบว่าให้ความหมายไปในทางปริมาณที่มากขึ้น เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ยิ่งนัก ก็ให้ความหมายในเชิงปริมาณที่มาก เช่นเดียวกัน ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพของกลิ่นว่ามีกลิ่นหอมเย็นมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

6. คำบอกสภาพความรู้สึก คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของความรู้สึก อารมณ์ สิ่งเกิดขึ้นภายในใจว่ามีปริมาณมากหรือน้อย พบ 73 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.37 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ยิ่ง เหลือเกิน เป็นที่สุด เป็นอย่างยิ่ง ที่สุด นัก สักหน่อย ยิ่งขึ้น จัง เหลือที่จะพรรณนา อย่างที่สุด บรม เสียเหลือเกิน จัด เล็กน้อย นักหนา ทวีขึ้น เป็นกำลัง พ้นทวี เป็นพ้นนัก หนักหนา เกินไป สักเล็กน้อย นิดหน่อย ยิ่งนัก เหลือกำลัง ขึ้น แสน มัก อย่างยิ่ง เต็มที จนนิดเดียว เหลือทน เหลือแสน เหลือหลาย ล้นพ้น อยู่หนัก เสียเหลือหลาย ...นัก...หนา อย่างสุดแสน สุดแสน เหลือประมาณ เป็นแสนสุด สักนิด สุดประมาณ เต็มทน เป็นยิ่งนัก จนเกินไป สุดที่จะประมาณ อย่างหนัก ถึงขนาด อย่างสุดสวาทขาดใจ อยู่เต็มเปี่ยม ลิบลิ่ว ถมไป เต็มทน เป็นบ้า เสียเหลือแสน ฉิบหาย นิดเดียว จ๋อย ลิบ สุดขีด นี้ด เกินจะพรรณนา เหลือพรรณนา ทบทวี ถึงขีดสุด ยิ่งยวด เปี่ยมพ้น ทวีคูณ และแสนทวี

ตัวอย่างที่ 25

มาโนชรู้สึก<u>อึดอัดใจ</u>**เล็กน้อย**

เรื่อง ลูกผู้ชาย (ศรีบูรพา, 2471: 50)

เล็กน้อย เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า นิดหน่อย เช่น เสียหายเล็กน้อย, ไม่สำคัญ เช่น เรื่องเล็กน้อย. (2416: 624) อธิบายว่า เล็กน้อย คือ ลูกยังเด็กเล็กอยู่นั้น. จากความหมายในอักขราภิธานศรับท์พบว่าโบราณใช้เล็กน้อยอธิบายลักษณะของเด็ก แต่ไม่ใช้ในความหมายที่บอกปริมาณ หรือบอกจำนวน ว่ามีปริมาณน้อย หรือมีจำนวนน้อย และเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เล็กน้อย หมายถึง จำนวนน้อย หรือนิดหน่อย ตรงกับความหมายในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เล็กน้อย ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คือ อึดอัดใจ ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงสภาพอารมณ์ความรู้สึก ว่าอึดอัดใจปริมาณเล็กน้อย

ตัวอย่างที่ 26

“ลุกเดินเหินได้แน่นะ” คำถาม<u>ห่วงใย</u>**ล้นพ้น**

เรื่อง ทวิภพ (ทมยันตี, 2530: 243)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำว่า ล้นพ้น เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง ยิ่งยวด, ไม่มีอะไรเปรียบ, เช่น ยากจนเป็นล้นพ้น พ่อแม่มีพระคุณเป็นล้นพ้น. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 987) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2539: 718) อธิบายว่า ล้นพ้น หมายถึง ว. ยิ่งยวด, ไม่มีอะไรเปรียบ. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ล้นพ้น มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่แสดงสภาพอารมณ์ความรู้สึก คือห่วงใย ว่ารู้สึกเป็นห่วงมากอย่างยิ่ง

ตัวอย่างที่ 27

ข้าพเจ้าไม่<u>ประหลาดใจ</u>**นัก**

เรื่อง ปักกิ่งนครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต, 2486: 61)

นัก เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า อย่างยิ่ง, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น หนาวนัก ร้อนนัก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 328) อธิบายว่า นัก คือ ความที่มาก ฤๅยิ่งนั้น, เช่นคนที่ทำการนัก, ฤๅพูดมากนัก, กินมากนักนั้น. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า นัก มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่แสดงสภาพอารมณ์ความรู้สึก คือ ประหลาดใจ ว่ารู้สึกประหลาดใจมากอย่างยิ่ง

7. คำบอกสภาพรส คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของรสชาติ ว่ามีปริมาณมากน้อย หรือบอกสภาพจำนวนของรสชาติเหล่านั้น พบ 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า จัด นัก ปี๋ ลง และเกินไป

ตัวอย่างที่ 28

เดี๋ยวนี้หาปลาจืด ๆ ยากมีแต่<u>เค็ม</u>**ปี๋** ล้างหน้ายังไม่ทันหายเค็ม

เรื่อง ทวิภพ (ทมยันตี, 2530: 273)

ปี๋ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า มักใช้ประกอบคำอื่น หมายความว่า ยิ่งกว่าปรกติ เช่น ดำปี๋ เค็มปี๋ แน่นปี๋. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 700) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(2539: 537) อธิบายไว้ว่า ปี๋ เป็นคำที่มักใช้ประกอบคำอื่น หมายความว่า ยิ่งกว่าปรกติ เช่น ดำปี๋ เค็มปี๋ แน่นปี๋. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ปี๋ มีความหมายว่า ยิ่งกว่าปรกติ เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่บอกสภาพรสชาติ คือ เค็ม ว่ามีปริมาณความเค็มมากกว่าปกติ

ตัวอย่างที่ 29

ไปหาข้าวกินกับต้มโคล้งเผ็ด**จัด**ร้อนจัดสักครู่ก็สร่าง

เรื่อง สี่แผ่นดิน (มรว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2494: 273)

คำว่า จัด เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง ยิ่ง เต็มที่, เกินปรกติมาก, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น ระเบียบจัด ธรรมเนียมจัด หิวจัด ร้อนจัด หนาวจัด แดดจัด; แก่เต็มที่ เช่น ผลไม่แก่จัด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 298) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 282) อธิบายไว้ว่า จัด หมายถึง ว. แก่, เข้ม, เช่น แดงจัด; เต็มที่; มาก; กล้า, แรง เช่น แดงจัด ปากจัด. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า จัด ให้ความหมายว่ามาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่บอกสภาพรสชาติ คือ เผ็ด ว่ามีปริมาณความเผ็ดมาก

ตัวอย่างที่ 30

เจ๊กเส็งรีบยกกับที่เตรียมทำไว้แต่บ่ายไปบำเรอในทันที เหล้าข้าวโสมชนิดราคาไม่แพง ไก่ตอนอกหั่นเนื้อ พุงปลาช่อนผัดเต้าเจี้ยวกับใบกระเทียม ยำเนื้อเก้งกับน้ำพริกเผารสเผ็ดจัดเปรี้ยว**จัด**

เรื่อง เสเพลบอยชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์, 2512: 57)

คำว่า จัด เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง ยิ่ง เต็มที่, เกินปรกติมาก, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น ระเบียบจัด ธรรมเนียมจัด หิวจัด ร้อนจัด หนาวจัด แดดจัด; แก่เต็มที่ เช่น ผลไม่แก่จัด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 298) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 282) อธิบายไว้ว่า จัด หมายถึง ว. แก่, เข้ม, เช่น แดงจัด; เต็มที่; มาก; กล้า, แรง เช่น แดงจัด ปากจัด. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า จัด ให้ความหมายว่ามาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่บอกสภาพรสชาติ คือ เปรี้ยว ว่ามีปริมาณความเปรี้ยวมาก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

8. คำบอกสภาพเสียง คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของเสียง ว่ามีปริมาณมากน้อย หรือบอกสภาพจำนวนของเสียงเหล่านั้น พบ 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า แซ่ เชียบ กริบ สนิท จัง ขึ้น ลง เกินไป เหลือเกิน และนักหนา

ตัวอย่างที่ 31

"สวัสดีคุณนันทา นั่นเดินใจลอยจะไปไหน?" เสียงทักนั้นดังห้าว ฟังแปร่งหูนิด ๆ ครูหญิงซึ่งกำลังจะเดินขึ้นไปบนโรงเรียนก็เลยชะงักเหลียวหาเจ้าของเสียง เห็นร่างสูงทึบสม ลักษณะชายชาติทหารยืนยิ้มอวดฟันขาวเกือบครบชุดอยู่ข้างพุ่มเข็มแดงที่ปลูกอยู่ริมทางเดิน เขาเป็นชายที่มีอายุเข้าขีดกลางคนเสียแล้ว แต่ยังมีกิริยากระฉับกระเฉงและคล่องแบบนักรบโดยมาก

"ผู้การมา<u>เงียบ</u>**เหลือเกิน**นี่คะ" นันทาวดีน้อมศีรษะ

เรื่อง แม่สายสะอื้น (อ. ไชยวรศิลป์, 2493: 172)

คำว่า เหลือเกิน เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่งนัก, เกินควร, เต็มที. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1307) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 972) อธิบายว่า เหลือเกิน หมายถึง ว. นัก, ยิ่ง, เกินควร, เต็มที. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เหลือเกิน มีความหมายว่า นัก ยิ่ง เช่นเดียวกัน ช่วยทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพและบ่งบอกว่า เสียงเงียบมีปริมาณมาก

ตัวอย่างที่ 32

เช้าตรู่วันอาทิตย์<u>เงียบ</u>**กริบ**

เรื่อง หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน, 2530: 262)

คำว่า กริบ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า มาก เช่น คมกริบ;โดยปริยายหมายความว่าเงียบไม่มีเสียงดัง เช่น เงียบกริบ ย่องกริบ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 68) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2539: 53) อธิบายว่า กริบ หมายถึง ว. คมมาก เช่น คมกริบ; โดยปริยายหมายความว่า เงียบไม่มีเสียงดัง เช่น เงียบกริบ ย่องกริบ. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า กริบ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ใช้ในปริบทของเสียง มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงสภาพเสียงว่า เงียบมาก

ตัวอย่างที่ 33

"คุณลุงของเราน่ะท่านไม่มีลูกมีเมียดอกหรือ?"

"มีเมียค่ะ ตายเสียตั้งแต่ยังสาว แต่ลูกดูเหมือนไม่เคยมี" ฉลวยตอบ

เมียตายแล้วเลยอยู่คนเดียวเรื่อยมาหรือจ๊ะ ดีแท้ ๆ เห็นจะรักเมียมาก ถึงกับไม่มีเมียใหม่"

"ก็ไม่เชิงค่ะ" ฉลวยค้านขึ้นโดยเร็ว แล้วลดเสียงให้เบา**ลง** "แกมีไม่ได้อยู่เอง"

เรื่อง กรรมเก่า (ดอกไม้สด, 2475: 102)

ลง เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า อาการที่ไปสู่เบื้องต่ำ เช่น ไหลลงเลื่อนลง ถอยลง; มากกว่าเดิม เช่น เลวลง ผอมลง ถูกลง สั้นลง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 984)ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 627) อธิบายว่า ลงหมายถึง ลด, ถอย, คือไปข้างเบื้องต่ำ, เช่น คนอยู่บนเรือนและเดินไปตามบันไดไปสู่เบื้องต่ำนั้นว่าลงไป. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ลง มีความหมายว่ามากกว่าเดิม ทำหน้าที่ขยายคำกริยาแสดงสภาพเสียงว่า เบากว่าเดิมมากขึ้น

9. คำบอกสภาพระยะห่าง คือ คำที่บอกสภาพของระยะห่าง ทั้งที่เป็นระยะแนวระนาบและแนวระดับว่ามีปริมาณมากหรือน้อย หรือบอกจำนวนของระยะห่างเหล่านั้น พบ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่คำว่า ปรื๊ด เพียงเล็กน้อย ลิบ ลิบลับ เหลือเกิน เล็กน้อย เทิ่ง นัก นักหนา นิดหนึ่ง โพ้น แสน นิดเดียว เกินไป โข เกิน สักหน่อย ลิ่ว ตั้งเกินขนาด
ลิบละลิ่ว และหน่อย

ตัวอย่างที่ 34

ลอนดอนยังห่างความเจริญเชิงศิลปะอยู่ไกล**ลิบ**

เรื่อง ละครแห่งชีวิต (ม.จ.อากาศดำเกิง, 2515: 134)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำว่า ลิบ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า สุดสายตา (ใช้เฉพาะไกลกับสูง) เช่น ไกลลิบ สูงลิบ ห่างกันลิบ ทิ้งกันลิบ มองเห็นยอดปราสาทลิบ ๆ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1016) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 648) อธิบายไว้ว่า ลิบ หมายถึง แลเห็นของอยู่ไกลมีดาวลูกเล็ก ๆ เปนต้น, คนแลดูไม่ค่อยเหน, ว่าดาวอยู่ไกลลิบ ๆ. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ลิบ หมายถึง ไกลมาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายเพื่อแสดงสภาพและบ่งบอกว่า ระยะห่าง มีปริมาณมาก

ตัวอย่างที่ 35

"พอแววันมาก็รู้เลยว่าอีกสิบนาทีถึงเวลาเรียน ตรงเป๊ะยังกะนาฬิกาแน่ะ"

"ถึงอย่างนั้นเชียวหรือ" แววันขยับมือซ้ายด้วยความรู้สึกอย่างหนึ่ง "เราไม่ได้คาดนาฬิกาด้วยซ้ำไป ไม่รู้เลยว่ากี่โมงแล้ว"

"บ้านอยู่ไกลล่ะซี เธอถึงมาเอาป่านนี้ทุกวัน"

"ไกล**โข**อยู่ล่ะ"

แววันไม่ได้อธิบายต่อ หล่อนต้องเดินจากบ้านไปลงเรือระยะเวลาเดินสิบห้านาที นั่งเรืออีกเกือบครึ่งชั่วโมงมาขึ้นปากคลองตลาด แล้วนั่งรถเมล์ต่อไปลงหน้าโรงเรียน เวลาเดินทางชั่วโมงเศษบางวันรถติดอาจถึงสองชั่วโมง

เรื่อง แววัน (โบตั๋น, 2514: 89)

คำว่า โข เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า มาก. (กร่อนมาจาก อักโข ซึ่งตัดมาจาก อักโขภิณี). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 208) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 217) อธิบายไว้ว่า โข หมายถึง ว. มาก. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า โข มีความหมายว่ามาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพ ระยะห่างระหว่างเดินทางจากบ้านมาถึงโรงเรียนว่ามีความไกลมาก

ตัวอย่างที่ 36

เสียงขิมทอดทำนองลงในตอนท้าย ราวผู้เล่นจะมีความรู้สึกโหยหวนอาวรณ์อย่างแท้จริง ลมหนาวพัดกรรโชกหนักดุจจะพาเอาเสียงเพลงนั้นข้ามป่าเขาลำเนาไพรไปสู่ดินแดน**ไกลโพ้น** เพื่อบอกกล่าวถึง "ใครคนหนึ่ง" ให้รู้สึกรำลึกถึงผู้ที่คร่ำครวญหา คอยวันเวลาที่จะให้ "ใคร" คนนั้นติดตามมาด้วยอาลัย

เรื่อง คู่กรรม เล่ม 1 (ทมยันตี, 2512: 101)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำว่า โพ้น เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า โน้น เช่น ไกลโพ้น. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 805) พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 85) อธิบายไว้ว่า โพ้น หมายถึง ว. โน้น. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า โพ้น หมายถึง ไกลออกไปมาก ซึ่งเป็นความหมายที่เพิ่มขึ้นจากพจนานุกรมทั้งสองเล่ม ช่วยทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพระยะทางว่า ไกลมาก

10. คำบอกสภาพความเร็ว คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของความเร็ว ว่ามีปริมาณมากหรือน้อย พบ 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.95 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ปรื๋อ นัก พลัน ฉิว ไปหน่อย ขึ้น เกินไป เหลือเกิน จี๊ด ยิ่งขึ้น จี๋ ที่สุด จัง ยิ่ง และชะมัด

ตัวอย่างที่ 37

เขาถาม<u>เร็ว</u>**ปรื๋อ**

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 104)

ปรื๋อ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า อาการที่นกบินพุ่งไปอย่างเร็ว, โดยปริยายหมายความว่ามีอาการรวดเร็วเช่นนั้น เช่น แล่นปรื๋อ วิ่งปรื๋อ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 673) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 406) เขียนว่า ปรื๋ หมายถึง บินไปเร็ว นกฤๅไก่, แรกบินออกจากที่เร็วนัก, เขาว่ามันบินปรื๋ไป. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ปรื๋อ มีความหมายว่าเร็วมากเช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพของความเร็วว่า มีความเร็วปริมาณมาก

ตัวอย่างที่ 38

ตระการกำลังสวมเสื้อ เตรียมตัวไปทำงาน พอได้ยินโฉมเอะอะอยู่ตรงเชิงบันได้ ก็เปิดประตูออกมา

“ว่าไงนะ”

“หนึ่งมันคลอดแล้ว ผู้หญิง พ่ออยากได้ลูกผู้หญิงยังไง สมใจแล้วล่ะทีนี้”

ฉายายืนหน้าแดง นัยน์ตาเป็นประกาย พอรู้สึกตัวก็รีบวิ่งขึ้นบันไดสองสามพรวดเข้าห้องน้ำ อาบน้ำ<u>เร็ว</u>**จี๋**

เรื่อง หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน, 2530: 103)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จี๋ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เร็ว, จัด, เช่น วิ่งจี๋ หมุนจี๋ เร็วจี๋, ยิ่ง เช่น ร้อนจี๋ ปวดจี๋. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 314) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2539: 233) อธิบายไว้ว่า จี๋ หมายถึง ว. จัด, ยิ่ง, เช่น วิ่งจี๋ หมุนจี๋ เร็วจี๋ ร้อนจี๋ ปวดจี๋. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า จี๋ มีความหมายว่าเร็วมาก เช่นกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อบอกสภาพความเร็ว ว่าฉายาเร่งรีบอาบน้ำด้วยความเร็วมาก

ตัวอย่างที่ 39

นี่ผมขับรถอย่าง<u>เร็ว</u>**ที่สุด**แล้วนะฮะ” ยอดยิ่งบอกอย่างเอาใจ

เรื่อง น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน, 2552: 419)

ที่สุด เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า สุดท้าย เช่น ในที่สุด; ลักษณะที่ยิ่งหรือหย่อนกว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดในพวกเดียวกัน เช่น ดีที่สุด ช้าที่สุด. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 532) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ที่สุด หมายถึง เร็วยิ่งกว่าสิ่งอื่น, เร็วมาก ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพความเร็ว ว่าขับรถด้วยความเร็วมาก

11. คำบอกสภาพความแม่นยำ คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของความแม่นยำว่ามีปริมาณมากหรือน้อย พบ 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า กริบ เป๋ง ยิบ เป๊ะ และยิ่ง

ตัวอย่างที่ 40

“พอแววันมาก็ได้รู้เลยว่าอีกสิบนาทีถึงเวลาเรียน <u>ตรง</u>**เป๊ะ**ยังกะนาฬิกาแนะ”

เรื่อง แววัน (โบตั๋น, 2514: 89)

คำว่า เป๊ะ ไม่ปรากฏความหมายในพจนานุกรม เมื่อพิจารณาตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เป๊ะ หมายถึง คำบอกลักษณะของความตรงว่าตรงมาก ทำหน้าที่ขยายคำกริยาที่บอกสภาพความตรง ซึ่งในที่นี้คือความตรงต่อเวลาของแววันว่ามีความตรงมาก เหมือนกับนาฬิกา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 41

“เดี๋ยว ลูก เดี๋ยวนะคะ ต้องทานข้าวหมดก่อน” โฉมบอกพลางหัวเราะด้วย นัยน์ตา<u>กลม</u>**เป๋ง**คู่นั้นจึงหันมาสบตา แล้วหม่ำ ๆ ต่อ

เรื่อง หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน, 2530: 120)

คำว่า เป๋ง เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง คำที่ใช้ประกอบคำอื่นหมายความว่า ยิ่งกว่าปรกติ เช่น ตรงเป๋ง ตึงเป๋ง; เสียงดังเช่นนั้น. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 705) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2525 (2539: 541) อธิบายไว้ว่า เป๋ง หมายถึง ว. ใช้ประกอบคำอื่นหมายความว่า ยิ่งกว่าปรกติ เช่น ตรงเป๋ง ตึงเป๋ง; เสียงดังเช่นนั้น เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เป๋ง หมายถึง มาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพของรูปร่างดวงตา ว่ามีลักษณะกลมมาก

ตัวอย่างที่ 42

พนักด้านหัวเตียงและปลายเท้าสลักลวดลายเครือเถาด้วยฝีมือ<u>ละเอียด</u>**ยิบ**

เรื่อง คู่กรรม เล่ม 1 (ทมยันตี, 2512: 11)

คำว่า ยิบ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่ง, มักใช้ประกอบคำ ถี่ หรือ ละเอียด เป็น ถี่ยิบ ละเอียดยิบ. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 906) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 743) ได้อธิบายไว้ว่า ยิบ หมายถึง ว. ถี่, ละเอียด. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ยิบ หมายถึง ละเอียดมาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อแสดงสภาพความละเอียด ว่ามีพนักที่หัวเตียงและปลายเท้าสลักด้วยฝีมือที่มีความละเอียดและประณีตมาก

12. คำบอกสภาพขนาด คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพขนาดของสิ่งต่าง ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งที่เป็นขนาดความสูง ขนาดความกว้าง ขนาดเล็ก หรือขนาดใหญ่ พบ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ปรื๊ด นิดเดียว เทิ่ง สักหน่อย ลิ่ว เสียเหลือเกิน ขึ้น เกินไป ลิบ นัก จู๋ แสน เต่อ เฉียบ นักหนา เฟื้อย ที่สุด ลง กระจ้อย กะจิดริด และกระจิ๋วหลิว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่างที่ 43

“วัดอะไรจ๊ะแม่ ใหญ่โต**เสียเหลือเกิน**”

เรื่อง สี่แผ่นดิน (มรว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2530: 11)

เหลือเกิน เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่งนัก, เกินควร, เต็มที. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1307) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 (2539: 901) ได้อธิบายไว้ว่า เหลือเกิน หมายถึง ว. ยิ่งนัก, เกินควร, เต็มที. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เหลือเกิน มีความหมายว่า ยิ่งนัก เกินควร เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพขนาดของวัดว่าเป็นวัดที่มีขนาดใหญ่โตมาก

ตัวอย่างที่ 44

ห้องครัวทันสมัยเล็ก**นิดเดียว**

เรื่อง สายหยุดบ่หยุดเสน่ห์หาย (สุวรรณี สุคนธา, 2512: 248)

นิดเดียว เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เล็กเหลือเกิน, น้อยเหลือเกิน. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 587) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ไม่ปรากฏคำว่า นิดเดียว เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า นิดเดียว หมายถึง เล็กเหลือเกิน เหมือนพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ทำหน้าที่ขยายคำกริยา เล็ก เพื่อบอกสภาพขนาดห้องครัวว่ามีขนาดเล็กเหลือเกิน

ตัวอย่างที่ 45

บ้านเล็ก ๆ ของอังสนา ไม่ว่าจะย่างเท้าเข้าไปตรงไหน ไม่เคยปรากฏภาพหรือวัตถุใดที่ก่อให้เกิดความขัดตาหรือรำคาญ ห้องนอนแคบ ๆ และห้องน้ำเล็ก**กระจิ๋วหลิว**ของหล่อน

เรื่อง อังสนาหย่าผัว (รพีพร, 2523: 305)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำว่า กระจิ๋วหลิว เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เล็กมาก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 24) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 29) ไม่ปรากฏคำว่า กระจิ๋วหลิว แต่ได้อธิบายคำว่า กระจิ๋ว ไว้ว่า คือ คำวิเศษณ์ แปลว่า เล็ก ๆ, จิ๋ว. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า กระจิ๋วหลิว หมายถึง เล็กมาก เช่นกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพขนาดของห้องน้ำว่ามีขนาดเล็กมาก

13. คำบอกสภาพคุณสมบัติ คือ คำขยายบอกปริมาณที่บอกสภาพของรูปร่าง หน้าตา ฐานะทางสังคม เพื่อบอกปริมาณของขนาดสิ่งเหล่านั้นว่ามากหรือน้อย พบ 33 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.5 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า เช้ง นัก ยิ่ง ที่สุด สักหน่อย จัง เหลือที่จะพรรณนา ขึ้น ...หนัก...หนา จนเกินไป เล็กน้อย อย่างที่สุด สักนิดเดียว เหลือเกิน หนักหนา เหลือหลาย ลง ชะมัด สักนิด เต็มที นัก...หนา เป็นกอง จัด กริบ ปี๋ ฉิบหาย ยิ่งขึ้น แสน เกินขนาด มัก ยิ่งนัก และเหลือเฟือ

ตัวอย่างที่ 46

หฤทัยนั้นเป็นคน<u>สวย</u>**จัด** แม้แต่ในเวลาเช้า

เรื่อง เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา, 2515: 80)

จัด เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ยิ่ง, เต็มที่, เกินปรกติมาก, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น ระเบียบจัด ธรรมเนียมจัด หิวจัด ร้อนจัด หนาวจัด แดดจัด; แก่เต็มที่ เช่น ผลไม้แก่จัด. (ข. จาส่). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 298) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 282) อธิบายไว้ว่า จัด หมายถึง ว. แก่, เข้ม, เช่น แดงจัด; เต็มที่; มาก; กล้า, แรง เช่น แดงจัด ปากจัด. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า จัด มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพคุณสมบัติบุคคลว่าเป็นคนที่สวยมาก

ตัวอย่างที่ 47

“เมียกูค้น<u>เก่ง</u>**ชิบหาย**เลย” เพื่อนคุยต่อไปด้วยเสียงครึกครื้น “แต่ยังไงก็เกินกูไปไม่ได้”

เรื่อง คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา, 2516: 130)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชิบหาย ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน เขียนว่า ฉิบหาย หมายถึง ก. สูญหมด, เสียหมด, หมดเร็ว, ป่นปี้, โดยปริยายใช้เป็นคำด่า คำแช่ง. (ปาก) ว.มาก เช่น เก่งฉิบหาย. ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 315) เขียนว่า ฉิบหาย หมายถึง ก. สูญหมด, เสียหมด, หมดเร็ว, ป่นปี้. พบว่าโบราณใช้ ฉิบหาย เป็นคำกริยาที่แสดงอาการของการสูญเสียเท่านั้น เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ฉิบหาย มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกับพจนานุกรม พ.ศ. 2546 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพคุณสมบัติบุคคลว่าเป็นคนที่ค้นเงินเก่งมาก

ตัวอย่างที่ 48

"...ลูกสาวเขาชื่อสิริยุพา ต่างหาก เขาว่า<u>สวย</u>**ชะมัด**"

เรื่อง หญิงคนชั่ว (ก. สุรางคนางค์, 2480: 371)

ชะมัด เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า มาก, ยิ่ง, เช่น เก่งชะมัด, ชะมัดยาด ก็ว่า. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 352) ในอักขราภิธานศรับท์ ไม่ปรากฏคำว่า ชะมัด เมื่อพิจารณาเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ชะมัด มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกับพจนานุกรม พ.ศ. 2546 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกสภาพคุณสมบัติบุคคลบุคคลว่าเป็นคนที่สวยมาก

คำบอกความถี่

คำบอกความถี่ คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาเพื่อช่วยแสดงปริมาณของคำกริยาว่าเกิดขึ้นมากหรือน้อยในระยะเวลาหนึ่ง พบคำบอกความถี่ 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า เสมอ ตลอด บ่อย เนืองนิตย์ เป็นเนืองนิตย์ นิตย์นิรันดร์ เป็นนิจ อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิตย์ และอยู่เป็นนิจ

ตัวอย่างที่ 49

ฉัน<u>คิดถึง</u>เธอเป็น**เนืองนิตย์**

เรื่อง ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา, 2545: 120)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนืองนิตย์ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เสมอ ๆ เช่น ส่งข่าวถึงกันอยู่เนืองนิตย์. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 597) ในอักขราภิธานศรับท์ ไม่ปรากฏคำว่า เนืองนิตย์ เมื่อพิจารณาเมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เนืองนิตย์ มีความหมายว่า มาก เช่นเดียวกับพจนานุกรม พ.ศ. 2546 ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกความถี่ว่าฉันคิดถึงเธอเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง

ตัวอย่างที่ 50

เมื่อได้จ้องดูหนุ่มสาวทั้งคู่อยู่ครู่หนึ่งแล้ว แววตาอันเชื่องซึม**อยู่เป็นนิจ** ก็เกิดประกายประกายแห่งความแค้นเคือง

เรื่อง กรรมเก่า (ดอกไม้สด, 2475: 15)

นิจ เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า เสมอไป, สม่ำเสมอ, มักใช้ว่า เป็นนิจ. (ป.นิจฺจ;ส. นิตฺย). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 587) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416:335) อธิบายว่า นิจ คือคำมคธะว่า นิจ แปลว่า กาลเนืองนิจ, ไม่รู้หมดสิ้นเลย. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า นิจ มีความหมายว่า เสมอ, เป็นประจำ เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยาบอกความถี่ว่าเจ้าของดวงตาอันเชื่องซึมนั้นมีแววตาที่เศร้าและซึมอยู่เป็นประจำ

ตัวอย่างที่ 51

“ฉันจะให้อุทาหรณ์อย่างง่าย ๆ ถ้าหากว่าจะมีสักวันที่เราได้แต่งงานกัน เธอจะต้องไปเมืองไทยกับฉันหนึ่ง และจะต้องไปอยู่ที่นั่นเลยเพราะเมืองไทยเป็นบ้านของสามีเธอ แล้วเธอเคยนึกดูหรือเปล่าว่าเมืองไทยเป็นอย่างไร เมืองไทยอากาศร้อนจัด แดดเผาคนและสัตว์ตลอดจนสิ่งต่าง ๆ ให้เล็กไป จนเกือบจะกลายเป็นเมืองตุ๊กตา เมืองไทยจน การสาธารณสุขไม่เจริญ มีฝุ่น มียุง มีงูและแมลงที่ร้ายกาจคอยตามคอยกัดอยู่**เสมอ**...”

เรื่อง ผิวเหลืองผิวขาว (ม.จ.อากาศ ดำเกิง รพีพัฒน์, 2473: 55)

คำว่า เสมอ ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 ได้อธิบายไว้ 3 ความหมาย ได้แก่ เสมอ 1 หมายถึง ว. เท่ากัน, พอ ๆ กัน, เหมือนกัน เช่น กรรมการตัดสินให้เสมอกัน ไม่มีใครแพ้ใครชนะ; เพียง, แค่, เช่น ราคาของ 40,000 บาท เห็นจะซื้อไม่ไหว เสมอสัก 30,000 บาท ก็พอจะสู้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ได้. เสมอ2 หมายถึง ก. เข้าข้าง, คาดว่าจะชนะ, เช่น มวยคู่นี้คุณจะเสมอฝ่ายไหน. เสมอ3 หมายถึง น. ชื่อเพลงหน้าพาทย์เกี่ยวกับอาการเยื้องกราย และการเดินของตัวละครในนาฏกรรมไทยเรียกว่า เพลงเสมอ เช่นเสมอบาทสกุณี (เสมอตีนนก) เสมอนาง เสมอมาร. และยังได้อธิบายคำว่า เสมอ ๆ ไว้ว่า หมายถึง ว. เรียบราบ, ไม่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ, เช่น ปรับพื้นให้เสมอ ๆ กัน; ตลอดไป, บ่อยและเป็นประจำ, เช่น เขามาหาเสมอ ๆ. ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 704) อธิบายว่า เสมอ คือ เท่ากัน ค่ากันฤๅถึงที่พร้อมกัน, เช่น ไม้ฤๅเชือกเปนต้นที่เขาตัดให้เท่ากัน. พบว่าทั้งโบราณใช้ เสมอ ในความหมายเท่ากันหรือถึงที่เท่ากันเท่านั้น เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า เสมอ มีความหมายว่า บ่อย, เป็นประจำ เหมือนคำว่า เสมอ ๆ ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ทำหน้าที่ขยายคำกริยา บอกสภาพความถี่ว่า ประเทศไทยมีแมลงที่ร้ายกาจคอยตามกัดอยู่บ่อย ๆ เป็นประจำ

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา สามารถแสดงเป็นตารางสรุปประเภทย่อยและคำขยายบอกปริมาณยที่พบในนวนิยายไทย ได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 3 ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.1 บอกสภาพการกระทำ	ที่สุด นิดหน่อย สักหน่อย เล็กน้อย เป็นที่สุด ...นัก...หนา นัก เหลือเกิน เต็มที เพียงเล็กน้อย ติ้ว ทีละน้อย ยิ่ง จัด ล้นหลาม ขึ้น เสียเหลือเกิน ลง แม้แต่น้อย สักนิด จัง อย่างสุดกำลัง แม้แต่นิดเดียว อย่างสูงสุด ยิ่งนัก ทวี...ยิ่งขึ้น เหลือที่จะคณนา นิดหน่อย เกินไป สักนิดเดียว ทวี...ขึ้น เหลือทน ทีละเล็กละน้อย สักเล็กน้อย แสนนิดหนึ่ง อย่างล้นเปี่ยม สักหน่อยหนึ่ง ยิ่งขึ้น อย่างที่สุด สุดประมาณ อย่างยิ่ง อย่างแสนสาหัส เพียงนิดเดียว เต็มที่ พราก เป็นอย่างยิ่ง อย่างเหลือเกิน ดายดื่น มัก เป็นทวีคุณ แสนสาหัส อีกหน่อย เต็มทน แม้แต่สักเล็กน้อย สุดขีด อย่างยิ่งยวด นักหนา เหลือทน นักหนมนักหนา แฟ่ นิด หน่อย นิดหนึ่ง หนักหนา เหลือหลาย นักต่อนัก หน่อยเดียว ล้นพ้น สักนิดสักหน่อย ล้นเหลือ จ้า อย่างเต็มเปี่ยม จนนิด ถมเถ สักนิดหนึ่ง เป็นล้นพ้น อีกถมไป ดกดื่น เหลือประมาณ ทับทวีขึ้น อ่อน ปิ๊ด อีกนิด เป็นหนักหนา เพียงนิดหน่อย เป็นหนักเป็นหนา ตื๋อ โข อีกหน่อยหนึ่ง ใหญ่ ทวีขึ้น ถมไป จนเกินไป อีกนิดเดียว อย่างเต็มเปี่ยม หน่อยหนึ่ง โพลง โชน อย่างเต็มที่ ชะมัด อีกนิดหน่อย สักนิดเดียว เตอะ เปอะ แยะ เท่าทวีคูณ จี๋ เยอะ เต็มประดา เพียบ ลิบลับ เปี๊ยบ จนนิดเดียว ขนาดหนัก ซักหน่อย เจี๊ยบ เสียนิด ฉิบหาย เหลือกำลัง อย่างเหลือหลาย เกินควร ถมถืด ปี๋ อย่างหนักหนาสาหัส ซักหน่อยเดียว จนนิดเดียว จุ นิดนึง เท่าทวี ไปหน่อย ไปนิด มหาศาล ไปนิดเดียว ตั้งขโยง กล้า	136	26.77
		2.1.2 บอกสภาพสี	สนิท จัด อ่อน ยิ่งขึ้น ก่ำ ปี๋ เรื่อ นิดหน่อย ขึ้น ฉาน มิดหมี โพลน แก่ สักหน่อย เข้ม ทะมึน แปร๊ด เกินขนาด ปั๊ะ จ้า	19	3.74

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.3 บอกสภาพแสง	ตื๋อ จ้า นิดหน่อย ขึ้น จัด สนิท โพลง โชน เจิดจ้า เสียเหลือเกิน นัก	11	2.17
		2.1.4 บอกสภาพอุณหภูมิ	จัด ฉี่ นัก กล้า ลง เยือก เฉียบ เยียบ นิดหน่อย แสน ขึ้น จัง เหลือเกิน ยะเยือก สักหน่อย เปรี้ยง เกินไป สักนิด อีกนิด	19	3.74
		2.1.5 บอกสภาพกลิ่น	สักหน่อย เกินไป โพลง นัก ยิ่งนัก จัด	6	1.18
		2.1.6 บอกสภาพความรู้สึก	ยิ่ง เหลือเกิน เป็นที่สุด เป็นอย่างยิ่ง ที่สุด นัก สักหน่อย ยิ่งขึ้น จัง เหลือที่จะพรรณนา อย่างที่สุด บรม เสียเหลือเกิน จัด เล็กน้อย นักหนา ทวีขึ้น เป็นกำลัง พ้นทวี เป็นพ้นนัก หนักหนา เกินไป สักเล็กน้อย นิดหน่อย ยิ่งนัก เหลือกำลัง ขึ้น แสน มัก อย่างยิ่ง เต็มที จนนิดเดียว เหลือทน เหลือแสน เหลือหลาย ล้น พ้น อยู่หนัก เสียเหลือหลาย ...นัก...หนา อย่างสุดแสน สุดแสน เหลือประมาณ เป็นแสนสุด สักนิด สุดประมาณ เต็มทน เป็นยิ่งนัก จนเกินไป สุดที่จะประมาณ อย่างหนัก ถึงขนาด อย่างสุดสวาทขาดใจ อยู่เต็มเปี่ยม ลิบลิ่ว ถมไป เต็มทน เป็นบ้า เสียเหลือแสน ฉิบหาย นิดเดียว จ๋อย ลิบ สุดขีด นี้ด เกินจะพรรณนา เหลือพรรณนา ทบทวี ถึงขีดสุด ยิ่งยวด เปี่ยมพ้น ทวีคูณ แสนทวี	73	14.37
		2.1.7 บอกสภาพรส	จัด นัก ปี๋ ลง เกินไป	5	0.98
		2.1.8 บอกสภาพเสียง	แซ่ กริบ สนิท จัง ขึ้น ลง เกินไป เหลือเกิน นักหนา	10	1.97

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.9 บอกสภาพระยะห่าง	ปรื๊ด เพียงเล็กน้อย ลิบ ลิบลับ เหลือเกิน เล็กน้อย เทิ่ง นัก นักหนา นิดหนึ่ง โพ้น แสน นิดเดียว เกินไป โข เกิน สักหน่อย ลิ่ว ตั้ง เกินขนาด ลิบละลิ่ว หน่อย	22	4.33
		2.1.10 บอกสภาพความเร็ว	ปรื๋อ นัก พลัน ฉิว ไปหน่อย ขึ้น เกินไป เหลือเกิน จี๊ด ยิ่งขึ้น จี๋ ที่สุด จัง ยิ่ง ชะมัด	15	2.95
		2.1.11 บอกสภาพความแม่นยำ	กริบ เป๊ง ยิบ เป๊ะ ยิ่ง	5	0.98
		2.1.12 บอกสภาพขนาด	ปรื๊ด นิดเดียว เทิ่ง สักหน่อย ลิ่ว เสียเหลือเกิน ขึ้น เกินไป ลิบ นัก จู๋ แสน เต่อ เฉียบ นักหนา เฟื้อย ที่สุด ลง กระจ้อย กะจิด ริด กระจิ๋วหลิว	22	4.33
		2.1.13 บอกสภาพคุณสมบัติ	นัก ยิ่ง ที่สุด สักหน่อย จัง เหลือที่จะพรรณนา ขึ้น ...หนัก...หนา จนเกินไป เล็กน้อย อย่างที่สุด ที่อ สักนิดเดียวเหลือเกิน หนักหนา เหลือหลาย ลง ชะมัด สักนิด เต็มที นัก...หนา เป็นกอง จัด กริบ ปี๋ ฉิบหาย ยิ่งขึ้น แสน เกินขนาด มัก ยิ่งนัก เหลือเฟือ	33	6.5
	2.2 คำบอกความถี่	-	เสมอ ตลอด บ่อย เนืองนิตย์ เป็นเนืองนิตย์ นิตย์นิรันดร์ เป็นนิจ อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิตย์ อยู่เป็นนิจ	10	1.97
จำนวนรวมคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด = 508				**386**	**75.98**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 386 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และพบว่าแบ่งเป็นประเภทย่อยได้ 2 ประเภท คือ คำบอกสภาพกริยา และคำบอกความถี่ อธิบายได้ ดังนี้

คำบอกสภาพกริยา พบประเภทย่อย 13 ประเภท โดย คำบอกสภาพกริยาที่พบมากที่สุด คือ คำบอกสภาพการกระทำ พบ 136 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.77 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด เช่น นิดหน่อย สักหน่อย เล็กน้อย นัก เหลือเกิน เป็นต้น รองลงมาได้แก่ คำบอกสภาพความรู้สึก พบ 73 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.37 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ จนนิดเดียว เหลือทน เหลือแสน เหลือหลาย ล้นพ้น เป็นต้น คำ บอกสภาพคุณสมบัติ พบ 33 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.5 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ เช้ง นัก ยิ่ง ที่สุด สักหน่อย เป็นต้น คำบอกสภาพระยะห่าง พบ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ปรื๊ด ลิบละลิ่ว ลิบ ลิบลับ เหลือเกิน หน่อย เป็นต้น คำบอกสภาพขนาด พบ 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ เทิ่ง ลิ่ว จู๋ กระจ้อย กะจิดริด กระจิ๋วหลิว เป็นต้น คำบอกสภาพสี พบ 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมดได้แก่ ก่ำ ปั๊วะ ปี๋ มิดหมี แปร๊ด เป็นต้น คำบอกสภาพอุณหภูมิ พบ 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ จัด ฉี่ นัก เยือก เฉียบ เยียบ เป็นต้น คำบอกสภาพความเร็ว พบ 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.95 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ ปรื๋อ นัก พลัน ฉิว เกินไป จี๋ ชะมัด เป็นต้น คำบอกสภาพแสง พบ 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ ตื๋อ จ้า นิดหน่อย ขึ้น จัด เป็นต้น คำบอกสภาพเสียง พบ 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า แซ่ เชียบ กริบ สนิท นักหนา เป็นต้น คำบอกสภาพกลิ่น พบ 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.18 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ สักหน่อย เกินไป โพลง นัก ยิ่งนัก จัด และคำบอกสภาพกริยาที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ คำบอกสภาพของรส พบ 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ จัด นัก ปี๋ ลง เกินไป และคำบอกสภาพความแม่นยำ พบ 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ กริบ เป๊ง ยิบ เป๊ะ ยิ่ง

คำบอกความถี่ พบ 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า เสมอ ตลอด บ่อย เนืองนิตย์ นิตย์นิรันดร์ เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายคำขยาย เพื่อเน้นความหมายในเชิงปริมาณของคำขยายให้มีความหมายชัดเจนขึ้น

จากการวิเคราะห์นวนิยายไทยพบการสร้างคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนามเพียงประเภทเดียว คือ คำบอกปริมาณ

คำบอกปริมาณ

คำบอกปริมาณ คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายคำขยายบอกปริมาณ เพื่อเน้นความรู้สึกในเชิงปริมาณว่ามาก หรือ น้อย จากการวิเคราะห์พบคำขยายบอกปริมาณ 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกปริมาณมาก และคำบอกปริมาณน้อย

1. คำบอกปริมาณมาก คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำขยายเพื่อบอกปริมาณมาก พบ 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ ขึ้น ที่สุด นัก ไปสักหน่อย จี้ด ทับทวีคูณ สักหน่อย ทวีขึ้น เกินไป ทับทวี ยิ่งขึ้น เหลือเกิน เสียเหลือเกิน เป็นกอง แประ เหลือเฟือ มหึมา อักโข และยิ่งนัก

ตัวอย่าง 52

บ้านกำนันผ่อนมีผู้คนทั้งมาและกลับเปลี่ยนหน้าตากันมา*มาก***ขึ้น**

เรื่อง ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม, 2480: 60)

คำว่า ขึ้น หมายถึง ว. ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อเน้นความให้เด่นหรือให้ชัดแจ้งกว่าเดิม เช่น เกิดขึ้น เป็นขึ้น สวยขึ้น สูงขึ้น; เป็นคำประกอบท้ายหมายความว่า มากกว่าเดิม เช่น ดีขึ้น เร็วขึ้น อ้วนขึ้น; เป็นไปตามคำที่ยอหรือยุเป็นต้น เช่น ยกขึ้น ยุขึ้น หนุนขึ้น; ดูสวยกว่าตัวจริง เช่น แต่งตัวขึ้น ถ่ายรูปขึ้น; มีเหตุผลสมควร เช่น ฟังขึ้น, ถ้าใช้ในความปฏิเสธ เช่น เถียงไม่ขึ้น หมายความว่า เถียงไม่ชนะ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 194) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 82) อธิบายว่า ขึ้น คืออาการที่ไปในเบื้องบน, หฤาน้ำที่ไหลกลับไปเบื้องบนมากขึ้น. พบว่าโบราณไม่ใช้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขึ้นในความหมายว่ามากกว่าเดิม เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ขึ้น ใช้ในการบอกปริมาณว่ามากกว่าเดิม เช่นเดียวกับพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 ทำหน้าที่ขยายคำขยายเพื่อเน้นความหมายให้ชัดเจนว่า บ้านกำนันมีผู้คนไปมามากกว่าเดิม

ตัวอย่าง 53

มันเป็นความ<u>สลดสังเวชใจ</u>*เหลือเกิน***นัก**

เรื่อง ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา, 2545: 113)

นัก เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า อย่างยิ่ง, มากหรือหนักไปในทางใดทางหนึ่ง, เช่น หนาวนัก ร้อนนัก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 328) อธิบายว่า นัก คือ ความที่มาก ฤๅยิ่งนั้น, เช่น คนที่ทำการนัก, ฤๅพูดมากนัก, กินมากนักนั้น. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า นัก หมายถึง มาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำขยาย เหลือเกิน เพื่อเน้นความหมายให้ชัดเจนว่า มีความสลดสังเวชใจมากมายยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง 54

หล่อนคง***<u>ร้อนใจ</u>ขึ้น***อีก**เป็นทับทวี***

เรื่อง ลูกผู้ชาย (ศรีบูรพา, 2471: 108)

คำว่า ทับทวี ไม่ปรากฏความหมายโดยตรงในพจนานุกรม เกิดจากการประสมคำสองคำ คือ ทับ กับ ทวี อธิบายความหมายได้ดังนี้ คำว่า ทับ หมายถึง ก. วางข้างบน, ซ้อนข้างบน. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 520) และ ทวี หมายถึง ก. เพิ่มขึ้น, มากขึ้น, เช่น งานทวีขึ้น. (ป., ส. ทฺวิ). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 507) ในอักขราภิธานศรับท์ อธิบายว่า ทับ หมายถึง การวางสิ่งของต่าง ๆ ไว้บนของอื่น, อีกอย่างหนึ่งคือกระท่อมที่อาไศรย, ฤๅยกทัพรบกัน. (2416: 306) และ ทะวิ หมายถึง สองฤๅคูณขึ้นสองเท่านั้น, เช่นคำว่าปรับทะวีคูณนั้น. (2416: 291) จากการวิเคราะห์ความหมายจากพจนานุกรมทั้งสองสมัยพบว่า ทับทวี ให้ความหมายเชิงปริมาณที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ทับทวี มีความหมายว่ามากขึ้น เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำขยาย คำว่า ขึ้น เพื่อเน้นความหมายในเชิงปริมาณว่ามีความรู้สึกร้อนเพิ่มขึ้นมากอีกหลายเท่า

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2. คำบอกปริมาณน้อย คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำขยายเพื่อบอกปริมาณน้อย พบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ลง เพียงเล็กน้อย นิดหน่อย เล็กน้อย นัก สักนิด บ้าง นิดเดียว หน่อย หน่อยหนึ่ง และอีกนิด

ตัวอย่าง 55

ม่านพลาสติก<u>สี</u>***ชมพู*****อ่อน**

เรื่อง ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน, 2515: 8)

คำว่า อ่อน หมายถึง ว. ไม่กระด้าง เช่น ลิ้นอ่อน; นิ่ม เช่น เนื้ออ่อน; ไม่จัด เช่น แดดอ่อน; ไม่แข็ง, ยอมง่าย ๆ, รู้สึกสงสาร, เช่น ใจอ่อน; ไม่แก่ เช่น มะพร้าวอ่อน;หย่อน เช่น อ่อนเค็ม, น้อย เช่น เหลืองอ่อน, ไม่แรง เช่น ไฟอ่อน, อายุยังน้อย เช่น ไก่อ่อน, ยังเล็กอยู่ เช่น เด็กอ่อน; ละมุนละม่อม, ดัดง่าย, เปลี่ยนแปลงง่าย. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1344) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2416: 1004) ก. ไม่กระด้าง, ไม่จัด ไม่แก่ ไม่แข็ง นุ่ม. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า อ่อน มีความหมายว่า น้อย ไม่จัด ไม่แก่ เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำขยายในที่นี้ คือ คำว่า ชมพู เพื่อเน้นความรู้สึกและเพิ่มความชัดเจนของสีว่าผ้าม่านเป็นสีชมพูไม่จัด

ตัวอย่าง 56

ดินดีมองเลยไปยังดวงหน้าลูกผู้น้อง ผู้ลุกขึ้นเดินอ้อมมายังบันได ทำตามคำของผู้อาวุโสอย่างว่าง่าย ก็ค่อย<u>โล่งอก</u>***ขึ้น*****นิดหนึ่ง**

เรื่อง น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน, 2552: 344)

นิดหนึ่ง หมายถึง ว. หน่อยหนึ่ง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 587) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า นิดหนึ่ง มีความหมายว่าจำนวนน้อย หน่อยหนึ่ง เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำขยายคำว่า ขึ้น เพื่อบอกสภาพความรู้สึก โล่งอกว่าโล่งอกขึ้นหน่อยหนึ่ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตัวอย่าง 57

ประสงค์จะตากลมให้<u>ความหนักอึ้ง</u>ในสมองลด*น้อย***ลง**

เรื่อง หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด, 2477: 520)

ลง หมายถึง ก. ไปสู่เบื้องต่ำหรือไปสู่เบื้องที่ถือว่าตรงข้ามกับขึ้น; จด เช่น ลงบัญชี; ทำพิธีจารึกมนตร์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ลงเลขลงยันต์; ยอม เช่น ผู้น้อยต้องลงผู้ใหญ่; ตีพิมพ์ออกเผยแพร่เช่น เอาข่าวไปให้หนังสือพิมพ์ลง ลงแจ้งความ; ตกลงปลงใจแล้วก็ปักใจถือเอาเป็นแน่ เช่น ลงได้ทำเป็นไม่ทิ้ง ลงสู้แล้วไม่ถอย;ปลูก เช่น ลงมะพร้าว ลงลิ้นจี่; ลด เช่น ราคาทองลง ค่าเงินดอลลาร์ลง;ตก เช่น น้ำค้างลง ฝนลง หมอกลง; เฆี่ยน เช่น ลงไม้ เอาหวายลงหลัง;ท้องเดิน เช่น ทั้งลงทั้งราก. ว. อาการที่ไปสู่เบื้องต่ำ เช่น ไหลลงเลื่อนลง ถอยลง; มากกว่าเดิม เช่น เลวลง ผอมลง ถูกลง สั้นลง. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 984) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 627) อธิบายว่า ลง หมายถึง ลด, ถอย, คือไปข้างเบื้องต่ำ, เช่น คนอยู่บนเรือนและเดินไปตามบันไดไปสู่เบื้องต่ำนั้นว่าลงไป. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า ลง หมายถึง ปริมาณลดน้อยมากกว่าเดิม เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำขยาย น้อย เพื่อบอกปริมาณความหนักอึ้งในสมองว่าลดน้อยกว่าเดิม

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย สามารถแสดงเป็นตารางสรุปประเภทย่อยและคำขยายบอกปริมาณยที่พบในนวนิยายไทย ได้ดังนี้

ตารางที่ 4 ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	คำบอกปริมาณ	3.1 คำบอกปริมาณมาก	ขึ้น ที่สุด นัก ไปสักหน่อยจี้ด ทับทวีคูณ สักหน่อย ทวีขึ้น เกินไป ทับทวี ยิ่งขึ้น เหลือเกิน เสียเหลือเกิน เป็นทอง แปะ เหลือเฟือ มหึมา อักโข ยิ่งนัก	19	3.74
		3.2 คำบอกปริมาณน้อย	ลง เพียงเล็กน้อย นิดหน่อย เล็กน้อย นักสักนิด บ้าง นิดเดียว หน่อย หน่อยหนึ่ง อีกนิด	11	2.17
จำนวนรวมคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด = 508				**30**	**5.91**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย ผู้วิจัยพบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 30 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.91 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และพบว่าแบ่งประเภทย่อยได้ประเภทเดียว คือ คำบอกปริมาณ ซึ่งพบประเภทย่อยอีก 2 ประเภท คือคำบอกปริมาณมากและคำบอกปริมาณน้อย โดยพบคำบอกปริมาณมาก มากที่สุด จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ ขึ้น นัก จี้ด ทับทวีคูณ สักหน่อย เป็นต้น รองลงมาคือ คำบอกปริมาณน้อย พบ 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ คำว่า ลง เพียงเล็กน้อย นิดหน่อย เล็กน้อย สักนิด เป็นต้น

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำนามและคำกริยาซึ่งเป็นคำหลัก และเมื่อนำมาขยายคำหลักแล้วจะช่วยบอกความหมายในเชิงปริมาณของคำนามและคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์นวนิยายไทยพบคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนามและคำกริย 2 ประเภท ได้แก่ คำบอกจำนวนรวม และคำบอกการประมาณ

คำบอกจำนวนรวม

คำบอกจำนวนรวม คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายคำนามและคำกริยาเพื่อบอกจำนวนหรือบอกปริมาณของสิ่งต่าง ๆ โดยไม่ได้เจาะจงเป็นจำนวนนับที่แน่นอน แต่บอกจำนวนหรือปริมาณของสิ่งต่าง ๆ โดยรวม

จากการวิเคราะห์คำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทยพบคำบอกจำนวนรวม 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.79 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ ทุก หลาย หลาก และหลากหลาย

ตัวอย่างที่ 58

ก็ดีอย่าง วันไหนมีการประชุมสมาคม อังสนาขับรถไปรอรับพ่อ ทำให้มีโอกาสรู้จัก<u>เพื่อนทนาย</u>ของพ่อและของคุณเทวัญ**หลาย**คน

เรื่อง อัสนาหย่าผัว (รพีพร, 2523: 50)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หลาย หมายถึง ว. มาก, บางทีใช้คู่กับคำ มาก เป็น มากหลาย. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1273) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 316) อธิบายว่า หลาย หมายถึง ว. มาก เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า หลาย หมายถึง มาก จำนวนมาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ เพื่อนทนาย เพื่อบอกจำนวนรวมว่าเพื่อนทนายมีมากมาย

ตัวอย่างที่ 59

"นุชพบคนที่หลอกนุชมาถึง 2 คนแล้ว หลวงไพรัชช์ฯ ก็หนหนึ่ง เลขานุการของสถานทูตน้าจำได้ไหม เขาก็ทำกับนุชเหมือนสุนทรนี่แหละ เขาแก่กว่านุชเป็น**หลาย**ปี เขาไม่ควรหลอกเด็กเลย ทำไม?..."

เรื่อง กรรมเก่า (ดอกไม้สด, 2475: 45)

หลาย หมายถึง ว. มาก, บางทีใช้คู่กับคำ มาก เป็น มากหลาย. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1273) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 658) อธิบายว่า หลาย หมายถึง ไม่ใช่สิ่งเดียว, คือ มาก, เช่น ของอันใดมีนับสิบนับร้อยขึ้นไปนั้น, เขาว่าของหลาย. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า หลาย หมายถึง มาก จำนวนมาก เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คือ แก่ เพื่อบอกจำนวนรวมว่าสุนทรแก่กว่านุชมากจำนวนหลายปี

ตัวอย่างที่ 60

ปู่ย่าทวดสอนว่าทรัพย์นั้นอยู่ในดินหาไม่ยาก เขาจึงมองหามัน**ทุก**ลมหายใจเข้าออก

เรื่อง เสเพลบอยชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์, 2512: 99)

ทุก หมายถึง ว. แต่ละหน่วย ๆ ของจำนวนทั้งหมด, ทั้งหมดโดยหมายแยกเป็นหน่วย ๆ, เช่น คนที่เกิดมาแล้วมีปัญญาด้วยกันทุกคน แต่ทุกคนมีปัญญาไม่เท่ากัน ทุก ๆ คนจะต้องช่วยเหลือกัน. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 533) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (2517: 291) อธิบายว่า ทุกคน, ทุกผู้, คือครบตัวคนนั้น, เช่นเขาพูดกันว่า ได้ของแจกทุกคนๆแล้ว. ทุกเดือน, ไม่เว้นเดือน, คือไม่เว้นเดือนนั้น. ทุกตน, ทุกตัว, คือความที่ไม่เว้นตัวนั้น, เช่นเกิดมาเป็นตัวแล้วต้องตาย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทุกๆคน. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า ทุก หมายถึง คำบอกจำนวนทั้งหมด เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คือ มองหา เพื่อบอกสภาพของการมองหาว่ามองหาทรัพย์ตลอดเวลา

คำบอกการประมาณ

คำบอกการประมาณ คือ คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา เพื่อบอกความคาดคะเน ประมาณการถึงจำนวนหรือปริมาณ โดยไม่ได้เจาะจงเป็นจำนวนนับที่แน่นอน

จากการวิเคราะห์พบคำบอกการประมาณ 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมดได้แก่ คำว่า เกือบ บาง แทบ ค่อนข้าง และบ้าง

ตัวอย่างที่ 61

ศิษย์เก่ามาชุมนุมกันรับประทานอาหารท่ามกลางเสียงเพลงจากวงดนตรีที่สมาชิก**บาง**รายหามา

เรื่อง น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน, 2552: 7)

บาง หมายถึง ว. ใช้ประกอบหน้านามหมายความว่า ไม่ใช่ทั้งหมด คือ เป็นส่วนย่อยหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของส่วนรวม เช่น บางคน บางพวกบางถิ่น บางสิ่ง, ลาง ก็ใช้. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 620) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทพบว่า บาง หมายถึง ไม่ใช่จำนวนทั้งหมด เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ สมาชิก ว่าสมาชิกของศิษย์เก่าส่วนหนึ่งเท่านั้นที่เป็นคนหาวงดนตรีมาบรรเลงในงาน

ตัวอย่างที่ 62

“ผม**นับ**ทุกชั่วโมง ทุกนาที หรือ**แทบ**จะว่าทุกลมหายใจเข้าออกก็ได้”

เรื่อง ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา, 2545: 95)

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

แทบ หมายถึง ว. เกือบ, จวนเจียน, ใกล้ชิด. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 545) ในอักขราภิธานศรับท์ (2416: 308) อธิบายว่า แทบ หมายถึง ใกล้ฤๅเกือบนั้น เหมือนอย่างเขาพูดกันว่า, แทบตาย ใกล้ตาย เกือบตาย. เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า แทบ หมายถึง การประมาณว่าเกือบนั้น เช่นเดียวกัน ทำหน้าที่ขยายคำกริยา นับ บอกการประมาณว่ามีการนับเกือบทุกลมหายใจ

ตัวอย่างที่ 63

หล่อนรู้สึก**ค่อนข้าง**จะ<u>หนาว</u>อยู่สักหน่อย

เรื่อง เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา, 2513: 105)

คำว่า ค่อนข้าง หมายถึง ว. หนักหรือกระเดียดไปทางใดทางหนึ่ง เช่น ค่อนข้างดี. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 236) ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ไม่ปรากฏคำว่า ค่อนข้าง แต่ได้อธิบายคำว่า ค่อน ว. มากกว่าครึ่ง, เกือบเต็ม, เอียงไป (2517: 237) ข้าง หมายถึง น. เบื้อง ส่วน ฝ่าย (โบ) สีข้าง เช่น ผู้ใดยุให้เด็กตีกันศีรษะแตกข้างหักก็ดี (2517: 196) เมื่อพิจารณาความหมายตามปริบทที่ปรากฏพบว่า คำว่า ค่อนข้าง หมายถึง การประมาณว่าไปในทางใดทางหนึ่ง เช่นเดียวกับพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ทำหน้าที่ขยายคำกริยา เป็นการประมาณความรู้สึก ว่าเหมือนจะหนาวสักหน่อย

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนามและคำกริยา สามารถแสดงเป็นตารางสรุปประเภทย่อยและคำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย ได้ดังนี้

ตารางที่ 5 ประเภทคำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย	คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
4. คำขยายที่บอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา	4.1 คำบอกจำนวนรวม	ทุก หลาย หลาก หลากหลาย	4	0.79
	4.2 คำบอกการประมาณ	แทบ บ้าง ค่อนข้าง เกือบ บาง	5	0.98
จำนวนรวมคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด = 508			**9**	**1.77**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา พบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.77 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และพบว่าแบ่งเป็นประเภทย่อยได้ 2 ประเภท คือ คำบอกจำนวนรวมและคำบอกการประมาณ โดยพบคำบอกการประมาณมากที่สุด จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ เกือบ บาง แทบ ค่อนข้าง และบ้าง รองลงมาคือ คำบอกจำนวนรวม พบ 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.79 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ได้แก่ ทุก หลาย หลาก และหลากหลาย

เพื่อให้เห็นภาพรวมของประเภทคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นการแบ่งประเภทพร้อมตัวอย่างคำขยายบอกปริมาณที่ปรากฏ ดังตารางต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 6 ประเภทคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบจากนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนาม	1.1 คำบอกลักษณะ	1.1.1 บอกลักษณะขนาด	เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม ยิ่ง กะจ้อยร่อย มหึมา โหฬาร เบ้อ ซักกะนิดเดียว กระจุ๋มกระจิ๋ม สักกะนิด โอฬาร เล็กนิด นิดเดียว บะเริ่มเทิ่ม นิดนึง กะจิดริด	16	3.15
		1.1.2 บอกลักษณะปริมาณ	ดก เพียงเล็กน้อย เป็นที่ยิ่ง บรม อย่างสูงสุด อย่างแสนสาหัส พ้นพันทวี อันยิ่งใหญ่ เหลือที่จะคณนา อันหนักหน่วง ทวี...ยิ่งขึ้น เป็นที่สุด คับคั่ง แสนสุด จัง เล็กน้อย เป็นล้นพ้น ดาษดื่น เหลือเกิน นิดหน่อย ...นิด...หน่อย ทวีขึ้น โข เหลือเฟือ นัก ถมไป เหลือหลาย นิดเดียว เป็นที่สุด เป็นอย่างที่สุด อันแรงกล้า จนเหลือที่จะทนทาน เหลือประมาณ เป็นอย่างยิ่ง ทวี...ขึ้น เจิดจ้า ยิ่ง...ทวี สุดที่จะพรรณนา ยิ่งทวี...ขึ้น ทวี...มากขึ้น ยิ่ง พะเนิน ทวียิ่งขึ้น อันเปี่ยมพ้น ยิ่งทวีขึ้น จัด เกินไป นิด หน่อย น้อยนิด เปรี้ยง สักนิด ทวี อย่างยิ่ง เหลือคณานับ จัด เหลือคณนา จัดจ้า โชก ถมเถ หน่อยหนึ่ง อ่อน มัก มหาศาล กริบ ตั้ง	66	12.99
	1.2 คำบอกจำนวนรวม	-	นานา	1	0.2

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.2 บอกสภาพสี	สนิท จัด อ่อน ยิ่งขึ้น ก่ำ ปี๋ เรื่อ นิดหน่อย ขึ้น ฉาน มิดหมี โพลน แก่ สักหน่อย เข้ม ทะมึน แปร๊ด เกินขนาด ปั๋วะ จ้า	19	3.74
		2.1.3 บอกสภาพแสง	ตื๋อ จ้า นิดหน่อย ขึ้น จัด สนิท โพลง โชน เจิดจ้า เสียเหลือเกิน นัก	11	2.17
		2.1.4 บอกสภาพอุณหภูมิ	จัด ฉี่ นัก กล้า ลง เยือก เฉียบ เยียบ นิดหน่อย แสน ขึ้น จัง เหลือเกิน ยะเยือก สักหน่อย เปรี้ยง เกินไป สักนิด อีกนิด	19	3.74
		2.1.5 บอกสภาพกลิ่น	สักหน่อย เกินไป โพลง นัก ยิ่งนัก จัด	6	1.18
		2.1.6 บอกสภาพความรู้สึก	ยิ่ง เหลือเกิน เป็นที่สุด เป็นอย่างยิ่ง ที่สุด นัก สักหน่อย ยิ่งขึ้น จัง เหลือที่จะพรรณนา อย่างที่สุด บรม เสียเหลือเกิน จัด เล็กน้อย นักหนา ทวีขึ้น เป็นกำลัง พ้นทวี เป็นพ้นนัก หนักหนา เกินไป สักเล็กน้อย นิดหน่อย ยิ่งนัก เหลือกำลัง ขึ้น แสน มัก อย่างยิ่ง เต็มที จนนิดเดียว เหลือทน เหลือแสน เหลือหลาย ล้นพ้น อยู่หนัก เสียเหลือหลาย ...นัก...หนา อย่างสุดแสน สุดแสน เหลือประมาณ เป็นแสนสุด สักนิด สุดประมาณ เต็มทน เป็นยิ่งนัก จนเกินไป สุดที่จะประมาณ อย่างหนัก ถึงขนาด อย่างสุดสวาทขาดใจ อยู่เต็มเปี่ยม ลิบลิ่ว ถมไป เต็มทน เป็นบ้า เสียเหลือแสน ฉิบหาย นิดเดียว จ๋อย ลิบ สุดขีด นี้ด เกินจะพรรณนา เหลือพรรณนา ทบทวี ถึงขีดสุด ยิ่งยวด เปี่ยมพ้นทวีคูณ แสนทวี	73	14.37

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.7 บอกสภาพรส	จัด นัก ปี๋ ลง เกินไป	5	0.98
		2.1.8 บอกสภาพเสียง	แซ่ เชียบ กริบ สนิท จัง ขึ้น ลง เกินไป เหลือเกิน นักหนา	10	1.97
		2.1.9 บอกสภาพระยะห่าง	ปรื๊ด เพียงเล็กน้อย ลิบ ลิบลับ เหลือเกิน เล็กน้อย เทิ่ง นัก นักหนา นิดหนึ่ง โพ้น แสน นิดเดียว เกินไป โข เกิน สักหน่อย ลิ่ว ตั้ง เกินขนาด ลิบละลิ่ว หน่อย	22	4.33
		2.1.10 บอกสภาพความเร็ว	ปรื๋อ นัก พลัน ฉิว ไปหน่อย ขึ้น เกินไป เหลือเกิน จี๊ด ยิ่งขึ้น จี๋ ที่สุด จัง ยิ่ง ชะมัด	15	2.95
		2.1.11 บอกสภาพความแม่นยำ	กริบ เป๊ง ยิบ เป๊ะ ยิ่ง	5	0.98
		2.1.12 บอกสภาพขนาด	ปรื๊ด นิดเดียว เทิ่ง สักหน่อย ลิ่ว เสียเหลือเกิน ขึ้น เกินไป ลิบ นัก จู๋ แสน เต่อ เฉียบ นักหนา เฟื้อย ที่สุด ลง กระจ้อย กะจิดริด กระจิ๋วหลิว	22	4.33
		2.1.13 บอกสภาพคุณสมบัติ	นัก ยิ่ง ที่สุด สักหน่อย จัง เหลือที่จะพรรณนา ขึ้น ...หนัก...หนา จนเกินไป เล็กน้อย อย่างที่สุด ทื่อ สักนิดเดียว เหลือเกิน หนักหนา เหลือหลาย ลง ชะมัด สักนิด เต็มที นัก...หนา เป็นกอง จัด กริบ ปี๋ ฉิบหาย ยิ่งขึ้น แสน เกินขนาด มัก ยิ่งนัก เหลือเฟือ	33	6.5

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ประเภทหลัก	ประเภทย่อย		คำขยายบอกปริมาณที่พบในนวนิยายไทย	จำนวน	ร้อยละ
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.2 คำบอกความถี่	-	เสมอ ตลอด บ่อย เนืองนิตย์ เป็นเนืองนิตย์ นิตย์นิรันดร์ เป็นนิจ อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิตย์ อยู่เป็นนิจ	10	1.97
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	คำบอกปริมาณ	3.1 บอกปริมาณมาก	ขึ้น ที่สุด นัก ไปสักหน่อย จี้ด ทับทวีคูณ สักหน่อย ทวีขึ้น เกินไป ทับทวี ยิ่งขึ้น เหลือเกิน เสียเหลือเกิน เป็นทอง แประ เหลือเฟือ มหึมา อักโข ยิ่งนัก	19	3.74
		3.2 บอกปริมาณน้อย	ลง เพียงเล็กน้อย นิดหน่อย เล็กน้อย นัก สักนิด บ้าง นิดเดียว หน่อย หน่อยหนึ่ง อีกนิด	11	2.17
4. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา	4.1 คำบอกจำนวนรวม	-	ทุก หลาย หลาก หลากหลาย	4	0.79
	4.2 คำบอกการประมาณ	-	แทบ บ้าง ค่อนข้าง เกือบ บาง	5	0.98
			จำนวนรวมทั้งหมด	**508**	**100**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นภาพรวมของการแบ่งประเภทคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย พบว่าคำขยายบอกปริมาณมีจำนวนทั้งหมด 508 คำ แบ่งเป็นประเภทหลักได้ 4 ประเภท คือ คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย และคำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา ผลการวิเคราะห์พบว่าคำขยายบอกปริมาณที่พบมากที่สุด ได้แก่ คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา 386 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด รองลงมาได้แก่ คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนามพบจำนวน 83 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.34 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย 30 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.91 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำขยายบอกปริมาณที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.77 ของคำขยายทั้งหมด โดยพบว่าแต่ละประเภทหลักมีการแบ่งประเภทย่อยได้ ดังนี้

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบประเภทย่อย 2 ประเภท โดยเรียงลำดับตามจำนวนการพบได้แก่ คำบอกลักษณะ จำนวน 82 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.14 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกจำนวนรวม จำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด ซึ่งคำบอกลักษณะ พบ ประเภทย่อยอีก 2 ประเภทโดยเรียงลำดับตามจำนวนการพบได้แก่คำบอกลักษณะขนาดพบจำนวน 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.15 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกลักษณะปริมาณ 66 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.99 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบประเภทย่อย 2 ประเภท โดยเรียงลำดับตามจำนวนการพบ ได้แก่ คำบอกสภาพกริยา จำนวน 386 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกความถี่ จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด โดยคำบอกสภาพกริยาพบประเภทย่อยอีก 13 ประเภท เรียงลำดับตามจำนวนการพบ ได้แก่ คำบอกสภาพการกระทำ จำนวน 136 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.77 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพความรู้สึก จำนวน 73 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.37 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพคุณสมบัติ จำนวน 33 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.5 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพระยะห่าง จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพขนาด จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพสี จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพอุณหภูมิ จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพความเร็ว จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.95 ของ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพแสง จำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพเสียง จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพกลิ่น จำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.18 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพรส จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.93 ของคำขยาย บอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกสภาพความแม่นยำ จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย พบประเภทย่อย ประเภทเดียว คือ คำบอกปริมาณ จำนวน 30 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.9 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด โดยพบประเภทย่อย 2 ประเภท เรียงลำดับตามจำนวนการพบ ได้แก่ คำบอกปริมาณมาก จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกปริมาณน้อย จำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา พบประเภทย่อย 2 ประเภท โดยเรียงลำดับตามจำนวนการพบ ได้แก่ คำบอกการประมาณ จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.93 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกจำนวนรวม จำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.79 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

การเกิดคำขยายที่บอกปริมาณในนวนิยายไทย

การเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลานั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์คำขยายบอกปริมาณ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. จำนวนการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลา

2. ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลา

จำนวนการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย

คำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย แบ่งออกเป็น 4 ช่วงเวลา ได้แก่

ช่วงเวลาที่ 1 ตั้งแต่ พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475
ช่วงเวลาที่ 2 ตั้งแต่ พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ช่วงเวลาที่ 3 ตั้งแต่ พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515
ช่วงเวลาที่ 4 ตั้งแต่ พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่า การเกิดคำบอกปริมาณในแต่ละช่วงสมัยของนวนิยายไทย พบจำนวนรวมของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง 523 คำ มีรายละเอียด ดังนี้

1. ช่วงที่ 1 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475) ผู้วิจัยพบคำขยายบอกปริมาณ ทั้งหมด 107 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.46 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ได้แก่ คำว่า ...นัก...หนา ...หนัก...หนา กริบ ก่ำเรื่อ เกินไป แก่ ขึ้น เข้มคับคั่ง จนเกินไป จนนิดเดียวจัง จัด จ้า จี้ด เจี๊ยบ ฉี่ เช้ง แซ่ ดก ดายดื่น ตลอด ตั้ง ติ้ว ตื๋อ เต็มที ถมไป ทวี...ขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ทับทวี ทีละน้อย ทีละเล็กละน้อย ที่สุด ที่อ นัก นักหนา นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง นิตย์นิรันดร์ เนืองนิตย์ บรม บ่อย เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม ปรี๊ด ปรื๋อ เป็นกำลัง เป็นทวีคูณ เป็นที่ยิ่ง เป็นที่สุด เป็นนิตย์ เป็นพ้นนัก เป็นล้นพ้น เป็นอย่างยิ่ง พ้นทวี พ้นพันทวี พราก เพียงนิดเดียว เพียงเล็กน้อย มหึมา มัก แม้แต่น้อย แม้แต่นิดเดียว ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก ลง ล้นหลาม ลิบ ลิบลับ เล็กน้อย สุด สนิท สักนิด สักนิดเดียว สักเล็กน้อย สักหน่อย สักหน่อยหนึ่ง สุดประมาณ เสมอ เสียเหลือเกิน แสน แสนสาหัส แสนสุด หนักหนา เหลือเกิน เหลือกำลัง เหลือที่จะคณนา เหลือที่จะพรรณนา โหฬาร อย่างที่สุด อย่างที่สุด อย่างยิ่ง เต็มที อย่างล้นเปี่ยม อย่างสุดกำลัง อย่างสูงสุด อย่างแสนสาหัส อย่างเหลือเกิน อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิจ อ่อน อันยิ่งใหญ่ อันหนักหน่วง อีกสักหน่อย และอีกหน่อย

2. ช่วงที่ 2 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500) ผู้วิจัยพบคำขยายบอกปริมาณ ทั้งหมด 145 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.72 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ได้แก่ คำว่า เป็นเนืองนิตย์ ...นิด...หน่อย เต็มที เป็นแสนสุด เสียเหลือเกิน ...นัก...หนา เกินควร เกือบเข้ม โข จัด เฉียบ ทวี...มากขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ที่สุด นัก อีกหน่อยหนึ่ง อีกหลาย นิดเดียว เบ้อ ปี๋ ปื๊ด เป็นที่ยิ่ง เป็นล้นพ้น เป็นอย่างยิ่ง มิดหมี แม้แต่น้อย ลง แสน อย่างยิ่ง อย่างสูงสุด อีกถมไป กระจุ๋มกระจิ๋ม กริบ กล้า กะจ้อยร่อย ก่ำ เกินไป แก่ ขึ้น โข คับคั่ง จนเกินไป จนนิด จนเหลือที่จะทนทาน จัง จัด จ้า เจิดจ้า ฉิว ชะมัด ซักกะนิดเดียว ดก ดกดื่น ตั้ง เต็มทน เต็มที ถมเถ ถมไป ถึงขนาด ทวี...ขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ทับทวีขึ้น ทีละน้อย ทีละเล็กละน้อย ที่สุด ทุก เทิ่ง แทบ นัก นักต่อนัก เล็กน้อย นักหนม นักหนา นักหนา นิด นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง บ่อย บาง บ้าง เบ้อเร่อ ปรื๋อ ปี๋ด เป็นกอง เป็นที่สุด เป็นนิจ เป็นยิ่งนัก เป็นหนักเป็นหนา เป็นหนักหนา เป็นอย่างที่สุด เป็นอย่างยิ่ง หน่อย พลัน เพิ่มขึ้น เพียงนิดหน่อย เพียงเล็กน้อย โพลง โพลน แฟ่ มหึมา มัก แม้แต่นิดเดียว แม้แต่สักเล็กน้อย ยิ่ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ยิ่ง...ทวี ยิ่งขึ้น ยิ่งทวี...ขึ้น ยิ่งนัก เยียบ เยือก ระเรื่อ เรื่อ ล้นพ้น ล้นเหลือ ลิบ ลิบลิ่ว ลิ่ว สนิท สักนิด สักนิดเดียว สักนิดหนึ่ง สักหน่อย สักหน่อยหนึ่ง สุดขีด สุดที่จะประมาณ สุดที่จะพรรณนา สุดประมาณ เสมอ เสียเหลือเกิน เสียเหลือหลาย แสน แสนสุด หน่อยเดียว หน่อยหนึ่ง หนักหนา หลาย เหลือเกิน เหลือทน เหลือที่จะคณานา เหลือที่จะพรรณนา เหลือประมาณ เหลือหลาย ใหญ่ อย่างเต็มที่ อย่างเต็มเปี่ยม อย่างที่สุด อย่างยิ่งยวด อย่างสุด อย่างหนัก อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิตย์ อยู่หนัก อ่อน อันแรงกล้า อีกนิด และ อีกนิดเดียว

3. ช่วงที่ 3 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515) พบคำขยายบอกปริมาณ ทั้งหมด 134 คำ คิดเป็นร้อยละ 25.62 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ได้แก่ คำว่า เต็มประดา เพียงนิดเดียว หลาก ...นิด...หน่อย เกินขนาด เกินควร แก่ จ้า จี๋ จี๊ด จู๋ ฉิบหาย เฉียบ ชะมัด เต็มทน ทวีขึ้น แทบ นักหนา เนืองนิตย์ ปรื๋อ ปี๋ เป็นทวีคูณ เป็นอย่างยิ่ง เปรี้ยง เปี๊ยบ แม้แต่น้อย ลิบลับ เล็กน้อย แสน หน่อยหนึ่ง เหลือประมาณ เหลือเฟือ ...นัก...หนา กริบ ก่ำ เกินไป ขนาดหนัก ขึ้น เข้ม โข ค่อนข้าง จนนิด จนนิดเดียว จ๋อย จัง จัด เจี๊ยบ ฉิบหาย ฉี่ เฉียบ ซักหน่อย ดก ตั้ง เต็มทน เต็มที่ เต็มเปี่ยม เต่อ เตอะ ถมถืด ถมไป ทวี...ยิ่งขึ้น ทวียิ่งขึ้น ทะมึน ทีละนิด ที่สุด ทุก เท่าทวีคุณ น้อยนิด นัก นิด นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง บ่อย บะเริ่มเทิ่ม บาง บ้าง เบ้อเร่อ ปรี๋ เป็นบ้า เป๊ะ แประ พะเนิน เพียงนิดหน่อย เพียงเล็กน้อย เพียบ โพ้น โพลน เฟื้อย มหึมา มัก แม้แต่นิดเดียว ยะเยือก ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งทวีขึ้น ยิ่งนัก ยิบ เยอะ เยียบ แยะ ลง ลิบ ลิบลิ่ว ลิ่ว เล็กนิด สนิท สักกะนิด สักนิด สักนิดเดียว สักนิดหน่อย สักหน่อย สุดขีด เสมอ เสียนิด เสียหน่อย เสียเหลือเกิน หน่อยหนึ่ง หนักหนา เปอะ หลาย เหลือกำลัง เหลือเกิน เหลือคณานับ เหลือทน เหลือประมาณ เหลือหลาย อย่างเต็มเปี่ยม อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างสุดสวาทขาดใจ อย่างเหลือหลาย อยู่เต็มเปี่ยม อ่อน อันเปี่ยมพ้น อีกนิด อีกนิดหน่อย และโอฬาร

4. ช่วงที่ 4 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน) พบคำขยายบอกปริมาณ ทั้งหมด 137 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.2 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ได้แก่ คำว่า ที่สุด เกินไป ทีละน้อย ...นิด...หน่อย เกินควร จี๋ เต็มที เต็มประดา เต็มเปี่ยม เต่อ ทวีขึ้น นัก นิด นิดนึง นิดหนึ่ง เปรี้ยง เพียบ มัก เยอะ ลิบ ลิบลิ่ว เสมอ เสียนิด หน่อย เหลือกำลัง เหลือเกิน เหลือเฟือ อย่างเหลือหลาย อ่อน ...นัก...หนา กระจ้อย กระจิ๋วหลิว ลิ่ว กระจุ๋มกระจิ๋ม กริบ กะจิดริด ก่ำ แก่ ขนาดหนัก ขึ้น เข้ม โข ค่อนข้าง จนนิด จนนิดเดียว จ๋อย จัง จัด จัดจ้า จ้า เจิดจ้า เจี๊ยบ ฉิบหาย เฉียบ ชะมัด ชิบหาย โชก ซักหน่อย ดก ตลอด ตั้ง เต็มทน เต็มที่ ถมถืด ถมเถ ถมไป ทบทวี ทวี ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีคูณ ทีละน้อย ทีละนิด ที่สุด ทุก เท่าทวีคุณ แทบ น้อยนิด นัก นักหนา นานา นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง บ่อย บาง บ้าง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปรูด ปัด ปั๊วะ ปี๋ เป๋ง เป็นกอง เป็นนิจ เป็นบ้า เป็นยิ่งนัก เป็นอย่างยิ่ง เปรี้ยง เปอะ เปี๊ยบ แปร๊ด โพลน เฟิ้ม มหาศาล มัก แม้แต่นิดเดียว ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก ยิบ แยะ ระเรื่อ ลง ลิบ ลิบละลิ่ว ลิบลับ ลิบลิ่ว เล็กน้อย สนิท สม่ำเสมอ สักนิด สักหน่อย สุด สุดแสน เสียหน่อย เสียเหลือเกิน แสน แสนทวี หน่อย หน่อยเดียว หน่อยหนึ่ง หนักหนา หลาก หลากหลาย หลาย เหลือหลาย เหลือเกิน เหลือคณนา เหลือทน เหลือประมาณ เหลือเฟือ เหลือเฟือ เหลือหลาย อย่างเต็มเปี่ยม อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างหนักหนาสาหัส อ่อน อีกนิด และ อีกหน่อย

จากผลการวิเคราะห์คำขยายบอกปริมาณในนวนิยาย ทั้ง 4 ช่วงเวลา พบว่าคำขยายบอกปริมาณสามารถจัดแบ่งกลุ่มคำตามปริมาณได้ 5 กลุ่ม คือ กลุ่มคำบอกปริมาณมาก กลุ่มคำบอกปริมาณน้อย กลุ่มคำที่ไม่แสดงจำนวน กลุ่มคำที่แสดงจำนวนโดยบอกจำนวนรวม และกลุ่มคำที่แสดงจำนวนโดยบอกการประมาณ โดยผู้วิจัยได้จัดแบ่งคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วงเวลาตามปริมาณทั้ง 5 กลุ่ม ในตารางที่ 7 ดังนี้

ตารางที่ 7 การเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วง

ช่วงสมัยนวนิยาย ปริมาณ	**ช่วงที่ 1 (พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475)**	**ช่วงที่ 2 (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500)**	**ช่วงที่ 3 (พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515)**	**ช่วงที่ 4 (พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน)**
1. ปริมาณมาก	กริบ ก่ำ เรื่อ แก่	กริบ กล้ำ ก่ำ แก่ เกือบ	กริบ ก่ำ แก่	กริบ ก่ำ แก่
	เกินไป	เกินควร เกินไป	เกินควร เกินไป เกินขนาด	เกินไป
	ขึ้น เข้ม	ขึ้น เข้ม โข	ขึ้น เข้ม โข ขนาดหนัก	ขึ้น เข้ม โข ขนาดหนัก
	คับคั่ง	คับคั่ง	-	-
	จนเกินไป	จนเกินไป จนเหลือที่จะทนทาน	-	-
	จัง จัด จ้า จี้ด เจี๊ยบ	จัง จัด จ้า เจิดจ้า	จัง จัด จ้า จ๋อย เจี๊ยบ จี๋ จี๊ด จู๋	จัง จัด จ้า จี๋ เจิดจ้า เจี๊ยบ จ๋อย
	ฉี่	เฉียบ ฉิว	เฉียบ ฉี่ ฉิบหาย	เฉียบ ฉิบหาย
	เช้ง	ชะมัด	ชะมัด	ชะมัด ชิบหาย โชก
	แซ่	-	-	-

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ช่วงสมัยนวนิยาย ปริมาณ	ช่วงที่ 1 (พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475)	ช่วงที่ 2 (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500)	ช่วงที่ 3 (พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515)	ช่วงที่ 4 (พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน)
1. ปริมาณมาก (ต่อ)	ดก ดาษดื่น ตั้ง ตลอด ติ้ว ตื๋อ	ดก ดกดื่น ตั้ง	ดก ตั้ง เต่อ เตอะ ไปหน่อย	ดก ตั้ง ตลอด
	เต็มที	เต็มทน เต็มที	เต็มทน เต็มที่ เต็มเปี่ยม เต็มประดา	เต็มทน เต็มที่ เต็มเปี่ยม เต็มประดา
	ถมไป	ถมเถ ถมไป ถึงขนาด	ถมถืด ถมไป	ถมถืด ถมเถ ถมไป
	ทวี...ขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ทับทวี	ทวี...ขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวี...มากขึ้น ทวีขึ้น ทับทวีขึ้น	ทวี...ยิ่งขึ้น ทวียิ่งขึ้น เท่าทวีคุณ ทวีขึ้น	ทวี ทวีขึ้น ทบทวี ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีคูณ เท่าทวีคุณ
	ที่สุด ที่อ	ที่สุด เทิ่ง แทบ	ที่สุด แทบ ทะมึน	ที่สุด แทบ
	นัก นักหนา ...นัก...หนา ...หนัก...หนา หนักหนา นิตย์นิรันดร์ เนืองนิตย์	นัก นักต่อนัก ...นัก...หนา ...นัก...หนา นักหนมนักหนา นักหนา หนักหนา	นัก นักหนา ...นัก...หนา หนักหนา เนืองนิตย์	นัก นักหนา นานา หนักหนา ...นัก...หนา
	เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม บรม บ่อย	เบ้อเร่อ เบ้อ บ่อย	เบ้อเร่อ บะเริ่มเทิ่ม บ่อย บาง บ้าง	บ่อย
	ปรื๊ด ปรื๋อ	ปรื๋อ ปี้ด ปี๋ ปี้ด	ปรื๋อ ปี๋ ปรี่ เปรี้ยง เป๊ะ แปรื๊ด แประ เปอะ	ปรูด ปัด ปื๋ะ ปี๋ เป๋ง เปรี้ยง เปอะ เปี๊ยบ แปรื๊ด
	เป็นกำลัง เป็นทวีคุณ เป็นที่ยิ่ง เป็นที่สุด เป็นนิตย์ เป็นพ้นนัก เป็นล้นพ้น เป็นอย่างยิ่ง	เป็นที่สุด เป็นล้นพ้น เป็นกอง เป็นนิจ เป็นหนักเป็นหนา เป็นหนักหนา เป็นเนืองนิตย์ เป็นแสนสุด	เป็นทวีคูณ เป็นบ้า เป็นอย่างยิ่ง	เป็นกอง เป็นนิจ เป็นบ้า เป็นยิ่งนัก เป็นอย่างยิ่ง

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ช่วงสมัยนวนิยาย ปริมาณ	ช่วงที่ 1 (พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475)	ช่วงที่ 2 (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500)	ช่วงที่ 3 (พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515)	ช่วงที่ 4 (พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน)
1. ปริมาณมาก (ต่อ)		เป็นอย่างที่สุด เป็นที่ยิ่ง เป็นอย่างยิ่ง เป็นยิ่งนัก		
	พ้นทวี พ้นพันทวี พราก	พลัน เพิ่มขึ้น โพลง โพลน แฟ่	พะเนิน เพียบ โพ้น โพลน เฟื้อย	โพลน เพียบ เฟิ้ม
	ลิบ ลิบลับ	ลิบ ลิบลิ่ว ลิ่ว	ลิบ ลิบลิ่ว ลิบลับ ลิ่ว	ลิบ ลิบละลิ่ว ลิบลับ ลิบลิ่ว
	สุด สนิท เสมอ	สนิท เสมอ	สนิท เสมอ	สนิท สม่ำเสมอ เสมอ
	-	สุดขีด สุดที่จะประมาณ สุดที่จะพรรณนา สุดประมาณ	สุดขีด	สุด สุดแสน
	เสียเหลือเกิน	เสียเหลือเกิน เสียเหลือหลาย	เสียเหลือเกิน	เสียเหลือเกิน
	แสน แสนสุด แสนสาหัส	แสน แสนสุด	แสน	แสน แสนทวี
	โหฬาร	ใหญ่	-	-
	มหึมา มัก ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก	มหึมา มัก มิดหมี ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก ยิ่ง...ทวี ยิ่งทวี...ขึ้น	มหึมา มัก ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่ง ทวีขึ้น ยิ่งนัก	มหาศาล มัก ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก
	-	เยียบ เยือก	ยะเยือก ยิบ เยอะ เยียบ แยะ	ยิบ แยะ เยอะ
	-	ระเรื่อ เรื่อ	-	ระเรื่อ
	ล้นหลาม	ล้นพ้น ล้นเหลือ	-	-

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ช่วงสมัยนวนิยาย ปริมาณ	ช่วงที่ 1 (พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475)	ช่วงที่ 2 (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500)	ช่วงที่ 3 (พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515)	ช่วงที่ 4 (พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน)
1. ปริมาณมาก (ต่อ)	เหลือเกิน เหลือกำลัง เหลือที่จะคณนา เหลือที่จะพรรณนา อย่างที่สุด อย่างที่สุดอย่างยิ่ง อย่างยิ่งเต็มที อย่างล้นเปี่ยม อย่างสุดกำลัง อย่างสูงสุด อย่างแสนสาหัส อย่างเหลือเกิน อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิจ อันยิ่งใหญ่ อันหนักหน่วง	เหลือเกิน เหลือที่จะ คณานา เหลือทน เหลือที่จะพรรณนา เหลือประมาณ เหลือหลาย อย่างเต็มที่ อย่างเต็มเปี่ยม อย่างที่สุด อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างสุด อย่างหนัก อย่างสูงสุด อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิตย์ อยู่หนัก อันแรงกล้า อีกหลาย อีกถมไป	เหลือกำลัง เหลือคณานับ เหลือเกิน เหลือทน เหลือประมาณ เหลือหลาย อย่างเต็มเปี่ยม อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างเหลือหลาย อย่างสุดสวาท ขาดใจ อันเปี่ยมพ้น โอฬาร อยู่เต็มเปี่ยม	เหลือเกิน เหลือกำลัง เหลือเฟือ เหลือหลาย เหลือคณนา เหลือทน เหลือประมาณ อย่างเต็มเปี่ยม อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างเหลือหลาย อย่างหนักหนา สาหัส -
2. ปริมาณน้อย	-	กระจุ๋มกระจิ๋ม กะจ้อยร่อย จนนิดเดียว - ทีละน้อย ทีละเล็กละน้อย นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง	-	กระจิ๋วหลิว กระจุ๋มกระจิ๋ม กะจิดริด กระจ้อย จนนิด จนนิดเดียว ซักหน่อย ทีละน้อย ทีละนิด นิด นิดนึง นิดหนึ่ง นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง น้อยนิด ...นิด...หน่อย
		จนนิด ซักกะนิดเดียว ทีละน้อย ทีละเล็กละน้อย นิด นิดเดียว นิดหน่อย ...นิด...หน่อย นิดหนึ่ง	จนนิด จนนิดเดียว ซักหน่อย ทีละนิด นิด นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง ...นิด...หน่อย น้อยนิด	

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ช่วงสมัยนวนิยาย ปริมาณ	ช่วงที่ 1 (พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475)	ช่วงที่ 2 (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500)	ช่วงที่ 3 (พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515)	ช่วงที่ 4 (พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน)
2. ปริมาณน้อย (ต่อ)	เพียงนิดเดียว เพียงเล็กน้อย ลง เล็กน้อย สักนิด สักนิดเดียว สักเล็กน้อย สักหน่อย สักหน่อยหนึ่ง - - อ่อน อีกสักหน่อย อีกหน่อย	เพียงเล็กน้อย เพียงนิดหน่อย ลง เล็กน้อย สักนิด สักนิดเดียว สักนิดหนึ่ง สักหน่อย สักหน่อยหนึ่ง - - หน่อย หน่อย หนึ่ง หน่อยเดียว อ่อน อีกนิด อีกนิดเดียว อีกหน่อยหนึ่ง	เพียงนิดเดียว เพียงนิดหน่อย เพียงเล็กน้อย เล็กน้อย เล็กนิด สักกะนิด สักนิด สักนิดเดียว สักนิดหน่อย สักหน่อย เสียนิด เสียหน่อย หน่อย หน่อยหนึ่ง หน่อยหนึ่ง อีกนิด อีกนิด หน่อยอ่อน	- เล็กน้อย ลง สักนิด สักหน่อย เสียหน่อย เสียนิด หน่อย หน่อย หนึ่ง หน่อยเดียว อีกนิด อีกหน่อย อ่อน
3. ไม่แสดงจำนวน	แม้แต่น้อย แม้แต่นิดเดียว	แม้แต่น้อย แม้แต่นิดเดียว แม้แต่สักเล็กน้อย	แม้แต่น้อย แม้แต่นิดเดียว	แม้แต่นิดเดียว
4. แสดงจำนวนโดย บอกจำนวนรวม	ทุก หลาย	ทุก หลาย	ทุก หลาก หลาย	ทุก หลาก หลาย หลากหลาย
5. แสดงจำนวนโดย บอกการประมาณ	บ้าง บาง แทบ เกือบ	บาง บ้าง แทบ เกือบ	บาง บ้าง ค่อนข้าง แทบ	บาง บ้าง ค่อนข้าง แทบ เกือบ
จำนวนรวมของคำ ขยายบอกปริมาณ ทั้ง 4 ช่วง = 523 คำ	**107**	**145**	**134**	**137**
จำนวนร้อยละ	**20.46**	**27.72**	**25.62**	**26.2**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา พบจำนวนรวมของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง 523 คำ โดยเรียงลำดับจำนวนที่พบจากมากไปน้อย ได้แก่ ช่วงเวลาที่ 2 ปรากฏคำขยายบอกปริมาณจำนวน 145 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.72 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ช่วงเวลาที่ 4 พบ 137 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.2 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ช่วงเวลาที่ 3 พบ 134 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.62 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง และช่วงเวลาที่ 1 พบคำขยายบอกปริมาณ จำนวน 107 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.46 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มปริมาณที่พบคำขยายบอกปริมาณมากที่สุด คือ กลุ่มคำบอกปริมาณมาก รองลงมาคือ กลุ่มคำบอกปริมาณน้อย กลุ่มคำที่แสดงจำนวนโดยบอกการประมาณ และกลุ่มคำที่แสดงจำนวนโดยบอกจำนวนรวม ตามลำดับ ส่วนกลุ่มคำที่พบคำขยายบอกปริมาณน้อยที่สุด คือ กลุ่มคำที่ไม่แสดงจำนวน

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย

จากการวิเคราะห์ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วงเวลา ผู้วิจัยพบว่า มีตำแหน่งการเกิด ดังนี้

1. ช่วงที่ 1 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2444 - พ.ศ. 2475) ผู้วิจัยพบตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณดังนี้

1.1 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบตำแหน่งการเกิด 3 ตำแหน่ง ดังนี้ ตำแหน่งหน้าคำหลักพบเพียงประเภทย่อยเดียว คือ คำบอกลักษณะปริมาณ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกลักษณะขนาดและคำบอกลักษณะปริมาณ ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบ 1 ประเภทย่อย คือ คำบอกลัหษณะปริมาณ

1.2 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบตำแหน่งการเกิด 3 ตำแหน่งดังนี้ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบ 3 ประเภทย่อย คือ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพความรู้สึก และคำบอกสภาพคุณสมบัติ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 12 ประเภทย่อย โดยแบ่งเป็น คำบอกสภาพกริยา 11 ประเภท และคำบอกความถี่ 1 ประเภท โดยคำบอกสภาพกริยา 12 ประเภท ได้แก่ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพสี คำบอกสภาพแสง คำบอกสภาพอุณหภูมิ คำบอกสภาพกลิ่น คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพรส คำบอกสภาพเสียง คำบอกสภาพระยะห่าง คำบอกสภาพความเร็ว คำบอกสภาพคุณสมบัติ และคำบอกสภาพขนาด ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบเพียงประเภทเดียว คือ คำบอกสภาพการกระทำ

1.3 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกปริมาณมากและคำบอกปริมาณน้อย

1.4 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและกริยา พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกจำนวนรวมและคำบอกการประมาณ

ผลการวิเคราะห์ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในช่วงที่ 1 สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 8 ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 1

ประเภทคำขยายที่บอกปริมาณ			ตำแหน่งการเกิดในนวนิยายช่วงที่ 1		
ประเภทหลัก	**ประเภทย่อย**		**หน้า**	**หลัง**	**หน้าหลัง**
1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม	1.1 คำบอกลักษณะ	1.1.1 คำบอกลักษณะขนาด	-	✓	-
		1.1.2 คำบอกลักษณะปริมาณ	✓	✓	✓
	1.2 คำบอกจำนวนรวม	-	-	-	-
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.1 คำบอกสภาพการกระทำ	✓	✓	✓
		2.1.2 คำบอกสภาพสี	-	✓	-
		2.1.3 คำบอกสภาพแสง	-	✓	-
		2.1.4 คำบอกสภาพอุณหภูมิ	-	✓	-
		2.1.5 คำ บอกสภาพกลิ่น	-	✓	-
		2.1.6 คำบอกสภาพความรู้สึก	✓	✓	-
		2.1.7 คำบอกสภาพรส	-	-	-
		2.1.8 คำบอกสภาพเสียง	-	✓	-
		2.1.9 คำบอกสภาพระยะห่าง	-	✓	-
		2.1.10 คำบอกสภาพความเร็ว	-	✓	-
		2.1.11 คำบอกสภาพความแม่นยำ	-	-	-
		2.1.12 คำบอกสภาพขนาด	-	✓	-
		2.1.13 คำบอกสภาพคุณสมบัติ	✓	✓	-
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.2 คำบอกความถี่	-	-	✓	-
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	คำบอกปริมาณ	3.1 คำบอกปริมาณมาก	-	✓	-
		3.1 คำบอกปริมาณน้อย	-	✓	-
4. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา	4.1 คำบอกจำนวนรวม	-	-	✓	-
	4.2 คำบอกการประมาณ	-	-	✓	-
จำนวนรวม = 673			**42**	**668**	**3**
ร้อยละ			**6.24**	**99.26**	**0.45**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 8 พบว่า ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 1 มี 3 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก ตำแหน่งหลังคำหลัก และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก โดยตำแหน่งที่พบเคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ช่วงที่ 1 มากที่สุด คือ ตำแหน่งหลักคำหลัก พบร้อยละ 99.26 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 1 รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบร้อยละ6.24 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 1 และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบร้อยละ 0.45 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 1 ตามลำดับ

2. ช่วงที่ 2 (พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500) ผู้วิจัยพบตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณ ดังนี้

2.1 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบตำแหน่งการเกิด 2 ตำแหน่ง ดังนี้ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกลักษณะขนาดและคำบอกลักษณะปริมาณ ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบ 1 ประเภทย่อย คือ คำบอกลัหษณะปริมาณ

2.2 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบตำแหน่งการเกิด 3 ตำแหน่งดังนี้ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบ 5 ประเภทย่อย คือ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพอุณหภูมิ คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพระยะห่าง และคำบอกสภาพคุณสมบัติ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 12 ประเภทย่อย โดยแบ่งเป็น คำบอกสภาพกริยา 12 ประเภท และคำบอกความถี่ 1 ประเภท โดยคำบอกสภาพกริยา 12 ประเภทได้แก่ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพสี คำบอกสภาพแสง คำบอกสภาพอุณหภูมิ คำบอกสภาพกลิ่น คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพเสียง คำบอกสภาพรส คำบอกสภาพเสียง คำบอกสภาพระยะห่าง คำบอกสภาพความเร็ว คำบอกสภาพคุณสมบัติ และคำบอกสภาพขนาด ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบเพียงประเภทเดียว คือ คำบอกสภาพการกระทำ

2.3 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกปริมาณมาก และคำบอกปริมาณน้อย

2.4 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและกริยา พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกจำนวนรวม และคำบอกการประมาณ

ผลการวิเคราะห์ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในช่วงที่ 2 สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 9 ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 2

ประเภทคำขยายที่บอกปริมาณ			ตำแหน่งการเกิดในนวนิยายช่วงที่ 2		
ประเภทหลัก	**ประเภทย่อย**		**หน้า**	**หลัง**	**หน้าหลัง**
1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม	1.1 คำบอกลักษณะ	1.1.1 คำบอกลักษณะขนาด	-	✓	-
		1.1.2 คำบอกลักษณะปริมาณ	-	✓	✓
	1.2 คำบอกจำนวนรวม	-	-	-	-
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.1 คำบอกสภาพการกระทำ	✓	✓	✓
		2.1.2 คำบอกสภาพสี	-	✓	-
		2.1.3 คำบอกสภาพแสง	-	✓	-
		2.1.4 คำบอกสภาพอุณหภูมิ	✓	✓	-
		2.1.5 คำ บอกสภาพกลิ่น	-	✓	-
		2.1.6 คำบอกสภาพความรู้สึก	✓	✓	
		2.1.7 คำบอกสภาพรส	-	-	-
		2.1.8 คำบอกสภาพเสียง	-	✓	-
		2.1.9 คำบอกสภาพระยะห่าง	✓	✓	-
		2.1.10 คำบอกสภาพความเร็ว	-	✓	-
		2.1.11 คำบอกสภาพความแม่นยำ	-	✓	-
		2.1.12 คำบอกสภาพขนาด	-	✓	-
		2.1.13 คำบอกสภาพคุณสมบัติ	✓	✓	-
	2.2 คำบอกความถี่	-	-	✓	-
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	คำบอกปริมาณ	3.1 คำบอกปริมาณมาก	-	✓	-
		3.2 คำบอกปริมาณน้อย	-	✓	-
4. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา	4.1 คำบอกจำนวนรวม	-	-	✓	-
	4.2 คำบอกการประมาณ	-	-	✓	-
จำนวนรวม = 919			**46**	**862**	**11**
ร้อยละ			**5.01**	**93.8**	**1.2**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 9 พบว่า ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 2 มี 3 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก ตำแหน่งหลังคำหลัก และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก โดยตำแหน่งที่พบเคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ช่วงที่ 2 มากที่สุด คือ ตำแหน่งหลักคำหลัก พบร้อยละ 93.8 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 2 รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบร้อยละ 5.01 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 2 และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบร้อยละ 1.2 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 2 ตามลำดับ

3. ช่วงที่ 3 (พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515) ผู้วิจัยพบตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณ ดังนี้

3.1 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบตำแหน่งการเกิด 2 ตำแหน่ง ดังนี้ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกลักษณะขนาดและคำบอกลักษณะปริมาณ ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบ 1 ประเภทย่อย คือ คำบอกลัหษณะปริมาณ

3.2 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบตำแหน่งการเกิด 3 ตำแหน่ง ดังนี้ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบ 5 ประเภทย่อย คือ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพระยะห่าง คำบอกสภาพขนาด และคำบอกสภาพคุณสมบัติ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 14 ประเภทย่อย โดยแบ่งเป็นคำบอกสภาพกริยาทั้ง 13 ประเภท และคำบอกความถี่ 1 ประเภท โดยคำบอกสภาพกริยา 13 ประเภทได้แก่ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพสี คำบอกสภาพแสง คำบอกสภาพอุณหภูมิ คำบอกสภาพกลิ่น คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพรส คำบอกสภาพเสียง คำบอกสภาพระยะห่าง คำบอกสภาพความเร็ว คำบอกสภาพความแม่นยำ คำบอกสภาพคุณสมบัติ และคำบอกสภาพขนาด ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบเพียงประเภทเดียว คือ คำบอกสภาพการกระทำ

3.3 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกปริมาณมากและคำบอกปริมาณน้อย

3.4 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและกริยา พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกจำนวนรวมและคำบอกการประมาณ

ผลการวิเคราะห์ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในช่วงที่ 3 สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 10 ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 3

ประเภทคำขยายที่บอกปริมาณ			ตำแหน่งการเกิดในนวนิยายช่วงที่ 3		
ประเภทหลัก	**ประเภทย่อย**		**หน้า**	**หลัง**	**หน้าหลัง**
1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม	1.1 คำบอกลักษณะ	1.1.1 คำบอกลักษณะขนาด	-	✓	-
		1.1.2 คำบอกลักษณะปริมาณ	-	✓	✓
	1.2 คำบอกจำนวนรวม	-	-	-	-
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.1 คำบอกสภาพการกระทำ	✓	✓	✓
		2.1.2 คำบอกสภาพสี	-	✓	-
		2.1.3 คำบอกสภาพแสง	-	✓	-
		2.1.4 คำบอกสภาพอุณหภูมิ	-	✓	-
		2.1.5 คำบอกสภาพกลิ่น	-	✓	-
		2.1.6 คำบอกสภาพความรู้สึก	✓	✓	-
		2.1.7 คำบอกสภาพรส	-	✓	-
		2.1.8 คำบอกสภาพเสียง	-	✓	-
		2.1.9 คำบอกสภาพระยะห่าง	✓	✓	-
		2.1.10 คำบอกสภาพความเร็ว	-	✓	-
		2.1.11 คำบอกสภาพความแม่นยำ	-	✓	-
		2.1.12 คำบอกสภาพขนาด	✓	✓	-
		2.1.13 คำบอกสภาพคุณสมบัติ	✓	✓	-
	2.2 คำบอกความถี่	-	-	✓	-
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	คำบอกปริมาณ	3.1 คำบอกปริมาณมาก	-	✓	-
		3.1 คำบอกปริมาณน้อย	-	✓	-
4. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา	4.1 คำบอกจำนวนรวม	-	-	✓	-
	4.2 คำบอกการประมาณ	-	-	✓	-
จำนวนรวม = 946			**43**	**878**	**25**
ร้อยละ			**4.6**	**92.81**	**2.64**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 10 พบว่า ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 3 มี 3 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก ตำแหน่งหลังคำหลัก และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก โดยตำแหน่งที่พบเคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ช่วงที่ 3 มากที่สุด คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบร้อยละ 92.81 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 3 รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบร้อยละ4.6 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 3 และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบร้อยละ 2.64 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 3 ตามลำดับ

4. ช่วงที่ 4 (พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน) ผู้วิจัยพบตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณ ดังนี้

4.1 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบตำแหน่งการเกิด 2 ตำแหน่ง ดังนี้ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกลักษณะขนาดและคำบอกลักษณะปริมาณ ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบ 1 ประเภทย่อย คือ คำบอกลัหษณะปริมาณ

4.2 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบตำแหน่งการเกิด 3 ตำแหน่ง ดังนี้ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบ 5 ประเภทย่อย คือ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพระยะห่าง คำบอกสภาพขนาด และคำบอกสภาพคุณสมบัติ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบ 14 ประเภทย่อย โดยแบ่งเป็นคำบอกสภาพกริยา ทั้ง 13 ประเภท และคำบอกความถี่ 1 ประเภท โดยคำบอกสภาพกริยา 13 ประเภทได้แก่ คำบอกสภาพการกระทำ คำบอกสภาพสี คำบอกสภาพแสง คำบอกสภาพอุณหภูมิ คำบอกสภาพกลิ่น คำบอกสภาพความรู้สึก คำบอกสภาพรส คำบอกสภาพเสียง คำบอกสภาพระยะห่าง คำบอกสภาพความเร็ว คำบอกสภาพความแม่นยำ คำบอกสภาพคุณสมบัติ และคำบอกสภาพขนาด ตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก พบเพียงประเภทเดียว คือ คำบอกสภาพการกระทำ

4.3 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบ ทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกปริมาณมาก และคำบอกปริมาณน้อย

4.4 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายได้ทั้งคำนามและกริยา พบตำแหน่งการเกิดเพียงตำแหน่งเดียว คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก โดยพบทั้ง 2 ประเภทย่อย คือ คำบอกจำนวนรวม และคำบอกการประมาณ

ผลการวิเคราะห์ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในช่วงที่ 4 สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตารางที่ 11 ตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 4

ประเภทคำขยายที่บอกปริมาณ			ตำแหน่งการเกิดในนวนิยายช่วงที่ 4		
ประเภทหลัก	**ประเภทย่อย**		**หน้า**	**หลัง**	**หน้าหลัง**
1. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม	1.1 คำบอกลักษณะ	1.1.1 คำบอกลักษณะขนาด	-	✓	-
		1.1.2 คำบอกลักษณะปริมาณ	✓	✓	-
	1.2 คำบอกจำนวนรวม	-	-	✓	-
2. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา	2.1 คำบอกสภาพกริยา	2.1.1 คำบอกสภาพการกระทำ	✓	✓	-
		2.1.2 คำบอกสภาพสี	-	✓	-
		2.1.3 คำบอกสภาพแสง	-	✓	-
		2.1.4 คำบอกสภาพอุณหภูมิ	-	✓	-
		2.1.5 คำ บอกสภาพกลิ่น	-	✓	-
		2.1.6 คำบอกสภาพความรู้สึก	✓	✓	-
		2.1.7 คำบอกสภาพรส	-	✓	-
		2.1.8 คำบอกสภาพเสียง	-	✓	-
		2.1.9 คำบอกสภาพระยะห่าง	✓	✓	-
		2.1.10 คำบอกสภาพความเร็ว	-	✓	-
		2.1.11 คำบอกสภาพความแม่นยำ	-	✓	-
		2.1.12 คำบอกสภาพขนาด	-	✓	-
		2.1.13 คำบอกสภาพคุณสมบัติ	✓	✓	-
	2.2 คำบอกความถี่	-	-	✓	-
3. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย	คำบอกปริมาณ	3.1 คำบอกปริมาณมาก	-	✓	-
		3.1 คำบอกปริมาณน้อย	-	✓	-
4. คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา	4.1 คำบอกจำนวนรวม	-	-	✓	-
	4.2 คำบอกการประมาณ	-	-	✓	-
จำนวนรวม = 978			**37**	**941**	**-**
ร้อยละ			**3.78**	**96.22**	**-**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จากตารางที่ 11 พบว่าตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายช่วงที่ 4 มี 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก และตำแหน่งหลังคำหลัก โดยตำแหน่งที่พบคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ช่วงที่ 4 มากที่สุด คือ ตำแหน่งหลังคำหลัก พบร้อยละ 96.22 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 4 รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก พบ ร้อยละ 3.78 ของจำนวนคำขยายบอกปริมาณช่วงที่ 4

เพื่อให้เห็นภาพรวมของการเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา ผู้วิจัยได้แสดงผลเป็นตารางการเปรียบเทียบ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 การเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา

ตำแหน่งที่เกิด	ช่วงเวลาที่ 1	ช่วงเวลาที่ 2	ช่วงเวลาที่ 3	ช่วงเวลาที่ 4	จำนวนรวม = 3516	ร้อยละ
หน้าคำหลัก	42	46	43	37	168	4.78
หลังคำหลัก	668	862	878	941	3349	95.25
หน้าหลังคำหลัก	3	11	25	-	390	1.11

จากตารางที่ 12 พบว่า ตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลา มี 3 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก ตำแหน่งหลังคำหลัก และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก โดยพบว่าในนวนิยายไทยมีการใช้คำขยายบอกปริมาณ ตำแหน่งหลังคำหลักมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 95.25 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก คิดเป็นร้อยละ 4.78 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง คำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทและการเปลี่ยนแปลงของคำขยายบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทยต่างสมัย โดยเก็บข้อมูลจากนวนิยายไทย จำนวน 25 เรื่อง

การศึกษาในครั้งนี้จำแนกผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน คือ การศึกษาประเภทของคำบอกปริมาณในนวนิยายไทยและการเกิดคำบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทย มีรายละเอียด ดังนี้

1. การศึกษาประเภทของคำบอกปริมาณในนวนิยายไทย พบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 508 คำ แบ่งเป็นประเภทหลักได้ 4 ประเภท คือ คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม 83 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.34 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา 386 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย 30 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.91 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.77 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด โดยพบว่าแต่ละประเภทหลักมีการแบ่งประเภทย่อยได้ ดังนี้

1.1 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำนาม พบประเภทย่อย 2 ประเภท คือ คำบอกลักษณะจำนวน 82 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.14 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกจำนวนรวม 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด โดยคำบอกลักษณะพบประเภทย่อยอีก 2 ประเภท คือ คำบอกลักษณะขนาด 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.15 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกลักษณะปริมาณ 66 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.99 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

1.2 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยา พบประเภทย่อย 2 ประเภท คือ คำบอกสภาพกริยา จำนวน 386 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกความถี่ จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด โดยคำบอกความสภาพกริยา

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พบประเภทย่อยอีก 13 ประเภท ดังนี้ คำบอกสภาพการกระทำ จำนวน 136 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.77 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพสี จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพแสง จำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพอุณหภูมิ จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพกลิ่น จำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.18 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพความรู้สึก จำนวน 73 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.37 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพรส จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.93 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพเสียง จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.97 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพระยะห่าง จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพความเร็ว จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.95 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพความแม่นยำ จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.98 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด คำบอกสภาพขนาด จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.33 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกสภาพคุณสมบัติ จำนวน 33 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.5 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

1.3 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำขยาย พบประเภทย่อย ประเภทเดียว คือ คำบอกปริมาณ จำนวน 30 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.9 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด พบประเภทย่อย 2 ประเภท คือ คำบอกปริมาณมาก จำนวน 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.74 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกปริมาณน้อย จำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

1.4 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา พบประเภทย่อย 2 ประเภท คือ คำบอกจำนวนรวม จำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.79 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และคำบอกการประมาณ จำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.93 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

2. การศึกษาการเกิดคำบอกปริมาณที่ปรากฏในนวนิยายไทย ทั้ง 4 ช่วงเวลา ผู้วิจัยแยกศึกษาการเปลี่ยนแปลงเป็น 2 ประเด็น คือ

2.1 ศึกษาการเกิดของคำบอกปริมาณ พบคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายทั้ง 4 ช่วงเวลา ดังนี้

2.1.1 ช่วงเวลาที่ 1 ปรากฏคำขยายบอกปริมาณจำนวน 107 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.46 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วงได้แก่ คำว่า ...นัก...หนา ...หนัก...หนา กริบ ก่ำเรื่อ

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกินไป แก่ ขึ้น เข้มคับคั่ง จนเกินไป จนนิดเดียวจัง จัด จ้า จี๊ด เจี๊ยบ ฉิ่ เช้ง แซ่ ดก ดาษดื่น ตลอด ตั้ง ติ้ว ตื๋อ เต็มที ถมไป ทวี...ขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ทับทวี ทีละน้อย ทีละเล็กละน้อย ที่สุด ที่อ นัก นักหนา นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง นิตย์นิรันดร์ เนืองนิตย์ บรม บ่อย เบ้อเร่อ เบ้อเริ่ม ปรี๊ด ปรื๋อ เป็นกำลัง เป็นทวีคุณ เป็นที่ยิ่ง เป็นที่สุด เป็นนิตย์ เป็นพ้นนัก เป็นล้นพ้น เป็นอย่างยิ่ง พ้นทวี พ้นพันทวี พราก เพียงนิดเดียว เพียงเล็กน้อย มหึมา มัก แม้แต่น้อย แม้แต่นิดเดียว ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก ลง ล้นหลาม ลิบ ลิบลับ เล็กน้อย สุด สนิท สักนิด สักนิดเดียว สักเล็กน้อย สักหน่อย สักหน่อยหนึ่ง สุดประมาณ เสมอ เสียเหลือเกิน แสน แสนสาหัส แสนสุด หนักหนา เหลือเกิน เหลือกำลัง เหลือที่จะคณนา เหลือที่จะพรรณนา โหฬาร อย่างที่สุด อย่างที่สุด อย่างยิ่ง เต็มที อย่างล้นเปี่ยม อย่างสุดกำลัง อย่างสูงสุด อย่างแสนสาหัส อย่างเหลือเกิน อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิจ อ่อน อันยิ่งใหญ่ อันหนักหน่วง อีกสักหน่อย อีกหน่อย

2.1.2 ช่วงที่ 2 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2500) ผู้วิจัยพบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 145 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.72 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ได้แก่ คำว่า เป็นเนืองนิตย์ ...นิด...หน่อย เต็มที เป็นแสนสุด เสียเหลือเกิน ...นัก...หนา เกินควร เกือบเข้ม โข จัด เฉียบ ทวี...มากขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ที่สุด นัก อีกหน่อยหนึ่ง อีกหลาย นิดเดียว เบ้อ ปี๋ ปื๊ด เป็นที่ยิ่ง เป็นล้นพ้น เป็นอย่างยิ่ง มิดหมี แม้แต่น้อย ลง แสน อย่างยิ่ง อย่างสูงสุด อีกถมไป กระจุ๋มกระจิ๋ม กริบ กล้า กะจ้อยร่อย ก่ำ เกินไป แก่ ขึ้น โข คับคั่ง จนเกินไป จนนิด จนเหลือที่จะทนทาน จัง จัด จ้า เจิดจ้า ฉิว ชะมัด ซักกะนิดเดียว ดก ดกดื่น ตั้ง เต็มทน เต็มที ถมเถ ถมไป ถึงขนาด ทวี...ขึ้น ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีขึ้น ทับทวีขึ้น ทีละน้อย ทีละเล็กละน้อย ที่สุด ทุก เทิ่ง แทบ นัก นักต่อนัก เล็กน้อย นักหนมนักหนา นักหนา นิด นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง บ่อย บาง บ้าง เบ้อเร่อ ปรื๋อ ปี๋ด เป็นกอง เป็นที่สุด เป็นนิจ เป็นยิ่งนัก เป็นหนักเป็นหนา เป็นหนักหนา เป็นอย่างที่สุด เป็นอย่างยิ่ง ไปหน่อย พลัน เพิ่มขึ้น เพียงนิดหน่อย เพียงเล็กน้อย โพลง โพลน แฟ่ มหึมา มัก แม้แต่นิดเดียว แม้แต่สักเล็กน้อย ยิ่ง ยิ่ง...ทวี ยิ่งขึ้น ยิ่งทวี...ขึ้น ยิ่งนัก เยียบเยือก ระเรื่อ เรื่อ ล้นพ้น ล้นเหลือ ลิบ ลิบลิ่ว ลิ่ว สนิท สักนิด สักนิดเดียว สักนิดหนึ่ง สักหน่อย สักหน่อยหนึ่ง สุดขีด สุดที่จะประมาณ สุดที่จะพรรณนา สุดประมาณ เสมอ เสียเหลือเกิน เสียเหลือหลาย แสน แสนสุด หน่อยเดียว หน่อยหนึ่ง หนักหนา หลาย เหลือเกิน เหลือทน เหลือที่จะคณานา เหลือที่จะพรรณนา เหลือประมาณ เหลือหลาย ใหญ่ อย่างเต็มที่ อย่างเต็มเปี่ยม อย่างที่สุด อย่างยิ่งยวด อย่างสุด อย่างหนัก อยู่เนืองนิตย์ อยู่เป็นนิตย์ อยู่หนัก อ่อน อันแรงกล้า อีกนิด อีกนิดเดียว

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.1.3 ช่วงที่ 3 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2515) พบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 134 คำ คิดเป็นร้อยละ 25.62 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วง ได้แก่ คำว่า เต็มประดา เพียงนิดเดียว หลาก ...นิด...หน่อย เกินขนาด เกินควร แก่ จ้า จี๋ จี๊ด จู๋ ฉิบหาย เฉียบ ชะมัด เต็มทน ทวีขึ้น แทบ นักหนา เนืองนิตย์ ปรื๋อ ปี๋ เป็นทวีคูณ เป็นอย่างยิ่ง เปรี้ยง เปี๊ยบ แม้แต่น้อย ลิบลับ เล็กน้อย แสน หน่อยหนึ่ง เหลือประมาณ เหลือเฟือ ...นัก...หนา กริบ ก่ำ เกินไป ขนาดหนัก ขึ้น เข้ม โข ค่อนข้าง จนนิด จนนิดเดียว จ๋อย จัง จัด เจี๊ยบ ฉิบหาย ฉี่ เฉียบ ซักหน่อย ดก ตั้ง เต็มทน เต็มที่ เต็มเปี่ยม เต่อ เตอะ ถมถืด ถมไป ทวี...ยิ่งขึ้น ทวียิ่งขึ้น ทะมึน ทีละนิด ที่สุด ทุก เท่าทวีคุณ น้อยนิด นัก นิด นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง บ่อย บะเริ่มเทิ่ม บาง บ้าง เบ้อเร่อ ปรี๋ เป็นบ้า เป๊ะ แประ พะเนิน เพียงนิดหน่อย เพียงเล็กน้อย เพียบ โพ้น โพลน เฟื้อย มหึมา มัก แม้แต่นิดเดียว ยะเยือก ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งทวีขึ้น ยิ่งนัก ยิบ เยอะ เยียบ แยะ ลง ลิบ ลิบลิ่ว ลิ่ว เล็กนิด สนิท สักกะนิด สักนิด สักนิดเดียว สักนิดหน่อย สักหน่อย สุดขีด เสมอ เสียนิด เสียหน่อย เสียเหลือเกิน หน่อยหนึ่ง หนักหนา เปอะ หลาย เหลือกำลัง เหลือเกิน เหลือคณานับ เหลือทน เหลือประมาณ เหลือหลาย อย่างเต็มเปี่ยม อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างสุดสวาทขาดใจ อย่างเหลือหลาย อยู่เต็มเปี่ยม อ่อน อันเปี่ยมพ้น อีกนิด อีกนิดหน่อย โอฬาร

2.1.4 ช่วงที่ 4 (ตั้งแต่ พ.ศ. 2516 - ปัจจุบัน) พบคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด 137 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.2 ของคำขยายบอกปริมาณทั้ง 4 ช่วงได้แก่ คำว่า ที่สุด เกินไป ทีละน้อย ...นิด...หน่อย เกินควร จี๋ เต็มที เต็มประดา เต็มเปี่ยม เต่อ ทวีขึ้น นัก นิด นิดนึง นิดหนึ่ง เปรี้ยง เพียบ มัก เยอะ ลิบ ลิบลิ่ว เสมอ เสียนิด หน่อย เหลือกำลัง เหลือเกิน เหลือเฟือ อย่างเหลือหลาย อ่อน ...นัก...หนา กระจ้อย กระจิ๋วหลิวลิ่ว กระจุ๋มกระจิ๋ม กริบ กะจิดริด ก่ำ แก่ ขนาดหนัก ขึ้น เข้ม โข ค่อนข้าง จนนิด จนนิดเดียว จ๋อย จัง จัด จัดจ้า จ้า เจิดจ้า เจี๊ยบ ฉิบหาย เฉียบ ชะมัด ชิบหาย โชก ซักหน่อย ดก ตลอด ตั้ง เต็มทน เต็มที่ ถมถืด ถมเถ ถมไป ทบทวี ทวี ทวี...ยิ่งขึ้น ทวีคูณ ทีละน้อย ทีละนิด ที่สุด ทุก เท่าทวีคุณ แทบ น้อยนิด นัก นักหนา นานา นิดเดียว นิดหน่อย นิดหนึ่ง บ่อย บาง บ้าง ปรูด ปัด ปั๋วะ ปี๋ เป๋ง เป็นกอง เป็นนิจ เป็นบ้า เป็นยิ่งนัก เป็นอย่างยิ่ง เปรี้ยง เปอะ เปี๊ยบ แปร๊ด โพลน เฟิ้ม มหาศาล มัก แม้แต่นิดเดียว ยิ่ง ยิ่งขึ้น ยิ่งนัก ยิบ แยะ ระเรื่อ ลง ลิบ ลิบละลิ่ว ลิบลับ ลิบลิ่ว เล็กน้อย สนิท สม่ำเสมอ สักนิด สักหน่อย สุด สุดแสน เสียหน่อย เสียเหลือเกิน แสน แสนทวี หน่อย หน่อยเดียว หน่อยหนึ่ง หนักหนา หลาก หลากหลาย หลาย เหลือหลาย เหลือเกิน เหลือคณนา เหลือทน เหลือประมาณ เหลือเฟือ เหลือเฟือ เหลือหลาย อย่างเต็มเปี่ยม อย่างยิ่ง อย่างยิ่งยวด อย่างหนักหนาสาหัส อ่อน อีกนิด อีกหน่อย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.2 การศึกษาการเกิดคำขยายบอกปริมาณพบว่ากลุ่มปริมาณที่พบคำขยายบอกปริมาณมากที่สุด คือ กลุ่มคำบอกปริมาณมาก รองลงมาคือกลุ่มคำบอกปริมาณน้อย กลุ่มคำที่แสดงจำนวนโดยบอกการประมาณ และกลุ่มคำที่แสดงจำนวนโดยบอกจำนวนรวม ตามลำดับ ส่วนกลุ่มคำที่พบคำขยายบอกปริมาณน้อยที่สุด คือกลุ่มคำที่ไม่แสดงจำนวน

2.3 การศึกษาตำแหน่งการเกิดของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย พบว่าตำแหน่งการเกิดคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยทั้ง 4 ช่วงเวลา มี 3 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก ตำแหน่งหลังคำหลัก และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก โดยพบว่าในนวนิยายไทยมีการใช้คำขยายบอกปริมาณ ตำแหน่งหลังคำหลักมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 95.25 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด รองลงมาคือ ตำแหน่งหน้าคำหลัก คิดเป็นร้อยละ 4.78 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด และตำแหน่งหน้าและหลังคำหลัก คิดเป็นร้อยละ 1.11 ของคำขยายบอกปริมาณทั้งหมด

จากการศึกษาคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย พบว่า ผู้เขียนนวนิยายมีการใช้คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำกริยาประเภทคำบอกสภาพการกระทำมากที่สุด ทั้งนี้เพราะในนวนิยาย ผู้เขียนต้องใช้คำกริยา เป็นเครื่องมือในการบรรยายอาการของตัวละครต่าง ๆ หรือพรรณนาภาพต่าง ๆ ให้ชัดเจน เพื่อผู้อ่านจะได้รับสารอย่างถูกต้องตรงใจผู้เขียน ดังนั้นคำบอกสภาพการกระทำจึงพบมากที่สุด

2. จากการศึกษาประเภทของคำขยายบอกปริมาณ พบว่า คำขยายบอกปริมาณสามารถแบ่งเป็น 2 กลุ่มได้ดังนี้

2.1 คำขยายบอกปริมาณที่ใช้ขยายได้เฉพาะคำที่เกิดคู่กัน หมายถึง คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายและให้ความหมายในเชิงปริมาณกับคำเฉพาะกลุ่มที่เกิดคู่กันเท่านั้น เช่น แดง**ก่ำ** เขียว**ปัด** ดำ**ปี๋** หรู**แฟ่** เงียบ**กริบ** ร้อน**ฉ่า** เร็ว**ปรื๋อ** ไกล**ลิบ** ไกล**โพ้น** เป็นต้น

2.2 คำขยายบอกปริมาณที่ขยายคำทั่วไป หมายถึง คำขยายบอกปริมาณที่ทำหน้าที่ขยายและให้ความหมายในเชิงปริมาณกับคำทั่วไปได้ เช่น

รัก**เหลือเกิน**	สุข**เหลือเกิน**	หนาว**เหลือเกิน**
ง่วง**จัด**	ร้อน**จัด**	ขม**จัด**
กินนิดเดียว	เจ็บ**นิดเดียว**	เปรี้ยว**นิดเดียว**

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. จากการเก็บรวบรวมคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทย พบว่า ทั้ง 508 คำ พบคำขยายบอกปริมาณที่ไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 จำนวน 17 คำ ได้แก่ จี้ด ปั๊วะ บะเริ่มเทิ่ม ปัด เป๊ะ ลิบละลิ่ว เหลือคณานับ เหลือคณนา เหลือประมาณ นี้ด ขนาดหนัก จนนิด จนนิดเดียว หน่อยหนึ่ง หน่อยเดียว ซักหน่อย ซักหน่อยเดียว ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าถึงสาเหตุของการไม่ปรากฏคำขยายบอกปริมาณในพจนานุกรม ดังนี้

3.1 คำขยายบอกปริมาณเป็นคำที่ใช้ในภาษาพูด ซึ่งการออกเสียงพูดจาในชีวิตประจำวันอาจเป็นสาเหตุให้ภาษามีการคลาดเคลื่อนและเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งผู้วิจัยพบการเปลี่ยนแปลง 3 ลักษณะ คือเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เช่น จี้ด เป็น จี้ด นิด เป็น นี้ด เบ้อเริ่มเทิ่ม เป็น บะเริ่มเทิ่ม และเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ เช่น สักหน่อย เป็น ซักหน่อย สักหน่อยเดียว เป็น ซักหน่อยเดียว จั๊วะ เป็น ปั๊วะ และเปลี่ยนความหมาย เช่น คำว่า ปัด หมายถึง ก. ทำให้หมดไปพ้นไปด้วยการพัดโบก. (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 688) เปลี่ยนมาใช้เป็น ตาเขียว**ปัด** ซึ่งให้ความหมายบอกลักษณะของสีเขียวว่ามีเขียว จัด มาก

3.2 คำขยายบอกปริมาณบางคำเกิดจากการประสมคำของผู้เขียนนวนิยาย เพื่อสื่อความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น เหลือคณานับ เหลือคณนา เหลือประมาณ ขนาดหนัก จนนิด จนนิดเดียว หน่อยหนึ่ง หน่อยเดียว ลิบละลิ่ว

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะประเภทและการเปลี่ยนแปลงของคำขยายบอกปริมาณในนวนิยาย ฉะนั้นจึงควรมีการศึกษาคำขยายบอกปริมาณในหนังสือประเภทอื่น เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น

2. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาคำขยายบอกปริมาณในนวนิยายไทยที่เป็นภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าภาษาไทยถิ่นก็มีการใช้คำขยายบอกปริมาณเช่นเดียวกัน ฉะนั้นจึงควรมีการศึกษาคำขยายบอกปริมาณในภาษาไทยถิ่นด้วย

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กฤษณา เกษมศิลป์. ม.ป.ป. **ชุมนุมภาษาไทย วิจัยคำต่าง ๆ และโครงสร้างทางไวยากรณ์**. กรุงเทพมหานคร: วงษ์สว่าง.

กันหา เคียงสิริ. 2512. **หญิงคนชั่ว.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: บำรุงสาส์น.

กุหลาบ มัลลิกะมาส. 2519. **วรรณคดีไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

กุหลาบ สายประดิษฐ์. 2529. **ลูกผู้ชาย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

_____. 2545. **ข้างหลังภาพ.** พิมพ์ครั้งที่ 39. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

ก้าน พึ่งบุญ ณ อยุธยา. 2522. **ชายสามโบสถ์.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เสริมวิทย์บรรณาคาร.

กำชัย ทองหล่อ. 2550. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: อมรการพิมพ์.

คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2540. **สี่แผ่นดิน.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

คำพูน บุญทวี. 2554. **ลูกอีสาน.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โป๊ยเซียน.

จิราภรณ์ ไชยศรี. 2527. **คำขยายกริยาในภาษาถิ่นลำพูน**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดนยวรรณ แจ่มนิยม. 2550. **ลีลาภาษาในนวนิยายของ กิ่งฉัตร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ตรีศิลป์ บุญขจร. 2523. **นวนิยายกับสังคมไทย พ.ศ. 2475-2500**. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ทำนอง วงศ์พุทธ. 2548. “ลักษณร่วมนวนิยายไทยในยุคเริ่มต้น**”. วารสารสงขลานครินทร์ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์**. 11 (พฤศจิกายน 2548): 125-138.

นภัทร อังกูรสินทนา. 2552. **การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมอ้อมในบทสนทนาในนวนิยายไทยต่างสมัย.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นววรรณ พันธุเมธา. 2553. **ไวยากรณ์ไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิตยา กาญจนะวรรณ. 2546. **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุปผา นิมมานเหมินท์. 2497. **หนึ่งในร้อย.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์คลังวิทยา.

_____. 2499. **กรรมเก่า.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: คลังวิทยา.

_____. 2517. **ศัตรูของเจ้าหล่อน.** กรุงเทพมหานคร: บรรณคาร.

เปลื้อง ณ นคร. 2535. **ศิลปะแห่งการประพันธ์.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

รงค์ วงษ์สวรรค์. 2551. **เสเพลบอยชาวไร่**. กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

ราตรี ธนวารชร. 2516. **ลักษณะของคำไวยากรณ์ในภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**.**

วนิดา บำรุงไทย. 2544. **ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วลีรัตน์ กฤตลักษณ์. 2526. **สุนทรียลักษณ์ในกนกนคร.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**.**

วรรณพร พงษ์เพ็ง. 2547. **ภาษาจินตภาพในเรื่องไกลบ้าน พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**.**

วิจินตน์ ภาณุพงศ์. 2532 . **โครงสร้างของภาษาไทย.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิมล เจียมเจริญ. 2521. **คู่กรรม.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ศิลปาบรรณาคาร.

_____. 2551. **ทวิภพ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม.

วิภา กงกะนันท์. 2540. **กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

สด กูรมะโรหิต. 2541. **ปักกิ่งนครแห่งความหลัง.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

สุกัญญา ชลศึกษ์. 2530. **หน้าต่างบานแรก**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น.

_____. 2532. **ตะวันตกดิน**. กรุงเทพมหานคร: ประพันธ์สาส์น.

_____. 2553. **น้ำเล่นไฟ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เพื่อนดี.

สุนันท์ อัญชลีนุกูล. 2546. **ระบบคำไทย**. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพรรณี วราทร. 2519. **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึง พ.ศ. 2475.** กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุภา สิริสิงห. 2550**. แววัน**. กรุงเทพมหานคร: ศิลปาบรรณาคาร.

_____. 2529. **สุดแต่ใจจะไขว่คว้า.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.

สุวรรณี สุคนเที่ยง. 2516. **เขาชื่อกานต์.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์คลังวิทยา.

_____. 2516. **คืนนี้ไม่มีพระจันทร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์คลังวิทยา.

_____. 2516. **สายบ่หยุดเสน่ห์หาย.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์รวมสาส์น.

สุวัฒน์ วรดิลก. 2516. **อังสนาหย่าผัว.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น.

อากาศดำเกิง รพีพัฒน์. ม.จ. 2514. **ผิวเหลืองผิวขาว.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: แพร่พิทยา.

_____. 2531. **ละครแห่งชีวิต.** พิมพ์ครั้งที่ 27. กรุงเทพมหานคร: แพร่พิทยา.

อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์. 2547. **ภาษาศาสตร์เหมาะสมัยเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: ต้นธรรม สำนักพิมพ์.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2553. **ชนิดของคำในภาษาไทย:การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุดม พรประเสริฐ. 2323. **คำวิเศษณ์สองพยางค์ในภาษาอีสาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขาภาษาตะวันออก, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2535. **หลักภาษาไทย.** กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

อำพัน ไชยวรศิลป์. 2514. **แม่สายสะอื้น**. กรุงเทพมหานคร: แพร่พิทยา.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Kroeber, K. 1990. **"Novel" in The Encyclopedia Americanna**. V. 20. Danbury Connecticut: Grolier Incorporated.

Leech, G. 1971. **Toward a Semantic Description of English**. London: Longman.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ศัตรูของเจ้าหล่อนดอกไม้สด	2472	1	สรีร่างของประสงค์ดูสีเหลือง**จัด**	2514/9
		2	หน้าร้อน**ฉี่**	2514/1
		3	กำแพงล้อมบ้านสีน้ำเงิน**แก่**	2514/12
		4	หยิบกระดาษขึ้นมา**ปึกใหญ่**	2514/28
		5	รัก**ยิ่งกว่า**ตัวฉันเอง	2514/15
		6	ซ่อนยิ้มไว้ภายใต้หนวด**อันดก**ดำ	2514/33
		7	ผมหยักโศกเป็นมันลง**เพียงเล็กน้อย**	2514/38
		8	ตาดำ**สนิท**	2514/42
		9	เขาเป็นคนกระด้าง**ที่สุด**	2514/42
		10	เสื้อสีเข้ากัน**เชียบ**	2514/43
		11	แต่งตัวเสียสวย**เชิ้ง**	2514/44
		12	**ยิ่ง**หลงรักหล่อนด้วย**ก็ยิ่ง**ดี	2514/45
		13	หล่อนเห็นเขาดีกว่าแมวที่ผอม**โซนิดหน่อย**	2514/45
		14	ปากเชิดสูงกว่ามยุรี**เล็กน้อย**	2514/47
		15	ยิ้มเผย**อนิดหน่อย**	2514/48
		16	พอรถออกจากบ้าน**สักหน่อย**มยุรีพูดกับเพื่อนสาว	2514/49
		17	ท่าทางกระดาก**นิดหน่อย**	2514/53
		18	หน้าร้อน**ฉี่**	2514/54
		19	หน้าแดง**เรื่อขึ้น**	2514/54
		20	ข่าวน่าสลดใจ**เหลือเกิน**	2514/57
		21	คืนนั้นมยุรีนอนหลับ**น้อยที่สุด**	2514/61
		22	ซิ่นสีน้ำเงิน**แก่**	2514/62
		23	ฉันเป็นคนมีราคาแพง**เพียงใด**ฉันทำให้คนตายเพราะฉันยังได้	2514/63
		24	เสียงพูดทั้งภาษาฝรั่งและไทยดัง**แซ่**	2514/67

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ศัตรูของเจ้าหล่อนดอกไม้สด	2472	25	สีแดง**จัด**	2514/69
		26	ส้นสูง**ปรี๊ด**	2514/69
		27	หญิงที่ได้รับการศึกษาชั้นสูงและทันสมัย**เจี๊ยบ**	2514/71
		28	พูดเร็ว**เป็นครอก**	2514/73
		29	นั่งเก้าอี้ที่ริมคูห่างกับตึก**เพียงเล็กน้อย**	2514/74
		30	เวลาพูดออกท่า**เล็กน้อย**	2514/82
		31	ใจดำ**เป็นที่สุด**	2514/85
		32	สีชมพู**อ่อน**	2514/85
		33	รักษาให้สดชื่นอยู่**นานที่สุดที่จะนานได้**	2514/86
		34	กลิ่นหอม**ฟุ้งซ่าน**	2514/90
		35	รู้ตัวว่ามีความงามพร้อมบริบูรณ์**น้อยนักน้อยหนา**	2514/93
		36	ส่งกลิ่น**จัด**	2514/94
		37	เกลียดเลขานุการมาก**นัก**เลยเป็นโรคกลุ่ม	2514/114
		38	ชมจันทร์กับสาวทำให้เบิกบานใจดี**นัก**	2514/114
		39	เลือดขึ้นหน้าจนร้อน**ฉ่ี**	2514/118
		40	เสียงสั่น**เล็กน้อย**	2514/128
		41	เขาเบิกบานใจ**เป็นที่สุด**	2514/134
		42	มันร้อน**นัก**	2514/134
		43	คุณพี่ชอบคนยาก**เหลือเกิน**	2514/136
		44	ถือความอิสระมาก**ไปสักกหน่อย**	2514/136
		45	เลว**เต็มที**เจ้าคนนั้น	2514/138
		46	กอไม้อัน**เบ้อเร่อ**	2514/141
		47	เศร้าเสียใจ**เป็นอย่างยิ่ง**	2514/141

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ศัตรูของเจ้าหล่อน (ดอกไม้สด)	2472	48	บริเวณนั้นมืดตื้อ	2514/141
		49	สีน้ำเงินอ่อนจี๊ด	2514/149
		50	บ้านหลวงประเสริฐฯ ปลูกอย่างทันสมัยใหม่เจี๊ยบ	2514/155
		51	หน้าหล่อนแดงเรื่อขึ้น	2514/151
		52	สมัยใหม่เจี๊ยบ เล่นเป็นแต่เปียโน	2514/159
		53	แกชอบแทงโกเหลือเกิน	2514/159
		54	ประสมหน้าแดงยิ่งขึ้น	2514/162
		55	สอนให้น้องกันทำตัวอ่อนอีกสักหน่อยเถอะ	2514/164
		56	คนที่รักกันที่สุดอาจทำให้คนอื่นเห็นว่าเกลียดกันที่สุด	2514/167
		57	ดวงหน้าแดงก่ำ	2514/184
		58	รสพระธรรมกับเขายังรู้จักกันน้อยนัก	2514/185
		59	ชายที่โลเลที่สุด อ่อนแอที่สุด	2514/185
ละครแห่งชีวิต ม.จ.อากาศดำเกิง	2472	1	ข้อนี้เป็นความจริงจับใจข้าพเจ้านัก	2515/3
		2	แม้จะได้ผลและความเอื้อเฟื้อแต่เพียงเล็กน้อยก็ดีเด็กที่เจริญวัยแล้วพาลเกเรโดยมากต้องเป็นเด็กที่อาภัพ	2515/5
		3	เป็นคนช่างคิดเฝ้าคิดเฝ้าแค้นถึงความไม่เสมอหน้าต่าง ๆ ที่ตนได้รับอยู่เนืองนิตย์	2515/6
		4	มีวงหน้าอันยิ้มเย้ยสิ่งต่างๆ อยู่เนืองนิตย์	2515/6
		5	ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าและเสียใจที่สุด	2515/8
		6	แกชอบนุ่งผ้าเก่าหยักรั้ง สวมเสื้อกระบอกรัดติ้ว	2515/10

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	7	แกเป็นคนกินข้าวกินกับจ**ุที่สุด** คนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมา	2515/10
		8	พอมาถึงบ้านยายพร้อมก็รีบอาบน้ำ แต่งตัวให้ข้าพเจ้าแล้วพาไปที่แพเจ็กตี๋ เป็นอยู่เช่นนี้เป็น**นิตย์นิรันดร์**	2515/11
		9	บางทีตั้งสัปดาห์ข้าพเจ้าจึงมีโอกาส พบกับท่านบิดามารดาสักครั้งหนึ่ง แต่ก็ดูไม่เป็นของแปลกอะไร**นัก**	2515/13
		10	แม้ข้าพเจ้าผู้เป็นแต่เพียงลูกคนหนึ่ง ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับความสุข อันเนื่องงจากความสำเร็จผลของท่าน มาก**นัก**ก็จริงก็ยังคงรู้สึกรัก	2515/15
		11	ข้าพเจ้าจำอะไรได้แต่**เพียงเล็กน้อย**	2515/15
		12	มีผู้มาสู่ขอท่านอยู่**เนืองนิตย์**	2515/16
		13	เป็นคนปฏิบัติหน้าที่ของภรรยาที่ดี**ที่สุด** ทั้งหลาย	2515/16
		14	ท่านไม่เคยรู้สึกว่ามียาอะไรวิเศษ**ยิ่ง**ไป กว่าการรักษาพยาบาลและคำพูด อันอ่อนโยนของคุณหญิงยุพิน	2515/17
		15	ไม่เคยมีลูกคนใดหรือคนใช้คนใดนวด เหยียบท่านทั้งสองนี้ดีไป**ยิ่ง**กว่าข้าพเจ้า	2515/17
		16	เพราะข้าเจ้าต้องรับใช้อยู่**เนืองนิตย์** แต่ ไม่เคยมีโอกาสได้รับของให้ต่าง ๆ เช่น พี่น้องอื่น ๆ	2515/17
		17	แม้แต่การชมเชย**เพียงเล็กน้อย**ก็ยังหา ได้ยากเสียแล้ว	2515/18
		19	ความเลื่อมใสต่าง ๆ ก็ค่อยจางไป **ทีละน้อย**	2515/19

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	20	แต่เราไม่เข้าไปที่ในบริเวณเพราะค่าเข้าประตู<u>แพง</u>**นัก**	2515/22
		21	ข้าพเจ้าโผกายเข้ากอดยายพร้อมด้วย<u>ความรัก</u>**อันสูงสุด**	2515/22
		22	ทีแรกเล่นก็เพียงแต่เงินน้อย ๆ เพราะข้าพเจ้าไม่มีเงินมาก แต่พอต่อ ๆ มาข้าพเจ้าได้มากและรวม ๆ ไว้ได้กองกลาง และเดิมพันก็<u>มาก</u>**ทับทวีคูณ**เข้าทุกที	2515/25
		23	ข้าพเจ้าก็กลับมารู้สึกความไม่เสมอหน้า<u>มาก</u>**ขึ้น** รู้สึกคิด<u>มาก</u>**ขึ้น**ทุกทีจนออกกลุ้ม	2515/24
		24	ถ้าเกิดการต่อยตีกันระหว่างเรียน เมื่อใด<u>น้อย</u>**นัก**ที่ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้รู้เห็น	2515/29
		25	ข้าพเจ้าเป็นเด็กเจ้าความคิด<u>มีเรื่อง</u>อะไร**เล็กน้อย**ก็เก็บมาเป็นอารมณ์	2515/30
		26	**ยิ่ง**เมื่อ<u>มีเรื่องชอกช้ำระกำใจ</u>ที่บ้านบ่อย ๆก็**ยิ่ง**<u>ทำให้คิด</u>	2515/30
		27	โรงเรียนได้พยายามจนสุดความสามารถที่จะให้วิชาและความสุขแก่นักเรียน<u>มาก</u>**ที่สุด**ตามที่จะเป็นไปได้	2515/32
		28	พอเหลียวไปทีไรก็เจอกับตาประดิษฐ์**แทบ**<u>ทุกครั้ง</u>	2515/35
		29	ผมชอบสังเกตคุณก็เพราะคุณควรประพฤติตนให้<u>ดี</u>**ขึ้นสักหน่อย**	2515/35
		30	รู้สึก<u>อายแทน</u>**เหลือเกิน**	2515/37

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	31	ท่านอาจารย์ผู้ปกครองของเราเป็นคนอ้วนใหญ่ศีรษะล้าน**เล็กน้อย**	2515/40
		32	ดูออกจะไม่น่าเชื่อ**สักหน่อย**	2515/42
		33	ข้าพเจ้าจ้องดูท่านอาจารย์ด้วยความพิศวงงงงวย**เป็นที่ยิ่ง**	2515/43
		34	รู้สึกกระวนกระวายใจ**เป็นที่สุด**	2515/46
		35	พอมาถึงตอนพักกลางวันมีเด็กมาถามถึงประดิษฐ์เข้าด้วย**ยิ่ง**ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจใหญ่	2515/46
		36	น้องสาวผมได้ปลาเทโพตัว**เบ้อเริ่ม**ทีเดียว	2515/48
		37	ไม่เป็นไรหรอกประดิษฐ์ กันเคยถูกตีมามาก ถ้าจะถูกตีอีกสิบสองทีเพื่อความสบายใจของกันแล้วก็เห็นจะไม่ทำให้แปลกขึ้นเท่าไร**นัก**	2515/49
		38	ประดิษฐ์มายืนรออยู่แต่งตัวสวมกางเกงแพรสีน้ำตาล**อ่อน**	2515/50
		39	เห็นจะลำบากแก่คุณมาก**นัก**กระมังครับ	2515/53
		40	กิริยาอันสงบเสงี่ยมของหล่อนนั้นน่าชม**ยิ่ง**	2515/54
		41	ดวงศศิธรส่องสว่าง**จ้า**	2515/55
		42	เรือที่แล่นไปอย่างราบรื่นนั้นโคลงคลงบ้างซึ่งเพิ่มให้สนุกขึ้นอีก**ไม่น้อย**	2515/55
		43	วันนั้น คืนนั้น เป็นวันที่ข้าพเจ้าเป็นสุขและสบายใจ**เป็นที่สุด**	2515/55
		44	คุณยายสงสารคนอาภัพ รับข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยและเลี้ยงดูตามใจเป็น**ที่สุด**	2515/57

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	45	ท่านจะหาความรักอะไรในบ้านเรา **วิเศษยิ่งขึ้น**กว่านี้หรือ?	2515/59
		46	พอท่านเห็นข้าพเจ้าก็ยิ้มน้อย ๆ และยิ้มอย่าง<u>เศร้า</u>**ที่สุด**	2515/59
		47	เราไม่<u>แน่ใจ</u>**นัก**ว่าจะเป็นคนพอมีกิน	2515/61
		48	คุณแม่เป็นคนค่อมข้างจนอยู่มากเวลานั้นท่านมี<u>รายได้</u> แต่**เพียงเล็กน้อย**	2515/61
		49	สำหรับตนเองข้าพเจ้าไม่<u>รู้สึกเสียใจ</u>อะไร**นัก**	2515/62
		50	แต่สำหรับคุณแม่เป็นที่<u>น่าสงสาร</u>**ที่สุด**	2515/62
		51	ข้าพเจ้าไม่เคยมีเพื่อนคนใดที่<u>วิเศษ</u>ไป**ยิ่งกว่า**	2515/64
		52	หล่อนอยู่ในโลกที่เปี่ยมไปด้วยความ**บรม**<u>สุข</u>	2515/65
		53	ลำจวนไม่ต้องการอะไร<u>มาก</u>**นัก**	2515/65
		54	ลำจวนรู้และเข้าใจชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในบ้านนั้นทุกคนความอิจฉาริษยา ความปั่นป่วน ความอยุติธรรม และ**ยิ่ง**กว่านั้น<u>ความหึงหวง</u>	2515/66
		56	แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่มาก้าวก่ายถึงหล่อน<u>มาก</u>**นัก**ก็จริง	2515/66
		57	โอ ดิฉัน<u>เกลียด</u>ผู้ชาย**จัง**	2515/66
		58	“สัญญาได้” ข้าพเจ้าตอบอย่าง<u>มั่นใจ</u>**ที่สุด**	2515/69
		59	ใครที่มาเป็นภรรยาคุณจะเป็นคนเคราะห์ดีและจะเป็น<u>สุข</u>**ที่สุด**	2515/70
		60	เราไม่เคยมี<u>ความแหนงใจ</u>กันเลย **แม้แต่น้อย**	2515/73

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	61	ข้าพเจ้ารักหล่อน**ยิ่ง**ชีวิต**ยิ่ง**อะไร ทั้งหมดในพิภพอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้	2515/75
		62	ข่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าปลื้มปีติและ ภาคภูมิใจเป็น**ที่สุด**	2515/76
		63	แต่อีกใจหนึ่งข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าสลด อย่าง**เหลือที่จะพรรณนา**ได้ถูกต้อง เป็นตัวหนังสือ	2515/76
		64	ประดิษฐ์กล่าวในระหว่างที่เรามี โอกาสอยู่ในห้องโดยลำพัง**ชั่วเวลา** อัน**เล็กน้อย**	2515/77
		65	ดิฉันรู้สึก**ยินดีเหลือเกิน**แต่อดร้องไห้ ไม่ได้	2515/78
		66	ข้าพเจ้าสามารถสละสิ่งที่รัก**ยิ่ง**ชีวิต เพื่อความสุขในปรัตยุบันและอนาคต ของลำจวน	2515/80
		67	กมลตอบด้วยสำเนียงอันเป็นฝรั่ง**พูด** ไทย**อยู่เล็กน้อย**	2515/80
		68	หล่อนมิได้เหลียวหน้ามาดูข้าพเจ้าเลย **แม้แต่สักครั้ง**	2515/82
		69	ข้าพเจ้าเดินออกจากห้องตัว**เบาหวิว** รู้สึกงงและแปลกใจพอใช้	2515/84
		70	สำหรับเจ้าคุณบรรลือ และคุณหญิง แม้จะเฉยเมยกับข้าพเจ้า เพราะมีกมล มาร่วมวงอยู่ด้วยอีกคนหนึ่งข้าพเจ้า ก็ไม่เคยจะรู้สึกโศกเศร้าอะไร**นัก**	2515/85
		71	แต่สำหรับลำจวน ข้าพเจ้ารู้สึกว้าแหว่ และสังเวชอย่าง**เหลือที่จะพรรณนา ได้ถูก**	2515/85

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	72	เดือนเศษต่อมา เป็นอันเข้าใจว่าลำจวนกับร้อยโทกมลรักใคร่ชอบพอกันมากไปเที่ยวด้วยกันเสมอ**แทบ**ทุกวัน	2515/87
		73	ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลบุญญารัตน์และจิตปรีดีก็แน่นแฟ้น**ขึ้น**ทุกวัน	2515/87
		74	หล่อนลืมคำพูดทุกคำที่เคยได้สัญญาไว้จะเป็นเพื่อนที่ดี**ที่สุด**ของข้าพเจ้าจนวันตาย	2515/88
		75	ลืม ลืมอะไรทุกอย่างที่เราเคยพูดจากันมาแล้ว สิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นสุข**ยิ่ง**	2515/88
		76	รู้สึกคิดถึง**เหลือเกิน**เลยต้องมา	2515/88
		77	ลำจวนกล่าวอย่าแปลกใจเป็น**ที่สุด**	2515/90
		78	ทำไมจะสละไม่ได้ถ้าเป็นความดีความงาม ความสุขของเด็กทั้งสองที่ข้าพเจ้ารัก**ยิ่ง**ชีวิต	2515/93
		79	กันทำงานอย่าเป็นบ้าทีเดียวถ้ากันไม่ทำอย่างนั้นก็ให้คิดถึงบ้าน**เหลือเกิน**ทนไม่ไหว	2515/94
		80	ข้าพเจ้าเป็นคนปราศจากเพื่อน แม้จะมีคนรู้จักอยู่บ้างก็ยังรู้สึกว้าเหว่**อย่างที่สุดจะทนได้**	2515/95
		81	ข้าพเจ้าช่างเบื่อหน่ายการสวมหน้ากากเล่นละครกันอยู่เช่นนี้เป็น**ที่สุด**	2515/100
		82	รู้สึกชิงชังมาก**ขึ้น**	2515/100
		83	ถือเสียว่าตนเกิดมาเป็นคนเคราะห์ร้ายคนหนึ่งเท่านั้นและยังมีคนอื่นเคราะห์ร้าย**ยิ่ง**กว่า**ถมไป**	2515/102

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	84	เรือนี้ไม่สู้งาม**นัก**เพราะแต่เดิมไม่ได้ทำสำหรับโดยสาร	2515/104
		85	กลางคืนมีเต้นรำทุกคืนนอกจากคืนไหนมีคลื่น**จัด**	2515/106
		86	ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นเมืองอะไรในโลกอุจาดลามก**ยิ่งไป**กว่าเมืองโคลัมโบ	2515/106
		87	ไม่ว่าจะทำอะไรหรือไปที่ไหนจะถูกลักเล็กขโมยน้อยถูกล่อลวงโกงจนบางทีก็ใกล้จะเป็นอันตราย**อย่างที่สุด**	2515/107
		88	เมืองโคลัมโบเป็นเมืองที่ร้ายแรง**ที่สุด**	2515/107
		89	เมืองนี้ไม่มีอะไรนอกจากทรายภูเขาอากาศร้อน**จัด**และได้ข่าวการโกงต่าง ๆ	2515/109
		90	ตาแดง**จัด**เพราะอยู่ในน้ำเกือบตลอดทั้งวัน	2515/110
		91	พวกที่อยู่ในน้ำก็ร้องตะโกนขอให้เราโยนเงินลงไปแล้วจะดำน้ำลึก**เท่าลึก**	2515/110
		92	มีพายุฝน**จัด**อยู่สักครู่ใหญ่ ๆ	2515/110
		93	พอเรือวิ่งอยู่ในทะเลแดงานเข้าอากาศก็ยิ่งร้อน**จัด**เข้าทุกที	2515/111
		94	"ฉันยอมรับว่าพวกเราออกจะใจแคบสักหน่อยในเรื่องพรรค์นี้..."	2515/111
		95	เราเข้าคลองสุเอสตั้งแต่เวลาค่ำ เพราะเวลากลางวันอากาศร้อนเกินไป	2515/114
		96	ศศิธรส่องแสงอยู่จรัสจ้า	2515/114
		97	เมื่อเรือใกล้จะถึงยุโรป อากาศดูยิ่งเย็นสดชื่นเข้าทุกที	2515/115
		98	ดวงจันทร์ส่องแสงอยู่กระจ่างท้องทะเลก็ยิ่งทำให้ภาพต่าง ๆ อันอยู่รอบเรางดงามยิ่งนัก	2515/115

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	99	ดวงจันทร์ส่องแสงอยู่กระจ่างท้องทะเลก็ยิ่งทำให้ภาพต่าง ๆ อันอยู่รอบเราง่ดงามยิ่งนัก	2515/115
		100	ในระหว่างมหาสงครามประเทศฝรั่งเศสและเบลเยี่ยมได้รับความชอกช้าอย่างสาหัสยิ่งกว่าประเทศอื่น	2515/118
		101	สถานทูตปิดมืดทึบ อากาศดูไม่บริสุทธิ์ไปทุกหนทุกแห่ง	2515/120
		102	มีคลื่นลมจัด	2515/123
		103	สถานที่ไม่เห็นประดับประดาอะไรมากนัก	2515/126
		104	ส่วนผู้หญิงนั้นมองดูปราดเดียวก็ทราบได้ทันทีว่าเป็นคนชนิดใดและนั่งกันอยู่ล้นหลามตามเคย	2515/127
		105	ท่านราชทูตรับรองว่าจะจัดการตามความประสงค์และจะรีบจัดหาครอบครัวให้ไปอยู่เล่าเรียนเร็วที่สุดที่จะเร็วได้	2515/129
		106	เช้าวันนั้นเคราะห์ดีอากาศสดชื่น แม้จะหนาวเล็กน้อยก็มีแดดพอสบาย	2515/129
		107	มันก็ดีทุกอย่างเสียแต่จนเหลือเกินเท่านั้น	2515/130
		108	“ลื้อไปอยู่นานๆก็คงเห็นแต่สำหรับกันไม่สูลำบากนัก เพราะคุณพ่อส่งเงินส่วนตัวมาให้…”	2515/130
		109	“กันไปเรียนภาษาอยู่ปีหนึ่งเต็ม ๆ จึงได้เข้ามาสอบอยู่กับครอบครัวหงอยเหลือเกิน…”	2515/131

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	110	พอรู้เรื่องว่าเขาจะแต่งงานก็ดีใจ อย่างที่สุด	2515/133
		111	ลอนดอนเป็นนครหลวงเป็นที่ตั้งของ สภารัฐมนตรีเป็นศูนย์กลางแห่ง ความเจริญและความใหญ่ยิ่งของ ประเทศอังกฤษ	2515/134
		111	ลอนดอนยังห่างความเจริญเชิงศิลป อยู่ไกล**ลิบ**	2515/134
		113	มิตรภาพของเราก็มีแต่จะแน่นแฟ้น **ยิ่งขึ้น**ทุกวัน	2515/136
		114	คุณพี่เพื่อนที่รัก**ยิ่ง**ของลำจวนคนเดียว	2515/138
		115	เรื่องชนิดนี้หล่อนไม่ได้กล่าวถึงเลย ไม่ได้ออกปากขอโทษ**แม้แต่สักคำ**	2515/138
		116	“ผู้หญิงไม่ไหวล่ะ” ประดิษฐ์พูด “กันออกเบื่อไม่เห็นมีจริง**สักคน** ยิ่งผู้หญิงฝรั่งซ้ำร้าย”	2515/140
		117	“ผมเรียนบ้าง**เล็กน้อย**เมื่ออยู่ที่บ้าน และมาตามทางในเรือ”	2515/145
		118	แลดูสะอาดงาม**ยิ่งนัก**	2515/149
		119	“ไปซีครับ” ข้าพเจ้าตอบรับ “จะสนุก**จัง**ทีเดียวครับ ผมรู้”	2515/150
		120	โต๊ะนั้นทำด้วยไม้ดำขัดและทาน้ำมัน เสียเป็นเงา**วับ**	2515/154
		121	เวลานี้ข้าพเจ้าดี**อย่างเหลือเกิน**ที่จะ แสดงความขอบใจออกมาเป็นคำพูด ให้มิสซิสแอดรูเข้าใจได้	2515/156
		122	จะมีสวรรค์ชั้นใดที่เป็นสุขสำหรับ ข้าพเจ้า**ยิ่ง**ไปกว่าสวรรค์ชั้นนี้ละหรือ	2515/156

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	123	ฟังดนตรีห้องโถงใหญ่ซึ่งมีคนนั่งอยู่**ล้นหลาม**	2515/157
		124	**ยิ่ง**อยู่ที่กระท่อมนางพญานาน ความสุขที่ข้าพเจ้าได้รับก็**ยิ่ง**เจริญขึ้นอย่าไม่มีขั้นสิ้นสุด	2515/158
		125	“ผมไม่เคยเป็นสุข**ยิ่ง**กว่านี้เลยในชีวิต...”	2515/163
		126	“ฉันรู้แต่ว่าแกยังเป็นเด็ก**นัก**”	2515/164
		127	“และวิสูตรดูเป็นคนสุข**ขึ้น**มาก”	2515/165
		128	“...นับว่ามาเรียแกเป็นคนสวย**ที่สุด**คนหนึ่ง”	2515/166
		129	แต่รอไป รอไปวันพุธหน้าก็ช่างมาถึง**ช้าเสียเหลือเกิน**	2515/166
		130	แม้หล่อนออกจะท้วมไป**สักหน่อย** แต่มาเรียก็ต้องจัดว่าเป็นคนสวยมีเสน่ห์	2515/169
		131	ตาของหล่อนดำโต มีแววงามจมูกโด่งกว่าธรรมดา**เล็กน้อย**	2515/169
		132	หน้าหนาวเมืองเราร้ายกาจ**เหลือเกิน** มีแต่ฝนหมอกและหิมะ	2515/170
		133	ถึงศาลจะเห็นว่าตนมีความผิดก็ได้รับโทษแต่**เพียงเล็กน้อย**	2515/172
		134	ผมซึ่งตัดซิงเกิลไว้นั้นมีสีค่อนข้างซีด แลดูไม่รับกับสีเนตรและผิวหน้าเท่าใด**นัก**	2515/173
		135	“ทำไมถึงอยากให้ฉันเป็นพวกหนังสือพิมพ์**นัก**”	2515/175

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	136	เมื่อหนังสือพิมพ์ยังไม่มีในประเทศสยาม ฉัน**ยิ่ง**เห็นควรใหญ่ที่เธอจะต้องเรียนวิชาหนังสือพิมพ์	2515/177
		137	“นั่นเสียงระฆังกินข้าวไม่ใช่หรือน้าจ๋า? ฉันหิว**จัง**”	2515/177
		138	เงินที่เธอจะได้ในเชิงเขียนนั้นไม่มีวันสิ้นสุด ยิ่งกว่านั้นนักหนังสือพิมพ์สามารถจะเขียนเรื่องอ่านเล่นได้ **แทบ**ทุกคน เพราะได้เคยไปเที่ยวและได้เห็นสิ่งต่าง ๆ มาแล้ว	2515/180
		139	ผู้ที่ไปเมืองนอกมาแล้วไม่มีดีกรีกลับมาน้อยหน้าผู้อื่นมาก**นัก**	2515/181
		140	แต่ไม่รู้สึกเสียใจเลย**แม้แต่น้อย**	2515/181
		141	“เธอมีความรู้สึกดี**เหลือเกิน**”	2515/182
		142	กระท่อมนางพญา คือกระท่อมแห่งความ**บรม**สุขในเมืองสวรรค์	2515/185
		143	กระนั้นแล้วเธอยังรักประเทศอังกฤษ**อย่างเหลือที่จะพรรณนา**	2515/187
		144	บางคนไปเมืองนอกกลับมาเปลี่ยนนิสัยจากธรรมดาเป็นดี**ขึ้น**หรือเลว**ลง**	2515/189
		145	บางคนไปเมืองนอกกลับมาเปลี่ยนนิสัยจากธรรมดาเป็นดีขึ้นหรือเลว**ลง**	2515/189
		146	พอกลับจากนอกก็มีนิสัยเช่นเดียวกันไม่เปลี่ยนแปลง**แม้แต่น้อย**	2515/189
		161	“ฉันไม่เคยมั่นใจในสิ่งใด**ยิ่ง**ไปกว่าความมั่นใจในความบริสุทธิ์ของเธอ..”	2515/211
		162	"..ฉันเล่าเรื่องจดหมายให้เธอฟังไม่ไหว มันเศร้า**เหลือเกิน**"	2515/214
		163	"มาเรีย ฉันของบอกอะไรเธอ**สักนิด..**"	2515/219

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	164	"...ฉันเคราะห์ดี**เหลือเกิน**ที่ได้รู้จักและรักเธอ..."	2515/219
		165	"...เธอจะมีความรู้ดีกว่าฉัน **หลายเท่านัก**"	2515/222
		166	"ความหงอยเหงาสำหรับฉันเห็นจะไม่ร้ายแรงไร**นัก**"	2515/222
		167	"ตามเสียงพูด เธอก็ไม่มีความเศร้าโศกอะไร**นัก** บ๊อบบี้"	2515/223
		168	"ไม่มาก**นัก**ดอกมอยรา ตั้งแต่รู้จักเธอฉันได้พยายามฝึกการบริหารทางใจ..."	2515/223
		169	รถถึงสถานี พบคนที่นั่นแต่**เพียงเล็กน้อย**	2515/223
		170	"...เพราะเขาทุกคนออกจะจริงจัง**เหลือเกิน**เอะอะอะไรก็จะแต่งงาน…"	2515/227
		171	"บ๊อบบี้ เธอยังรักฉันอยู่บ้าง**สักนิด** หรือไม่.."	2515/227
		172	มาเรียบอกไว้ว่า ข้าพเจ้าจะเป็นพวกหนังสือพิมพ์ได้ง่าย**ที่สุด**	2515/228
		173	มาเรียบอกไว้ว่า ข้าพเจ้าจะเป็นพวกหนังสือพิมพ์ได้ง่าย**ที่สุด**	2515/228
		174	ข้าพเจ้าโผเข้ากอดแม่ แล้วจูบแก้มทั้งสองข้างแก้มด้วยความ	2515/229
		175	รู้สึกสบายใจ**ขึ้นนิดหน่อย**ที่ห้องนอนซึ่งจัดไว้ให้ข้าพเจ้านั้น	2515/235
		176	แกบอกว่าพัตนีย์ไกลจากแฮมสเตดมาก**เหลือเกิน**	2515/235
		177	"กันเสียใจ**เหลือเกิน**ไปรับลื้อที่สถานีไม่ทัน	2515/236

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	178	“บ้านที่กันไปอยู่น่ากลัว**จัง** เหมือนบ้านผีสิง”	2515/236
		179	วันนั้นเป็นวันในฤดูหนาว**จัด** เฮมสเตดเป็นภาคเหนือของลอนดอนอยู่บนยอดเขาสูง	2515/240
		180	บ้านมิสซิสฟรินดริชก็แคบ**นิดเดียว**	2515/241
		181	ออกจากบ้านเดินไปตามถนนหนาว**จัด** หิมะตกอยู่ไม่ขาดสาย	2515/243
		182	ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะรบกวนแกให้**เกินไปนัก**	2515/245
		183	ต้องไปเอาเธอออกจากขุมนรกให้ได้เร็ว**ที่สุด**ที่จะเร็วได้	2515/248
		184	ข้าพเจ้าจุมพิตแก้มทั้งสองของแม่ด้วยความรักและนับถือ**อันสูงสุด**	2515:253
		185	นอกจากตัวบทกฎหมายจริง ๆ แล้วก็ไม่เห็นมีอะไรที่จะชวนให้เรียน**แม้แต่น้อย**	2515/254
		187	รู้สึกว่าลอนดอนควรจะดี**ยิ่งกว่า**ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ควรจะมีอะไรบางอย่างที่จะให้ความสุข	2515/255
		188	เรื่องราวปรากฏอยู่ในกระดาษหนังสือรายเดือน รายวัน ที่มีชื่อเสียงในประเทศอังกฤษเป็นสิ่งที่ชักชวนใจ**ไม่น้อย**	2515/258
		189	“ฉันซื้อรถให้แม่คันหนึ่งนั้นไกลกับความสุขที่แม่ให้ฉัน**หลายพันเท่านัก”**	2515/260
		190	ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนไทยที่มีชื่อเสียงดี**ที่สุด**คนหนึ่ง	2515/261

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ละคร แห่งชีวิต ม.จ.อากาศ ดำเกิง	2472	192	ทันใดนั้นไฟที่จุดอยู่สว่าง**จ้า** ในห้องกลางก็หรี่ลงจนเกือบมืด	2515/271
		193	ละครโรงใหญ่นี้ทำให้ข้าพเจ้าภาคภูมิ**ยิ่งนัก**	2515/275
		194	เสื้อราตรีกำมะหยี่ดำและสร้อยคอมุกกับต่างหูระย้าทำให้หล่อนเพราะพริ้งจน**เหลือที่จะพรรณนา**ได้ถูก	2515/277
		195	“การที่ฉันไม่ค่อยได้ติดต่อเธอมาก**นัก** ก็เพราะก่อนที่เธอจะเข้าไปในสำนักพิมพ์ฉันต้องการให้เธอรู้ว่าเธอเป็นคนฟรี…”	2515/277
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	1	ผู้ที่หัวเราะดัง**ที่สุด**นั้นคือเด็กชายลำเจียก	2546/3
		2	ครั้นมาได้ยินคำ 'ลูกชายนายเอิบ' เข้าอีกเป็นคำรบสองใบหน้าก็พลันร้อน**ฉ่**าและแดงก่ำไปด้วยโทสะ	2546/5
		3	ครั้นมาได้ยินคำ 'ลูกชายนายเอิบ' เข้าอีกเป็นคำรบสองใบหน้าก็พลันร้อนฉ่าและแดง**ก่ำ**ไปด้วยโทสะ	2546/5
		4	มาโนชพยายามข่มโทสะ**อย่างสุดกำลัง**	2546/7
		5	รำพรรณพูดด้วยความโกรธ**จัด**	2546/8
		6	โลหิตแล่นขึ้นสู่ใบหน้ามาโนชจนแดง**ก่ำ**	2546/9
		7	ใบหน้าแดง**ก่ำ**ไปด้วยรอยหมัดของคีรี	2546/10
		8	มาโนชไม่เถียง**แม้สักคำเดียว**	2546/12
		9	"แหม !ที่ขมับข้างซ้ายเขียว**ปี๋**"	2546/14
		10	ความรักของเด็กทั้งสองจึงแรงกล้าขึ้นกว่าความรักระหว่างเด็กอื่น ๆ **หลายเท่า**	2546/15

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	11	สีเขียว**ปี๋**เทียว	2546/16
		12	มาโนชยืนน้ำตาไหล**พรากก็ยิ่งทวีขึ้น** อีก 3 เท่า	2546/17
		13	ตัวตึก**สีฟ้าอ่อน**สร้างโดยนายสถาปนิกผู้มีชื่อเสียง	2546/23
		15	ทุกคนยกให้ว่าเป็นความภาคภูมิโอ่โถง**ที่สุดใน**ถนนนั้น	2546/23
		16	คืนไหน**หนาวจัด**ต้องหลับ ๆ ตื่น ๆ ตลอดรุ่ง	2546/24
		17	“แหม! ถ่อมตัว**เหลือเกิน** ไม่ค่อยจะขยายตัว”	2546/27
		18	“นั่นเป็นของไม่แน่**นัก** ที่ฉันซ้อมวิ่งเช้า ๆ ทุกวันก็เพราะรู้สึกตัวว่ายังอ่อนอยู่”	2546/28
		19	เธอไม่รู้สึกตื่นเต้นเท่าใด**นัก**	2546/30
		20	ละเมียดตอบเร็ว**ปรื๋อ**	2546/35
		21	เสียงโห่ร้องหนุนคู่ชิงชัยดังเกรียวกราว**ทวีขึ้น**	2546/35
		22	มาโนชไม่ได้คิดริษยาในเกียรติยศที่คีรีได้รับ**แม้แต่นิดเดียว**	2546/37
		23	มาโนชเตือนให้สหายทั้งสองกลับอ้างว่ามาดูนาน**นัก**	2546/39
		24	เหตุการณ์แต่ปฐมวัยนั้นคนทั้งสองต่างยังไม่ลืมต่างยังคงจดจำไว้ได้**แทบ**ทุกฉาก	2546/42
		25	พอมาโนชเดินผ่านมาและคล้อยหลังไป**เล็กน้อย**คีรีก็เอ่ยขึ้น	2546/44
		26	เสียงของเขาสั่น**เล็กน้อย**	2546/45
		27	มีการสบประมาทกัน**เล็กน้อย**	2546/47

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	28	มาโนชรู้สึกอึดอัดใจ**เล็กน้อย**	2546/50
		29	ไม่ค่อยจะแยแสต่อคำสรรเสริญเยินยอ อะไร**นัก**	2546/52
		30	โชคของเขาเลว**เหลือเกิน**	2546/54
		31	สีหน้าของอาภาแดง**ก่ำ**ไปด้วยสายโลหิต	2546/54
		32	เป็นคราวแรกที่ได้รับเกียรติยศและคำสรรเสริญเยินยอ**อย่างสูงสุด**	2546/54
		33	มาโนชนึกขอบพระคุณความอุตสาหวิริยภาพของเธอยิ่ง**นัก**	2546/55
		34	"พี่จำเกือบไม่ได้ เธอเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นรวดเร็ว**เหลือเกิน**	2546/57
		35	อาการของละเมียด**ทวี**ความสะเทิ้นอาย**ยิ่งขึ้น**	2546/57
		36	โลหิตฉีดไปตามผิวหน้าเป็นสีแดง**เรื่อ**	2546/57
		37	อ้วน**ขึ้น**และสวย**ขึ้น**	2546/58
		38	เป็นความงามอันธรรมชาติตีราคาอย่างสูง**ลิบ**	2546/64
		39	“วุ้ย พี่ทำนองนี่แหละปากร้าย**นัก**”	2546/65
		40	การพรรค์นี้เธอเองไม่ใช่โปรด**นัก**	2546/69
		41	อยากให้ถึงเวลากลับเสีย**เหลือเกิน**	2546/71
		42	เมษายนนี่แหละค่ะสนุก**เหลือเกิน** พวกนักเรียนผู้หญิงสาว ๆ มากันเยอะแยะทีเดียว	2546/72
		43	เธอตอบโดยพาซื่อ **ไม่ค่อย**กลัวนัก	2546/73
		44	เธอตอบโดยพาซื่อ ไม่ค่อยกลัว**นัก**	2546/74
		45	ลมทะเลพัดมาต้องกายค่อนข้างเย็น**จัด**	2546/76
		46	จริงอยู่มาโนชไม่ใคร่เข้าใจเรื่องผู้หญิงยิงเรือกับเขา**นัก**	2546/77

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	47	ทางนี้ผู้คนพลุกพล่าน**นัก**	2546/79
		48	ออกจะน่าเกลียด**นิดหน่อย**สำหรับผู้ที่ไม่รู้ว่าเพื่อนเก่าได้พบกันเข้า	2546/79
		49	เดินตามไปข้าง ๆ แต่พยายามให้อยู่ห่างไปข้างหลัง**เล็กน้อย**	2546/79
		50	คดีฟ้องหย่าถึงได้มีในอเมริกามาก**ที่สุด**	2546/81
		51	อะไรที่ตึง**นัก**ดิฉันไม่ชอบหย่อนเกินไปก็รำคาญ	2546/81
		52	อะไรที่ตึงนักดิฉันไม่ชอบ หย่อน**เกินไป**ก็รำคาญ	2546/81
		53	คนถือโชคถือลางดิฉันเกลียด**นัก**	2546/83
		54	“นี่แหละเป็นภัยของมิตรภาพเก่า ๆ สำคัญ**นัก**”	2546/83
		55	“ขอบใจ**เหลือเกิน** ถ้าคุณไม่รังเกียจผมจะมาหาแต่เช้า…”	2546/86
		56	“รอดตัวไปที ผมน่ะวิตกแต่ว่ามันจะกร่อย ๆ ไป**สักหน่อย**”	2546/89
		57	คุณรำพรรณเองก็เคยปรารภว่าไม่ค่อยโปรดผู้ชายสมัยใหม่**นัก**	2546/98
		58	“เรื่องนี้ผมเองไม่สู้แน่ใจ**นัก**…”	2546/98
		59	“ต่อไปอย่าเที่ยวหักกำลังให้มาก**นัก**...”	2546/99
		60	นี่ใจคอเป็นอะไรไป? ทำไมจึงได้ร้อนใจ**นัก**?	2546/101
		61	ไม่เห็นว่าแกมีท่วงทีว่าจะถือเนื้อถือตัว**สักนิดเดียว**	2546/104
		62	คีรีรู้สึกน้อยใจ**นัก**	2546/106
		63	“ถ้าเช่นนั้นก็คงเป็นด้วยดูหนังสือ**จัดเกินไป**”	2546/107

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	64	“เชื่อดิฉันเถอะค่ะคุณมาโนชอย่านอนให้ดึก ๆ ดื่น ๆ **นัก**”	2546/108
		65	หล่อนคงจะร้อนใจ**ขึ้น**อีกเป็นทับทวี	2546/108
		66	หล่อนคงจะร้อนใจขึ้นอีก**เป็นทับทวี**	2546/108
		67	ยิ้มออกมาได้**เล็กน้อย**	2546/109
		68	“ผมเป็นคนขี้ตกอกตกใจง่าย อยู่**สักหน่อย**...”	2546/112
		69	“คืนนี้ในตรอกออกจะมืด**นิดหน่อย**”	2546/112
		70	คำขอร้องของทำนองเปรียบประดุจภูเขา**อันมหึมา**ที่ทับอยู่บนยอดอกเหลือที่จะกระดิกกระเดี้ยตัวได้	2546/116
		71	ข้อนี้สิหนักหน่วงใจ**นัก**	2546/118
		72	“ก็ไม่สู้เป็นเรื่องสลักสำคัญ**นัก**”	2546/123
		73	“ค่ะ มันไม่ทำให้ดิฉันต้องเปลืองสมองเท่าไหร่**นัก**”	2546/124
		74	ถามด้วยเสียง**ค่อนข้าง**เบา	2546/125
		75	เต็มไปด้วยความระทมขมขื่นใจ **อย่างแสนสาหัส**	2546/128
		76	ช่างสนิทสนมกลมเกลียวกัน **เสียเหลือเกิน**	2546/130
		77	อยากแหวะดูใจคนทั้งสองนี้**นัก** อยากรู้ว่าเขาเป็นคู่รักกันหรือมิใช่	2546/130
		78	ไม่มีความลี้ลับเหลืออยู่**แม้แต่น้อยหนึ่ง**	2546/131
		79	"เกลียด**เหลือเกิน**"	2546/132
		80	มาโนชเองเคยไม่เคยฝักใฝ่ในเรื่องผู้หญิงยิงเรือ**แม้แต่นิดเดียว**	2546/135
		81	ทำไมรำพรรณถึงแสดงอาการเป็นเชิงรังเกียจรังงอนเธอเสีย**นักหนา**	2546/136

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	82	มาโนช**แทบ**จะทนอยู่ไม่ไหว	2546/136
		83	ไม่ได้ดูหนังสือหนังหาเลย **แม้แต่ตัวเดียว**	2546/138
		84	คิดถึงเรื่องแม่รำพรรณ**เกือบ**ตลอดคืน	2546/138
		85	“คุณควรลดเวลาดูหนังสือให้น้อยลงกว่านี้**สักหน่อย**เห็นจะค่อยยังชั่ว”	2546/139
		86	“แต่อย่าเพิ่งเร่งร้อน**นัก** ขอให้ค่อย ๆ ผูกสัมพันธ์ไป…”	2546/140
		87	“ใครโดนเข้าอย่างว่า คงน่าสมเพช **เหลือเกิน**”	2546/140
		88	“ถือเสียว่าดีกว่าฆ่าตัวตาย**นิดหน่อย**…”	2546/140
		89	ป่านนี้คงจะเสียอะไรไปมาก**ต่อมากนัก**	2546/145
		90	เหมือนหนึ่งจะเย้ยเยาะหล่อนให้ซอกช้ำระกำใจ**ทวีขึ้น**	2546/145
		91	มันช่างมีอนุภาพแปลกประหลาดมหัศจรรย์**เสียเหลือเกิน**	2546/146
		92	ทำนองขึ้นบันไดมาอย่างเงียบ**กริบ**	2546/148
		93	ในโรงหนังเราก็ได้พบกันกับเจ้าพวกปากร้ายเข้าหมู่**เบ้อเร่อ**	2546/152
		94	"ถ้ามันว่าผมรักเมีย ผมจะไปคลั่งอะไร แต่นี่มันหาว่าผมหลงก็ออกจะกลุ้มๆ อยู่**สักหน่อย**.."	2546/152
		95	เมื่อความรักได้เผาหัวอกจนร้อน**ฉี่**เช่นนี้	2546/153
		96	"ขออย่าพึ่งมั่นใจ**นัก** การเรียนของผมปีนี้ค่อนข้างจะขลุกขลักสักหน่อย"	2546/154
		97	ขออย่าพึ่งมั่นใจนัก การเรียนของผมปีนี้ค่อนข้างจะขลุกขลัก**สักหน่อย**	2546/154

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	98	ในขณะที่เธอเองปราศจากความรู้สึกในเรื่องรักอันจะตอบแทนหล่อน **แม้แต่เล็กน้อย** มันให้รู้สึกอึดอัดใจเป็นกำลัง	2546/156
		99	ในขณะที่เธอเองปราศจากความรู้สึกในเรื่องรักอันจะตอบแทนหล่อน แม้แต่เล็กน้อย มันให้รู้สึกอึดอัดใจ **เป็นกำลัง**	2546/156
		100	มันเป็นการนำความดูหมิ่นและอับอายขายหน้ามาสู่หล่อนเป็น**พ้นพันทวี**	2546/157
		101	การที่คุณถ่อมตัวลงมาแสดงไมตรีจิตแก่ชายผู้มีฐานะต่ำต้อยเช่นผมฉะนี้ เห็นว่าเป็นความกรุณา**อันยิ่งใหญ่**	2546/157
		102	วิวาหมงคลนำความผาสุกมาสู่หล่อนอย่าง**เหลือที่จะคณนา**	2546/160
		103	บัดนี้ความปรารถนา**อันหนักหน่วง**นั้นก็เป็นอันบรรลุผลแล้ว	2546/161
		104	เมื่อวันวานอาการป่วยกลับ**ทวีหนักขึ้น**	2546/161
		105	เจ้าสาวของคุณพี่นั้นสวย**หนัก**สวย**หนา**	2546/162
		106	เจ้าสาวของคุณพี่นั้นสวยหนักสวยหนาไม่กระไรกันกับแม่รำพรรณ**นัก**	2546/162
		107	ถ้อยคำบางตอนสะกิดหัวใจเธอให้พิศวงงงวย**เป็นที่สุด**	2546/162
		108	มันเป็นการค่อนข้างโหดร้ายต่อหล่อน**เหลือทน**	2546/163
		109	เธอไม่ค่อยจะได้เอาเวลามากระจู๋กระจี๋กับภรรยาบ่อย**นัก**	2546/165
		110	ก็ไม่น่าจะต้องดือดร้อน**นัก**	2546/165

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	111	พ่อลูกอ่านข่าวนี้ด้วยความปีติยินดี **อันเหลือที่จะคณนา**	2546/169
		112	เหลียวกลับไปดูสภาพตัวเมื่อปีสองปีที่ล่วงมาแล้วมันช่างผิดกันไกล**นัก**	2546/168
		113	“อ้อ! คุณไม่เคยนี่เล่า ถึงได้ดูหน้าแดงเร็ว**นัก**”	2546/171
		114	“เฮ้ย ทำนองแกจะต้องจากบ้านจากเมืองกับเขาด้วยหรือนั่น ดู**ดื่มจัดนัก** หรือจะเผื่อมาโนช”	2546/171
		115	ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง**แม้แต่น้อยหนึ่ง**	2546/176
		116	ยิ่งนึกถึงว่าอีกไม่กี่นาทีเธอจะจากไปไกลอย่าง**ลิบลับ**	2546/177
		117	ก็ยิ่งกระอักกระอ่วนใจเป็น**พ้นทวี**	2546/177
		118	น่าเสน่หาเป็น**พ้นนัก**	2546/177
		119	มาโนชฉวยมือทั้งสองของหล่อนมากุมไว้และบีบ**อย่างแน่นหนา**	2546/178
		120	สีหน้าของละเมียดแดง**ก่ำ**	2546/178
		121	“รัก**เหลือเกิน** ดิฉันไม่เคยรักใคร บูชาใครเท่านี้…”	2546/179
		122	ไม่หมกมุ่นต่อการเล่าเรียน**เกินไป**	2546/185
		123	คีรีสามารถเปลี่ยนหัวใจของอาภาได้**ทีละเล็กละน้อย**จนหล่อน	2546/187
			เกือบจะเห็นคีรีเป็นเทวดาอยู่แล้ว	
		124	คีรีสามารถเปลี่ยนหัวใจของอาภาได้ทีละเล็กละน้อยจนหล่อน**เกือบ**จะเห็นคีรีเป็นเทวดาอยู่แล้ว	2546/187
		125	สีหน้าของนางรักสมาคม**ทวี** ความขุ่นเคืองยิ่งขึ้น	2546/187

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	126	สีหน้าของนางรักสมาคมทวี ความขุ่นเคืองยิ่งขึ้น	2546/187
		127	นัย์ตาของนางรักสมาคมพร่ำพราว ไปด้วยความแค้นและความน้อยใจ เป็นที่สุด	2546/188
		128	อาภารู้สึกสะอิดสะเอียนเป็นกำลัง	2546/190
		129	เสียแรงรักเสียแรงหลงเป็นหนักกหนา	2546/191
		130	มือทั้งสองกดลงไปบนผิวเนื้อหล่อน อย่างหนัก	2546/191
		131	เวลานี้ดิฉันไม่สบายใจเลยต้องการ พักผ่อนสงบอารมณ์สักเล็กน้อย	2546/193
		132	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น ไม่ได้ ทำให้คีรีตระหนกตกใจมากนัก	2546/193
		133	เป็นเท้าของชายที่มีเกียรติยศและ ที่ประเทศสยายมภูมิใจเป็นหนักหนา	2546/198
		134	“เรื่องแม่อาภาดูเป็นความลี้ลับ เหลือเกิน”	2546/201
		135	“..ความเปลี่ยนแปลงของชีวิตไม่สู้ แปลกสำหรับผมนัก”	2546/203
		136	ถ้าหากไม่มีการจำเป็นจนเหลือวิสัย แล้ว จะไม่ขอสมาคมกับพวกหล่อน เป็นอันขาด	2546/207
		137	เธอสะดุ้งใจเล็กน้อยเมื่อเหลือบเห็น ตัวอักษร	2546/210
		138	“ลุงปวดหัวนิดหน่อยไม่เป็นไรหรอก”	2546/212
		139	“...ข้อนี้สิทำให้ดิฉันแค้นคุณอย่างที่สุด”	2546/213
		140	มีพลเมืองคับคั่ง	2546/218
		141	ถึงแม้บางฤดูอากาศค่อนข้างจะร้อนจัด และหนาวจัดไปสักหน่อย	2546/218

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	142	ถึงแม้บางฤดูอากาศค่อนข้างจะร้อนจัดและหนาวจัดไป**สักหน่อย**	2546/218
		143	ภายในเวลาวิช้ามินานเงินทองที่ได้มาจากกองมรดกครั้งสุดท้ายก็ร่อยหรอ**ลง**	2546/218
		144	คงหาได้โดยไม่ยากเท่าใด**นัก**	2546/220
		145	ที่จริงพี่ก็ค่อนข้างเที่ยว**จัด**ไปสักหน่อย	2546/220
		146	ที่จริงพี่ก็ค่อนข้างเที่ยวจัดไป**สักหน่อย**	2546/221
		147	อันธรรมดามนุษย์เราถึงจะเลว**แสน**เลวจนได้ชื่อว่าเลวที่สุดแล้วก็คงยังมีอะไรซึ่งดีอยู่นิดหนึ่งจนได้	2546/223
		148	อันธรรมดามนุษย์เราถึงจะเลวแสนเลวจนได้ชื่อว่าเลว**ที่สุด**แล้วก็คงยังมีอะไรซึ่งดีอยู่นิดหนึ่งจนได้	2546/223
		149	อันธรรมดามนุษย์เราถึงจะเลวแสนเลวจนได้ชื่อว่าเลวที่สุดแล้วก็คงยังมีอะไรซึ่งดีอยู่**นิดหนึ่ง**จนได้	2546/223
		150	ในส่วนดีของคีรีนี้คือความรักความซื่อสัตย์สุจริตอันมีอยู่แก่อาภา**อย่างล้นเปี่ยม**	2546/224
		151	ฉะนี้บาปที่ควรจะมีนั้นจึงค่อย ๆ ฉายเงาลงมาสู่คีรีและอาภา**ทีละน้อย**	2546/224
		152	ถ้าผู้ที่นั่งอยู่ใกล้เคียงกับอาภาใช้ความสังเกต**สักหน่อยหนึ่ง**	2546/224
		153	ท่าทางอันแสดงให้เห็นว่าอยากพบหน้าญาติมิตร**เป็นอย่างยิ่ง**	2546/227
		154	พยายามกลั้นกลืนด้วยน้ำตาซึ่งจวน ๆ จะไหลรินออกมานั้นเข้าไว้ได้ด้วยอาการลำบาก**ยิ่ง**	2546/227

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	155	อำนาจความหวาดเกรงบังคับให้หล่อนนั่งนิ่งใจสั่นระริก และรู้สึกประหม่าสะทกสะท้าน**ทวีขึ้น**	2546/233
		156	ทำให้หัวใจต้องกระทำหน้าที่ฉีดโลหิตแรง**ขึ้น**มาก	2546/233
		157	คำว่า “เป็นเพื่อนมนุษย์” บาดหัวใจอาภา**ยิ่งขึ้น**	2546/235
		158	พูดพลางซบหน้าลงกับฝ่ามือด้วยความอัดอั้นตันใจเป็น**แสนสุด**	2546/240
		159	เธอจะต้องผจญกับปัญหาอันหนัก**แสน**หนัก	2546/240
		160	เธอสลัดความยุติธรรมเสียโดยอ้างเหตุควรปราณี**อย่างที่สุด**	2546/244
		161	มีอาการร้อนรนและทุกข์โศกอย่าง**สุดประมาณ**	2546/244
		162	เธออยากจะหัวเราะเยาะตัวเอง**นัก**	2546/245
		163	ถึงกระนั้นหยาดน้ำตาก็ออกมาคลออยู่จน**เกือบ**เปี่ยม	2546/247
		164	คุณธรรมของสามีเก่าได้กล่อมใจหล่อนให้แช่มชื่นขึ้นบ้าง**เล็กน้อย**	2546/248
		165	แต่ชีวิตของผม ได้ประพฤติการบาปหยาบช้ามาเป็นอันมากทั้งน้ำใจก็ทมิฬหินชาติเลวทรามได้สร้างสมเวรกรรมไว้**เหลือที่จะคณนา**	2546/252
		166	ท่ามกลางแสงไฟอันสว่าง**จ้า**	2546/255
		167	เลือดแล่นขึ้นสู่ผิวหน้าของรำไพจนแดง**ก่ำ**	2546/257
		168	โลหิตแล่นขึ้นจับผิวหน้าของรำไพจนแดง**เรื่อ**	2546/260

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ลูกผู้ชาย ศรีบูรพา	2471	169	เธอประหลาดใจที่หล่อนหายหน้าค่าตาไปอย่างเงียบ**เชียบ**	2546/262
		170	ไม่ทราบวี่แววของหล่อนเลย **แม้แต่น้อยหนึ่ง**	2546/262
		171	การสนุกสนานดิฉันไม่ค่อยโปรด **นัก**ดอกค่ะ	2546/264
		172	ในสมาคมพวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ ดิฉันพบแต่การสนุกสนาน**ตะพึดตะพือ**	2546/264
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	1	เที่ยงตรง! เวลาที่แสงแดดแผด**จ้า**	2477/3
		2	“น่าเอ็นดู**จัง”**	2477/6
		3	“รักพี่รักน้องอย่างนี้**เหลือเกิน**”	2477/6
		4	สีหน้าอนงค์เปลี่ยนไป**เล็กน้อย**	2477/7
		5	เหตุให้เกิดความตื่นเต้น**เล็กน้อย**	2477/9
		6	ละครที่แสดงอยู่บนเวที เป็นเป้าที่น่าทึ่งสำหรับสายตาของผู้ที่ได้พบเห็นเป็น**อย่างยิ่ง**	2477/10
		7	พี่ใหญ่รับและมีอาการตื่น**เล็กน้อย**	2477/14
		8	ปลายผมดำ**สนิท**	2477/18
		9	เขาเรียกเสียง**ค่อนข้าง**ดัง	2477/23
		10	ประสาทของเขาไว**นัก**	2477/25
		11	ละครที่ดูแล้วซ้ำซากจนเบื่อ**ที่สุด**	2477/25
		12	"พี่ใหญ่ดำ**ปี๋**เชียว"	2477/25
		13	"พี่ใหญ่ดูเหมือนขาว**ขึ้น**"	2477/25
		14	ภูมิใจ**ยิ่งนัก**ในเครื่องแบบแห่งโรงเรียน	2477/30
		15	มีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับครอบครัวร้าย**นัก**	2477/32
		16	แต่จะพึ่งค่าเช่านา และดอกเบี้ยจากตัวเงินที่สะสมไว้ได้บ้าง**เล็กน้อย**	2477/34

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	17	ทำตัวเป็นประโยชน์แก่ครอบครัว **ยิ่งขึ้น**เสมอ	2477/36
		18	ทำตัวเป็นประโยชน์แก่ครอบครัว ยิ่งขึ้น**เสมอ**	2477/36
		19	ทางปลายเตียงมีโต๊ะเครื่องแป้งเก่า **คร่ำคร่า**	2477/40
		20	เด็กผู้ชายร่าง**กะจ้อยร่อย**	2477/50
		21	คุณแม่บ่นด่า**สักกระบุงใหญ่**	2477/55
		22	ผมเบื่อ**เหลือทน**	2477/62
		23	แต่ดูหน้าก็ยังงั้นแหละ ไม่งาม จน**เหลือเกิน**	2477/63
		24	ดูบ้านเขาซีตึก**เบ้อเร่อ**	2477/64
		25	วิชัยยืนดูท่าทางของหญิงทั้ง 3 บน ระเบียงเรือนอย่างทึ่ง**ที่สุด**	2477/66
		26	คุณหญิงนั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่**ที่สุด**	2477/66
		27	“โธ่น้ำพริกใส ๆ น่ะ พี่เกลียด **เหลือเกิน**”	2477/66
		28	แสวงขัดพร้อมทำกริยาว่าเอือม**เต็มทน**	2477/66
		29	ที่จำได้มากที่สุดก็คือดวงตาใส **แจ๋วแหวว**	2477/84
		30	ที่จำได้มาก**ที่สุด**ก็คือดวงตาใส แจ๋วแหวว	2477/84
		31	ผู้หญิง**ยิ่ง**สวยมาก **ยิ่ง**มีอำนาจมาก ในการที่เป็นเหตุให้ผู้ชายบาดหมางกัน	2477/87
		32	เขามาทีหลังคนอื่นจึงออกจะตื่น อยู่**สักหน่อย**	2477/87
		33	“...ฉันจะบอกแกว่าฉันไม่เห็นตัวตา สงัดระยำ**สักนิดเดียว**...”	2477/90

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	34	อนงค์เป็นคนสวย**นัก**	2477/91
		35	ประสิทธิ์พูดเร็ว**ปรื๋อ**	2477/93
		36	ฉวยถุงรองเท้าได้ก็วิ่ง**ตื๋อ**ลงจากเรือนไปโดยเร็ว	2477/96
		37	"..ตั้งราคาไว้สูง**ลิบ**จนไม่มีใครกล้าเข้าไปจด"	2477/104
		38	เขาถามเร็ว**ปรื๋อ**	2477/104
		39	ก็พอมีกองทุนกองสินไม่น้อย**เกินไป**	2477/105
		40	"คุณหลวงหาญหิว**จัด**เต็มทีแล้ว"	2477/113
		41	"คุณหลวงหาญหิวจัด**เต็มที**แล้ว"	2477/113
		42	วิชัยถามแสดงความสนใจ**ยิ่งขึ้น**	2477/114
		43	ประสิทธ์พึมพำเบิกตาอันแดง**ก่ำ**ขึ้นครึ่งหนึ่ง	2477/121
		44	"..อนงค์ชอบพระเอกความว่าความดี**เหลือเกิน**.."	2477/125
		45	อนงค์หรี่ตา**เล็กน้อย**	2477/127
		46	"..อนงค์ง่วงนอน**จัง**"	2477/128
		47	หนังสนุก เสียดาย**เหลือเกิน**น้องไม่ได้ดู	2477/130
		48	"..อนงค์ชอบน้ำใจพระเอก**เหลือเกิน**.."	2477/131
		49	"..คุณหญิงรานรอนฯ ใจดี**เหลือเกิน**.."	2477/132
		50	"..ทำให้อยากหัวเราะมาก**ขึ้น**.."	2477/133
		51	"พี่แสวงคิดไกล**เหลือเกิน**"	2477/133
		52	"แหม อย่าให้เร็ว**นัก**เลยค่ะ"	2477/135
		53	"มีลูกชายสองคนช่างน่าชื่นใจ**เหลือเกิน**.."	2477/137
		54	"..เห็นพี่ช่วงเคยชมว่าเก่ง**นัก**"	2477/139
		55	".. ไม่รู้ว่าเป็นยังไงช่างรักลุง**นัก**.."	2477/141

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	56	"..ทำไมถึงติดอกติดใจ**นัก**ไม่ทราบ"	2477/141
		57	"..เขาคงไม่รังเกียจ**นัก**"	2477/147
		58	"ดิฉันจะจ่ายเองรำคาญใจ**นัก**"	2477/159
		59	สีหน้าของเขารำคาญใจ**เล็กน้อย**	2477/160
		60	"..ตัวแกหรือก็ว่าไม่ใช่ว่ามั่งมีศรีสุขอะไร**นัก**.."	2477/162
		61	"..ทั้งค่าตัวแกก็เห็นจะไม่แพง**นัก**"	2477/164
		62	สมพงศ์สั่นศีรษะ**เล็กน้อย**	2477/170
		63	วิชัยมีอาการกึกกัก**เล็กน้อย**	2477/170
		64	"แต่ฉันอยากค่าแก**เหลือเกิน**ตาชัด"	2477/173
		65	สีหน้าวิชัยแสดงความพิศวง**เล็กน้อย**	2477/176
		66	"ไม่กล้าจรดเข้าไปต่างหากเพราะราคาแพง**นัก**"	2477/176
		67	เป็นสีหน้าและแววตาที่ไม่ช่วยผู้ดูให้อ่านนิสัยได้ออก แม้แต่**สักเล็กน้อย**	2477/179
		68	อนงค์ทำหน้าขรึม**ยิ่งขึ้น**	2477/191
		69	นับว่าเป็นการใหญ่แปลกกว่าเคย**มิใช่น้อย**	2477/197
		70	"..จากที่ได้รู้จักคุณในเวลา**เพียงเล็กน้อย**.."	2477/200
		71	"..เดี๋ยวแขกของเราจะหิวมาก**เกินไป**"	2477/200
		72	สมพงศ์ถามน้ำเสียงแสดงความไม่พอใจ**เล็กน้อย**	2477/202
		73	ทำหน้าตลกแต่**เพียงเล็กน้อย**	2477/208
		74	เขาอาจหัวเราะได้ทุกเวลาไม่ว่าจะได้ฟังข้อขำหรือข้อที่ไม่คมคายเลย แม้แต่**สักนิดเดียว**	2477/208

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	75	อนงค์รู้สึกว่าพี่ชายของหล่อนนั้นให้ความยกย่องหลวงอรรถคดีฯ **น้อยเกินไป**	2477/208
		76	เขาไม่ต้องใช้ความระวัง**สักนิดเดียว**	2477/208
		77	ก่อให้เกิดความรำคาญหูเป็น**บางคราว**	2477/209
		78	วิชัยกลับสนุกมากกว่าเดิม**ยิ่ง**พูดกันนานเรื่อง**ยิ่ง**มาก	2477/210
		79	ประสิทธิ์สีหน้าแดง**ก่ำ**ด้วยฤษธิ์น้ำเมา	2477/211
		80	“ฮี่ ฮี่ ไม่ ฮี่ ร้อน**สักนิด** ฮี่ ๆ”	2477/212
		81	“..แกฉลาด**น้อยเกินไป** ที่จะหาทางเอาเปรียบใคร”	2477/213
		82	“..ผมจะเปิดโอกาสให้คุณได้เรียน**บ่อย**เท่าที่คุณต้องการ”	2477/214
		83	“ดิฉันดีใจที่ได้ยืนเสีย**หน่อย**เพราะนั่งมานานแล้ว”	2477/215
		84	“..คุยกับพี่ประสิทธิ์เห็นจะไม่เพลิดเพลิน**นัก**หรอก..”	2477/216
		85	“คุณหลวงอธิบาย**สักหน่อย**เถิด”	2477/219
		86	“เสียใจ**เหลือเกิน**คุณหลวงผมจำวันผิดไป..”	2477/222
		87	หนังสือพิมพ์กางอยู่ต่ำกว่าระดับตา **เพียงเล็กน้อย**	2477/226
		88	ออกจากบ้านก่อนเที่ยง**นิดหน่อย**	2477/226
		89	วิชัยพูดด้วยน้ำเสียงมีกังวานสั่น **เล็กน้อย**	2477/233
		90	“ไปคุยที่โต๊ะกินข้าวเถอะพี่หิว**จัง**”	2477/235
		91	สมพงศ์นั่งอยู่นานกว่านั้น**เล็กน้อย**	2477/237
		92	พูดต่อพลางก้มตัวมาข้างหน้า**เล็กน้อย**	2477/239

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	93	“อนงค์ตอบกว้าง**นัก** และไม่ให้เหตุผลด้วยว่าเหตุใดจึงไม่สงสารชัดบ้าง..”	2477/240
		94	อนงค์ก็ยังไม่รักใครเพราะยังไม่เชื่อใจใคร**สักคนเดียว**	2477/241
		95	เสียงที่พูดนั้นเบา**นักหนา** จนแทบจะว่าลอดเสียงหายใจออกมาไม่ได้	2477/246
		96	นัยน์ตาคนไข้หรี่**ลง**ทีละน้อย	2477/247
		97	นัยน์ตาคนไข้หรี่ลง**ทีละน้อย**	2477/247
		98	ถึงแม้ขอบตาจะแดง**ก่ำ**ก็เห็นได้ชัดว่าตาดำนั้นดำสนิท	2477/248
		99	ถึงแม้ขอบตาจะแดงก่ำก็เห็นได้ชัดว่าตาดำนั้น**ดำ**สนิท	2477/248
		100	นั่งลงที่ริมนอกชานห่างจากวิชัย**เพียงเล็กน้อย**	2477/249
		101	“แหมเห็นจะเป็นที่ใจเรา**เศร้าเหลือเกิน** ...”	2477/250
		102	“...ดิฉันไม่ยอมให้เธอลำบาก**แม้แต่นิดเดียว** ...”	2477/251
		103	อันน้ำเสียงแสดงความปรานีจากใจจริงเมื่อกระทบหูผู้กำลัง	2477/251
			ทุกข์หนัก มักทำให้ผู้เป็นทุกข์น้ำตาไหล**ง่าย****ยิ่งขึ้น**	
		104	ลูกคุณสมานยังเล็ก**นัก** อีกไม่ช้าก็ลืมหน้าพ่อ	2477/256
		105	"...ดิฉันเองอยากจะช่วยก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะตัวอยู่ไกล**เหลือเกิน**"	2477/257
		106	คุณหญิงจึงจงใจกีดกันลูกเลี้ยงทั้ง 2 ให้ห่างเหินกับพ่อ**มาก****ที่สุด**	2477/258

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	107	นางศรีวิชัยฯนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ในบริเวณหลังบ้านห่างจากตัวหล่อนไป**เล็กน้อย**	2477/267
		108	ความโศกที่เกิดจากความดิ้นรนมีอยู่อย่างรุนแรง**สุดขีด**ในระยะ10วันแรก	2477/268
		109	อันชายที่มีคุณสมบัติดังกล่าวนี้ เมื่อได้มอบความเป็นอยู่แห่งชีวิตไว้กับหญิงใดมาตรว่าหญิงนั้นไม่มีกรรมชั่วติดตัว **จนเหลือขนาด** ก็เป็นธรรมดาที่จะได้รับความสุขเต็มเปี่ยม	2477/269
		110	อันชายที่มีคุณสมบัติดังกล่าวนี้ เมื่อได้มอบความเป็นอยู่แห่งชีวิตไว้กับหญิงใดมาตรว่าหญิงนั้นจนเหลือขนาด ก็เป็นธรรมดาที่จะได้รับความสุข**เต็มเปี่ยม** ไม่มีกรรมชั่วติดตัว	2477/269
		111	ช้อยอยู่ห่างจากเขามาก**เกินไป**จึงมิได้ยินเสียงลมหายใจ	2477/274
		112	“นั่นไหมล่ะฉันว่าแล้วมีคนให้ท้ายพ่อชัดมันถึงดื้อด้า**นนัก**”	2477/275
		113	“...ถ้าชัดเขาชอบ และคุณแม่ไม่เกลียดจน**เหลือเกิน**ก็ควรจะผ่อนตามใจเขา”	2477/275
		114	ช้อยเสียบุรุษผู้ยอดดีไปคนหนึ่งแล้ว ทำให้หัวใจที่เสพความดีอ้างว้าง **เหลือแสน**	2477/281
		115	เขียนแล้วอ่านทาน ขีดฆ่าและแก้**บ้าง** เล็กน้อย	2477/284
		116	"พี่ใหญ่เป็นคนดีน่ารัก**เหลือเกิน"**	2477/285
		117	"นี่รูปใครครับพี่ใหญ่ สวย**จัง**เลย"	2477/288
		118	วิชัยไม่อธบายว่าคือสิ่งใด แม้ว่าจะมีผู้ซักถามด้วยความอยากรู้**อย่างยิ่งยวด**	2477/292

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	119	ห้องบนเรือนกั้นเป็นห้องเล็กห้องน้อย **หลาย**ห้อง	2477/294
		120	พูดได้คำเดียวว่า 'ซุ่มซ่ามมาก**ไปหน่อย**'	2477/296
		121	“มันซุ่มซ่ามเสมอหาหัวคิดไม่ได้ **จนนิดเดียว**...”	2477/300
		122	ช้อยมีอาการตรึกตรอง**เล็กน้อย**	2477/300
		123	ทั้งได้แสดงไมตรีจิตตอบแทนอยู่ **เป็นนิจ** มิตรภาพของทั้งสองฝ่าย จึงเจริญยิ่งขึ้นทุกวัน	2477/302
		124	ทั้งได้แสดงไมตรีจิตตอบแทน อยู่เป็นนิจ มิตรภาพของทั้งสองฝ่าย จึงเจริญ**ยิ่งขึ้น**ทุกวัน	2477/302
		125	ทั้งได้แสดงไมตรีจิตตอบแทน อยู่เป็นนิจ มิตรภาพของทั้งสองฝ่าย จึงเจริญยิ่งขึ้น**ทุก**วัน	2477/302
		126	"เพราะเวลาคุณอามาดูงานละก็เอาไหมพรมมาถักด้วย**เสมอ**"	2477/310
		127	หล่อนหยุดพูดมีอาการขวยอาย**เล็กน้อย**	2477/310
		128	“ใครเป็นคนทำแปลนบ้านนี้ เหมาะเจาะเข้าที**เหลือเกิน**”	2477/313
		129	“ดีจริงเป็นผู้ใหญ่ที่วิเศษ**เหลือเกิน**”	2477/316
		130	“...คุณหญิงมะยมเคยตั้งลูกสาวไส้สูง**ลิบ**...”	2477/318
		131	“ไปมันยังงี้แหละ มันก็ไม่สกปรก **จนเหลือเกิน**นักนี่”	2477/324
		132	“ไปมันยังงี้แหละ มันก็ไม่สกปรก จนเหลือเกิน**นัก**นี่”	2477/325
		133	จันทรย่อตัวลง**เล็กน้อย** ในขณะที่ประณมมือไหว้	2477/334

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	134	จันทรย่อตัว**ลง**เล็กน้อย ในขณะที่ประณมมือไหว้	2477/334
		135	ไม่สะดุ้งสะเทือนต่อคำพูดของสามี **แม้แต่น้อย**	2477/358
		136	“พิโธ่” ช่วง**ขึ้น**เสียงเล็กน้อย	2477/362
		137	“พิโธ่. ช่วงขึ้นเสียง**เล็กน้อย**	2477/362
		138	“เขาเรียกเอาราคาแพง**เหลือเกิน**นี่ครับ”	2477/369
		139	“...นี่หากว่าเข้ารักแม่ รักพ่อชัด**เสีย เหลือเกิน**ถ้าเป็นคนอื่น เขาเรียกเป็นหมื่น ๆ ทีเดียว”	2477/369
		140	วิชัยยิ้มค่อนข้างขรึมและเศร้า**เล็กน้อย**	2477/369
		141	วิชัยยิ้ม**ค่อนข้าง**ขรึมและเศร้าเล็กน้อย	2477/370
		142	พ่อชัดนี่ทำลำบากให้มาก ไม่เหมือนพ่อใหญ่**สักนิด**	2477/371
		143	“อุบ๊ะ ก็สีตรงใต้กรอบหน้าต่างมันกะเทาะ เห็นรอยออก**เบ้อเร่อ** ไม่หาอะไรปิดยังไง”	2477/396
		144	“ไม่เห็นน่าเกลียดอะไร**นักหนา** ตึกมันเก่าก็ชำรุดบ้างซี...”	2477/396
		145	“...มันไม่พอกันเลยกับการที่ต้องเอากระถาง**เบ้อเร่อ**มาขวางหน้าต่างไว้”	2477/396
		146	“...มันขวางโลก**เหลือทน** ดูไม่มีศิลปและอนามัย" **นักหนมนักหนา**	2477/397
		147	“อันที่จริงบิสมาร์คต้นยังเล็ก**นัก** ไม่เหมาะกับส่วนของห้อง”	2477/402
		148	“ครบองค์สามเทียวนะคะ บลอรูมของเรายังไงเสียก็คงหรู**แฟ่**"	2477/403

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดวงใจสด)	2477	149	ด้วยงานของแม่บ้านบังคับหล่อนมิให้นั่งอยู่ที่เดียวได้ นั่น**นิด**นี่**หน่อย** ล้วนแต่ต้องการความถี่ถ้วนของคุณผู้หญิง	2477/407
		150	“แกเก็นสีปากเรามัน**จัด****นัก**น่ะซี”	2477/412
		151	“แกเก็น**สี**ปากเรามัน**จัด**นักน่ะซี”	2477/412
		152	ท่ามกลางแสงไฟอัน**แจ่ม****จ้า**เช่นนั้น ทำให้เห็นสายเลือดฉีดขึ้นหน้าจันทรโดยเร็ว	2477/424
		153	ช้อยนิ่งคิดมีอาการ**หงุดหงิด****เล็กน้อย**	2477/430
		154	**ความสนุกร่าเริง**ของหนุ่มสาว**ทวีขึ้น** ตามเวลาสรรพเสียงทั้งหลาย มีเสียงดนตรี เสียงกระทบแก้ว เสียงพูด	2477/431
		155	“มี**มาก**อย่าง**เหลือเกิน** ไม่ทราบจะเลือกอย่างไหน”	2477/432
		156	คนที่ไม่เคยแสดงความโกรธให้ใครเห็นเสียเลยจึงนับว่าเป็นคน**น่าชม****นัก**	2477/436
		157	พูดด้วยน้ำเสียง**เป็นงานเป็นการ****อย่างยิ่ง**	2477/439
		158	ภายใน**เวลา****เพียงเล็กน้อย** ห้องอันสงัดอยู่เมื่อครู่ก่อนก็ก้องไปด้วยเสียงพูด	2477/447
		159	น้ำค้างในฤดูหนาวค้างอยู่ตามยอดหญ้าสีเขียวสด มองเห็นหยาด**ใส****แจ๋ว** ดาดไปทั่วพื้นสนาม	2477/448
		160	“...ผู้หญิงนี่**ยิ่ง****สวย**ดูเหมือน**ยิ่ง****ใจร้าย**”	2477/459
		161	“ตอบต่าง ๆ กันค่ะ รวมความก็ขอให้ได้มี**หวัง**อีก**เล็กน้อย**...”	2477/461

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	162	"...ยังไม่ได้เห็นแม้แต่เงาของอุดมและไม่เคยได้รับข่าวคราวจากอุดม**สักคำเดียว**"	2477/465
		163	"...เราจะถือความบกพร่องแต่**เพียงส่วนน้อย**นั้น เป็นใหญ่เป็นโตถึงกับแต่งงานด้วยมิได้	2477/467
		164	ถ้ามีคนต้องการเด็ด 2 คน ๆ ละดอกก็จะเด็ดได้ง่าย**นิดเดียว**	2477/475
		165	"...พี่จำลองช่วยแต่งโน้น**นิด**เติม**นี่หน่อย**แกจะสวยหาตัวจับยากเถอะค่ะ..."	2477/477
		166	ช้อยมีอาการงง**ยิ่งขึ้น**	2477/477
		167	สีหน้าของช้อยแสดงความยุ่งใจ**ยิ่งขึ้น**	2477/516
		168	ประสงค์จะตากลมให้ความหนักอึ้งในสมองลด**น้อยลง**	2477/520
		169	วิชัยใช้ดวงตาอันแห้งแล้งมองดูน้อง**นิดหนึ่ง**	2477/520
		170	น้ำเสียงตื้นตันใจ**เล็กน้อย**	2477/544
		171	ใครแตะต้องไม่ได้ ตามใจ**เหลือเกิน**	2477/544
		172	คำถามนี้ฟังดูแปลกประหลาด**นัก**	2477/546
		173	"ท่าทางคุณพระอรรถฯ เหมือนกับหลงแม่จันทรเสียเหลือเกิน..."	2477/548
		174	สีหน้าของอนงค์เฟื่อนไป**เล็กน้อย**แต่เป็นอยู่เพียงชั่วขณะเดียวหล่อนก็ยิ้มและส่งมือมาให้	2477/548
		175	ทั้งที่ได้รับความฟักฟูมเป็น**หนักหนา**บางคราวก็ซวนเซไปได้	2477/615
		176	ทั้งที่ได้รับความฟักฟูมเป็นหนักหนา**บางคราว**ก็ซวนเซไปได้	2477/615

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หนึ่งในร้อย (ดอกไม้สด)	2477	177	“คุณเป็นคนช่างถ่อมตัว**อย่างที่สุด** และเป็นนักยอที่เฉียบแหลม	2477/624
		178	กำลังนึกว่าพี่ชายกำลังทำงานสิ่งใด จึงต้องเปลี่ยนอิริยาบถ**บ่อย**นัก	2477/639
		179	กำลังนึกว่าพี่ชายกำลังทำงานสิ่งใด จึงต้องเปลี่ยนอิริยาบถบ่อย**นัก**	2477/639
		180	คนไข้มีเวลาแย้มหัวพูดเล่นกับ ผู้ที่มาเยี่ยมแต่เพียงวัน**ละเล็กละน้อย**	2477/678
		181	**บางที**และค่อนข้างบ่อยจะมีกระเช้าใส่ องุ่นหรือชมพู่งาม ๆ ...ส่งมาพร้อมกับ อาหารด้วย	2477/679
		182	บางทีและ**ค่อนข้าง**บ่อยจะมีกระเช้าใส่ องุ่นหรือชมพู่งาม ๆ ...ส่งมาพร้อมกับ อาหารด้วย	2477/679
		183	ไม่ขออะไรตอบแทน**เลย**นอกจาก ความกรุณาเพียงเล็กน้อย	2477/679
		184	ไม่ขออะไรตอบแทนเลยนอกจาก ความกรุณา**เพียงเล็กน้อย**	2477/699
		185	ชำระแผลและใส่ยาถอนพิษแต่เบา ๆ **ทีละเล็กละน้อย**	2477/702
		186	ลดเสียงเบา**ลง**อีก	2477/706
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	1	พูดถึงนางโรยเมื่อแรกก็ออกจะเกลียด ขี้หน้ามัน**นัก**	2553/10
		2	อ้ายคนที่**แสน**เกลียดก็เผ่นลงจากคบ มะม่วง	2553/11
		3	**ยิ่ง**เห็นผงหัวเราะ เจ้าโรยก็**ยิ่ง**โทโส กล้า	2553/11
		4	“ขัน**นัก**รึ..”	2553/11

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	5	ฉันน่ะขอเป็นคู่คิดปรึกษา**หน่อยเดียว** เท่านั้น	2553/11
		6	“ฉันไม่มีธุระอะไรจะคุย**นัก**หรอก..”	2553/13
		7	“...เพราะมันเป็นเรื่องที่**แสน**จะขัน”	2553/15
		8	จึงทำให้เจ้าแขกหนุ่มเกลียดขี้หน้ารื่น**ขึ้น**อีก	2553/16
		9	นั่งอยู่บนหลังความประหลาดใจ**นัก** จึงตรงไปหา	2553/17
		10	รื่นโดดจากหลังอีโทน ที่เดินนำฝูง เพราะไม่ทันใจแล้วก็ถอดงอบวิ่ง**ตื๋อ**มา	2553/17
		11	ผม**ยิ่ง**ใจหาย เพราะการที่มันไปท่องหนังสือที่นั่นก็หวังดักพบโรย	2553/17
		12	สงสารมันก็**เหลือหลาย** หากแต่มีสิ่งอื่นแฝงอยู่	2553/20
		13	หากรื่นเป็นสาวใหญ่หรือมีอายุแก่กว่านี้**สักนิด**	2553/20
		14	นางนวลมารดาของนายนาคเจ้าหนุ่มบ้านสามเรือนซึ่งเป็นอีกผู้หนึ่งที่รักโรย**นักหนา**	2553/20
		15	แดดกำลัง**จัด**เพราะใกล้ตะวันบ่าย	2553/21
		16	วางตัวเป็นผู้ใหญ่**ขึ้น**สักหน่อย	2553/22
		17	วางตัวเป็นผู้ใหญ่ขึ้น**สักหน่อย**	2553/22
		18	ทุกวันนี้ฉันก็เสียใจ**อยู่หนัก**ที่ได้ล้อเลียนให้แม่โรยเคืองใจ	2553/22
		19	ยืนนาน**นัก**ในที่เปลี่ยวงี้ใครมันเห็นเข้าก็จะพูดส่ง ๆ ไป	2553/23
		20	เหมือนหนุ่มสาวที่เป็นคู่รักคู่ใคร่กันมานาน**หนักหนา**	2553/24
		21	รื่นมัน**แสน**เมื่อย	2553/24

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	22	“ถ้าถูก**สักหน่อย**ข้าก็อยากได้ไว้หรอก แต่แพงนักก็ไม่ไหว..”	2553/30
		23	ถ้าถูกสักหน่อยข้าก็อยากได้ไว้หรอก แต่แพง**นัก**ก็ไม่ไหว..	2553/30
		24	“ดึก**โข**” มันพูดกับแม่โรยแล้วแหงนดูท้องฟ้า	2553/30
		25	“พี่ผงเสียมาก**เกินไป**...”	2553/35
		26	หน้าผงเศร้า**นัก**มันคนสนุกร่าเริงแท้ ๆ กลับมาเปลี่ยนได้	2553/39
		27	หอบฟางโยนเข้าไปให้ความมันเอื้องตามสบาย**เหลือเฟือ**	2553/40
		28	เพราะเจ้า**แสน**จะง่วง**แสน**นึกอยากจะนอนแช่งนอนด่า	2553/46
		29	“ก็นี่มันดึก**นัก**แล้วพี่จะย้อนมาทำไมกัน...”	2553/48
		30	นึกจะตอบเสียตามตรงก็แกรงว่าจะรีบรัดด่วน**เกินไป**	2553/50
		31	โคมดับวับลง ที่หน้าห้างก็มืดทึบดำ**สนิท**เหมือนทุ่งข้างหน้า	2553/50
		32	เราขยันช่วยกันทำกินน่ะมันสุข**เสียเหลือหลาย**	2553/52
		33	ทั้งสองคนพากันเงียบ**กริบ**	2553/55
		34	“...แม่โรยไม่เอ็นดูหัวใจรักของฉันเลยจน**สักนิดสักน่อย**”	2553/57
		35	บ้านกำนันผ่อนมีผู้คนทั้งมาและกลับเปลี่ยนหน้ากันมามาก**ขึ้น**	2553/60
		36	ทำให้ผงประหลาด**นัก**	2553/62
		37	ทั้งสีหน้าพ่อเพียรและเจ้านาคก็ทำให้ผลเกิดพิรุธอยู่**ไม่น้อย**	2553/62

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	38	ผงประหลาดใจ**ไม่น้อย**	2553/66
		39	ผมก็สุขหัวใจ**เหลือหลาย**นัก	2553/70
		40	ผมก็สุขหัวใจเหลือหลาย**นัก**	2553/70
		41	อีสาวขี้ริ้วก็ห้อยตัวจากหน้าต่าง หย่อนลงดินเงียบ**เชียบ**	2553/71
		42	กำนันก็เกิดประหลาดใจ**ล้นพ้น**	2553/71
		43	“เอ๊ะ” กำนันร้องอย่างอัศจรรย์ใจ **เป็นที่สุด**	2553/74
		44	รอบวัดหรือตามป่าช้าทั้งพระเจดีย์ราย และสถานที่อื่นจะยังมืด และเงียบ**เชียบ** สงัด	2553/75
		45	“ฉันดีใจที่หลวงพี่ไม่ถูกยิง ดีใจ **เหลือเกิน**...”	2553/76
		46	สีผ้าเหลืองบ่มผิวเนื้องาม**หนักหนา**	2553/76
		47	“ฉันคิดสงสัยมานาน**นัก**แล้วล่ะลุง...”	2553/78
		48	ตาเพลินออกจะทำการก้าวร้าว เกินอำนาจ**นัก**	2553/82
		49	สายตะวันส่อง**จ้า** ทั้งลานวัดและศาลาการเปรียญ	2553/84
		50	ภิกษุลูกกำนันอยากจะตอบว่าไม่สบาย ยิ่งกว่าโรย**สักร้อยเท่า**	2553/86
		51	ความทุกข์ใจนั้นแหละแม่โรยยังมีอยู่มาก**หลาย**นัก	2553/86
		52	ความทุกข์ใจนั้นแหละแม่โรยยังมีอยู่มากหลาย**นัก**	2553/86
		53	ข้ากลุ่มใจ**เหลือเกิน** รื่น	2553/88

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	54	ถึงจะทุกข์ร้อนอื่นสุมอก**ล้นเหลือ** แต่เมื่อนานพบนานปะแล้วก็ทำให้ผงมันดีจนลนลาน	2553/100
		55	มันกอดโรยและรัดแน่น**หนักหนา**	2553/101
		56	พี่แย่งยื้อข้าวปลาอาหารเขาบางอื่นบ้านสร้าง**อดเหลือหลาย**	2553/101
		57	"...มึงอย่ามุนัก คอยตามให้ทันกูและเข้ามืด ๆ..."	2553/105
		58	หาแต่พ่อก็จำใจนั่งอย่าง**เหลืออาย**	2553/108
		59	หนวดดกและสักมาก**แทบ**จะเต็มตัว	2553/109
		60	หนวด**ดก**และสักมากแทบจะเต็มตัว	2553/109
		61	บ้านสามเรือนก็มาเที่ยวชมตลาดซื้อของถูกกัน**มากหลาย**	2553/112
		62	หัวใจมัน**ป่วนยิ่งขึ้น** เมื่อเพียงแต่ฟังคำเดาของคนอื่น	2553/115
		63	ลมทุ่ง**พัดจัด**	2553/122
		64	ลำกระโดง**น้ำเต็มเปี่ยม**	2553/122
		65	ถ้ามึงได้ขึ้นหอมีสุขทุกข์นั้นก็จะเกิดแก่กู**เหลือหลาย**	2553/122
		66	ทุ่งที่สว่างด้วยแสงปืนแลบเมื่อครู่**มืดสนิท**	2553/127
		67	เจ้าคบมันร่างกายกำยำสูง**เทิ่ง**	2553/128
		68	รู้แต่ว่าแผลคงไหล่คง**เบ้อ**ใช่น้อยก็เพราะติดรบกะอ้ายน้อยข้างหน้าเลือดตกทุ่งสามเรือนเสียแล้ว	2553/129
		69	กระทั่งล่วงเพลายามไปแล้วนาน**หนักหนา**	2553/131

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	70	“ทำบุญพระธุดงค์พระท่านกลับมาจากรุกขมูลปักกลดพักอยู่ทุ่งบ้านเรานั้นน่ะออก<u>ขาว</u>**พรืด**ไป”	
		71	เมื่อก่อนรื่นย่างสาวพ่อเพียร<u>เกลียด</u>**นัก** <u>เกลียด</u>**หนา**	2553/134
		72	แต่ถ้ายิ่งพิศแล้วรื่นก็<u>งาม</u>อยู่**เหลือหลาย**	2553/134
		73	ลูกเขย<u>เงียบ</u>**กริบ** เพราะการต่อล้อต่อเถียงกับกำนันพ่อตานั้นพ่อเพียรย่อมรู้ดีว่าเสียประโยชน์ข้างหน้านัก	2553/135
		74	ลูกเขยเงียบกริบ เพราะการต่อล้อต่อเถียงกับกำนันพ่อตา	2553/135
			นั้นพ่อเพียรย่อมรู้ดีว่า<u>เสียประโยชน์</u> ข้างหน้า**นัก**	
		75	ครั้นตะวันสาย แดดกลางทุ่ง<u>ร้อน</u>**กล้า** เพิ่มขึ้น	2553/135
		76	ครั้นตะวันสาย แดดกลางทุ่ง<u>ร้อน</u>**กล้า** เพิ่มขึ้น	2553/135
		77	ครั้นตะวันสาย แดดกลางทุ่งร้อน<u>กล้า</u> **เพิ่มขึ้น**	2553/135
		78	ทิดน้อยจากเรือนอย่าง<u>เงียบ</u>**เชียบ**	2553/136
		79	“...มัน**แสน**<u>สบาย</u>ไม่ต้องยุ่งกะใคร”	2553/137
		80	“เพลานี้แม่โรย<u>ลำบาก</u>**หนักหนา**...”	2553/138
		81	แดดทุ่งที่<u>ร้อน</u>**จัด**ค่อยผ่อนเย็นลง	2553/139
		82	แดดทุ่งที่ร้อนจัดค่อยผ่อน<u>เย็น</u>**ลง**	2553/139
		83	เจ้าแดงตกใจผวาตัว<u>ร้องไห้</u>**จ้า**จนรื่นต้องปลอบ	2553/140
		84	“...เพลานี้ฉันมีทุกข์<u>ร้อน</u>**เหลือเกิน**...”	2553/149

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ชายสามโบสถ์ (ไม้ เมืองเดิม)	2480	85	เพราะรูปร่างลักษณะของภิกษุองค์ยืน สูง**เท่ง**นั้น เหมือนจะทำให้คิดได้ว่า เมื่อ 2 ปีก่อนเคยจะรู้จัก	2553/154
		86	เมื่อทำบุญให้ทานอะไรควรให้สมหน้าสมตาผู้คนมีมาเป็นเพื่อน**ถมไป**	2553/156
		87	"...เอ็งมันจะออกห่วงลูกห่วงเมีย เกินไปละ..."	2553/161
		88	อ้ายพี่ผงมันก็บวชเรียนมาตั้งสองหน แล้ว จะหาความคิด **สักนิด**ก็ทั้งยาก	2553/163
		89	"...อีพวกนี้เล่นจังไร**เหลือเกิน**..."	2553/163
		90	"...ทั้งเพลานี้อีรื่นก็เดือดร้อน**นัก**..."	2553/165
		91	โรยเพิ่มเสียใจขึ้น**อีกหลาย**	2553/167
		92	เมียกำนันตกใจ**ล้นพ้น** หากเป็น เมื่อก่อนแกจะไม่หวาดหวั่นอย่างไรเลย	2553/171
		93	เมียกำนันเพิ่มตกใจ**ยิ่งขึ้น**	2553/172
		94	สมัครพรรคพวกผู้ใหญ่เพียรนั้น **เหลือหลาย**	2553/172
		95	"รีบกลับเสียเถอะดี เพราะตาท้วม เมา**จัด**อยู่ด้วย"	2553/173
		96	เชื่อหละพี่เชื่อเอ็งทีเดียวเพราะเคยเห็น มือมา**นัก**ต่อ**นัก**	2553/177
		97	แกเกิดโทโส**จัด**	2553/188
		98	ผู้ใหญ่บ้านสร้างตระหนกตกใจ**ยิ่ง**	2553/189
		99	อ้ายแดงก็ตกใจร้อง**จ้า** รื่นก็ทั้งร้องไห้ ทั้งเถียงไม่หยุดปาก	2553/199
		100	ห้างนอนก็**ซักกะนิดเดียว**	2553/214

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	1	แสงสว่างของโคมฉายดวง**มหึมา**พุ้งกราดมาแต่ไกล	2531/1
		2	แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบเดินทางที่มองได้เห็นชัดว่าไม่ใช่ชุดเดินทางที่ทันสมัยนัก	2531/2
		3	อาบังหนวดรุ่มร่ามสองคนกำลังส่งภาษาซึ่งเขาไม่เข้าใจอยู่อย่างขรม**ฉมเฉ**	2531/2
		4	เถ้าแก่นั่นอีกกำลังหน้าตาเลิกลั่ก**เป็นล้นพ้น**	2531/4
		5	“เปลี่ยนคำนำหน้าว่า นาง ไป**บ้าง**ก็มีแต่น้อยนัก	2531/5
		6	“เปลี่ยนคำนำหน้าว่า นาง ไปบ้างก็มีแต่น้อย**นัก**	2531/5
		7	“กันต้องหอบหนังสือเกือบสิบเล่ม”	2531/6
		8	เจ้าวิทย์นี่กลับจะยิ่งกว่าพวกเรา**แสนเท่า** เพราะเด็กสมัยนี้มันคล่องกว่าเรา มันฉลาดกว่าเราทุกอย่าง	2531/7
		9	เจ้าวิทย์นี่กลับจะยิ่งกว่าพวกเราแสนเท่า เพราะเด็กสมัยนี้มัน	2531/7
			คล่องกว่าเรา มันฉลาดกว่าเรา**ทุก**อย่าง	
		10	“...ทำกรุ้มกริ่มน่าเกลียด**เหลือทน**”	2531/9
		11	“พอที พอที แกออกจะแอนตี้**เกินไป**...”	2531/10
		12	เขาพาร่างอันซ่อนกายอยู่ในเสื้อฝนสีเทา**เข้ม**มาถึงรั้วบ้าน	2531/12
		13	ก้มมองดูเสื้อนอกแพรฝรั่งเศสและกางเกงแพรดำเห็นเปียก**นิดหน่อย**	2531/14
		14	มันอาจจะเป็นทนายความที่มีชื่อเสียงโด่งดัง**ที่สุด**	2531/16

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	15	แต่อย่างไรก็ตาม แกไม่กล้ารุนแรงกับรื่น**นัก**	2531/20
		16	คุณสมบัติก็น้อยหรือ**เกือ**บจะไม่มีเลย	2531/24
		17	รื่นยินดี**เป็นที่สุด**ที่ได้เห็นหน้าคุณ	2531/25
		18	**“ยิ่ง**รู้เรื่องนี้เข้า ฉันก็**ยิ่ง**เป็นห่วงกังวลเธอมากขึ้น..”	2531/28
		19	“ยิ่งรู้เรื่องนี้เข้า ฉันก็ยิ่งเป็นห่วงกังวลเธอมาก**ขึ้น**..”	2531/28
		20	เมื่อครั้งรื่นต้องตกมาอยู่กับแกใหม่ ๆ รสไม้รสมือและคำด่าว่าอย่าง**แสน**หยาบคาย รื่นก็เคยได้รับมาแล้วจนชิน”	2531/28
		21	“คุณก็เหมือนชายหนุ่มทุกคนที่รักผู้หญิงแล้วฝันว่า จะมีความสุข**อย่างเต็มเปี่ยม**	2531/29
		22	“รื่นพูดเก่ง**เหลือเกิน**...”	2531/31
		23	ฝนตกตลอดทั้งคืน ทำให้อากาศในเวลาเมื่อใกล้จะรุ่งแจ้งหนาวเย็น**เยือก**	2531/33
		24	“คุณคะลืมตาขึ้น**สักนิดหนึ่ง**เถอะทูนหัวของรื่น...”	2531/35
		25	วิทย์บิดตัวตั้งสามสี่ครั้งอย่าง**แสน**เสียดาย	2531/36
		26	บีบมือที่เย็น**เฉียบ**นั้นอีกครั้งก่อนจะหันหลัง เดินออกประตู	2531/37
		27	รื่นไม่กล้าหวัง**เกินไป**เพราะเจียมตัวว่าชั่วช้า	2531/38
		28	รื่นเคยเห็นบ้านหลังหนึ่งทางบางซื่อเป็นที่ถูกใจหล่อน**นัก**	2531/38

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	29	นอกจากเจ้าของสายตาคมกริบคู่นั้น เขามองหล่อนด้วยสายตาอันมีแววประหลาด	2531/41
		30	หวานแอบค้อนโดยไม่รู้สึกตัวว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เมื่อได้ยินพ่อพูดถึงชายหนุ่มทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักเขา**สักนิด**	2531/42
		31	“เสียดาย**เหลือเกิน** อีกห้าวันคุณวิชัยก็จะกลับเสียแล้ว...”	2531/45
		32	เงินที่กองไว้หน้าตัก ถ้าจะนับก็เกินจำนวนที่หล่อนพกมาจากบ้าน**หลายเท่า**	2531/47
		33	ผมยาวม้วนทบสับด้วยหวีอันใหญ่หยักศกและดำ**สนิท**	2531/47
		34	ช่างน่าประหลาดใจ**เหลือเกิน**	2531/59
		35	ผู้หญิงคนนี้ค่อนข้าง**ฉลาด**	2531/60
		36	“พี่มีเรื่องอะไรไม่สบายใจ**นิดหน่อย**”	2531/61
		37	ป่านนี้ท่านอาจจะคลายโมโห**ลง**บ้างแล้วก็ได้	2531/62
		38	ป่านนี้ท่านอาจจะคลายโมโหลง**บ้าง**แล้วก็ได้	2531/62
		39	ลดเสียงให้เบา**ลง**เล็กน้อย	2531/63
		40	ลดเสียงให้เบาลง**เล็กน้อย**	2531/63
		41	วันนี้มีคนแปลกหน้าสับเปลี่ยนกันมาให้หล่อนพบ ให้หล่อนเรียน และเข้าใจ**ยิ่งขึ้น**	2531/70
		42	ทำไมรึ่นอาเจียน**บ่อย**นักนะ	2531/76
		43	ทำไมรึ่นอาเจียนบ่อย**นัก**นะ	2531/76
		44	“บาปกรรม**เหลือเกิน**จ้ะ พี่หมอนฉันไม่กล้าทำ”	2531/79

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	45	ลูกไม่มีพ่อ นี่สิบาป**นักหนา**	2531/79
		46	คืนและชั่วโมงที่หล่อนคอย**นัก**คอย**หนา**ได้มาถึงแล้ว	2531/81
		47	“ฉันไม่ใคร่จะสบาย**เล็กน้อย**...”	2531/81
		48	น้ำตารื่นไหลลงอาบเป็นทาง **สุดแสน**ที่จะหักห้ามใจ	2531/89
		49	ในใจเต็มไปด้วยความขุ่นแค้นและโกรธเคือง**เป็นที่ยิ่ง**	2531/94
		50	ไม่ใช่แต่คุณวิทย์เท่านั้นที่ให้เงินป้ามาก ๆ ทุกคราวที่เธอมายังคนอื่น ๆ **อีกถมไป**	2531/98
		51	รู้สึกว่า**ค่อนข้าง**จะคับแคบสำหรับครอบครัวหลวงผงาดฯ	2531/105
		52	ในขณะที่น้องชาย**แสน**ซนใช้ไม้เขี่ยหัวเผือกลงไปในกองไฟนั่นเอง	2531/112
		53	เสียงโหยหวนครวญครางก้องอยู่กับหูเช่นนั้นเพิ่มความทุรนทุรายให้กับ**รื่นยิ่งขึ้น**	2531/117
		54	สมรต้องช่วยเหลือตัวเป็นเกลียวโดยไม่คิดเห็นถึงความเหน็ดเหนื่อยของตัวเลย**สักนิดเดียว**	2531/120
		55	“..อยากเห็นหน้ายายหนู**จัง**หน้าตาเป็นยังไงเหมือนพ่อไหม”	2531/122
		56	เลือดวิ่งขึ้นหน้ารื่นแดง**ก่ำ** แล้วก็กลับซีดลง	2531/122
		57	เลือดวิ่งขึ้นหน้ารื่นแดงก่ำ แล้วก็กลับซีด**ลง**	2531/122
		58	“...รื่นตกทุกข์ได้ยากอ่างไรพี่ช่วยจน**แทบ**จะหมดตัวก็เอา”	2531/123

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	59	แม้จะแคบไป**สักหน่อย** แต่ก็ยังทำให้ผู้ที่อยู่ทั้งสองพอใจ	2531/127
		60	รื่นหัวเราะอย่างกับว่าปั๊บน้ำที่หิ้วมานั้นไม่ใช่ของ**หนักหนา**อะไรนักพอจะทำได้	2531/129
		61	รื่นหัวเราะอย่างกับว่าปั๊บน้ำที่หิ้วมานั้นไม่ใช่ของหนักหนาอะไร**นัก**พอจะทำได้	2531/130
		62	ใบหน้า**แทบ**จะไม่พบแป้งเลยจนนิด	2531/130
		63	ใบหน้าแทบจะไม่พบแป้งเลย**จนนิด**	2531/130
		64	"...ว่าแต่แกหน้าบาง**นัก** แกจะอยู่รอไปโรงพักกับฉันแกไม่อายเขารึ?"	2531/141
		65	ชำเลืองไปที่มุ้ง**นิดหนึ่ง** แล้วเดินมารับตะเกียงจากสมร	2531/145
		66	กลับเข้ามุ้งนอนทั้งที่มิได้รู้เรื่องราวอะไรจากรื่น**แม้แต่น้อย**	2531/145
		67	พี่ดีต่อฉัน**เหลือเกิน** ดีจนฉันรู้สึกคล้ายกับแม่บังเกิดเกล้า	2531/148
		68	"...ฉันจะมองดูผู้มีพระเดชพระคุณ**ล้นเหลือ**ได้รับความทุกข์ได้รับการดูหมิ่นดูแคลนเช่นนั้นไม่ได้..."	2531/149
		69	**ยิ่ง**แก่ตัวลงหน้าก็ไม่ชวนดู ชวนมองน่าเบื่อหน่าย	2531/149
		70	ยิ่งแก่ตัว**ลง**หน้าก็ไม่ชวนดู ชวนมองน่าเบื่อหน่าย	2531/149
		71	ฉันไม่ต้องการอะไรจากเขา นอกจากจะบอกกับเขาถึงเรื่องลูกเท่านั้น บางทีจะเป็นบุญกุศลของเด็ก**บ้าง** ถเหากเขาเชื่อว่าเป็นลูกของเขา	2531/150

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	72	เหลือบพบสร้อยคอคู่ชีวิตที่สวมให้ลูก**ยิ่งแสน**จะเศร้าใจ	2531/152
		73	เมื่อระหกระเหินอยู่ไม่นาน**นัก**รื่นจึงต้องไปอาศัยอยู่กับเพื่อนหญิงที่มีการหากินประเภทเดียวกัน	2531/167
		74	แม่เชย**ค่อนข้าง**จะเอาใจใส่ดูแลพวกพ้องดีกว่าป้าตาด	2531/170
		75	"...ฉันว่าจะพักเสียสองสามวันแต่ก็เกรงใจพี่**เหลือเกิน**"	2531/170
		76	"เอ๊ะ ทำไมหมดเร็ว**นัก**ล่ะจ๊ะ หนูอี๊ดยิ่งโตขึ้นก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยได้กินนม"	2531/171
		77	"เอ๊ะ ทำไมหมดเร็วนักล่ะจ๊ะ หนูอี๊ด**ยิ่งโต****ขึ้น**ก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยได้กินนม"	2531/171
		78	ความสงบหล่อนต้องการ**นัก**ที่ไหนที่นับว่าสงบจะขอไปให้ถึง	2531/187
		79	จูบลูกแล้วจูบอีกอย่าง**แสน**รัก**แสน**ถนอม	2531/192
		80	ต้องจากพรากกันไปไกล**แสน**ไกล	2531/193
		81	ซื้อผ้าตัดเสื้อดอก**กระจุ๋มกระจิ๋ม**น่าเอ็นดู	2531/193
		82	อากาศ**เยือก**เย็นเพราะสายฝนเช่นนี้	2531/206
		83	คุณแม่ของฉันท่านก็แสดงความไม่พอใจ**อย่างยิ่ง**	2531/211
		84	เธอยังรู้จักชีวิตน้อย**นัก**รื่น	2531/212
		85	สายตาคู่นั้นมิได้แสดงความหลอกลวงมารยาทอย่างใดเลยคงซื่อและเศร้า**อย่างสุดแสน**	2531/214

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	86	"ทูนหัวของรื่นขอให้รื่นใช้คำเรียกคุณอย่างนี้อีก**สักครั้งเดียว**"	2531/218
		87	"แต่แรกดิฉันไม่ใคร่ไว้ใจ**นัก** เพราะเขาไม่ใครจะซื่อตรง มักจะเบียดเบียนเงินค่านมค่าเลี้ยงดูบ่อยๆ	2531/220
		88	"แต่แรกดิฉันไม่ใคร่ไว้ใจนัก เพราะเขาไม่ใครจะซื่อตรง **มัก**จะเบียดเบียนเงินค่านมค่าเลี้ยงดูบ่อย ๆ..."	2531/220
		89	คุณจะต้องเห็นใจดิฉันบ้าง เพราะว่าตลอดเวลาที่คุณพ่อคุณแม่เลี้ยงดิฉันมาท่านทะนุถนอมอย่างเราเป็นผู้ดีจริง	2531/276
		90	"ระวังอย่าให้มันเป็นซ่องโปกไปก็แล้วกันฉันละกลัว**เหลือเกิน**"	2531/280
		91	ถูกสอนให้เกรงกลัวผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ทั้งสองคนนี่**เสียเหลือหลาย**	2531/292
		92	"เลี้ยงเด็กน่ะมันมีวิธีเลี้ยง**หลาย**อย่างค่ะ..."	2531/294
		93	พี่หริก็รักคุณเร **ทุก**อย่างสะดวกแต่ยังรอความมี	2531/306
		94	เสียระเบียบของบ้านแม้แต่ของ**บาง**สิ่ง**บาง**อย่างจะหยิบใช้จะแก้ไขดัดแปลงต้องบอกแม่ก่อน	2531/309
		95	เลือดไหลอาบแดง**ฉาน**	2531/309
		96	เราควรจะให้เกียรติแก่ผู้ตาย**บ้าง**	2531/312
		97	เราได้ยินท่านพูดกวน ๆ กับคุณเล็ก **หลาย**หน	2531/318
		98	"...อยากรู้**นัก**ว่าถ้ามีผัวจน ๆ จะทำยังไง"	2531/320

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หญิงคนชั่ว ก. สุรางคนางค์	2480	99	"เราทำงานออฟฟิศ ต้องแต่งตัวดี **หน่อย**..."	2531/327
		100	เงินเดือน**นิดเดียว** วางท่าจะเป็นพวกผู้ดีมีตระกูลกับเขาบ้าง	2531/328
		101	เธอไม่มีส่วนจะรับรู้เลย**แม้แต่นิดเดียว**	2531/344
		102	อธิบายความเป็นไปในครอบครัวให้ลูกสาวค่อย ๆ เข้าใจ**ทีละน้อย**	2531/347
		103	"...แกควรช่วยฉัน**บ้าง**"	2531/347
		104	ไกลหูไกลตา**นัก**มันไม่ดี	2531/364
		105	"หมดเงินหมดทองแล้วบางทีแม่มันจะมีความดี**ขึ้น**บ้าง..."	2531/366
		106	"หมดเงินหมดทองแล้วบางทีแม่มันจะมีความดีขึ้น**บ้าง**..."	2531/366
		107	"...ลูกสาวเขาชื่อ สิริยุพาต่างหากเขาว่าสวย**ชะมัด**"	2531/371
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	1	กีรติเป็นคนที่ค่อนข้างเงียบอยู่**สักหน่อย**	2545/6
		2	กีรติเป็นคนที่**ค่อนข้าง**เงียบอยู่สักหน่อย	2545/6
		3	ต้นไม้ใหญ่สองต้นปลูกอยู่ที่หน้าบ้านแผ่กิ่งก้านและใบอันหนา**ทึบ**	2545/7
		4	ความงามเด่นชัด**ทวีขึ้น**	2545/12
		5	คางเล็กเชิด**นิดหน่อย**	2545/12
		6	มหาวิทยาลัยก็กำลังปิดเทอมใหม่ ๆ ข้าพเจ้าก็มีเวลาฟรี**เต็มที่**	2545/14
		7	เธอมิใช่คนเงียบขรึม**นัก**	2545/18
		8	เบิกบานบันเทิง**เป็นที่ยิ่ง**	2545/19
		9	ความสนุกเช่นนี้ก็ดูมีกัน**ดกดื่น**	2545/23
		10	คุณหญิงฉลาดพูด**เสียเหลือเกิน**	2545/43
		11	ฉลาดเสีย**ทุก**สิ่ง**ทุก**อย่าง	2545/43

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	12	คืนนี้ลม**จัด**	2545/45
		13	ข้าพเจ้าย่อมสำนึกตระหนักแน่**ยิ่งขึ้น** ว่าความพอใจของ	2545/58
			ข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปรไปอย่างที่ตัวเองก็ไม่อาจจะเข้าใจได้	
		15	คราวนี้เราได้ที่นั่งแต่ก็มิใช่โดยสะดวก**นัก**	2545/64
		16	ผมรู้สึกว่าพวกเราได้รับความยกย่องมาก**เกินไป**	2545/65
		17	เรามีโอกาสดีกว่านักศึกษาในบ้านเมืองของเรา**หน่อย**	2545/65
		18	เราบรรลุถึงปลายทางเป็นเวลาหลังเที่ยง**เล็กน้อย**	2545/66
		19	ซึ่งผู้ที่ไม่สมัครจะเดินทางไกลมาก**นัก** ก็ได้เลือกแวะเสียตามที่ใดที่หนึ่ง	2545/67
		20	ทางที่เราเดินอยู่นั้นล้อมรอบด้วยเนินเขาสูง เขียวชอุ่มไปด้วยพรรณพฤกษา**นานา**ชนิด	2545/67
		21	นานๆมีชายหญิงคู่ผัวเมียผ่านเข้ามาในโลกของเราคู่หนึ่ง แต่ก็ไม่หยุดยั้งนาน**นัก**	2545/67
		22	“โดยทั่วไปผู้หญิงแต่งงานในระหว่างอายุ 20-25 ปี หรืออย่างล่า**ที่สุด** หรืออย่างเลว**ที่สุด**ก็ตามที่ก็มักจะไม่เกินหรือไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเกินกว่า 30 ปี”	2545/71
		23	“โดยทั่วไปผู้หญิงแต่งงานในระหว่างอายุ 20-25 ปี หรืออย่าล่าที่สุด หรืออย่างเลวที่สุดก็ตามที่ก็มักจะไม่เกินหรือไม่ควร**อย่างยิ่ง**ที่จะเกินกว่า 30 ปี”	2545/71

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	24	"..เธอต้องยอมรับว่าเป็นวัยที่แก่**เกินการ**จริง ๆ.."	2545/71
		25	"..ชีวิตของฉันมีแต่เหตุการณ์ที่เป็นธรรมดาสามัญ และมันอาจเป็นธรรมดาสามัญ**เสียจนเกินไป**.."	2545/72
		26	"..ระหว่างครูแหม่มแก่ของฉันกับแม่เฒ่าชาวไทยของเราก็ดูไม่มีอะไรแตกต่างกันมาก**นัก**.."	2545/73
		27	"..ฉันแทบไม่มีโอกาสจะระลึกว่าความเป็นสาวนั้นมีค่า**อย่างที่สุด**สำหรับสตรีเพศเพียงใด.."	2545/74
		28	"..ฉัน**แทบ**ไม่มีโอกาสจะระลึกว่าความเป็นสาวนั้นมีค่าอย่างที่สุดสำหรับสตรีเพศเพียงใด.."	2545/74
		29	"ฉันไม่มีเวลาที่จะใช้ความคิดคำนึงและความเปล่าเปลี่ยวมาก**นัก**.."	2545/75
		30	"แน่นิ่ง ไม่คลอนแคลนเลย**แม้แต่นิดเดียว**"	2545/77
		31	"..เพราะความสวยนั่นเองที่ฉันได้ถูกปกป้อง กีดกัน จากการติดต่อกับโลกภายนอก**ยิ่ง**กว่าน้อง ๆ"	2545/77
		32	"เมื่อน้องสาวสองคนมีเหย้ามีเรือนไปหมด ฉันก็รู้สึกมีความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว**ทวีขึ้น**"	2545/77
		33	ท่านก็ไม่ส์มีความคิดเห็นเคร่งเครียดอะไร**นัก**	2545/78
		34	ฉันรู้ดีว่าท่านพ่อรักใคร่และเห็นใจในความอาภัพของฉัน**ยิ่ง**กว่าลูกทุก ๆ คน	2545/78

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	35	คุณหญิงยังสาวและสวย**เหลือเกิน**	2545/79
		36	“โลกโหดเหี้ยม**เหลือเกิน”**	2545/82
		37	“นพพร เธออย่าผูกมัดฉันด้วยคำถามมากมาย**นัก** ฉันจะหายใจไม่ออก	2545/83
		38	ข้าพเจ้าตั้งคำถามเธอด้วยเสียงสั่น**เล็กน้อย**	2545/83
		39	หางตาของเธอที่ชายชำเลืองมานั้นประกอบด้วยพิษสง**เหลือประมาณ**	2545/83
		40	เพิ่มความวาบหวามใจ**ยิ่งขึ้น**	2545/83
		41	“ผมเป็นสุข**เหลือเกิน**เมื่ออยู่ใกล้ชิดกับคุณหญิงเช่นนี้”	2545/84
		42	สีชมพู**เรื่อ**ที่ดวงหน้าเข้มขึ้นดังถูกแผดเผาด้วยความเร่าร้อนจัด	2545/84
		43	สีชมพูเรื่อที่ดวงหน้า**เข้มขึ้น**ดังถูกแผดเผาด้วยความเร่าร้อนจัด	2545/84
		44	สีชมพูเรื่อที่ดวงหน้าเข้มขึ้นดังถูกแผดเผาด้วยความเร่าร้อน**จัด**	2545/84
		45	เธอได้ชวนข้าพเจ้าสนทนาถึงเรื่องราวต่าง ๆ เป็นปรกติ ประดุจหนึ่งว่าไม่ได้มีเหตุการณ์อันสำคัญ**ที่สุด**ตราตรึงลงในชีวิตของเราทั้งสอง	2545/88
		46	ข้าพเจ้าถามด้วยความตกใจ**นิดหน่อย**	2545/89
		47	ใจข้าพเจ้าเต้นแรง**นิดหน่อย**	2545/89
		48	ในสมองของข้าพเจ้ามันสว่าง**โพลง**ไปด้วยความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ	2545/90
		49	ข้าพเจ้ารักหม่อมราชวงศ์กีรติด้วยชีวิตจิตใจ รัก**อย่างจะกลืนกิน**	2545/91

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	50	ถ้าปราศจากหม่อมราชวงศ์กีรติแล้ว คงจะว้าเหส่เหงาหงอย และคิดถึงเธอ **เป็นที่สุด**	2545/91
		51	ตามจริงข้าพเจ้าไม่คุ้นเคยกับสถานที่เช่นนี้**นัก**	2545/92
		52	หม่อมราชวงศ์กีรติมิได้มีปฏิกิริยาการเปลี่ยนแปลงผิดปรกติ**แม้แต่น้อยหนึ่ง**	2545/95
		53	เหตุการณ์อันกระเทือนใจ**ที่สุด**ขึ้น ณ ที่เขามิตาเกะนั้นแล้ว	2545/95
		54	“ผมนับทุกชั่วโมง ทุกนาที หรือ **แทบ**จะว่าทุกลมหายใจเข้าออกก็ได้”	2545/95
		55	“เธอจริงจังกับการจากของเรามาก**เกินไป**..”	2545/96
		56	น้ำเสียงเช่นนี้เป็นที่เสียดแทงใจข้าพเจ้า**ยิ่งขึ้น**	2545/96
		57	“การตั้งต้นของเราดี**เหลือเกิน**..”	2545/96
		58	“ฉันปวดร้าวใจด้วยความสงสารเธอ สงสารเพราะว่าเธอมาจริงจังกับฉัน **เกินไป**”	2545/96
		59	ข้าพเจ้าพูดด้วยเสียงกระด้าง**นิดหน่อย**	2545/96
		60	วันนี้อากาศหนาวเย็นกว่าเคย และภายนอกมีหมอกลง**จัด**	2545/98
		61	ข้าพเจ้าดีใจ**เหลือประมาณ**ที่ได้พบหน้าเธอแต่เช้าในวันนั้น	2545:98
		62	แม้ว่าข้าพเจ้าจะมีความประหลาดใจ **นิดหน่อย**	2545/98
		63	ทำมห้ข้าพเจ้าตื้นตันใจ**เป็นแสนสุด**	2545/99

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	64	ผมกระหายที่จะได้เวลาอย่างที่ว่า **เหลือเกิน**	2545/99
		65	ข้าพเจ้าแลสบตาเธอ ด้วยความรู้สึกละห้อยสร้อยเศร้า**ทวีขึ้น**	2545/99
		66	ผมรักเลือดเนื้อนี้**แทบใจจะขาด**	2545/100
		67	เพื่อเกียรติยศของสตรีที่ข้าพเจ้ารัก **เป็นที่สุด**	2545/101
		68	ความรู้สึกของข้าพเจ้าในเวลานั้นราวกับว่าไปเยี่ยมสถานฝังศพของบุคคลที่ข้าพเจ้ารัก**แสน**รัก	2545/103
		69	อากาศในเช้าวันนั้นครึ้ม**เยียบ**เย็นไม่เปลี่ยนแปลง	2545/104
		70	น้อย**นัก**ที่จะได้รับความปลอบโยนเห็นใจ	2545/105
		71	ความรู้สึมึนงงเหมือนคนเมาเหล้า**จัด**	2545/105
		72	มโนภาพของผมมันช่างลำเอียงมาข้างความต้องการของผมมาก**เกินไป**	2545/107
		73	ในขณะที่คุณหญิงยังอยู่ไม่ห่างไกลจากเกาะญี่ปุ่นเท่าใด**นัก**	2545/107
		74	คุณหญิงคงจะหนาว**เกินจะทนได้**	2545/107
		75	มองลงไปในทะเลแล้วก็คิดถึงผม **นิดหน่อย**	2545/107
		76	ผมก็ปรารถนาและกระหายเป็น**ล้นพ้น**ที่จะได้ฟังคุณหญิงกล่าวออกมาให้แจ้งชัดแก่ใจ	2545/109
		78	จำได้ว่าข้าพเจ้าหลับไปได้ไม่ยาก**นัก**ในคืนวันนั้น	2545/109

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	79	ข้าพเจ้าปิดประตูและนอนอ่านจดหมายนั้นแต่ลำพังด้วยความกระหายดีใจเ**ป็นที่สุด**	2545/111
		80	ฉันจะไม่ขอบในเธออย่างเดียวก็ตรงที่เธอมาเอาใจใส่กับฉันมาก**เกินไป**	2545/111
		81	ฉันไม่คิดว่าจะได้จดหมายจากเธอเร็วพลัน**นัก**	2545/111
		82	เธอด่วนเขียนถึงฉันเร็ว**เกินไป**	2545/111
		83	ฉันได้ลงมือเขียนจดหมายฉบับนี้ในวันรุ่งขึ้นจากที่ได้รับของเธอนพพรคงไม่ใจร้อน**เกินไป**จนถึงจะว่าฉันควรลงมือเขียนตอบเสียในวันเดียวกันนั้น	2545/111
		84	ฉันเห็นใจและสงสารเธอ**เป็นอย่างยิ่ง**	2545/112
		85	สงสารเธอ**แทบใจจะขาด**	2545/112
		86	ฉันไม่สู้จะเรียบร้อย**นัก**	2545/112
		87	มันเป็นความสลดสังเวชใจ**เหลือเกินนัก**	2545/113
		88	ในอนาคตอันเต็มไปด้วยเกียรติคุณรุ่งเรือง**ยิ่ง**ของเธอ	2545/114
		89	ถ้าหากอายุของฉันจะไม่สั้น**เกินไปนัก**	2545/114
		90	เวลาที่ฉันคาดคอยอยู่นี้จะมาถึงไม่ช้า**นัก**	2545/115
		91	ฉันเขียนถึงเธอยืดยาว**นัก**แล้ว	2545/115
		92	ฉันดูเธอ**สักหน่อย**ว่าทำไมไม่เขียนถึงท่านเจ้าคุณท่านบ้าง	2545/115
		93	ประกอบกับความเหนื่อยอ่อนใจ**เป็นอย่างที่สุด**	2545/117
		94	ที่จริงข้าพเจ้าก็มีภาระในการศึกษาเล่าเรียน**ทบทวีขึ้น**	2545/119

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	95	หม่อมราชวงศ์กีรติจึงเสียความสลักสำคัญไปเร็ว**นัก**	2545/119
		96	มันจะเกี่ยวข้องเป็นความสลักสำคัญ**อย่างยิ่ง**	2545/119
		97	เหตุการณ์ที่ไม่สู้จะเป็นการสลักสำคัญสำหรับข้าพเจ้านั้น	2545/120
			กลับเป็นสิ่งที่มีความหมาย**อย่างที่สุด** สำหรับชีวิตของคนอีกคนหนึ่ง	
		98	เวลานั้นข้าพเจ้ามีความหมกมุ่นสนใจในความเจริญก้าวหน้าของชีวิต ในทางงานการ**ยิ่ง**กว่าสิ่งใดทั้งหมด	2545/120
		99	ข้าพเจ้ายิ่งออกห่างจากสตรีเพศมาก**ขึ้น**	2545/120
		100	ข้าพเจ้ายังไม่สู้แจ่มแจ้ง**นัก**ในเวลานั้น	2545/121
		101	คิดอย่างไม่จริงจัง**นัก**	2545/121
		102	ข้าพเจ้าเขียนไปไม่สู้ยืดยาว**นัก**	2545/121
		103	ถ้าฉันจะอวดอ้างความปีติยินดีของฉันมากไป**สักหน่อย**	2545/122
		104	ฉันยินดี**ยิ่งขึ้น**ไปอีก	2545/122
		105	เวลาเกือบ 5 ปี ก็ยังผ่านไปได้โดยไม่ยากเย็นเข็ญใจอะไร**นัก**	2545/123
		106	คำปลุกใจที่มีค่า**ยิ่ง**แก่ข้าพเจ้าตลอดมา	2545/124
		107	จากข้าพเจ้าจากประเทศญี่ปุ่นมาสู่กรุงเทพพระมหานครนั้น ไม่สู้มีผู้คนคับคั่ง**นัก**	2545/125
		108	ข้าพเจ้าก็โบกตอบด้วยความปีติยินดี**อย่างยิ่ง**	2545/126
		109	เพราะว่าแม้จะยืนอยู่ห่างไกลไป**สักหน่อย** ข้าพเจ้าก็จำได้ว่าเจ้าของร่างงามนั้นคือหม่อมราชวงศ์กีรติ	2545/126

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ ศรีบูรพา	2480	110	ข้าพเจ้าเองก็มิใช่คนเก่งกล้า**นัก**ในทางสนทนาพาที	2545/126
		111	ประกอบกับความรู้จักมักคุ้นที่มีอยู่ต่อกัน**เพียงเล็กน้อย**	2545/126
		112	เสน่ห์และความสวยงามอันมีค่า**ยิ่ง**ก็ยังไม่ได้ทอดทิ้งเธอไป	2545/127
		113	คิดถึงคุณหญิง**เหลือเกิน**	2545/127
		114	ฉันคิดถึงเธอ**เป็นเนืองนิตย์**	2545/127
		115	คำพูดของเธอจับใจ**นัก**	2545/127
		116	“ผมดีใจ**เหลือเกิน**ที่ได้กลับมาพบคุณหญิงอีกครั้งหนึ่ง”	2545/128
		117	“คุณหญิงดีต่อผม**เป็นที่สุด**”	2545/128
		118	“ผมเกรงว่าผมไม่สมควรเป็นแน่คุณหญิงดีต่อผม**เกินไป**”	2545/128
		119	ข้าพเจ้าแปลกใจ**นิดหน่อย**	2545/128
		120	เหตุการณ์ในวันแรกพบกันในกรุงเทพฯ ระหว่างข้าพเจ้ากับหม่อมราชวงศ์กีรติได้ปิดฉากลงรวดเร็วและเป็นธรรมดาสามัญ**เกินไป**”	2545/130
		121	“..แต่ผมรู้จักคุณหญิงดีมาก เป็นสตรีที่ฉลาด**อย่างยิ่ง**..”	2545/130
		122	“แต่พ่อไม่แน่ใจ**นัก**..”	2545/131
		123	โดยรอบมีรั้วต้นมอร์นิ่งกลอรีซึ่งสะพรั่งไปด้วยใบสีเขียวและดอกสีม่วงแลดูหนา**ทึบ**	2545/132
		124	“..ผมเชื่อว่าผมจะมีความสุข**อย่างยิ่ง**ถ้าได้ทำงานตามวิชาความรู้ที่ได้เล่าเรียนมา..”	2545/135

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา)	2480	125	"เป็นความบกพร่องที่กลับทำให้เธอน่าเอ็นดู**ยิ่งขึ้น"**	2545/135
		126	"..ผมแลเห็นความเปลี่ยนแปลง **เพียงเล็กน้อย**"	2545/135
		127	"..ถ้าเธอไม่ตั้งใจจะยกยอฉัน จน**เกินไป** เธอก็จะพูดว่าฉันยังดูเป็นสาวต่อไปอีกไม่ได้"	2545/136
		128	"..ฉันรักท่านพ่อของฉัน**อย่างที่สุด**.."	2545/138
		129	"ใคร ๆ ที่มาที่นี่มักจะออกปากว่าบ้านของฉันน่าอยู่และอยากอิจฉาในความสุขของฉัน**นัก**.."	2545/139
		130	"..แต่ก็มีน้อยคน**นัก**ที่ตั้งกระทู้ถามกับฉันเช่นนี้.."	2545/139
		131	"เป็นชีวิตที่แปลกและน่าเห็นใจ **อย่างยิ่ง**.."	2545/140
		132	"..เราจะเดินเล่นกัน**นิดหน่อย**.."	2545/141
		133	เราอยู่ด้วยกันแต่ลำพังในกลางความสงบและภูมิฐานที่น่าจะเรียกร้องความรู้สึกรุนแรงแต่ปางหลังเมื่อ 6 ปีก่อนให้กลับคืนมา**เสียเหลือเกิน**	2545/141
		134	ภายใต้ดวงโคมอันมีแสงสว่าง**จ้า**	2545/142
		136	ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าวัย 40 ปี ของหม่อมราชวงศ์กีรติได้ปรากฏออกให้เห็น**เล็กน้อย**	2545/142
		137	กลับเพิ่มความขมขื่นใจของเธอทับ**ทวีขึ้น**	2545/144
		138	ข้าพเจ้าสังเกตว่าคุณหญิงมีอาการสะดุ้ง **นิดหน่อย**	2545/144

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา)	2480	139	เสียงของเธอแสดงว่ามีความพิศวงสงสัย**ยิ่งขึ้น**	2545/145
		140	“สำหรับหนุ่มสาวความรักไม่สู้จำเป็น**นัก**ดอกหรือ..”	2545/146
		141	“ถ้ามีความรักต่อกันก่อนแต่งงานก็คงจะเป็นการดี**ยิ่งขึ้น**..”	2545/146
		142	“..ผมเห็นว่าความรักเป็นเรื่องยุ่งยาก**เหลือทน**..”	2545/146
		143	“..ผมได้ปล่อยตัวให้เตลิดเพริดไปอย่างไม่สมควร**ยิ่ง**..”	2545/147
		144	ฉากใหม่ได้ปิดลงในเวลาอันรวดเร็ว**นัก**	2545/149
		145	“อ่อนหวานและยังสวยแต่ว่าดูเป็นคนลึกลับอยู่**สักหน่อย**”	2545/150
		146	“..เธอต้องการพบคุณ**อย่างที่สุด**..”	2545/151
		147	“..ดิฉันสงสารเธอ**เหลือเกิน**..”	2545/151
		148	“..เหตุใดหม่อมราชวงศ์กีรติจึงล้มเจ็บลงอย่างหนักโดยเร็วพลัน**นัก**..”	2545/151
		149	ข้าพเจ้าตกใจและเป็นห่วงชีวิตของเธอ**อย่างยิ่ง**	2545/152
		150	เราทั้งสามคนพากันนิ่งเงียบ**กริบ**	2545/153
		151	“ฉันไม่สบายไป**นิดหน่อย**จึงต้อนรับเธอบนที่นอน	2545/155
		152	อย่าอยู่สนทนากับเธอมาก**นัก** จะทำให้เธออ่อนเพลียมากเกินไป	2545/156
		152	อย่าอยู่สนทนากับเธอมากนัก จะทำให้เธออ่อนเพลียมาก**เกินไป**	2545/156
		154	พูดแล้วเธอหลับตา และพูดต่อไปอย่างแผ่วเบา**เหลือเกิน**	2545/157

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	1	มองเห็นเศษกระดาษแลบออกมา **นิดหนึ่ง**	2543/3
		2	เขายกมือขึ้นเสยผมที่**ดก**ดำ	2543/3
		3	ดวงตา**ดำสนิท**คู่นั้นจ้องดูข้าพเจ้าอย่างไม่กระพริบ	2543/4
		4	'...เธอ**ดีเกินไป**สำหรับปีศาจที่ชั่วร้าย..."	2543/5
		5	เราก็พากันเดินจากด่านพรมแดนออกไป**ไม่ไกลนัก**	2543/7
		6	สองฟากถนนมองเห็นหลังคากระเบื้อง**ไม่ไกล**จากฝั่งเท่าใด**นัก**	2543/8
		7	"ขอให้ได้**เหยียบ**แผ่นดินไทยใหญ่**สักนิด**เถอะ"	2543/8
		8	ผ้าร่มแพรสีสยจำหน่ายในราคา**ไม่แพงนัก**ด้วย	2543/9
		9	ลมก็พัด**แรงจัด**จนตัวผมสั่นสะท้านเหมือนเป็นไข้	2543/10
		10	ผมหนาว เหนื่อย และ**หิวเหลือเกิน**	2543/10
		11	ดวงตา**สีน้ำตาลเข้ม**	2543/10
		12	"...เลวขนาดไหนถึงเรียกว่า**เลวที่สุด**..."	2543/11
		13	มันทำให้พวกผม**แทบ**ทุกคนไม่อยากเป็นมิตรกับพวกภาคเดียวกับคุณเลยจริง ๆ	2543/11
		14	มันทำให้พวกผมแทบ**ทุก**คนไม่อยากเป็นมิตรกับพวกภาคเดียวกับคุณเลยจริง ๆ	2543/11
		15	"...เราชอบ**โก่ทุนเหลือเกิน**"	2543/14
		16	"...ม่วนต้องแปลว่าไพเราะหรือ**เพราะเหลือเกิน**"	2543/14

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	17	“ก็ยังดีกว่าคนที่ไปได้กลิ่นความเจริญมา**นิดหน่อย**...”	2543/15
		18	ดวงตาอันเต็มไปด้วยความรู้สึกอ่อนโยนทั้งคู่ มีแววหวั่นวิตก**เล็กน้อย**	2543/15
		19	หน้าผากเต็ม แก้มอิ่ม คิ้วและขนตาดำ**สนิท**	2543/16
		20	เด็กทุกคนหยุดซนเมื่อรู้ว่าพวกตนจะได้ฟังเสียงไพเราะจากครูที่เขารัก**เหลือเกิน**	2543/17
		21	สำเนียงเอื้อนไม่สูง**ลิ่ว**ถึงจนาดที่ต้องแขม่วท้องตาม	2543/18
		22	เสียงดนตรีของครูสาวที่แย้มยิ้มพริ้มพรายอย่างมีความสุข**ยิ่งนัก**	2543/18
		23	“ค่ำคืนนั้น เป็นค่ำคืนแห่งความสุขและรื่นรมย์**ยิ่งนัก**...”	2543/20
		24	“...น้อยคน**นัก**ที่จะมีโอกาสได้ลิ้มรสน้อย**นัก**ที่จะมีอยู่ในกลุ่มคนที่เห็นแก่ตัว”	2543/20
		25	คุณนาทได้อบรมลูกสาวคนเดียวด้วยความตั้งใจ**อันแรงกล้า**ที่จะให้ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น	2543/22
		26	หญิงสาวทวนคำหน้าสลด**นิดหนึ่ง**	2543/23
		27	“...เรื่องทั้งหมดน่ะไม่สำคัญสำหรับน้องซึ่งรักหน้าที่**เหลือเกิน**	2543/24
		28	“...เด็กทั้งหลายไม่เคยทำให้น้องต้องรำคาญ**สักนิด**...”	2543/27
		29	“...มีแต่พ่อที่คอยขัดขวางทางดำเนินของลูก**ทุกอย่าง**”	2543/27

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	30	รายได้ของเรายังน้อย**เหลือเกิน** เพราะเราทำงานนี้ด้วยศรัทธามาก	2543/28
		31	หล่อนทำกิริยาอย่างเด็กที่ต้องการให้ผู้ใหญ่ตามใจ ตาสีน้ำตาลใส**แจ๋ว**มีแววไม่เดียงสา ทำให้ชายหนุ่มค่อย ๆ หย่อนตัวนั่งลงอย่างเก่า	2543/29
		32	"...ทำไมต้องเสียน้ำตาเพราะเรื่องที่ไม่สำคัญ**จนนิดเดียว**..."	2543/31
		33	ชายหนุ่มเม้มริมฝีปากอย่างสะกดกลั้นก่อนกล่าวคำท้าทายห้วน ๆ เพราะความน้อยใจ**จนเหลือที่จะทนทาน**	2543/31
		34	ทิ้งเสียงท้าทายไว้แก่หูครูหญิงผู้เคยเคารพเหตุผล**อยู่เสมอ**	2543/31
		35	ไม่เคยที่จะเกรี้ยวกราดด้วยเหตุผลอันไม่สมควร**สักครั้งเดียว**	2543/31
		36	ย่งชิวไม่เคยฟังมาก่อน จึงหันมาทำปากหวอด้วยความประหลาดใจ**เป็นอย่างยิ่ง**	2543/31
		37	ปากคาบบุหรี่มวนโตพ่นควัน**โขมง**มาบนแผ่นไม้แคบ ๆ	2543/34
		38	"น่าอิจฉาครูวิฑูรย์ ที่โชคดี**เหลือหลาย** ถ้าเป็นผมคงปลื้มใจตาย	2543/37
		39	"น่าอิจฉาครูวิฑูรย์ ที่โชคดีเหลือหลาย ถ้าเป็นผมคงปลื้มใจ**ตาย**	2543/37
		40	ตอนแรกเขามิได้สนใจกับคำบอกเล่าของหญิงสาวเท่าใด**นัก**	2543/38
			เขาแสดงสีหน้าเศร้าและพยักหน้ารับอย่างไม่เต็มใจ**นัก**	2543/39

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	41	"...พ่อสงสัย**เหลือเกิน** ลูกนันท์เมื่อลูกไปเรียนหนังสือครั้งนั้น ทำไมไม่เคยขอเงินพิเศษ..."	2543/40
		42	"ไม่เห็นน่ารัก**สักนิด** หรือลูกชอบ"	2543/42
		43	"พ่อไม่ชอบความฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ แต่ไม่ได้หมายความว่าให้มัธยัสถ์จน**เกินไป**..."	2543/42
		44	"...พ่อรู้ลูกออกจะเสียสละมาก**เกินไป** สำหรับหน่าซอ"	2543/42
			ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มกลายเป็นสีแดง**เรื่อ**	2543/46
			"แต่ผมหวังมาก**เหลือเกิน**ครับน้า..."	2543/47
		45	"หากแกจะเข้มแข็งขึ้นอีก**สักนิด**" เขาพูดคล้ายรำพึงคนเดียว พ่อก็คงหมดกังวลไปมาก	2543/50
		46	"หากแกจะเข้มแข็ง**ขึ้น**อีกสักนิด" เขาพูดคล้ายรำพึงคนเดียว พ่อก็คงหมดกังวลไปมาก	2543/50
		47	พลับพลึงไพรไร้มลทินที่ส่งกลิ่นหอมเย็น**ยิ่งนัก**	2543/50
			รถเอียง**นิดหน่อย** เมื่อเธอพยุงร่างขึ้นอาน	2543/56
		48	"...รถก็ต้องเร็วกว่าคนวิ่ง ยิ่งรถยนต์ยิ่งวิ่งเร็วกว่า**หลายร้อยเท่า**"	2543/57
		49	"รถมอเตอร์น่ากลัวครับ มันวิ่ง**ปื๊ด** เล้นบ่ทันมันก็หนีบตายเลยนะครับครู?"	2543/57
		50	เมื่อเท้าทั้งสองเร่งจังหวะเร็วขึ้น ราเล่ท์สีดำแล่น**ฉิว**ลงจากเนินจนชายเสื้อเอวปล่อยปลิวไสว	2543/60

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	51	เทพธิดาดอยที่ถีบจักรยานแล่น**ลิ่ว**เข้าสู่เขตตลาดเก่าจนดูผิวที่หน้าเปล่งปลั่ง	2543/60
		52	เธอฉุกคิดถึงครูวิฑูรย์ เพราะความเคยชินที่มักจะได้พบกับเขา**แทบ**ทุกเย็น	2543/61
		53	เธอฉุกคิดถึงครูวิฑูรย์ เพราะความเคยชินที่มักจะได้พบกับเขาแทบ**ทุก**เย็น	2543/61
		54	ดูจะมีเชื้อมาลาเรียกัน**เกือบ**ทุกคน	2543/62
		55	ดูจะมีเชื้อมาลาเรียกันเกือบ**ทุก**คน	2543/62
		56	หล่อนเข้าใจเขาเป็นอย่างดี**ที่สุด**	2543/65
		57	พี่เสียใจ**เหลือเกิน**ที่ไม่สามารถปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ให้ดีขึ้นได้	2543/66
		58	พี่เสียใจเหลือเกินที่ไม่สามารถปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ให้ดี**ขึ้น**ได้	2543/66
		59	“พ่อไม่อยากให้พี่ทุนทำงานคร่ำเคร่ง**เกินสมควร...**”	2543/66
		60	“...ครูรัชต์เขาว่าน้องทำตัวเป็นเพื่อนเด็กมาก**เกินไป...**”	2543/66
		61	“...คนไข้ส่วนมากยากจน**เหลือเกิน**...”	2543/67
		62	ครูหนุ่มชาวกรุงผู้มีคารมคมคายและช่างเอาใจ**นัก**	2543/69
		63	“...ตัวอุ่น**นิดหน่อย** อ้าปากอีกทีเงยหน้าขึ้น เงยอีกนิด...”	2543/69
		64	“...ตัวอุ่นนิดหน่อย อ้าปากอีกทีเงยหน้า**ขึ้น** เงยอีกนิด...”	2543/69
		65	“...ตัวอุ่นนิดหน่อย อ้าปากอีกทีเงยหน้าขึ้น เงย**อีกนิด**...”	2543/69
		66	ครูนันทาวดีมีสีหน้าแดง**เรื่อ**ครู่หนึ่งแล้วก็ยืนยิ้มให้แก่ศิษย์	2543/70

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	67	“ร่มจ้ะ ลูกจะไปบ้านจ้องกับจันทร์นวล แดด**จัด**เหลือเกิน”	2543/71
		68	“ร่มจ้ะ ลูกจะไปบ้านจ้องกับจันทร์นวล แดดจัด**เหลือเกิน**”	2543/71
		69	น่าเสียดาย**นัก** ที่ความรักแท้มักจะได้รับการตอบสนองด้วยความหลอกลวง	2543/76
		70	“...ผมเขลา**เกินไป** เชื่อในความดีของมนุษย์มาก**เกินไป**...”	2543/78
		71	มองดูกระแสน้ำที่ไหลแรงท่ามกลางแสงแดด**อ่อน**	2543/80
		72	ความกระสนกระวายนั้นปรากฏออกมาจากแววตาที่**แสน**ซื่อ	2543/81
		73	กำลังต่อสู้กำลังกดข่มความรู้สึกอันพลุ่งพล่านที่ระอุอยู่ในอก**แทบ**ว่าจะระเบิด	2543/82
		74	“แต่พี่จะไม่ฟังความจริงใจของน้อง**สักนิด**หรือจ๊ะ? พี่ทุน”	2543/85
		75	“...เหลือเวลาอีก**เล็กน้อย**สำหรับจะคุยกันนันท์ ถ้ารวบรัดให้สั้นอีกสักหน่อยก็จะดีมาก”	2543/86
		76	“...เหลือเวลาอีกเล็กน้อยสำหรับจะคุยกันนันท์ ถ้ารวบรัดให้สั้นอีก**สักหน่อย**ก็จะดีมาก”	2543/86
		77	บัดนี้หล่อนลืมรังเกียจกิริยานัยน์ตาของเขา**เกือบ**ทุกอย่าง	2543/90
		78	บัดนี้หล่อนลืมรังเกียจกิริยานัยน์ตาของเขาเกือบ**ทุก**อย่าง	2543/90
		79	คุณเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเรา**เหลือเกิน**	2543/93

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	80	มือและเท้าเย็น**เฉียบ**เหมือนตากน้ำค้าง	2543/93
		81	อึกอัก**นิดหน่อย**เมื่อจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงความจริง	2543/95
		82	“พ่อเกรง**นัก**เกรงว่าลูกจะพ่ายแพ้แก่อารมณ์อันจะเป็นภัยแก่ชีวิตและแก่อุดมการณ์ของเรา...”	2543/97
		83	เด็ก ๆ ถือเอาคืนที่มีแสงจันทร์กระจ่างเป็นคืนสนุกสำราญ**ยิ่ง**	2543/102
		84	“เราต้องใช้เวลาซ้อมมากถ้าได้เร็วหน่อยก็จะสะดวก**ยิ่งขึ้น**”	2543/106
		85	“พี่ทุนพูดกับเราด้วยน้ำเสียงที่แสดงความห่างเหิน**เหลือเกิน**”	2543/106
		86	เขาอาจไม่พอใจอะไร**บาง**อย่าง และอาจคิดมากเกินควรก็ได้	2543/107
		87	เขาอาจไม่พอใจอะไรบางอย่าง และอาจคิดมาก**เกินควร**ก็ได้	2543/107
		88	ก็เพราะแสงจันทร์อัน**เจิดจ้า**ของดวงจันทร์นั่งเองที่คอยปลุกประสาทตาของผู้มีความในใจมิให้หลับลงได้	2543/112
		89	อากาศทวีความหนาวเย็น**ยิ่งขึ้น**	2543/113
		90	อากาศ**ทวี**ความหนาวเย็นยิ่งขึ้น	2543/113
		91	อากาศหรือ**แสน**ที่จะหนาวแต่เขาก็สู้ทน	2543/116
		92	แสงเดือนเหมือนมีมนต์ขลังสะกดกล่อมให้เคลิบเคลิ้ม**ยิ่งขึ้น**	2543/116
		93	แววกร้าวและดุดันปรากฏขึ้นภายใต้คิ้วอัน**ดก**หนา	2543/120

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	94	เขาหัวเราะเสียงกังวานและเงยหน้าขึ้นเหมือนจะเยาะเย้ยสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างแค้น และขึ่นขมระทมใจ**สุดประมาณ**	2543/121
		95	เธอเชื่อมั่นในความดีของมนุษย์**มาก****เกินไป** ซื่อและบริสุทธิ์	2543/122
		96	"...นอกจากข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งทำให้คนอื่นรังเกียจ แต่มันทำให้ลูกรู้สึกสงสารเขา**มาก****ขึ้น**"	2543/125
		97	แดด**ก็****อ่อน****อุ่น****เหลือเกิน**	2543/126
		98	หล่อนจะปิดเปลือกตาลงด้วยความห่วงใยในสวัสดิภาพของเขา**แทบ****ทุกคืน**	2543/128
		99	หล่อนจะปิดเปลือกตาลงด้วยความห่วงใยในสวัสดิภาพของเขาแทบ**ทุก****คืน**	2543/128
		100	เขาได้ครอบงำสัมปชัญญะของหล่อนเหมือนสิ่งเสพย์ติดที่ร้ายแรงซึ่ง**ทวี****พิษ****สูง**ขึ้นทีละน้อย	2543/128
		101	เขาได้ครอบงำสัมปชัญญะของหล่อนเหมือนสิ่งเสพย์ติดที่ร้ายแรงซึ่งทวีพิษสูง**ขึ้น**ทีละน้อย	2543/128
		102	เขาได้ครอบงำสัมปชัญญะของหล่อนเหมือนสิ่งเสพย์ติดที่ร้ายแรงซึ่งทวีพิษสูงขึ้น**ทีละน้อย**	2543/128
		103	ความผิดปรกติของนันทาวดีกับหนุ่มชาวใต้ ซึ่งนับวันแต่จะประชิดติดพันกันอย่างแน่นหนา นางอ่องก็ได้แต่ชำเลืองมองอย่างเป็น**ทุกข์****ยิ่ง**	2543/134

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	104	ความผิดปรกติของนันทาวดีกับหนุ่มชาวใต้ ซึ่งนับวันแต่จะประชิดติดพันกัน**อย่างแน่นหนา** นางอ่องก็ได้แต่ชำเลืองมองอย่างเป็นทุกข์ยิ่ง	2543/134
		105	มองดูหล่อนด้วยดวงตาที่หรี่ปรือเหมือนคนง่วง**จัด**	2543/136
		106	ดวงตาคม**กริบ**พุ่งตรงไปยังธิดาคนเดียว	2543/136
		107	หญงสาวผู้ถูกขนานนามก้มตัวลง**นิดหนึ่ง**ด้วยความเคยชิน	2543/137
		108	หญงสาวผู้ถูกขนานนามก้มตัว**ลง**นิดหนึ่งด้วยความเคยชิน	2543/137
		109	"...ทำไมนะลูกนันท์ นายรัชต์จึงคอยจะตามติดอยู่แต่ในกลุ่มครูผู้หญิงดูน่าเกลียด**เต็มที** หรือลูกชอบ?"	2543/138
		110	นี่แหละที่ทำให้พ่อต้องข่มใจฝืนใจด้วยความยากลำบาก**เหลือประมาณ**	2543/141
		111	หล่อนนึกโต้แย้งอยู่ในใจว่าบิดามีอคติสำหรับรัชต์ และ**ยิ่ง**สงสารเขาหนักขึ้น	2543/141
		112	หล่อนนึกโต้แย้งอยู่ในใจว่าบิดามีอคติสำหรับรัชต์ และยิ่งสงสารเขาหนัก**ขึ้น**	2543/141
		113	"คนพื้นเมืองเขาเปรียบเทียบว่าตัวบุ้งขนยาว คือ ขนยาวทำให้ตัวใหญ่แต่ที่จริงตัวของมันแท้ ๆ น่ะเล็ก**นิดเดียว**"	2543/150
		114	"โฮ้ย บ่เคยหรอกครูนันท์ ครูรัชต์น่ะ**แสน**ที่จะขี้คร้าน..."	2543/151
		116	"ความรักของเรากำลังจะหมดความหมาย" เขา**มัก**จะบ่นพึมพำเช่นนี้	2543/169

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	117	"...เมื่อไหร่คุณจะเป็นอิสระแก่ตัว เสียที ผมรำคาญ**เต็มทน**"	2543/169
			"ผู้การมาเงียบ**เหลือเกิน**นี่คะ" นันทาวดีน้อมศีรษะ	2543/172
			"...อยู่บนดอยเหงาจนแทบจะเป็นบ้า..."	2543/173
		118	ดวงตาสีน้ำตาลแจ่มใสเพิ่มแววเข้ม**ขึ้น** เพราะเหตุการณ์ร้ายแรงหลายอย่าง	2543/266
		119	ดวงตาสีน้ำตาลแจ่มใสเพิ่มแววเข้มขึ้น เพราะเหตุการณ์ร้ายแรง**หลาย**อย่าง	2543/266
		120	ดวงตาสีน้ำตาลแจ่มใสเพิ่มแววเข้มขึ้น เพราะเหตุการณ์ร้ายแรง**หลายอย่าง**	2543/266
		121	ดวงตาสีน้ำตาลที่เคยใส**แจ๋ว**บริสุทธิ์ บัดนี้ขุ่นมัว	2543/273
		122	เพื่อนหญิงคู่ยากลุกขึ้นจากเก้าอี้ หน้าแดง**จัด**ด้วยอารมณ์ร้อน	2543/273
		123	"ต๊าย บ้านคุณรัชต์น่าอยู่**จังเลย**..."	2543/276
		124	เสียงหัวเราะต่อกระซิกเงียบ**กริบ**ทันที	2543/276
		125	รัชต์ฝืนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกลบเกลื่อนรอยพิรุธ**บาง**อย่าง	2543/278
		126	รัชต์ฝืนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกลบเกลื่อนรอยพิรุธ**บางอย่าง**	2543/278
		127	จันทร์นวลเหลืออดเพราะรำคาญสีหน้าที่ยิ้มอย่างเบิกบานนั้น**เป็นอย่างยิ่ง**	2543/278
		128	"...ผมฟังไม่เข้าใจ**จนนิด**ว่าคุณหมายความว่ากระไร..."	2543/279
		129	กรรมอันนั้นเองที่ได้ทำลายสิ่งสำคัญ**ยิ่ง**คือชื่อเสียงเกียรติยศ	2543/283
		130	เธอพูดถึงคุณ**เกือบ**ตลอดเวลา	2543/293

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แม่สายสะอื้น อ. ไชวรศิลป์	2493	131	การสัมผัสนั้นแผ่วเบาละมุนละไม **เป็นยิ่งนัก**	2543/293
		132	ใครคนหนึ่งร้องเรียกชื่อหล่อน **ค่อนข้างดัง**	2543/297
		133	หล่อนทำให้เขาต้องเป็นกังวลห่วงใยและปวดร้าวเศร้าใจ	2543/301
		134	หญิงแม่ค้าเสียงอ่อน**ลง**นิดหน่อย เมื่อเห็นฝ่ายหนึ่งยิ้มหน้าซีดอยู่ในหมู่เด็กที่เข้ามาล้อมหน้าล้อมหลัง	2543/305
		135	หญิงแม่ค้าเสียงอ่อน**ลงนิดหน่อย** เมื่อเห็นฝ่ายหนึ่งยิ้มหน้าซีดอยู่ในหมู่เด็กที่เข้ามาล้อมหน้าล้อมหลัง	2543/305
สี่แผ่นดิน ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท	2494	1	“เพราะพวกเอ็งมันลูกเมียน้อย นั่นท่านลูกคุณหญิงก็ต้องเป็นคุณไปหมด เขาไม่เรียกอีพลอยก็**ดีถมไป**แล้ว"	2543/4
		2	พลอย**เห็น**ว่าแม่ได้รับความกดดันและคับใจ**อยู่เป็นนิตย์**	2543/4
		3	ตัวแม่เองก็หยุดร้องไห้**ลง**บ้าง เพราะกลัวพ่อเพิ่มจะเอะอะไปใหญ่	2543/6
		4	ตัวแม่เองก็หยุดร้องไห้ลง**บ้าง** เพราะกลัวพ่อเพิ่มจะเอะอะไปใหญ่	2543/6
		5	มือที่กำแขนพลอยนั้น**เย็นเฉียบ**	2543/6
		6	พลอยรับห่อจันอับจากมือคุณเชยเหมือนอย่างกับเป็นของมีค่าเสีย **เป็นที่สุด**แล้ว	2543/7
		7	พลอยยิ่งเห็นข้าวของที่ใช้ร่วมกันอยู่ทุกวันถูกแบ่งสันปันส่วนก็ยิ่งมีความรู้สึกมากขึ้น	2543/8

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	8	พลอยยิ่งเห็นข้าวของที่ใช้ร่วมกันอยู่ทุกวันถูกแบ่งสันปันส่วนก็ยิ่งมีความรู้สึกมากขึ้น	2543/8
		9	พลอยยิ่งเห็นข้าวของที่ใช้ร่วมกันอยู่ทุกวันถูกแบ่งสันปันส่วนก็ยิ่งมีความรู้สึกมาก**ขึ้น**	2543/8
		10	ปิดฝาหีบอย่างแรงเหมือนกับใช้อาการและเสียงนั้นช่วยเพิ่มความแน่นอนในการตัดสินใจให้**ยิ่งขึ้น**	2543/8
		11	เห็นของใหม่ที่น่าตื่นเต้นต่าง ๆ ทำให้พลอยมีความสนใจในคำพูดของแม่**แต่น้อย**	2543/11
		12	"...วัดอะไรจ๊ะแม่ใหญ่โต**เสียเหลือเกิน**"	2543/11
		13	"พลอย อย่าชะโงกจากเรือให้มาก**นัก**เดี๋ยวจะร่วงลงน้ำไป"	2543/11
		14	เลี้ยวเข้าประตูชั้นนอก พลอยก็**ยิ่ง**ตื่นตาตื่นใจยิ่งขึ้น	2543/12
		15	เลี้ยวเข้าประตูชั้นนอก พลอยก็ยิ่งตื่นตาตื่นใจ**ยิ่งขึ้น**	2543/12
		16	พลอยรีบลุกขึ้นยืนโดยเร็วเมื่อกราบแล้ว และหันหลังได้ออกวิ่ง**ตื๋อ**ตรงไปยังแม่อย่างไม่คิดชีวิต	2543/16
		17	พลอยฟังมาแล้ว**หลาย**ครั้งว่า คุณสายเป็นข้าหลวงเสด็จ	2543/18
		18	เรื่องมันก็ไม่ยากเย็นอะไร**นักหนา**	2543/21
		19	ส่วนพลอยซึ่งไม่สู้จะสนใจฟัง**นัก**ก็นั่งก้มหน้าเปิบข้าวอย่างคนหิว	2543/22
		20	กว่าจะเลื่อนเครื่องคาวออกแล้วตั้งเครื่องหวานก็ดูนาน**หนักหนา**	2543/29

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	21	คนอีกคนหนึ่งโผล่หน้าขึ้นมากราบเสด็จตรงทางขึ้นและทูลอย่างเร็ว**ปรื๋อ**	2543/29
		22	“คุณอาบทจะใจดีก็ดี บทจะดุก็**แสน**ดุ...”	2543/44
		23	คำพูดของแม่ต่อไปก็**ยิ่ง**ยืนยันความเข้าใจของพลอยยิ่งขึ้น	2543/46
		24	คำพูดของแม่ต่อไปก็ยิ่งยืนยันความเข้าใจของพลอย**ยิ่งขึ้น**	2543/46
		25	พลอยได้ยินแม่พูดเรื่องจะออกไป**หลาย**หนก็ยิ่งเป็นทุกข์หนักขึ้น	2543/47
		26	พลอยได้ยินแม่พูดเรื่องจะออกไปหลายหนก็**ยิ่ง**เป็นทุกข์หนักขึ้น	2543/47
		27	พลอยได้ยินแม่พูดเรื่องจะออกไปหลายหนก็ยิ่งเป็นทุกข์หนัก**ขึ้น**	2543/47
		28	พลอยก็รู้สึกภูมิใจไป**หลาย**วันเหมือนกัน	2543/47
		29	“...แม่เจ้าเขาก็ต้องทำมาหากิน ไปฉะเชิงเทรามันก็ไม่ได้ไกลอะไร**นักหนา** อีกหน่อยก็คงกลับมาอีก”	2543/57
		30	พลอยได้ยินเวด์จรับสั่งว่าฉะเชิงเทราไม่**ไ**กล**นัก** ก็ใจชื้นขึ้นเป็นกอง	2543/57
		31	พลอยได้ยินเวด์จรับสั่งว่าฉะเชิงเทราไม่ไกลนัก ก็ใจชื้นขึ้นเป็นกอง	2543/57
		32	พลอยได้ยินเวด์จรับสั่งว่าฉะเชิงเทราไม่ไกลนัก ก็ใจชื้น**ขึ้น**เป็นกอง	2543/57
		33	พลอยได้ยินเวด์จรับสั่งว่าฉะเชิงเทราไม่ไกลนัก ก็ใจชื้นขึ้น**เป็นกอง**	2543/57

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	34	สิ่งที่พลอยต้องการ**ที่สุด** ก็คือคนที่จะหันหน้าเข้าหาแล้วยึดถือเอาเป็นหลักได้	2543/57
		35	พลอยก็ได้รู้จักเพื่อนฝูงในวังมากในเวลาอัน**ไม่ช้านัก**	2543/57
		36	"...เพราะคุณพ่อมีของฝากคุณอา**เกือบ**ทุกครั้ง..."	2543/60
		37	"...เพราะคุณพ่อมีของฝากคุณอาเกือบ**ทุก**ครั้ง..."	2543/60
		38	"...เอาล่ะพ่อจะต้องไปก่อน มีธุระจะต้องไปโรงโม่อีก**หน่อยหนึ่ง**"	2543/62
		39	พลอยอยู่ในวังต่อมาได้อีกสองสามเดือน จนความคิดถึงแม่นั้น**เกือบ**จะจางหมดไป	2543/65
		40	"คิดถึงจะตายไป แม่ทำไมไปนาน**นัก**ละจ๊ะ"	2543/66
		41	"ผิวพรรณดี**ขึ้น**กว่าแต่ก่อนเป็นกอง..."	2543/67
		42	"ผิวพรรณดีขึ้นกว่าแต่ก่อน**เป็นกอง**..."	2543/67
		43	"โอ้โฮคุณพลอยโตขึ้นจนบ่าวผิดตา บ่าวคิดถึงคุณ**เหลือเกิน**"	2543/67
		44	แม่เคยบอกพลอยไว้**หลายครั้งหลายหน**ว่าแม่รักพลอยมากกว่าสิ่งใดหรือผู้ใดทั้งสิ้น	2543/68
		45	ถึงแม้ว่าจะง่วง**แสน**ง่วงพลอยก็ต้องถ่างตาไว้มิให้หลับ	2543/68
		46	นอกทุ่นออกไปเป็นเรือราษฎรที่มาดูงานและมาเฝ้าในหลวงมากมาย**หลาย**พันลำ	2543/75

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	47	แม่นั้นสองสามเดือนก้มาเยี่ยมพลอยครั้งหนึ่งพร้อมด้วยของฝาก**นานา**ชนิด	2543/80
		48	พลอยยังเด็ก**เกินไป**ที่จะเดาพระทัยเสด็จออกว่าทรงเป็นห่วงพลอยมากขึ้น	2543/82
		49	พลอยยังเด็กเกินไปที่จะเดาพระทัยเสด็จออกว่าทรงเป็นห่วงพลอยมาก**ขึ้น**	2543/82
		50	คุณอุ่นดำลังหยิบแหวน**หลาย**วงจากหับนั้นขึ้นมาใส่นิ้ว	2543/90
		51	เมื่อคุณอุ่นถึงกับเปรียบตัวเองว่าเป็นมือที่เคยขุนตัวมา พลอยก็ยิ่งช้ำใจ	2543/91
		52	ช้อยนั้นดูไม่ค่อยสนใจต่อรายละเอียดเรื่องโกนจุกเท่าไร**นัก**	2543/94
		53	ความดีใจของช้อยที่ได้พบปะบิดามารดา ดูเหมือนจะกินเวลาไม่นาน**นัก**	2543/97
		54	บ้านนี้เป็นบ้านของตระกูลของช้อยอยู่สืบเนื่องต่อกันมา**หลาย**ชั่วคน	2543/97
		55	พลอยเพิ่งรู้เป็นครั้งแรกอีกเหมือนกันว่าปลาเข็มนั้นกัดกันได้ ทำให้เพิ่มความสนใจ**ยิ่งขึ้น**	2543/99
		56	ไม่มีความนับถือพี่สะใภ้ของตน**แม้แต่น้อย**	2543/100
		57	พลอยก็เห็นตัวเองว่าเป็นคนสวย**นักหนา**อยู่แล้ว	2543/104
		58	เมื่อพลอยเห็นพี่ชายของตัวเองแท้ ๆ ก็ยิ่งทวีความปีติ**ขึ้น**ไป	2543/105
		59	เมื่อพลอยเห็นพี่ชายของตัวเองแท้ ๆ ก็**ยิ่งทวี**ความปีติขึ้นไป	2543/105

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	60	พลอยสำรวมกิริยา**ยิ่งขึ้น** ไม่กล้าเหลียวหน้าไปดูเพราะกลัวเจ้าคุณพ่อจะว่าได้	2543/105
		61	“พลอยฉันดีใจ**เหลือเกิน**ที่เจ้าคุณพ่อของพลอยท่านมาวันนี้”	2543/114
		62	ตามปกติ เสด็จขึ้นที่บน**เกือบ**ทุกวัน และพลอยก็ได้ถือหีบหมากเสวยตามเสด็จ	2543/118
		63	ทั้งช้อยและพลอยตื่นเต้นในคำพูดของพี่เนื่อง**เป็นอย่างยิ่ง**	2543/125
		64	“ฉันอยาก**รู้นัก** พี่เนื่องจะแต่งกับใครกัน...”	2543/125
		65	วันนั้นพลอยสังเกตุเห็นช้อยดูหน้าพลอย**บ่อย**ครั้ง บางครั้งก็ยิ้ม ๆ อย่างมีนัย	2543/127
		66	วันนั้นพลอยสังเกตุเห็นช้อยดูหน้าพลอยบ่อยครั้ง **บาง**ครั้งก็ยิ้ม ๆ อย่างมีนัย	2543/127
		67	พลอยน่าแดง**ก่ำ**ด้วยความอาย	2543/128
		68	ความสนิทสนมความเห็นอกเห็นใจของช้อย ทำให้พลอยค่อยคลายใจ**ลง**บ้าง	2543/129
		69	ความสนิทสนมความเห็นอกเห็นใจของช้อย ทำให้พลอยค่อยคลายใจ**ลงบ้าง**	2543/129
		70	บางคราวช้อยทำให้พลอยสบายใจ**ขึ้น**มาก	2543/129
		71	พลอยก้มหน้ายิ้มแก้วเป็นสีชมพู**ระเรื่อ**	2543/130

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	72	พอรู้ว่าพี่เนื่องจำจากไปถึงนครสวรรค์ ซึ่งเป็นหัวเมืองไกลนักหนาพลอยก็แทบสิ้นสติ	2543/133
		73	“เขาบอกฉันว่าขอให้ได้พบพลอย พูดจากัน**สักครั้ง**แล้วเขาก็จะรีบไป...”	2543/134
		74	“**ยิ่ง**โต**ก็ยิ่ง**บ้าขึ้นทุกวัน แม่พลอยอยู่ด้วยกันไม่รำคาญบ้างหรือ”	2543/135
		75	“ยิ่งโตก็ยิ่งบ้า**ขึ้น**ทุกวัน แม่พลอยอยู่ด้วยกันไม่รำคาญบ้างหรือ”	2543/135
		76	“ยิ่งโตก็ยิ่งบ้าขึ้น**ทุก**วัน แม่พลอยอยู่ด้วยกันไม่รำคาญบ้างหรือ”	2543/135
		77	เพราะไม่อยากจะแสดงความสนใจนั้นออกมา**มาก**จน**เกินไป**	2543/142
		78	"ฉันเอง**บางที**ก็นั่งหัวเราะคนเดียวไม่มีปี่มีขลุ่ยเหมือนกัน	2543/143
		79	ดินฟ้าอากาศบทจะร้อนก็**แสน**ร้อน บทจะหนาวก็**แสน**หนาว	2543/148
		80	สายตาที่ทอดออกไปนั้นมองข้ามไปไกล**แสน**ไกล	2543/149
		81	**ยิ่ง**อ่านไปก็รู้สึกว่าตัวเองรักพี่เนื่องมากขึ้นไปอีก	2543/149
		82	ยิ่งอ่านไปก็รู้สึกว่าตัวเองรักพี่เนื่องมาก**ขึ้น**ไปอีก	2543/149
		83	เมื่อรักพี่เนื่องมาก**ขึ้น**พลอยก็ยิ่งรู้สึกว่าคนในโลกนี้มีจำนวนน้อยลง	2543/149
		84	เมื่อรักพี่เนื่องมากขึ้นพลอยก็**ยิ่ง**รู้สึกว่าคนในโลกนี้มีจำนวนน้อยลง	2543/149
		85	เมื่อรักพี่เนื่องมากขึ้นพลอยก็ยิ่งรู้สึกว่าคนในโลกนี้มีจำนวนน้อย**ลง**	2543/149

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	86	การริเล่นเพลงยาวนั้นก็ถือกันว่ามีความผิด น่าอับน่าอาย**นักหนา**	2543/150
		87	ใช้ถ้อยคำอย่าง<u>ธรรมดา</u>**ที่สุด**ใครได้เห็นก็สุดที่จะว่าอะไรได้	2543/150
		88	"...ฉันรักพลอยก็อยากให้พลอยดีเห็นอะไรที่จะทำให้พลอย<u>เสีย</u>ได้ **เพียงแต่น้อย** ฉันก็ต้องเตือน..."	2543/151
		89	พลอยนำความคิดนี้ไปคุยกับช้อยที่<u>เห็นด้วย</u>**เป็นอย่างยิ่ง**	2543/155
		90	ด้วยความรู้สึกทั้งรักทั้ง<u>เคารพบูชาและยำเกรง</u>**เป็นที่สุด**	2543/156
		91	พลอยได้ตามเสด็จไปยังโรงละครที่สวนศิวาลัย ด้วย<u>ความดีใจสุดที่จะพรรณนา</u>ได้	2543/158
		92	เวลาเข้านอนพลอย**มัก**จะ<u>หลับ</u>ทันทีตามประสาคนในวัยหนุ่มสาว	2543/165
		93	"ช้อยทำอะไร<u>วู่วาม</u>**เกินไป**เสมอ ฉันไม่อยากให้ช้อยทำอย่างนั้นเลย..."	2543/168
		94	"ช้อยทำอะไร<u>วู่วาม</u>เกินไป**เสมอ** ฉันไม่อยากให้ช้อยทำอย่างนั้นเลย..."	2543/168
		95	พลอย...มี<u>ความรู้สึก</u>ในใจมากมาย **หลายอย่าง**สุดที่จะประมาณได้ถูก	2543/176
		96	พลอย...มีความรู้สึกในใจ<u>มากมายหลายอย่าง</u>**สุดที่จะประมาณ**ได้ถูก	2543/176
		97	"...ฉันเองก็อดให้เธอมานานแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ฉันเหลืออดเหมือนกัน **บาง**<u>เวลา</u>"	2543/180
		98	"วันนี้พ่อ<u>มีบุญ</u>**เหลือเกิน** พร้อมลูกพร้อมเต้า..."	2543/181

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	99	พลอยออกจากบ้านไปหวานยังเด็ก **เต็มที**และพลอยก็มิได้สนใจหวนระลึกถึงแต่พอกลับมาอีกทีหนึ่งหวานก็กลายเป็นเด็กโต ๆ	2543/190
		100	ไปหาข้าวให้กินกับต้มโคล้งเผ็ด**จัด** ร้อน**จัด** สักครู่ก็สร่าง	2543/195
		101	“แม่พลอยต้องอดทนเอา**หน่อย** นึกว่าเห็นแก่เจ้าคุณพ่อ...”	2543/197
		102	เพราะไม่มีอะไรจะทำ ความคิดถึงพี่เนื่องเริ่มมาก**ขึ้น**	2543/206
			ทุกวันนั้น ยิ่งเพิ่มอัตราทวีขึ้นอย่างรุนแรง	
		103	เพราะไม่มีอะไรจะทำ ความคิดถึงพี่เนื่องเริ่มมากขึ้นทุกวันนั้น **ยิ่ง**เพิ่มอัตราทวีขึ้นอย่างรุนแรง	2543/206
		104	เพราะไม่มีอะไรจะทำ ความคิดถึงพี่เนื่องเริ่มมากขึ้นทุกวันนั้น ยิ่งเพิ่มอัตรา**ทวีขึ้น**อย่างรุนแรง	2543/207
		105	“เดี๋ยวนี้แม่ช่างใหญ่โต**เสียเหลือเกิน** นึกจะทำอะไรก็ทำตามใจตัว..."	2543/207
		106	ช้อยฉวยขันล้างหน้าเดินออกไปนอกห้อง โดยไม่เหลียวมามองพลอยเลย**แม้แต่น้อย**	2543/208
		107	**ยิ่ง**ไม่รู้เรื่องก็ยิ่งไม่สบายใจหนักขึ้น	2543/209
		108	ยิ่งไม่รู้เรื่องก็ยิ่งไม่สบายใจ**หนัก**ขึ้น	2543/209
		109	**ยิ่ง**เห็นช้อยร้องไห้หนักขึ้นก็ยิ่งสงสารและวิตก	2543/209
		110	ยิ่งเห็นช้อยร้องไห้หนัก**ขึ้น**ก็ยิ่งสงสารและวิตก	2543/209

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	111	ยิ่งเห็นช้อยร้องไห้หนักขึ้นก็**ยิ่ง**สงสารและวิตก	2543/210
		112	บอกมาเพียงแค่นี้ช้อยก็คงจะเกลียดขี้หน้าพี่**เต็มที**	2543/214
		113	“ก็นั่นน่ะสิ แต่ทำไมเร็ว**นัก** รอไปหน่อยไม่ได้หรือ”	2543/214
		114	เอาแป้งลงใกล้ ๆ ขอบตาให้หนา**หน่อย**	2543/219
		115	“คนอย่างเจ้าเนื่อง พี่ของเจ้าได้เมียแค่นั้นก็ดี**ถมไป**...”	2543/222
		116	ทั้งหมดก็เป็นวิธีที่จะช่วยมิให้พลอยเสียใจจนเกินไป**นัก**	2543/223
		117	ทั้งหมดก็เป็นวิธีที่จะช่วยมิให้พลอยเสียใจจน**เกินไป**นัก	2543/224
		118	เหมือนจะถูกทิ้งไว้ที่กรุงเทพฯ **เป็นบางส่วน**	2543/236
		119	ช้อยเห็นด้วยกับการตกลงใจของคุณสาย**อย่างยิ่ง**	2543/236
		120	“เมื่อเช้านี้เขาเอาผักกินกับปลาร้ามาขายเต็มลำเรือน่ากิน**เต็มที**...”	2543/208
		121	เขาว่าคุณหญิงเสริมท่านหึง**นัก**เจ้าคุณกลัวลนลานทีเดียว	2543/249
		122	ฉันดีใจ**เหลือเกิน** ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวฉันยังไม่เคยดีใจอะไรเท่าคราวนี้เลย”	2543/250
		123	“เฮ้อ ผู้หญิงนี่ช่างยุ่งเสียจริง ๆ เรื่องเล็ก**นิดเดียว**ก็เห็นเป็นเรื่องใหญ่ไปได้...”	2543/258
		124	อีกใจหนึ่งก็ขอบใจช้อย**สุดที่จะประมาณ**	2543/261

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	125	คุณเปรมเริ่มจะเข้ามาเกี่ยวข้องใกล้ ๆ กับชีวิตความเป็นอยู่ของพลอย**ยิ่งขึ้น** ทุกวัน	2543/261
		126	คุณเปรมเริ่มจะเข้ามาเกี่ยวข้องใกล้ ๆ กับชีวิตความเป็นอยู่ของพลอยยิ่งขึ้น **ทุก**วัน	2543/261
		127	สัญญาณอันตรายเกี่ยวกับคุณเปรม ซึ่งพลอยพยายามผลักให้พ้นตัวอยู่**เป็นหนักเป็นหนา**นั้นเอง ก็ยิ่งมีมากขึ้น	2543/262
		128	สัญญาณอันตรายเกี่ยวกับคุณเปรม ซึ่งพลอยพยายามผลักให้พ้นตัวอยู่เป็นหนักเป็นหนานั้นเอง ก็**ยิ่ง**มีมากขึ้น	2543/262
		129	สัญญาณอันตรายเกี่ยวกับคุณเปรม ซึ่งพลอยพยายามผลักให้พ้นตัวอยู่เป็นหนักเป็นหนานั้นเอง ก็ยิ่งมีมาก**ขึ้น**	2543/262
		130	“เด็กไม่อยู่ในโอวาสของผู้ใหญ่ ฉันเกลียด**นัก**เชียว	2543/264
		131	“...โผล่ขึ้นมาจากพื้นเป็นรูปคนครึ่งตัว อ้วน ๆ ดำมิดหมี หัวล้านด้วย...”	2543/274
		132	“ฉันคิดถึงคุณเชย**เหลือเกิน** ไม่ได้พบคุณเชยมานาน...”	2543/281
		133	ผู้หยิงมันต้องอย่างนี้ สีปากช้า ๆ นั่งตัวตรง ๆ แอ่นเอว**นิดหน่อย**	2543/286
		134	เจ้าคุณพ่อและเสด็จท่านมีพระเดชพระคุณแก่ฉันมากมาย**สุดที่จะประมาณ**	2543/291
		135	บอกให้พลอยลองทาน้ำอบขวดหนึ่งที่คุณเชยบอกว่าหอม**นัก** เพิ่งได้มาใหม่ ๆ	2543/299

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	136	ข่าวนี้ทำให้พลอยเป็นบุคคลที่น่าสนใจ**ขึ้น**มาทันที	2543/303
		137	"วันนี้ก็ต้องขลุกขลัก**หน่อย**"	2543/324
		138	พลอยหน้าแดงด้วยความอาย **หลายครั้งหลายหน**	2543/330
		140	"...ตาอ้นแกทำให้ฉันรักคุณเปรม**ขึ้น** อีกเป็นกอง"	2543/349
		141	"...ตาอ้นแกทำให้ฉันรักคุณเปรม**ขึ้น** อีกเป็นกอง"	2543/356
		142	**ยิ่ง**รู้ว่าอยู่ใกล้แล้วไปมาหาสู่กันไม่ได้ ฉันจะ**ยิ่ง**คิดถึงใหญ่	2543/356
		143	ยิ่งรู้ว่าอยู่ใกล้แล้วไปมาหาสู่กันไม่ได้ ฉันจะยิ่งคิดถึง**ใหญ่**	2543/356
		144	เสด็จของพลอยเริ่มประชวร และเมื่อประชวรอยู่ได้สักสาม	2543/415
			เดือนก็สิ้นพระชนม์ ทำให้พลอยต้องโศกเศร้า**อย่างหนัก**	
		145	การเปลี่ยนแปลงและความแตกต่างนั้น ก็เริ่มสำแดงตัวออกมา**ทีละน้อย**	2543/415
		146	ขี่ม้าฝึกม้าด้วยลักษณะอันโลดโผนต่าง ๆ ทำให้พลอยต้องไม่สบายใจ **อยู่เนืองนิตย์**	2543/416
		147	ความร่วงโรยก็เริ่มเกิดขึ้นในวัง **ทีละน้อย**	2543/416
		148	ฉันก็ทำอะไรเองเสียหมด**เกือบ** ทุกอย่าง	2543/419
		149	ฉันก็ทำอะไรเองเสียหมดเกือบ **ทุกอย่าง**	2543/420

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	150	ไม่ปรากฏว่ามีความน้อยเนื้อต่ำใจหรือมีความทุกข์โทมนัสซ่อนเร้นอยู่ในใจ**แม้แต่น้อย**	2543/421
		151	พลอยไม่มีเวลาที่จะเข้าไปหาช้อยในวัง**บ่อย**นัก	2543/425
		152	พลอยไม่มีเวลาที่จะเข้าไปหาช้อยในวังบ่อย**นัก**	2543/426
		153	“หมอฝรั่ง ฉันไปรับมาเอง ถ้าไม่ได้แกก็จะลำบาก เพราะเด็กไม่ออกต้องใช้เครื่องมือ เคราะห์ดี**เหลือเกิน**ที่ไปตามเขามาทัน...”	2543/426
		154	พ่อเพิ่มก็มาเยี่ยม**เกือบ**ทุกวัน	2543/430
		155	พ่อเพิ่มก็มาเยี่ยมเกือบ**ทุก**วัน	2543/430
		156	พลอยรักคุณเปรมมาก**เกินไป**เสียแล้วที่จะขัดใจในสิ่งเหลานี้	2543/431
		157	วิธีขี่ม้าผาดโผนต่างๆ ทำให้พลอยต้องเพิ่มความรู้สึกหวาดเสียว**ยิ่งขึ้น**ไปอีก	2543/435
		158	ความสุขที่พลอยได้รับจากลูก ๆ นั้นมีมากมาย**สุดที่จะประมาณ**	2543/436
		159	พลอยรู้ตัวว่าตนนั้นโชคดีเป็น**หนักหนา**	2543/436
		160	เป็นเวลาหลายปีมาแล้วพลอยมิได้ทราบข่าวจากคุณอุ่นและคนอื่นที่บ้านคลองบางหลวง**บ่อย**นัก	2543/441
		161	เป็นเวลาหลายปีมาแล้วพลอยมิได้ทราบข่าวจากคุณอุ่นและคนอื่นที่บ้านคลองบางหลวงบ่อย**นัก**	2543/441
		162	ทั้งที่ปากพูดอย่างนั้นใจของพลอยก็ไม่สบาย**นัก**	2543/451

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	163	“ฉันเห็นว่าลูกยังเล็ก**เหลือเกิน**ไปนอกไปนาจะเลี้ยงตัวเองยังไงไหว”	2543/452
		164	“...บางเวลาฉันก็อยากจะไปไหนเสียให้มันพ้น ๆ แต่มันก็ไปไม่รอดที่เบื่อ**แสน**เบื่อก็คือในวัง เรามันเคยอยู่สมัยรุ่งเรือง...”	2543/455
		165	ในตอนแรกพลอยก็มิได้สนใจ**หนักหนา**	2543/457
		166	พลอยจำได้ว่าปลาทูมีราคาไปถึงเข่งละไพ ซึ่งคุณสายบ่นว่าแพง**นัก**แพง**หนา**	2543/458
		167	พระเจ้าอยู่หัวเสด็จออก ทรงเครื่องแสดง ถือพระแสงแบบโบราณงาม**นัก**งาม**หนา**	2543/458
		168	ประการปรกเมื่อสงครามเสร็จลง บางทีข้าวของจะถูก**ลง**บ้าง	2543/461
		169	ประการปรกเมื่อสงครามเสร็จลง บางทีข้าวของจะถูกลง**บ้าง**	2543/461
		170	มีคนคอยดูหลายตาด้วยกัน บางทีคุณชิดจะไม่กล้าทำอย่างที่เคยมาแต่ก่อน คุณอุ่นก็จะค่อยมีความสุข**ขึ้น**บ้าง	2543/468
		171	มีคนคอยดูหลายตาด้วยกัน บางทีคุณชิดจะไม่กล้าทำอย่างที่เคยมาแต่ก่อน คุณอุ่นก็จะค่อยมีความสุขขึ้น**บ้าง**	2543/469
		172	“คุณเปรม รอไปอีก**สักหน่อย**จะไม่ดีหรือลูกยังเล็กนัก”	2543/473

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	173	“คุณเปรม รอไปอีกสักหน่อยจะไม่ดีหรือ ลูกยังเล็ก**นัก**”	2543/473
		174	มัวหมกมุ่นอยู่แต่ว่าลูกจะต้องจากไปไกล**แสน**ไกล	2543/475
		175	ไม่มีการคาดวะนอบน้อมใด ๆ ที่จะมาก**เกินไป**สำหรับคนที่จะคอยดูแลลูกของตนให้ดี	2543/477
		176	“ยัง**เด็กนัก** ช่วยสั่งสอนให้ด้วย ผิดพลาดอย่างไรก็ดูเถิดเจ้าค่ะ อย่าเกรงใจเลย...”	2543/477
		177	เสียงเอะอะที่ได้ยินเมื่อตอนแรกนั้นเงียบ**ลง**	2543/478
		178	เมื่อดูจากที่ต่ำไปหาที่สูง พลอยก็เห็นว่าลูกของตนทั้งสองคนนั้นตัวเล็ก**นิดเดียว**	2543/479
		179	“...เมืองนี้ร้อน**จัง** เจ๊กมากกว่าที่บ้านเราเสียอีก...”	2543/480
		180	นึกได้แต่เพียงว่าพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชทรัพย์ออกมากมาย**สุดที่จะประมาณ**ได้	2543/489
		182	เมื่อลูกออกจากบ้านไปใหม่ ๆ ความอาลัยความคิดถึงนั้นก็เกิดขึ้น**อย่างยิ่งยวด**	2543/495
		183	ภาษาอะไรก็ไม่รู้บ้าเหลือเกิน อย่างคำว่าโต๊ะ ถ้าพูดถึงโต๊ะเฉย ๆ ก็เรียกไปอย่างหนึ่ง ถ้าทุบโต๊ะก็เรียกไปอีกอย่างหนึ่ง	2543/497

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	184	รู้สึกว่าเวลาผ่านไปไม่นาน**นัก** แต่พอมานับดูเข้าจริง ๆ ก็เห็นว่า นานโขอยู่แล้ว	2543/497
		185	รู้สึกว่าเวลาผ่านไปไม่นานนัก แต่พอมานับดูเข้าจริง ๆ ก็เห็นว่า นาน**โข**อยู่แล้ว	2543/497
		186	คุณอุ่นคนเก่านั้นยังมิได้ยกโทษให้ คุณเชยเลย**แม้แต่น้อย**	2543/502
		187	นิ่งเงียบไม่มีเสียงตอบจากคุณอุ่น **แม้แต่น้อย**	2543/503
		188	ประไพเป็นเด็ก**แสน**งอนมีอะไร ไม่ถูกใจเพียงนิดหน่อยก็โกรธขึ้งและ โกรธไปนานได้ตั้งหลายวัน	2543/505
		189	ประไพเป็นเด็กแสนงอนมีอะไร ไม่ถูกใจ**เพียงนิดหน่อย**ก็โกรธขึ้ง และโกรธไปนานได้ตั้งหลายวัน	2543/505
		190	ประไพเป็นเด็กแสนงอนมีอะไร ไม่ถูกใจเพียงนิดหน่อยก็	2543/505
			โกรธขึ้งและโกรธไปนานได้ **ตั้ง**หลายวัน	
		192	ฉันเห็นท่านงามกว่าองค์ก่อน **เป็นกอง** เนตรคมน่ารัก	2543/507
		193	ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่มีใครเอ่ยปาก ตำหนิติเตียนเลย**แม้แต่น้อย**	2543/510
		194	“เมื่อคุณใหญ่ข้ามฟากไปอยู่กับ คุณพลอยใหม่ ๆ ก็ยังไปมา**บ้าง** เป็น**บาง**ครั้ง แล้วก็หายไปเลย”	2543/515

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สี่แผ่นดิน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท)	2494	195	"...ลงท้ายฉันจะกลายเป็นคุณชิดไปอีกคนก็ไม่รู้ เพราะต้องเมาปราบกันบ่อย**เหลือเกิน**"	2543/521
		196	"...ลงท้ายฉันจะกลายเป็นคุณชิดไปอีกคนก็ไม่รู้ เพราะต้องเมาปราบกันบ่อยเหลือเกิน"	2543/521
		197	ไม้แก้วบางอันที่คุณเปรมซื้อมานั้นทำให้พลอยต้องสะดุ้งด้วยราคาที่แพง**ถึงขนาด**	2543/532
ปักกิ่งนครนครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	1	เต็มไปด้วยรุกขชาติอันมีดอกหอม**ตลบ**และสวยงาม	2541/1
		2	มันสนุกสนาน**นัก**หรือที่จะพูดถึงความเศร้าและความผิดหวัง	2541/2
		3	ฝุ่นปักกิ่งร้าย**นัก**	2541/3
		4	เซี่ยงไฮ้มีถนนดี มีตึกสูง**เกือบ**จดเมฆ	2541/4
		5	ก้อนอิฐโบราณทุกๆก้อนที่อยู่ในตัวกำแพง**มหึมา**อันล้อมเมืองอยู่ทั้งสี่ทิศ	2541/8
		6	จำเป็น**นัก**หรือที่เราจะต้องแบกเอาความหลังไว้	2541/11
		7	เขาอาจมีความจริงจังกับชีวิตน**เกินไป**	2541/12
		8	นั่นไม่ใช่ความผิดของหล่อน**สักนิดเดียว**	2541/14
		9	วัฒนธรรมจีนกำลังแปรสภาพจากสีขาว**โพลน**เป็นสีเขียวชอุ่มและสีชมพู	2541/15
		10	คืนนั้นดูเขาออกจะเป็นนักปราชญ์**จัด**ไปสักหน่อย	2541/18
		11	คืนนั้นดูเขาออกจะเป็นนักปราชญ์จัดไป**สักหน่อย**	2541/18

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	12	แต่อากาศตอนดึกก็ยังหนาว**อย่างเข้ากระดูก**	2541/19
		13	ดอกท้อดอกซิ่งคลี่กลีบสีชมพู**อ่อน**และชมพูแก่	2541/20
		14	ดอกท้อดอกซิ่งคลี่กลีบสีชมพูอ่อนและชมพู**แก่**	2541/20
		15	แม่บ้านจัดแจงเปิดประตูและหน้าต่างเพื่อขับไล่กลิ่นถ่าน	2541/20
			หินซึ่งลูก**โพลง**อยู่ในเตาเหล็กตลอดฤดูเหมันต์	
		16	ตอนนี้เองการกระทบกระเทือนก็**ทวี**ความรุนแรงยิ่งขึ้น	2541/23
		17	ตอนนี้เองการกระทบกระเทือนก็ทวีความรุนแรง**ยิ่งขึ้น**	2541/23
		18	นักหนังสือพิมพ์เหล่านี้กำลังจับตาดูการเคลื่อนไหวของการเมืองไทยในจีนเหนือด้วยความเอาใจใส่**ยิ่ง**	2541/25
		19	อย่าลืมว่านุชเป็นห่วง**พี่เหลือเกิน**	2541/26
		20	ปลูกสร้างด้วยไม้จันทร์อันหอม**ตลบ**	2541/28
		21	ถ้อยคำของวารยาทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจหล่อน**ขึ้น**เล็กน้อย	2541/30
		22	ถ้อยคำของวารยาทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจหล่อนขึ้น**เล็กน้อย**	2541/30
		23	เรายังต้องการเวลาอีกมาก**นัก**	2541/30
		24	“จริงซี ฤดูสปริงสั้น**นิดเดียว**...”	2541/30
		25	“...ฤดูหนาวที่นี่มันยาวนาน**เหลือเกิน**ฉันไม่ชอบเลย”	2541/30
		26	“...ถ้าไม่มีลมฤดูหนาวก็ไม่สู้ร้าย**นัก**...”	2541/30

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	27	“เธอเห็นจะชอบท่องเที่ยว ฉันเกลียด**เหลือเกิน**”	2541/31
		28	ข้าพเจ้า**ทวี**ความแปลกใจมากขึ้น	2541/32
		29	ข้าพเจ้าทวีความแปลกใจมาก**ขึ้น**	2541/32
		30	พวกฝรั่งถูกเกลียดชัง**อย่างเข้ากระดูก**	2541/41
		31	ปักกิ่งนครหลวงอันเก่า**คร่ำ**ด้วยจำนวนศตวรรษ	2541/42
		32	ซึ่งได้กลายเป็นพิพิธภัณฑ์อันมีค่าสูง**ยิ่ง**สำหรับนักประวัติศาสตร์และโบราณคดี	2541/43
		33	นาวาหินอ่อนนี้เป็นที่โปรดปรานของพระแม่เจ้าอยู่หัวสือสีฮองไทเฮาเป็น**อย่างยิ่ง**	2541/44
		34	วารยาอาจจะเศร้า**เกินไป**ที่จะคิดถึงน้ำอันใสเป็นกระจก	2541/46
		35	ข้าพเจ้าได้พบคนตั้งแต่ชนิดที่เลว**ที่สุด**จนถึงชนิดที่ดี**ที่สุด**	2541/47
		36	สิ่งที่ควรจะเป็นกับสิ่งที่เป็นความจริงมีความแตกต่างห่างไกลกันมากมาย**นัก**	2541/48
		37	เป็นการซ้อมความเป็นเพื่อนให้แน่นแฟ้น**ยิ่งขึ้น**	2541/49
		38	ถ้าฉันมีโอกาสเป็นคนไทยบ้างก็จะเป็นสุข**ที่สุด**	2541/51
		39	ไม่ได้พิถีพิถันในการแต่งกาย**นัก**	2541/55
		40	ข้าพเจ้าไม่ประหลาดใจ**นัก**	2541/61
		41	ข้าพเจ้ามีความเข้าใจกันดี**ขึ้น**	2541/62
		42	“ทำไมเธอจึงเอาใจใส่ต่อชีวิตของฉัน**นัก**”	2541/62

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	43	เย็บด้วยผ้าธรรมดาสีน้ำเงิน**แก่**	2541/64
		44	ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์ในเรื่องรูปสมบัติ **นัก**ก็ดี	2541/64
		45	ข้าพเจ้า**มั่นใจยิ่งขึ้น**ว่าโชคเป็นศัตรูของความยุติธรรม	2541/67
		46	กิริยาอาการเยือกเย็นประหนึ่งว่ามีความเข้าใจต่อชีวิต**อย่างดียิ่ง**	2541/69
		47	“ทำไมฉันไม่เห็นได้ข่าวอะไร**สักนิด**”	2541/71
		48	ท้องฟ้าสีชมพู**อ่อน**เต็มไปด้วยก้อนเมฆบาง ๆ	2541/74
		49	“ฉันอยากรู้**นัก**ว่า วารยาจะรู้สึกอย่างไร..”	2541/79
		50	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ**เล็กน้อย**ที่ได้ฟังเขาสบประมาท	2541/79
		51	บ่ายวันนั้นคนไม่สู้จะแน่น**นัก**	2541/80
		52	เหตุการณ์ได้**ทวี**ความรุนแรงยิ่งขึ้น	2541/81
		53	เหตุการณ์ได้ทวีความรุนแรง**ยิ่งขึ้น**	2541/81
		54	ข้าพเจ้าก็เสียดายสปริง ค.ศ. 1932 **ยิ่งนัก**	2541/81
		55	มันได้ผ่านไปโดยทิ้งร่องรอยแห่งความสงบสุขไว้ แต่**เพียงเล็กน้อย**	2541/81
		56	ประชาชนชาวเมืองที่หวาดหวั่นภัยของสงครามอยู่แล้วได้**ทวี** ความหวาดหวั่น**ยิ่งขึ้น**	2541/82
		57	ได้มีพวกคอมมิวนิสต์ปะปนอยู่ด้วยเป็นจำนวน**ไม่น้อย**	2541/82
		58	หนังสือพิมพ์รายวันฉบับนี้มีคารมที่เผ็ดร้อน**อย่างที่สุด**	2541/83

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	59	เป็นเรื่องที่น่าเสียดายเรื่องที่น่าเศร้า **เหลือที่จะพรรณนา**	2541/86
		60	"...เธอเป็นคนดี**เกินไป**ที่จะทำอะไรให้ฉันได้"	2541/93
		61	**ทุก**ครั้งที่ฉีกปฏิทินออกแผ่นหนึ่ง ก็เห็นกรุงเทพฯ ใกล้เข้ามานิดหนึ่ง	2541/95
		62	ทุกครั้งที่ฉีกปฏิทินออกแผ่นหนึ่ง ก็เห็นกรุงเทพฯ ใกล้เข้ามา**นิดหนึ่ง**	2541/95
		63	มีเรื่องที่ฮ่องกงมาเล่าให้ฟัง**ไม่น้อย**	2541/96
		64	รู้สึกไม่พอในตัวเองที่มีความอดทน น้อย**ไปหน่อย**	2541/97
		65	เพราะกำลังไม่สบายเป็นหวัดไป **เล็กน้อย**	2541/99
		66	ผิวคล้ำ**สักหน่อย**	2541/102
		67	พลางควักซองสีน้ำเงิน**อ่อน**ออกมาจากกระเป๋าใน	2541/104
		68	ดูเขาไม่ค่อยมีสีหน้ายินดี**นัก**	2541/105
		69	ข้าพเจ้า**ทวี**ความเอาใจใส่ในตัวหล่อนมากขึ้นเสมอ	2541/106
		70	ข้าพเจ้าทวีความเอาใจใส่ในตัวหล่อน **มากขึ้น**เสมอ	2541/106
		71	"...คงจะเหงาไป**ไม่น้อย**เป็นแน่"	2541/108
		72	"...ฉันอาจจะออกความเห็นรวดเร็ว **ไปหน่อย**"	2541/109
		73	เขาคงไม่เชื่อถือในถ้อยคำของข้าพเจ้า**นัก**	2541/110
		74	พระอาทิตย์ส่องแสงร้อนแรง **ยิ่งขึ้น**เสมอ	2541/111
		76	สีเขียวอ่อนของสปริงได้เขียว**เข้ม จัด**เข้า	2541/111

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	77	รอยย่นที่หน้าผาก**ทวี**จำนวนมากขึ้น	2541/112
		78	รอยย่นที่หน้าผากทวีจำนวน**มากขึ้น**	2541/112
		79	ไอ้ที่เอาเรื่องก็มี**ไม่มากนัก**	2541/113
		80	เพราะดูเหมือนจะเบื่อข้าวเย็นที่หอพัก**เต็มทน**	2541/114
		81	วารยาสะดุ้ง**เล็กน้อย**	2541/116
		82	"...เคราะห์ดี**เหลือเกิน**ที่ฉันยังไม่ได้เริ่มนินทาเธอ"	2541/116
		83	"...เรานินทาเธอ**เพียงเล็กน้อย**เท่านั้น"	2541/116
		84	แพทย์ของเราตื่นเต้น**เล็กน้อย**	2541/117
		85	โจกวอเสียนดูเหมือนจะไม่นิยมระบอบการปกครองของรัฐบาลจีนเท่าใด**นัก**	2541/118
		86	"ถ้าเธอมาช้า**อีกนิดเดียว**ก็จะไม่พบฉัน"	2541/118
		87	"...เธอเที่ยวเก่ง**เหลือเกิน**หมู่นี้"	2541/119
		88	ริมฝีปาก**ค่อนข้าง**ซีด แววตาไม่สู้แจ่มใสนัก	2541/119
		89	ริมฝีปากค่อนข้างซีด แววตาไม่สู้แจ่มใส**นัก**	2541/119
		90	"ฉันรู้ดีว่าในโลกนี้เราจะหวังอะไรมาก**นัก**ไม่ได้"	2541/120
		91	จำนวนคนที่เช่าอยู่ไม่มากมาย**นัก**	2541/121
		92	"...ฉันจะออกเดินทางย่ำรุ่ง**เล็กน้อย**"	2541/122
		93	ดูเหมือนจะช่วยทำให้ความร้อน**ทวีขึ้น**	2541/123
		94	แม้จะมีความร้อนแต่**เพียงเล็กน้อย**	2541/123
		95	เสื้อผ้าลินินเม็ดที่สวมอยู่นั้น**ค่อนข้าง**จะหนาเกินไป	2541/123

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	96	เสื้อผ้าลินินเม็ดที่สวมอยู่นั้นค่อนข้างจะหนา**เกินไป**	2541/123
		97	เรารู้สึกสดชื่นด้วยสีเขียว**แก่**ของต้นไม้	2541/123
		98	แต่มนัสติว่ามีคนเที่ยวน้อย**ไปหน่อย**	2541/124
		99	เขารู้สึกว่าเงียบ**เกินไป**	2541/124
		100	เป็นฉากที่สวยงามและบริสุทธิ์**ยิ่ง**	2541/126
		101	ข้าพเจ้าคิดว่าได้เปลี่ยนนิสัยไป**บ้างเล็กน้อย**	2541/128
		102	หัวใจของวารยาค่อยๆเสื่อมถอยลงไป**ทีละน้อย**	2541/128
		103	คงจะเต็มไปด้วยเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น**อย่างยิ่ง**	2541/129
		104	ส่องแสงสว่างอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าสีน้ำเงิน**แก่**	2541/129
		105	ปล้วหยิบเอาวัตถุอย่างหนึ่งออกมามีสีดำเป็นเงา**ปลาบ**	2541/131
		106	พอรู้แน่ว่าเป็นอะไรก็ใจหาย**วาบ**	2541/131
		107	“ท่าทางของเธอไม่ได้บอกว่าเล่นเลย**สักนิด**”	2541/134
		108	น้ำเสียงแสดงความเป็นห่วงกังวล**เล็กน้อย**	2541/135
		109	ข้าพเจ้าพยายามระงับใจให้เยือกเย็น**ที่สุด**	2541/137
		110	“เธอเป็นเพื่อนที่ดี**ยิ่ง**ของฉัน วารยา...”	2541/137
		111	เมื่อหล่อนเงยหน้าขึ้นข้าพเจ้าก็ใจหาย**วาบ**	2541/138
		112	น่ากลัว**เหลือเกิน**ถ้าขืนทิ้งให้หล่อนอยู่ในห้องนี้ตามลำพัง	2541/138

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	113	ข้าพเจ้าสังเกตเห็นหน้านั้นอิ่มเอิบเปล่งปลั่ง**ขึ้น**เล็กน้อย	2541/140
		114	ข้าพเจ้าสังเกตเห็นหน้านั้นอิ่มเอิบเปล่งปลั่งขึ้น**เล็กน้อย**	2541/140
		115	ฉันไม่แปลกใจ**นัก**สำหรับเพื่อนร่วมชาติของฉันในรัสเซีย	2541/145
		116	เธอเป็นเพื่อนที่ดี**ยิ่ง**ของฉัน	2541/145
		117	ข้าพเจ้าใจเต้นแรง**เล็กน้อย**	2541/146
		118	ข้าพเจ้าไม่เคยดีใจ เมื่อบังเอิญมีโชคดีอย่างไม่นึกฝัน และไม่เสียใจในเมื่อได้พบกับความทารุณของโลกที่มีปรมาณูของความยุติธรรมแต่**เพียงเล็กน้อย**	2541/148
		119	ข้าพเจ้ากลับไปพบความผิดหวังอย่างน่าประหลาดใจ**ที่สุด**	2541/150
		120	มิตรภาพระหว่างหล่อนกับข้าพเจ้าแน่นกระชับ**ยิ่งขึ้น**	2541/151
		121	ความสนิทสนมได้**ทวีขึ้น**ระหว่างเราทั้งสอง	2541/152
		122	ต้นไม้ในกรุงปักกิ่งเหลืออยู่แต่กิ่งอันแห้ง**ผาก**	2541/152
		123	สีเขียว**แก่**แห่งฤดูร้อนได้เปลี่ยนสีน้ำตาลแทบทุกหนทุกแห่ง	2541/152
		124	สีเขียวแก่แห่งฤดูร้อนได้เปลี่ยนสีน้ำตาล**แทบ**ทุกหนทุกแห่ง	2541/152
		125	สีเขียวแก่แห่งฤดูร้อนได้เปลี่ยนสีน้ำตาลแทบ**ทุก**หน**ทุก**แห่ง	2541/152
		126	ความเย็นของอากาศได้**ทวีขึ้น**จนกระทั่งผิวน้ำได้กลายสภาพเป็นน้ำแข็ง	2541/153

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	127	ฉันออกจะตรงไปตรงมามาก**ไป สักหน่อย**ที่พูดเช่นนี้	2541/154
		128	“แต่ฉันคิดว่า ถ้าวารยาปดฉันเสีย จะดีกว่านี้**หลายเท่า**นัก...”	2541/155
		129	“แต่ฉันคิดว่า ถ้าวารยาปดฉันเสีย จะดีกว่านี้หลายเท่า**นัก**...”	2541/155
		130	ฉันกำลังมีความสุขสำราญบานใจ **อย่างเต็มเปี่ยม**	2541/156
		131	อากาศเย็น**จัด** ปรอทลงต่ำกว่าศูนย์ ดีกรีหลายวันแล้ว	2541/157
		132	ข้าพเจ้าได้เคยรู้จักกับหมอศาสนา เป็นจำนวน**ไม่น้อย**	2541/159
		133	แต่ในบางคราวฉันก็ยังแปลกใจ **เล็กน้อย**	2541/161
		134	“ผมรู้สึกว่าวารยาไม่ค่อยจะมีความสุข **นัก**	2541/162
		135	ข้าพเจ้า**ทวี**ความแปลกใจยิ่งขึ้น	2541/163
		136	ข้าพเจ้าทวีความแปลกใจ**ยิ่งขึ้น**	2541/163
		137	ข้าพเจ้ายิ่งงงมาก**ขึ้น**	2541/164
		138	ข้าพเจ้ามีความเห็นใจ**อย่างเต็มเปี่ยม**	2541/165
		139	“...เราไม่มีความยุติธรรมเหลืออยู่มาก **นัก**ในโลกนี้”	2541/165
		140	ความยากจนกำลังรุกรานชีวิตรุนแรง **ยิ่งขึ้น**ทุกวัน	2541/167
		141	ธรรมดา**เหลือเกิน**ที่เขาจะสงสัย ความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า	2541/170
		142	“หิมะตกมาก**เหลือเกิน**วันนี้..”	2541/170
		143	ถ่านหินกำลังลุก**โชน**	2541/170

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	144	เหยียดเท้าเข้าไปใกล้เพื่อได้รับความอบอุ่น**อย่างเต็มที่**	2541/170
		145	“ฉันสะดุดใจอยู่**หน่อยหนึ่ง**...”	2541/172
		146	ข้อนี้อาจเป็นเหตุให้ฉันต้องจากปักกิ่งเร็ว**ขึ้น**	2541/174
		147	ช่วยให้ความเศร้าของชีวิตในปักกิ่ง**ทวี**ความเด่นชัดยิ่งขึ้น	2541/174
		148	ช่วยให้ความเศร้าของชีวิตในปักกิ่งทวีความเด่นชัด**ยิ่งขึ้น**	2541/174
		149	ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของหล่อนสั่น**เล็กน้อย**	2541/175
		150	ไฟในเตายังลุก**โชน**	2541/176
		151	“ฉันไม่สู้จะเข้าใจ**นัก**ว่าทำไมเธอจึงจะต้องไป”	2541/177
		152	“...ดูเหมือนท่านจะกลัวชีวิตแทนเธอ**เกินไป**สักหน่อย”	2541/177
		153	“...ดูเหมือนท่านจะกลัวชีวิตแทนเธอเกินไป**สักหน่อย**”	2541/177
		154	อากาศในกรุงปักกิ่งเริ่มหนาว**จัด**ยิ่งขึ้นทุกวัน	2541/182
		155	อากาศในกรุงปักกิ่งเริ่มหนาวจัด**ยิ่งขึ้น**ทุกวัน	2541/182
		156	เวลาแล้ง**จัดใน**มณฑลชั้นในคนก็ตาย	2541/183
		157	ข้าพเจ้ามีความรักเมืองไทย**ทวีขึ้น**โดยไม่มีที่สิ้นสุด	2541/183
		158	“แต่ต้นพิกุลกลางสนามประมัยโค่นทิ้งสนามหญ้าจึงดูกว้าง**ขึ้น**”	2541/186
		159	วันนั้นเป็นเวลาที่ข้าพเจ้ามีความสุข**อย่างที่สุด**	2541/189

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	160	"...น้ำคงจะยังแข็ง ไม่หนา**เกินไป**"	2541/190
		161	"เธอยังหนุ่ม**เกินไป**ที่จะคิดเช่นนั้น"	2541/190
		162	ข้าพเจ้าเย็น**วาบ**ที่สันหลัง	2541/195
		163	ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาว**โพลน**	2541/197
		164	สีหน้าของหล่อนซีด**เผือด** เต็มไปด้วยความตื่นกลัว	2541/198
		165	ทุกคนเงียบกริบความสยดสยองในใจทำให้เราไม่สามารถพูดอะไรออก	2541/198
		166	ไม่มีความหวังเหลืออยู่**แม้แต่นิดเดียว**	2541/199
		167	ท้องฟ้าทางทิศบูรพามีสีเหลือง**แก่**มากขึ้นทุกที	2541/200
		168	ท้องฟ้าทางทิศบูรพามีสีเหลืองแก่มาก**ขึ้น**ทุกที	2541/200
		169	ท้องฟ้าทางทิศบูรพามีสีเหลืองแก่มากขึ้น**ทุก**ที	2541/200
		170	น้ำตรงนั้นไม่ลึก**นัก**	2541/202
		171	ไม่ควรจะถือเอาเป็นจริงเป็นจัง**จนเกินไป**	2541/205
		172	พืดเขาขาว**โพลน**ไปด้วยหิมะ	2541/206
		173	น่าประหลาดใจ**เหลือเกิน**ที่วลาดิมีร์ใช้ยิงที่หัวใจแทนการยิงที่สมอง	2541/207
		174	ความเย็น**จัด**ใต้ศูนย์ดีกรี	2541/207
		175	เราจะต้องแก่ชราจะต้องสิ้นความหวังอันสูง**ลิบ**ซึ่งมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในวัยหนุ่ม	2541/210
		176	เราจะต้องแก่ชราจะต้องสิ้นความหวังอันสูงลิบซึ่งมีอยู่**อย่างเต็มเปี่ยม**ในวัยหนุ่ม	2541/210

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ปักกิ่งนคร นครแห่งความหลัง (สด กูรมะโลหิต)	2503	177	“เขาเป็นคนไม่ค่อยจะละเอียด**นัก**...”	2541/211
		178	“ขอบใจเธอ**เหลือเกิน** ระพินทร์”	2541/214
		179	ไฟในเตายังลุก**โพลง**ส่องแสงเข้าหน้าเราทั้งสอง	2541/222
		180	การทำความดีอย่างเดียวไม่มีประโยชน์**นัก**	2541/226
		181	ความตื่นเต้นหวาดสะดุ้งก็หมดไป**ทีละน้อย**	2541/228
		182	“ชีวิตเป็นสิ่งที่น่าหัวเราะเยาะ**เหลือเกิน**”	2541/229
		183	ไม่มีร่องรอยของความย่อท้อถอยหลัง**แม้แต่น้อย**	2541/229
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	1	ตัวบ้านตั้งอยู่ในหมู่ไม้มองเห็นหลังคาทรงสูงเลือน ๆ พ้นทิวไม้ดำ**ทะมึน**ขึ้นมาเป็นเงา ๆ	2521/4
		2	เดินห่อตัว**เล็กน้อย**	2521/4
		3	“หนูไม่ได้บ้าวิชา**สักหน่อย**เพียงแต่อยากสวยบ้างเท่านั้น	2521/6
		4	“หนูไม่ได้บ้าวิชาสักหน่อยเพียงแต่อยากสวย**บ้าง**เท่านั้น	2521/6
		5	“ปีนี้หนาว**จัง**เลยแม่”	2521/7
		6	ชมะนาดที่ขึ้นพ้นขึ้นไปรกเรี้ยวออกดอกหอม**กรุ่น**	2521/9
		7	สีหน้าของบุตรสาวทำให้ผู้เป็นมารดายิ้มออกมา**นิดหนึ่ง**	2521/10
		8	ห้องนั้นเป็นห้องไม่กว้าง**นัก**	2521/11
		9	ภาพสวนส้มซึ่งกำลังมีลูก**ดก**ระย้าจนกิ่งแทบหัก	2521/11
		10	ภาพสวนส้มซึ่งกำลังมีลูกดกระย้าจนกิ่ง**แทบ**หัก	2521/11

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	11	พนักด้านหัวเตียงและปลายเท้าสลักลวดลายเครือเถาด้วยฝีมือละเอียด**ยิบ**	2521/11
		12	ตัวฌปะทำด้วยแพรจีบสีชมพู**อ่อน**	2521/12
		13	ขวดแก้วทรงสูงเขียว**แก่**	2521/12
		14	ดอกสร้อยทองช่อใหญ่เพียงช่อเดียว สีเหลือง**เข้ม**	2521/12
		15	ทำให้ภายในห้องดูสดใส สว่าง**ขึ้น**	2521/12
		16	การติดพันดำเนินไปจนถึงขั้นฝ่ายชายตามไปถึงบ้านฝ่ายหญิง และ**ทวี**ความเห็นอกเห็นใจยิ่งขึ้นเมื่อบิดาทางฝ่ายหญิงถึงแก่กรรม	2521/16
		17	การติดพันดำเนินไปจนถึงขั้นฝ่ายชายตามไปถึงบ้านฝ่ายหญิง และทวีความเห็นอกเห็นใจ**ยิ่งขึ้น**เมื่อบิดาทางฝ่ายหญิงถึงแก่กรรมฝ่ายชายต้องไม่มีสิทธิ์ใด ๆในตัวลูกสาวคนเดียว **แม้แต่น้อย**	2521/16
		19	เด็กหญิงผู้นั้นถูกเลี้ยงมาอย่างดี**ยิ่ง**	2521/17
		20	เด็กหญิงผู้นั้นรับเลือดความเป็นผู้ทะนงตนไว้**อย่างเต็มเปี่ยม**	2521/17
		21	เป็นสิ่งเดียวที่ทั้งมารดาและผู้เป็นยายรัก**อย่างสุดสวาทขาดใจ**	2521/17
		22	ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนที่ดี**ที่สุด**	2521/17
		23	ยายลงสวนแล้วกลับขึ้นไปบ่น**นักหนา** ว่า "จำปาท้ายสวนเห็นจะตายแน่"	2521/21
		24	เพราะน้ำค้างต้นสะเดาหวาน**ค่อนข้าง**สูงกิ่งก้านโกร๋นเกือบหมดเหลือยอดเขียวชอุ่มเพียงเล็กน้อย	2521/22

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	25	เพราะน้ำค้างต้นสะเดาหวานค่อนข้างสูงกิ่งก้านโกร่นเกือบหมดเหลือยอดเขียวชอุ่ม**เพียงเล็กน้อย**	2521/22
		26	พอขึ้นไปนั่งบนคบสูงสุดได้จึงค่อยสบายใจ**ขึ้น**	2521/22
		27	ชะเง้อคอ**อีกนิด**ก็มองเห็นหลังคาสถานีบางกอกน้อยรำไร	2521/22
		28	ดู**ชะมัด** อีกหน่อยเราก็ไม่อยู่ให้ดูแล้ว	2521/24
		29	“วนัสได้ไปอังกฤษซิ ดี**จัง**เลย...”	2521/26
		30	ในยามส้มแก่**จัด**จะเป็นผู้นำพ่อค้ามาตีราคาเหมาทั้งสวน	2521/27
		31	ส่งคนมาช่วยเหลือโดยไม่ได้คิดอะไร**แม้แต่น้อย**	2521/27
		33	นิสิตสาวในมหาวิทยาลัยจึงไม่ค่อยรังเกียจนัก	2521/28
		34	ความรู้สึกห่วงหน้าพะวงหลังอย่างประหลาด**ยิ่ง**เข้ามาครอบงำ**ยิ่งขึ้น**	2521/28
		35	“ยายอัง แกน่ารัก**เหลือเกิน** ...”	2521/32
		36	หน้าขาวซูบและผมสีดำ**สนิท**ต้องแสงแดดเป็นประกาย	2521/33
		37	ดวงตากลมโตเป็นประกายขึ้นมา**เล็กน้อย**	2521/39
		38	ใบหน้าขาวซูบเผือดลง**เล็กน้อย**	2521/39
		39	น้ำเสียงอ่อนโยนนั้น ไม่ค่อยได้ใช้กับผู้ใดบ่อย**นัก**	2521/41
		40	แต่สีหน้าและแววตาไม่ได้เปลี่ยนไปเลย**แม้แต่นิดเดียว**	2521/41
		41	คำตอบสั้น ๆ นั้นทอดเสียงให้อ่อนโยนไม่ดูแข็งกระด้างจน**เกินไป**	2521/42

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	42	ภาพนั้น**ยิ่ง**ย้ำความเจ็บช้ำขมขื่นเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ	2521/43
		43	ภาพนั้นยิ่งย้ำความเจ็บช้ำขมขื่นเพิ่มขึ้น**เป็นทวีคูณ**	2521/43
		44	ผู้เป็นบิดายังห่วงใยเธอ**อยู่เต็มเปี่ยม**	2521/44
		45	“ใจหนึ่งเขาเกลียดท่าน เกลียด**เหลือเกิน**...”	2521/45
		46	“...พ่อเขาก็รวยกว่าเรา เขาจะมาใยดีอะไรเรา**นักหนา**”	2521/48
		47	“...ลองชิมดูสิลูก ลูกนี้แก่**จัด**แล้ว”	2521/52
		48	“เด็กคนนี้เป็นเด็กดี ขยันหมั่นเพียรก็น่าหรอกที่พ่อแม่จะรัก**นัก**รัก**หนา**...”	2521/53
		49	“...แม่อาจหัวสมัยใหม่**สักนิด**สำหรับเรื่องแบบนี้...”	2521/56
		50	แสงตะเกียงนั้นสว่าง**จ้า**ส่องให้เห็นใบหน้าซูบขาว	2521/60
		51	“ปีนี้หนาว**จัด**เหลือเกินครับ...”	2521/62
		52	“ปีนี้หนาวจัด**เหลือเกิน**ครับ...”	2521/62
		53	ซุ้มราตรีเชิงบันไดดอกขาว**โพลน**	2521/70
		54	“ดูต้นลำพูซิ สวย**จัง**”	2521/71
		55	“...ท้ายสุดเขาก็ไม่ดีไปกว่าใคร ๆ **สักนิดเดียว**”	2521/74
		56	“ห้าปีสำหรับการรอคอยคงจะช้า**หนักหนา**...”	2521/78
		57	คุณอรกลัดกระดุมเสื้อสีนวลเข้าชุดกับกระโปรงสำเร็จรูปสีน้ำตาล**เข้ม**	2521/83
		58	จับมือเรียวขาวซีด **เฉียบ**เย็นมากุมไว้	2521/86

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	59	อังศุมาลินคงยืนอยู่ ณ ที่เดิม ไม่เคลื่อนไหว**แม้แต่น้อย**	2521/87
		60	เธอก็ไม่ได้คิดถึงความสำคัญของมัน **แม้แต่นิดเดียว**	2521/88
		61	"...เขาถึงโน่นแล้วบ่นมาว่าหนาว **เหลือเกิน**"	2521/92
		62	น้ำเหนือมันหลากลงม**าเหลือเกิน** หนูอย่าลงเล่นน้ำนักล่ะ	2521/93
		63	น้ำเหนือมันหลากลงมาเหลือเกิน หนูอย่าลงเล่นน้ำ**นัก**ล่ะ	2521/93
		64	"ถึงแล้วค่ะคุณยาย บ่นมาว่าทางโน้น หนาว**จัด**"	2521/97
		65	อย่าอยู่ให้มันดึก**นัก**นะลูก	2521/98
		66	ข้ามป่าเขาลำเนาไพรไปสู่ดินแดน ไกล**โพ้น**	2521/101
		67	คนนั้นไปอยู่ไกล**แสน**ไกล	2521/101
		68	ยื่นมือขาวนวลเย็น**เฉียบ**ไปแตะเท้า คนที่นั่งอยู่ตอนท้ายเบา ๆ	2521/103
		69	สวมแว่นสายตาสั้นหนา**เปอะ**	2521/106
		70	ต้องทำหน้าที่ความเป็นหมอให้ดี**ที่สุด**	2521/108
		71	ใบหน้ากลมขาวนั้นเผือดลง**นิดหนึ่ง**	2521/110
		72	น้ำเสียงนั้นมีแววเกรงใจ**เต็มที่**	2521/111
		73	ดวงตาดำกลมโตฉายแววไม่ยอมแพ้ **แม้แต่นิดเดียว**	2521/116
		74	"**อู่สักกะนิด** จะไปต่อเรืออะไรได้คะ"	2521/121
		75	"...หมู่นี้กับกับข้าวกับปลามันแพง **เหลือทน**..."	2521/122
		76	น้ำที่เริ่มไหลลงข้นขุ่นเปนสีแดง**จัด**	2521/122

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	77	ใบหน้าซึ่งอยู่ภายใต้งอบนั้นแดง**ก่ำ**	2521/128
		78	แขนเสื้อถกขึ้นสูง จนเห็นท่อนแขนล่ำสันค่อนข้างขาว**จัด**	2521/129
		79	ริมฝีปากแดง**จัด**ยิ้มอย่างกว้างขวาง จนเห็นฟันขาวเรียบ	2521/130
		80	อีกฝ่ายหนึ่งจึงรีบส่งภาษาถามเร็ว**ปรื๋อ**	2521/131
		81	ข้างทางเดินนั้นมีแตงโมกอง**พะเนิน**	2521/134
		82	ภาวะคับขันของสภาวะสงครามเริ่ม**ทวียิ่งขึ้น**	2521/139
		83	เรือลำเลียงชนิดใช้ในน่านน้ำตื้น**ทวีขึ้น**ทุกที	2521/140
		84	ต่อไปยังกระทำความผิดเช่นนี้ จะต้องได้รับโทษมากขึ้น**เป็นทวีคูณ**	2521/147
		85	ร้องเอะอะเท่าใดก็ไม่มีทางหลุดพ้นไปได้คงเงียบ**กริบ**	2521/148
		86	คุณอรจ้วงพายเต็มแรงราวกับจะหนีใหพ้นสถานที่นั้นให้เร็ว**ที่สุด**	2521/153
		87	ริมฝีปากสีซีดขมุบขมิบ**เล็กน้อย**	2521/154
		88	เรามีความรู้สึกเสียใจ**เป็นอย่างยิ่ง**	2521/166
		89	ใบหน้าเกรียมเป็นสีแดง**จัด**	2521/167
		90	อังศุมาลินเป็นเดือดเป็นแค้น**หนักหนา**	2521/171
		91	ความเร็วของเรือค่อย ๆ ลดลงจนท้ายที่สุดก็เงียบ**สนิท**	2521/173
		92	สีหน้าอันเงียบเฉยจึงอ่อนโยนลง**เล็กน้อย**	2521/177
		93	ประโยคที่คุณอรตอบ**ค่อนข้าง**จะเร็วเกินไป	2521/177

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	94	ประโยคที่คุณอรตอบค่อนข้างจะเร็ว **เกินไป**	2521/177
		95	อังศุมาลินทำหน้าที่เป็นล่าม อย่างไม่เต็มใจ**นัก**	2521/180
		96	"มันก็ปวด ๆ เมื่อย ๆ เป็น**บาง**เวลา เท่านั้น	2521/181
		97	"คืนนี้คุณอาจจะปวดอีก**นิดหน่อย** แต่ก็ไม่มากเท่ากับที่ทิ้งไว้"	2521/185
		98	"...ฉันไม่ค่อยจะเข้าใจภาษาญี่ปุ่น**นัก**..."	2521/186
		99	"ฉันพอจะพูดภาษาญี่ปุ่นได้**เพียงเล็กน้อย**เท่านั้น..."	2521/187
		100	นายแพทย์หนุ่มขยับแว่นตายิ้มตอบ พลางพูดเร็ว**ปรื๋อ**	2521/188
		101	อังศุมาลินไม่ได้หันไปมองผู้พูด **แม้แต่นิดเดียว**	2521/189
		102	สิ่งใดที่อ่อน**เกินไปนัก**ก็ไม่ดี หลอมเหลว	2521/203
		103	"แม่จะแกงเผ็ดปลาดุก แต่ไม่กล้าให้เผ็ด**นัก**..."	2521/204
		104	ดวงตาเป็นประกายอย่างโกรธ**จัด**	2521/214
		105	ปักเป็นรูปดอกไม้ดุนนูนสีแสด**จัด**	2521/218
		106	คุณอรชี้ไปที่แว่นอันหนา**เตอะ**นั้น	2521/229
		107	เดินทางมาจากดินแดนอันไกล**แสน**ไกลโพ้น	2521/244
		108	เดินทางมาจากดินแดนอันไกลแสนไกล**โพ้น**	2521/244
		109	"ไม่ต้องก็ได้ แผลแค่นี้ผมทนได้ เจ็บ**นิดหน่อย**เท่านั้น"	2521/245

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	110	บาดแผลที่เริ่มแห้ง**กรัง** กลับถูกฉีกออกอีกครั้งหนึ่ง	2521/247
		111	รอยแผลไม่ลึกนักแต่ยาวพอให้เลือดไหล**โชก**	2521/247
		112	รอยแผลไม่ลึก**นัก**แต่ยาวพอให้เลือดไหลโชก	2521/247
		113	อังศุมาลินเม้มริมฝีปาก**เล็กน้อย**	2521/247
		114	ครูนี้เลือดออก**มากเหลือเกิน**	2521/249
		115	ถ้าแผลที่เย็บไว้สะทือนจะบอบช้ำมากเกินไป	2521/249
		116	โกโบริบอบช้ำ**มากเหลือเกิน**	2521/249
		117	ต้นลำพูยืนต้น**ดำทะมึน**มีแสงหิ่งห้อยพราวระยับ	2521/250
		118	"ถ้าหนูไม่บอกตัวคนร้ายมันก็จะตกหนักที่เรา แต่ถ้าไม่บอกมันก็ไม่งามเลย**สักนิดเดียว**	2521/261
		119	ผม**ดำขลับ**เปียกน้ำลืบ	2521/267
		120	ดวงตาสีดำ คมเข้ม มีประกาย**ทึ่งจัด**	2521/270
		121	ออกจะไม่สุภาพไป**สักหน่อย**	2521/271
		122	“ยาเม็ดที่หมอให้คุณยายไว้มีเหลือ**นิดหน่อย**...”	2521/275
		123	คราวนี้อีกฝ่ายหนึ่งทำท่าว่าเข้าใจ**ดีขึ้น**	2521/295
		124	โกโบริพะว้าพะวัง**ยิ่งขึ้น**	2521/304
		125	ไม่ได้ยินเสียงปืนโต้ตอบ**สักนัดเดียว**	2521/308
		126	“หนูทำอะไรจ๊ะหอม**ฟุ้ง**เชียว”	2521/314
		127	คุณอรยิ้มทั้ง ๆ ที่รู้สึกกังวล**อยู่เต็มเปี่ยม**	2521/335
		128	“...เพียงแต่เจาะเลือด**นิดเดียว**ยังยุ่ง...”	2521/367
		129	เห็นเปลวไฟลุกแลบเป็นลำแดง**ฉาน**	2521/391

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	130	อังศุมาลินฉวยมีดเล่มขาวเป็นเงา**วับ**	2521/398
		131	แม้ผิวจะคร้าม**จัด** แต่ผมยาวปรกต้นคอเป็นสีทอง	2521/400
		132	“เล่นข้าวต้มมา**หน่อยหนึ่ง**” ตาบัวตอยไม่เต็มเสียงนัก	2521/414
		133	“เล่นข้าวต้มมาหน่อยหนึ่ง” ตาบัวตอบไม่เต็มเสียง**นัก**	2521/415
		134	“เดี๋ยวลูก ให้แกงจืดร้อนขึ้น**อีกนิด**	2521/415
		135	อังศุมาลินชะงัก**นิดหนึ่ง**	2521/421
		136	สีหน้าของโกโบริผิดปรกติไป**เพียงนิดเดียว**	2521/427
		137	หันหลังกับเดินลิ่วไปอย่างรวดเร็วไม่ฟังเสียงทักท้วงค่อย ๆ	2521/440
		138	เจ้าตัวไม่เคยยอมรับถึงความสำคัญของบุคคลผู้เป็นเจ้าของชื่อนั้น**แม้แต่นิดเดียว**	2521/7
		139	เลือดออกแยะ**เหลือเกิน**	2521/8
		140	ภาพที่ปรากฏอยู่ในสายตาจึงค่อย ๆ กระจ่าง**ขึ้น**	2521/9
		141	แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่ซาบซึ้งด้วยความรู้สึกอ่อนหวานอยู่ในใจ**อันเปี่ยมพ้น**	2521/13
		142	“...เพียงแต่คนถอดชนวนพลิกมือพลาด**นิดเดียว** ทุกคนที่อยู่ที่นั้นก็แทบจะไม่เหลือแม้แต่ซาก”	2521/13
		143	“...เพียงแต่คนถอดชนวนพลิกมือพลาดนิดเดียว **ทุก**คนที่อยู่ที่นั้นก็แทบจะไม่เหลือแม้แต่ซาก”	2521/13

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	144	"...เพียงแต่คนถอดชนวนพลิกมือพลาดนิดเดียว ทุกคนที่อยู่ที่นั้นก็**แทบ**จะไม่เหลือแม้แต่ซาก"	2521/13
		145	ทิฐิมานะที่จางลงเพราะอำนาจภายในใจค่อย ๆ **ทวีขึ้น**อีกครั้ง	2521/14
		147	ดวงตาดำ ยาวรี อ่อนโยลง**เล็กน้อย**	2521/17
		148	"...ตอนนี้เพิ่งรู้สึกปวดหัวตุบ ๆ **นิดหน่อย**"	2521/18
		149	ใบหน้า**ค่อนข้าง**เผือดขาว ไม่ได้แสดงว่า เขาบาดเจ็บเพียง นิดหน่อยอย่างที่ว่า	2521/18
		150	ใบหน้าค่อนข้างเผือดขาว ไม่ได้แสดงว่า เขาบาดเจ็บเพียง **นิดหน่อย**อย่างที่ว่า	2521/18
		151	แต่เธอล่ะได้ตอบแทนคุณค่าแห่งน้ำใจเขาด้วยอะไรบ้าง ไม่มี ไม่มี **สักนิดเดียว**	2521/26
		152	ใบหน้าเผือดซีดมาก**ขึ้น**	2521/28
		153	คำตอบนั้นก่อให้เกิดความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นแก่ผู้ฟังมาก**ยิ่งขึ้น**	2521/32
		154	การที่เขาเสี่ยงชีวิตเพื่อเธอนั้นเป็นความผิด**อย่างยิ่งยวด**	2521/51
		155	ริมฝีปากซีดจนเขียวเผยอขึ้น**เพียงเล็กน้อย**	2521/55
		156	ร่างสูงนั้นพิงต้นไม้ไม่ขยับเขยื้อน**แม้แต่น้อย**	2521/56
		157	ความสงบนั้นเองจะทำให้หญิงสาวค่อยบรรเทาโทสะลง**บ้าง**	2521/56

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	158	ผมรู้ตัวว่าผมเป็นซามูไรที่ไม่ค่อยดี**นัก**	2521/57
		159	คุณอรวางมืออันหยาบกร้านลงบนมือซึ่ง**ค่อนข้าง**เฉียบเย็นของบุตร	2521/61
		160	คุณอรวางมืออันหยาบกร้านลงบนมือซึ่งค่อนข้าง**เฉียบ**เย็นของบุตร	2521/61
		161	หนูเกลียดเขา เกลียด**เหลือเกิน**	2521/61
		162	น้ำที่ขึ้นเปี่ยมฝั่งไหลเอื่อยๆแลดูดำมืดตัดกับสีขาว**โพลน**ของเรือ	2521/72
		163	อังศุมาลินรู้สึกว่าเหงื่อออกเต็มหน้ามือเย็น**เฉียบ** ใจสั่นหวิวๆ	2521/76
		164	ดวงตาดำ**สนิท**เบิกกว้าง แต่เลื่อนลอย	2521/77
		165	คุณอรนุ่งซิ่นสีน้ำเงิน**เข้ม**	2521/80
		166	เสียงนั้นไม่ดัง**เกินไป**กว่าเสียงกระซิบ	2521/91
		167	ความผาสุกในชีวิตที่ผ่านมาทำให้คุณอร เคยหวัง**นักหนา**ว่าจะได้ยืดเวลานั้นออกไปให้นานแสนนาน	2521/93
		168	ความผาสุกในชีวิตที่ผ่านมาทำให้คุณอร เคยหวังนักหนาว่าจะได้ยืดเวลานั้นออกไปให้นาน**แสน**นาน	2521/93
		169	อ้อมอกนั้นมั่นคงแข็งแรงราวกับปราการสามารถคุ้มครองให้ความปลอดภัยได้**อย่างเต็มเปี่ยม**	2521/98
		170	เขาพร้อมที่จะให้ความปกป้องดูแลเป็นอย่างดี**ยิ่ง**	2521/98
		171	กลิ่นคาวเลือด**คลุ้ง**	2521/100
		172	คุณอรลังเล**เล็กน้อย**	2521/103
		173	“ไม่มีอะไรหรอกหมอ บวม**นิดหน่อย**”	2521/106
		174	ริมฝีปากได้รูปแดง**จัด**	2521/107

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คู่กรรม (ทมยันตี)	2512	175	ผมไม่ได้เป็นลูกผู้ชายในแบบฉบับที่ดี**นัก**หรอก	2521/109
		176	สงครามมันยืดเยื้อ**เหลือเกิน**	2521/109
		177	อากาศสบาย**เหลือเกิน**	2521/109
		178	ท่าจะเลี้ยงไม่ไหว กินจุ**เหลือเกิน**	2521/113
		179	เปลวไฟตะเกียงสีนวลสว่าง**จ้า**	2521/131
		180	แกล้งโก่งราคาผลไม้ ข้าว ปลา จน**สูงลิ่ว**	2521/131
		181	ความรู้สึกอัดอั้นตันใจ**ทวียิ่งขึ้น**	2521/132
		182	ดวงตาดำใหญ่เบิกกว้าง**ขึ้น**เล็กน้อย	2521/133
		183	ดวงตาดำใหญ่เบิกกว้างขึ้น**เล็กน้อย**	2521/133
		184	ถ้าหนูปฏิเสธทางพ่อก็คงลำบาก**นิดหน่อย**	2521/135
		185	ผู้ฟังเม้มริมฝีปากแน่น แววตาเป็นประกายอย่างโกรธ**จัด**	2521/162
		186	สงคราม**ทวี**ความรุนแรง**ยิ่งขึ้น**	2521/168
		187	น้ำเสียงนั้นราบเรียบ... ไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ **แม้แต่น้อย**	2521/191
		188	"ความจริงมันก็สาย**เกินไป**เสียด้วยซ้ำ..."	2521/193
		189	สามยลทที่พัดมาแรง**จัด**จนทำให้หิ่งห้อยหมู่ใหญ่ที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้เหนือศรีษะหญิงสาว แตกพรูลงมาเกาะเส้นผม	2521/195
		190	น้ำเสียงของหญิงสาวตะกุกตะกัก**เล็กน้อย**	2521/195
		191	เวลาห้าปีคงจะนาน**เหลือเกิน**	2521/196
		192	เหตุใดเธอจะต้องรีบร้อนอธิบาย**นัก**	2521/197

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอยชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	1	เผินอยากจะเอนกายพักเหนื่อยพักเจ็บแต่ความข้นแค้นคอยทัดทานให้พากเพียรและอดทน เผินจึงทำงานไม่ยั้งหยุดอาการเมื่อยขบ**ทวี**รุนแรงยิ่งขึ้น	2551/20
		2	เผินอยากจะเอนกายพักเหนื่อยพักเจ็บแต่ความข้นแค้นคอยทัดทานให้พากเพียรและอดทน เผินจึงทำงานไม่ยั้งหยุดอาการเมื่อยขบทวีรุนแรง**ยิ่งขึ้น**	2551/21
		3	สวนกับเสพเลบอกชาวไร่อีกคน พริ้งฟักทองเดินขยกขยักเป็นที่น่าเวทนา “นั่นหนามไหนอะไรมันตำเอ็งหรือ?” เผินทักถาม มันไม่ใช่น่ะสิ" พริ้งแสร้งแต่งหน้าให้ดูเจ็บปวด**ยิ่งนัก**	2551/22
		4	“...นังหวานเมียเอ็งเขาทำสังขยาไว้คอยท่าตั้งถาด**บะเริ่มเทิ่ม**เพิ่งยกลงจากเตาร้อน ๆ เชียว...”	2551/22
		5	“ไอ้เวร บางเรามีอะไรให้สืบวะ” แจ้งผลุนผลันลุกยืน “ไปดูมันทีหรือ? ข้าเขม่นตีนขวามา**หลายมื้อ**แล้ว”	2551/25
		6	“ทำไม*มา*กันมากมาย**นัก**ล่ะ” คนจรข่วนเล็บเล่นกับพื้นโต๊ะแล้วกระดกเหล้าอีกทีก่อนพูดอย่างจะปรารภ “ฉันอยากปะคนชื่อแจ้งคนเดียวเท่านั้น”	2550/26
		7	“บางนี้มีข้าคนเดียวชื่อแจ้ง” “ให้ฉันแน่ใจอีก**นี้ด**เหอะน่ะ” คนจรติง “แจ้งคนที่ฉันอยาก ปะนั่นเขาทองแดง”	2551/26

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอยชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	8	“เดี๋ยวพั่ด. แจ้งดีดผึงออกจากที่ยืน “กูเตะปากหลุด” “งั้นใช่แล้ว ใช่แล้ว” คนจรค่อยลุกยืน “พ่อบอกฉันว่าใครพูดถึงทองแดงละเขาเป็นโกรธ**นัก**...”	2551/26
		9	ร่างกายของเราหมั่นบำรุงรักษาอย่าให้มันทรุดโทรม หรือถ้ามันหนักหนา**นัก** ก็ไปเจียดฮอโมนป่าหมออินแกสักเทียบ	2551/28
		10	“จุดตะเกียงเถอะเหิม จะมืดแล้ว” เหิมจึงจุดตะเกียงกระป๋องนม รอไส้ด้ายดิบไว้พอแพลมแสงด้วยเหตุยังไม่มืดสนิท**นัก**	2551/29
		11	กระถินหาได้หลับ หล่อนพ้อ “จะต้องให้ฉันกราบตีนหรือไงเหิมคงรังเกียจสิว่าฉันมีคาว” “มันไม่เหมาะกระถิน” เหิมขบกราม “ทำไม. หล่อนสะอื้น “ฉันกับเหิมไม่ได้รักกันมาก่อนหรือเราเคยสาบานกับเจ้าพ่อเขาทะลุกันแล้วพี่ทิดหอมถืออำนาจบาตรใหญ่ฉุดฉันมาทำเมีย ข่มเหงน้ำใจกัน **เหลือเกิน**	2551/30
		12	“นอนเสียทีเหอะน่ะ” “ไม่นอนไม่เนิน” หล่อนตวาด “โกรธ**นัก**รึ พูดเซ้าซี้ให้รำคาญอยากทำยังไงก็เข้ามาสิ”	2551/31
		13	“เออวะ ได้ใบมะดันอีกซักขยุ้มมือก็วี่เศษ อ่อนเปรี้ยว**ไปหน่อย**เค็มเผ็ดกำลังพอดีแล้ว”	2551/32
		14	เสเพลบอยชาวไร่ต่างถกเถียงกันอีก **หลายบทหลายตอน**กว่าจะลงมติให้ทำตามความคิดอันปราดเปรื่องของฝืด	2551/33

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	15	สอน ละมุด และเพื่อนพ้องยืนกอดอกดูแผ่นกระดาษนั้นด้วย<u>ความพึงพอใจ</u> **อย่างยิ่ง**	2551/34
		16	ครั้นยามสายผองเพื่อนก็จะทยอยออกมาสู่สังคมชาวไร่อัน**แสน** จะ<u>คับแคบ</u> ดื่มกินพลางพูดคุยกันอย่างไม่มีสาระ	2551/37
		17	สอน ละมุด ผู้<u>อุ</u>ดมสัตว์สองเท้าสี่เท้าและอย่างมีครีบจากวัดอยู่**เสมอ** เอ่ยขึ้นอย่างเศร้าสร้อยเหลือประมาณ เสเพลบอยชาวไร่ย่อมเปี่ยมด้วยเมตตาและ<u>ถึงซึ่งมนุษยธรรม</u>อันสูงส่ง**เสมอ**	2551/37
		18	สอน ละมุด ผู้อุดมสัตว์สองเท้าสี่เท้าและอย่างมีครีบจากวัดอยู่เสมอ เอ่ยขึ้นอย่าง<u>เศร้าสร้อย</u>**เหลือประมาณ** เสเพลบอยชาวไร่ย่อมเปี่ยมด้วยเมตตาและถึงซึ่งมนุษยธรรมอันสูงส่งเสมอ	2551/37
		19	แระเมื่อยขบตามท้องน่องตามมัดกล้ามพ่วงพีแล้วเป่งบวมตรงขาหนีบทั้งสองข้างนั้น ทั้งครั่นเนื้อครั่นตัวจนสะท้านไข้ชำมะเลียง โฉมนางเมียร่วมทุกข์และเพื่อนร่วมเสน่หาจึง<u>วิตก</u>**ยิ่งนัก** หล่อนเฝ้าปรนนิบัติอยู่มิห่างและแสนห่วง	2551/39
		20	มัน<u>เวียนกลับไปอยู่เช่นนั้น</u>**หลายมื้อหลายคืน**ถึงกึ่งเดือน จนโฉมนางให้ถอนสงสัยใจนัก หรือเขาจะหน่ายหล่อนแล้วแสร้งแต่งว่าเมื่อยเหน็บที่นั้นที่โน้น คิดแล้วคั่งแค้นใจ หรือหน้าตาแสนซื่อช่างมารยาก็ได้	2551/40

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	21	มันเวียนกลับไปอยู่เช่นนั้นหลายมื้อหลายคืนถึงกึ่งเดือน จนโฉมนางให้ถอน<u>สงสัย</u>ใจ**นัก** หรือเขาจะหน่ายหล่อนแล้วแสร้งแต่งว่าเมื่อยเหน็บที่นั้นที่โน้น คิดแล้วคั่งแค้นใจ หรือหน้าตาแสนซื่อช่างมารยาก็ได้	2551/40
		22	มันเวียนกลับไปอยู่เช่นนั้นหลายมื้อหลายคืนถึงกึ่งเดือน จนโฉมนางให้ถอนสงสัยใจนัก หรือเขาจะหน่ายหล่อนแล้วแสร้งแต่งว่าเมื่อยเหน็บที่นั้นที่โน้น คิดแล้วคั่งแค้นใจ หรือหน้าตา**แสน**<u>ซื่อ</u>ช่างมารยาก็ได้	2551/40
		23	“ความเจ็บไข้เป็นธรรมดาโลก” แผวปลอบโยน “ใช่ว่าพี่อยากให้มันเป็นเสียเมื่อไหร่ ขัดตรงนั้นยอกตรงนี้ **แสน**จะ<u>ทรมาน</u>เนื้อตัวพี่แทบจะแยกออกเป็นเสี่ยง ๆ”	2551/40
		24	เล่าความตามเท็จให้ฟังว่า คืนนั้นเมามายแทบสิ้นสติและเห็นศาลพระภูมิเป็นต้นไม้จึงหันเข้าปัสสาวะรด แต่นั้นก็มิได้สร่างไข้ได้ป่วย<u>ทรมาน</u>**ยิ่งนัก**	2551/41
		25	พิกุลออกไปไร่ ลำดวนจะทำงานอยู่กระท่อม ถ้อยทีถ้อยอาศัย<u>น่านิยม ชมชื่น</u>**ยิ่งนัก**	2551/43
		26	เมียสองย่อมระแวงแก่กัน และริษยากัน <u>เป็นธรรมดา</u>**ทุกผู้ทุกนาม**	2551/45

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอยชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	27	แทว มะแพนชาวไร่ขยันหมั่นเพียรทำมาหากิน...เขามีความสันโดษ**ยิ่งนัก** เขาเลี้ยงปลาทั้งพันธุ์หม้อและสังกะสีไว้ดูเกล็ดอันสวยงามของมันและไม่เคยไปบ่อน	2551/46
		28	เสเพลบอยชาวไร่กลุ่มของแจ้ง ใบตองให้รู้สึกวิตกกังวล**ยิ่งนัก**ถึงกับนำความมาถกเถียงกันอยู่เนืองนิตย์	2551/47
		29	เสเพลบอยชาวไร่กลุ่มของแจ้ง ใบตองให้รู้สึกวิตกกังวลยิ่งนักถึงกับนำความมาถกเถียงกันอยู่**เนืองนิตย์**	2551/47
		30	สอน ละมุด นั้นแน่ล เขาเป็นคนใกล้วัดเขาย่อมมีกินอุดมมัธยมอยู่**เสมอ**มิได้ขาด เขาหิ้วปลาคางเบือนมาพวงเบ่อเริ่ม “ปลาวัดอีกล่ะซี” ทองมะขามอ่อนสัพยอก “ระวังสมภารท่านจะแพ่นกบาลเอ็งสักวัน” สอน ละมุด ยืนอกผึ่งแล้วพูดอย่างคมคายนัก “ถ้าข้าไม่แบ่งเอามากินเสียมั่ง อีกหน่อยคลองหน้าวัดก็จะแน่นจนพวกมันเองชนกันตายเท่านั้น...”	2551/49
		31	สอน ละมุด นั้นแน่ล เขาเป็นคนใกล้วัดเขาย่อมมีกินอุดมมัธยมอยู่เสมอมิได้ขาด เขาหิ้วปลาคางเบือนมาพวง**เบ่อเริ่ม** “ปลาวัดอีกล่ะซี” ทองมะขามอ่อนสัพยอก “ระวังสมภารท่านจะแพ่นกบาลเอ็งสักวัน” สอน ละมุด ยืนอกผึ่งแล้วพูดอย่างคมคายนัก “ถ้าข้าไม่แบ่งเอามากินเสียมั่ง อีกหน่อยคลองหน้าวัดก็จะแน่นจนพวกมันเองชนกันตายเท่านั้น...”	2551/49

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	32	สอน ละมุด นั้นแน่ล เขาเป็นคนใกล้วัด เขาย่อมมีกินอุดมมัธยมอยู่เสมอมิได้ขาด เขาหิ้วปลาคางเบือนมาพวงเบ่อเริ่ม “ปลาวัดอีกล่ะซี” ทองมะขามอ่อน สัพยอก “ระวังสมภารท่านจะแพ่น กบาลเอ็งสักวัน” สอน ละมุด ยืนอกผึ่ง แล้วพูดอย่างคมคาย**นัก** “ถ้าข้าไม่แบ่ง เอามากินเสียมั่ง อีกหน่อยคลองหน้าวัด ก็จะแน่นจนพวกมันเองชนกันตาย เท่านั้น...”	2551/49
		33	กระท้อนต้นนั้นลำต้นใหญ่ถึงสี่คนโอบ เห็นจะได้ และสูงชันจนแหงนคอตั้งบ่า จึงจะเห็นคาคบ มันแตกกิ่งตกใบ**ดก** หนา	2551/52
		34	“เอ็งรู้อยู่แก่ใจ” จ่อนพยายามข่มโทสะ “ข้าใช่ว่าจะอยากได้ใคร่ดี**นักหนา** แต่เมื่อมันเป็นของข้า พูดกันตามยุติธรรมเอ็งจะสมอ้างว่าเป็นเจ้าของไม่ได้	2551/54
		35	คืนนั้นฝนตกหนักทั้งพายุกระหน่ำ พัดรานกิ่งกระท้อนชราหักเป็น**หลายกิ่ง**	2551/55
		36	ค่ำแล้วตลาดของชาวบ้านไร่เงียบ**เชียบ** และประตูทุกบานปิดสนิท	2551/57
		37	เจ๊กเส็งรีบยกกับที่เตรียมทำไว้แต่บ่าย ไปบำเรอในทันที เหล้าเข้าโสมชนิดราคาแพง ไก่ตอนอกหนั่นเนื้อ พุงปลาช่อนผัดเต้าเจี้ยวกับใบกระเทียม ยำเนื้อเก้งกับน้ำพริกเผารส**เผ็ดจัด** เปรี้ยว**จัด**	2551/57

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	38	เขาพยักหน้าอันทะมึนปราศจากรอยยิ้ม แล้วลงมือดื่มและกินอย่างหิว**จัด** เขากินเหมือนยัดเหมือนกระทุ้ง กินอย่างเอร็ดและรวดเร็ว	2551/58
		39	นางหวานแม่ยายแห่งไร่ข้าวโพดร่ำไห้ว่า ""ฉันวิงเวียนหัวใจเหมือนจะผลัอยหยุดวันละ**หลายมื้อ**นัก..."	2551/61
		40	นางหวานแม่ยายแห่งไร่ข้าวโพดร่ำไห้ว่า "อิฉันวิงเวียนหัวใจเหมือนจะผลัอยหยุดวันละหลายมื้อ**นัก**..."	2551/61
		41	ทิดเพลิน ลำไย **มัก**ปวดหัว ปวดประสาทอยู่เนืองนิตย์เมื่อยามบ่ายพานให่อารมณ์บูดเน่า	2551/62
		42	ทิดเพลิน ลำไย มักปวดหัว ปวดประสาทอยู่**เนืองนิตย์**เมื่อยามบ่ายพานให่อารมณ์บูดเน่า	2551/62
		43	เขาคงยังไม่สร่างเมาจากเมื่อคืนสนิท**นัก**	2551/64
		44	"ที่นั่นมันร้อน**นัก** ร้อนเหลือเกิน" ฝืดลงนั่งสมาธิแล้วประนมมือเคียงหว่างอก "เขาเอาเปลวไฟเผาผลาญข้าเอาหอกดาบทิ่มแทงข้า แล้วข้าหนีขึ้นต้นไม้หนามแหลมมันตำข้าเจ็บปวดนัก"	2551/64
		45	"ที่นั่นมันร้อนนัก ร้อน**เหลือเกิน**" ฝืดลงนั่งสมาธิแล้วประนมมือเคียงหว่างอก "เขาเอาเปลวไฟเผาผลาญข้าเอาหอกดาบทิ่มแทงข้า แล้วข้าหนีขึ้นต้นไม้หนามแหลมมันตำข้าเจ็บปวดนัก"	2551/64

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	46	“ที่นั่นมันร้อนนัก ร้อน**เหลือเกิน**” ฝืดลงนั่งสมาธิแล้วประนมมือเคียงหว่างอก “เขาเอาเปลวไฟเผาผลาญข้า เอาหอกดาบทิ่มแทงข้า แล้วข้าหนีขึ้นต้นไม้หนามแหลมมันตำข้าเจ็บปวด**นัก**”	
		47	“ข้าเห็นแล้วหลวงน้าหญิง ข้าเห็นแล้ว หมู่บ้านไร่ของเรานี้แต่เก่าก่อนเคยเป็นมหานคร มีปราสาทราชเวียงวังงามตระการท้าวเธอมีพระราชธิดาอยู่ทั้งสองทรงโฉมพิลาส**ยิ่ง**...”	2551/64
		48	อีกสักครู่ไม่นาน**นัก**ก็มีคนเห็นไฟสว่างโชนลามไหม้กุฎีใต้นต้นส้มป่อยนั้น	2551/65
		49	อีกสักครู่ไม่นานนักก็มีคนเห็นไฟสว่าง**โชน**ลามไหม้กุฎีใต้นต้นส้มป่อยนั้น	2551/66
		50	ร่ำรวยกว่าชาวบ้านไร่เรา**ทุก**คน ทำมาหาได้เท่าไหร่เก็บใส่ไหฝังดินไว้หมดแล้วยังในกำปั่นอยู่ในห้องลงดาลแน่นหนาอีกเหลือคณานับ	2551/66
		51	ร่ำรวยกว่าชาวบ้านไร่เราทุกคน ทำมาหาได้เท่าไหร่เก็บใส่ไหฝังดินไว้หมดแล้วยังในกำปั่นอยู่ในห้องลงดาลแน่นหนาอีก**เหลือคณานับ**	2551/67
		52	ยายฟักไม่เคยตายสักที คนอะไรหนังเหนียว**เหลือเกิน** อายุก็ตั้งแปดสิบหกแล้ว	2551/68

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	53	เหรียญบาทเหรียญสองสลึงหล่นเรี่ยไปตามรายทาง... ข้าให้**แสน**เสียดายที่ไปถึงเก็บได้สี่ซ้าห้าอันเท่านั้น ฝ่ายยายฟักช้ำใจนักเลยขี้เกียจหายใจแต่เพลาเช้ามืดวันนั้น	2551/69
		54	เหรียญบาทเหรียญสองสลึงหล่นเรี่ยไปตามรายทาง...	2551/69
			ข้าให้แสนเสียดายที่ไปถึงเก็บได้สี่ซ้าห้าอันเท่านั้น ฝ่ายยายฟักช้ำใจ**นัก**เลยขี้เกียจหายใจแต่เพลาเช้ามืดวันนั้น	
		55	"...ที่จริงไอ้ทิดด้วงก็เคยชอบพอกับนางพลับพลึงมาก่อนหรอกมันทำดีดไปดีดมาเลยชวด จริดมันมาก**นัก**"	2551/71
		56	ตอนสายวันนี้ แซมนุ่งผ้าขะม้าลอยชายเข้ามาในร้านกาแฟเหมือนเคย แต่ผิดเคยที่นิ่งครึมเหมือนอมสาก เอาไว้ถึงสองอันหน้าแดง**ก่ำ** ตาช้ำอย่างว่าดำน้ำมาสักครึ่งค่อนวัน	2551/72
		57	หนุ่มเลี่ยมจะเทียวไปตามหนองน้ำหาปลาพันธุ์ป่ามาเป็นลูกไล่ฝึกปรือชั้นเชิงให้ปราดเปรื่องบางตัวเขาจะเลี้ยงไว้ในน้ำฝนกับว่านน้ำตามที่เชื่อถือว่าจะทำให้เกล็ดมันแข็ง ไม่เปื่อยยุ่ยง่ายเมื่อต้องคมปากคู่ต่อสู้ หากมันจะเคลื่อนไหว*เชื่องช้า*ลง**บ้าง**	2551/74
		58	เขารู้สึกเวทนาหนุ่มเลี่ยม นวโสนจนอยากร้องไห้ จำเป็น**เหลือเกิน**แล้วที่จะต้องห่างเหินสังคม ถึงกับยอมเป็นบ้า เพราะนั่นยังดีกว่าจะยินเพื่อนพ้องเย้ยหยันให้ได้อาย	2551/75

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	59	กระถางกุหลาบ เหลืองพระลอ แดงประเสริฐ และเดือนฉายวางเรียงเป็นแถวแนวมะลิซ้อนมะลิลา ว่านเศรษฐีและนางกวัก เตยและเนียนหอม ชิงก้านชูใบเขียวขจี อีกทั้งบอนโกสน ไม้ดอกไม้ใบ**นานา**พันธุ์	2551/77
		60	แจ้ง ใบตอง ให้สงสัย**เหลือเกิน**จนรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนจะเป็นไข้	2551/78
		61	ทำไมวันนี้ถึงเศร้า**นัก** “ถ้าพระอินทร์มีจริงกูจะเหาะขึ้นไปถาม”	2551/78
		62	ผู้คนพากันตื่นตกใจเมื่อมองเห็นเขากุมไส้ที่ทะลักออกมาจากในท้อง พลางร่ำร้องเจ็บปวดเป็นที่น่าเวทนา**ยิ่ง**	2551/81
		63	หลายคนอยากเข้าช่วยแต่ก็จำนนความคิด ทั้งเลือด*ออก*มา**มาก**เหลือเกิน หมดปัญญาจะห้ามให้อย่างไร	2551/81
		64	“หิวน้ำข้าหิวน้ำเลือเกิน” “เอ็งจะกินไม่ได้” ฝืดว่าขืนกินเข้าไปสิไส้เอ็งจะแตกตายเท่านั้น ลูกผู้ชายต้องอดทนโว้ย	2551/82
		65	“มันร้อง*ขอ*กินน้ำหลายหน**นัก** ข้าเวทนาทนไม่ไหวเลยวิ่งไปเอาโอวัลตินเย็นที่ร้านเจ๊กเส็งมาให้กิน ก็เอ็งสั่งไว้ไม่ให้น้ำมันกินเท่านั้น ข้าก็หาได้เฉลียว”	2551/83
		66	หล่อนตื่นขึ้นกลางดึก แล้วจุดไม้ขีดจ่อกับไส้ด้ายดิบที่พาดไว้กับถ้วยบิ่น พอถูกความร้อนมันส่งเสียงปะทุอยู่**หลาย**เปรียะกว่าจะเรืองเปลวขึ้นพอมองเห็น	2551/85

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	67	เขากำลังนอนหลับสนิทอยู่บนยกพื้นปูฟาก นุ่งผ้าขะม้าผืนเดียว หายใจถ่วงจนเนินอกสะท้าน ใบหน้านั้นคมสันอย่างหนุ่มชนบท ผิวคล้ำผมหยักเป็นลอน คิ้ว**ดก**และโก่งเหมือนคันธนู	2551/85
		68	หนิดบอกว่า “กินทำไมของหวานเสาะท้อง ถ้ามะปรังอยากหวานถั่วเขียวของเรามี ต้มน้ำตาลเข้าสิชื่นใจ**ถมไป**”	2551/87
		69	ที่น้าปลั่งหลบลี้หนีจากสังคมเชื่อได้ว่าคงจะเป็นเพราะม่ายขันหมาก ผู้ชายนัดมาตบแต่งด้วยตั้งแต่เพิ่งหัดกินหมากฝาดจับฟันเป็นสีชมพู แล้วดันเปลี่ยนใจไปปักเสาลงหอกับสาวบ้านอื่น ความนัยของเรื่องมันยอกย้อน**นัก**	2551/90
		70	น้าปลั่งชอบตบตีนังโสภีหลานสาวกระทำทารุณต่าง ๆ **นานา**	2551/91
		71	“เมื่อวันพระแปดค่ำ...ทำสาคูไส้หมูตั้งถาด**เบ้อเริ่ม**ให้นังโสภีเอาไปถวายท่านพระครูใบฎีกา ...”	2551/91
		72	“ตัวอย่างมันก็มีให้เห็น**ถมถืน**ตอนมหาสังเวียนมาจำพรรษาอยู่บ้านเรานี่ไง น้าหวนกับน้าจรวยตบกันแหลกก็ไม่เพราะแย่งกันนิมนต์หรอกรึ	2551/91
		73	วัวเทียมเกวียนของเขาเป็นวัวหนุ่มสีหม้อใหม่... “งาม**นัก** งามไม่มีใครทาบมันแสนรู้สารพัด” เขาชมเชยของเขาอย่างนั้น	2551/93

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	74	บัว สองใบจึงมีความสุข**นัก** เขาเชื่อว่าอะไรที่เป็นของเขาย่อมจะดีเยี่ยมทั้งนั้น	2551/94
		75	บัว สองใบเชื่อ**อย่างยิ่ง** เป็นความเชื่ออันเกิดจากความบริสุทธิ์ใจจากความยินดีกับชีวิต ดังนั้นเขาจึงมีความสุขนัก	2551/94
		76	บัว สองใบเชื่ออย่างยิ่ง เป็นความเชื่ออันเกิดจากความบริสุทธิ์ใจจากความยินดีกับชีวิต ดังนั้นเขาจึงมีความสุข**นัก**	2551/94
		77	ปู่ย่าตาทวดสอนว่าทรัพย์นั้นอยู่ในดิน หาไม่ยาก เขาจึงมองหามัน**ทุก**ลมหายใจเข้าออก	2551/98
		78	โน้นกล้วยแซมหน่อแซมต้นกันแน่น**นัก** มันแย่งกันกินทำให้ตกเครือไม่งาม	2551/99
		79	เขาโทมนัส**เกินจะพรรณนา**ถึงจะเปรียบเปรยได้ว่าแม้นต้นไม้ถูกลิดรานกิ่งคงรู้สึกเจ็บคงไม่เจ็บเท่าเขา ถ้าฟ้ามีตาสำหรับจะร้องไฟคงไม่พรั่งพรูเหมือนน้ำตาของเขา	2551/101
		80	ช้อยกราดตามองคู่หนุ่มสาว “ฟังข้าให้จบเสียก่อน ข้ายังไม่ซึ้งน้ำใจเอ็งถี่ถ้วน**นัก** ทำไหมจะปลงใจเชื่อได้ล่ะว่าเอ็งจะเลี้ยงดูมันจริงไม่ทิ้งขว้าง	2551/102
		81	เฉิ่ม กระลำพัก ข่อนใจหนัก เบือนมองตามสาวคนรักจนลับพุ่มไม้ เขาโทมนัส**เกินจะพรรณนา** ถึงจะเปรียบเปรยได้ว่าแม้นจะหล่นลงในเหวห้วงยังมอเจ็บช้ำเท่า	2551/104

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	82	รื่นคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าหล่อน**แสน**เบื่อภาพต้นนุ่นที่ยืนแผ่กิ่งก้านและฝักสีน้ำตาลของมันที่กวัดไกวยามลมพัด	2551/106
		83	หล่อนเบื่อ**ทุก**อย่างที่มองเห็นมาตลอดชีวิต แม้แต่แสงตะวันโรยก่อนอำลาฟ้าที่สวยงามนัก	2551/106
		84	หล่อนเบื่อทุกอย่างที่มองเห็นมาตลอดชีวิต แม้แต่แสงตะวันโรยก่อนอำลาฟ้าที่สวยงาม**นัก**	2551/106
		85	นังปรงตอหลดไม่พูดจาว่าไร เอาแต่หัวเราะแล้วหันไปพยักพเยิดกับผัวใหม่ทั้งสองคนช่วยกันหัวเราะหาหอกอะไรไม่ทราบ เป็นทีเป็นนัยเย้ยไยไพยั่วยวนกวนโทโส**ยิ่งนัก**	2551/111
		86	นังปรงนั้นหรือเจ้าชู้เป็นที่ระเบืองเลื่องลือ มาจริตติดมารยาก่อนได้ทิดเชื้อผัวเดิมก็เคยเล่นรักมากับหนุ่มอื่นแล้วเป็น**หลายหนหลายคน**	2551/113
		87	“เฮ่ย มันจะบาปกรรมอะไร**นักหนา**ข้าก็” สอนเหลียวมองคนนั้นคนนี้เขายิ้มแต่ไม่มีใครยิ้มตอบด้วย	2551/116
		88	เอ็งจะว่าหยั่งไร ถ้าไม่ถือหน้ากันว่าเพื่อน ข้าจะไม่ยั้งมัน สักนิด	2551/117
		89	จบ แผ้วใส คนที่อให้**แสน**งุนงง เขาย่อมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมนางจึงโกรธเกรี้ยว? แล้วอ่อนหวานปานน้ำผึ้งรวง	2551/120
		90	ปลากระทิงเนื้อมันเหนียวแน่นทั้งกลัดมันถึงได้สมญานามว่าไก้น้ำจืด จะกินสดกินย่างอร่อยรส**เหลือพรรรนา**ได้ถ้วน	2551/122

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	90	ปลากระทิงเนื้อมันเหนียวแน่นทั้งกลัดมันถึงได้สมญานามว่าไก้น้ำจืด จะกินสดกินย่างอร่อยรสเหลือพรรรนาได้ถ้วนหอยก็มีมาก**หลาก**หอย ทั้งหอยกาบ หอยมัดข้าวต้ม และหอยทราย	2551/122
		91	แต่เช้าตรู่ไก้ขัน ทุกผู้ทุกเมียต่างจะชวนกันตื่นขึ้นหุงหาควันฟืนโรยกรุ่นเหนือกระท่อมหลังคามุงแฝกและตัดกับแสงรำไรดูสวยงาม กลิ่นเนื้อย่างและต้มปลาหอม**ยั่วยวน**น้ำลาย**นัก**	2551/125
		92	“ไอ้ชอน ชะพลู มาก**เล่ห์นัก**” มีเมียถึงสองร่วมกระท่อมเดียวกัน”	2551/126
		93	เขามีปลาสวายย่างที่เหน็บไว้ข้างฝาน่าจะยำกับใบมะขามอ่อนปรุงรสให้**เปรี้ยวจัดเผ็ดจัด** หวานปะแล่มพอกลมกล่อม	2551/127
		94	เมียสาวของเขาร่ำไห้ไม่สร่างโศก นางพร่ำรำพัน**น่าเวทนานัก** “โถทูนหัวของเมีย มาด่วนทิ้งเมียไปเสียแล้ว...”	2551/129
		95	เขาทำเป็นหูทวนลม แซม ส้มมือก้มหน้า**หัวเราะ**ขื่น ๆ เป็น**หลาย**หนเมื่อได้ยินคนนี้คนโน้นพูดกันถึงความดีของผู้ตาย	2551/130
		96	“**แม่น**ปืน**เหลือเกิน** เหยี่ยมนกเขาเหินอยู่เทียมเมฆเขาแทบจะไม่ต้องเล็ง”	2551/130
		97	“ว่ากันตามที่สัตย์จริง ตอนทิดจอนยังอยู่ ข้าก็ไม่เคยเห็นจะ**เป็นคนวิเศษวิโส****นักหนา** ทำไมพอตายไปแล้วมีคนเห็นความดีหยั่งกับเป็นเทพยดา โกหกโกไหว้กันแท้เทียว	2551/131

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงย์ วงษ์สวรรค์)	2512	98	ไอ้ไร่ข้ามันร้างมานานปี ถ้าจะคิดทำให้เป็นล่ำเป็นสันขึ้นมาใหม่ง*าน*มัน<u>หลาย</u>**นัก**	2551/138
		99	ผัน ฉนวน นึกอยากให้วันคืนย้อนกลับสู่วัยเด็กอีก กินและนอนและเที่ยวเล่นเตลิดเตลิงมิอนาทร ถึงหน้าว่าวเขาจะผูกว่าวอีเป้า ห้อยพูดห้อยหาง<u>ยาว</u>**เฟื้อย**	2551/141
		100	บางทีจะแบ่งพวกเล่นตี่กัน แต่ต้องเล่นตี่ใบ้เพราะจะส่งเสียงอึกทึกไม่ได้ พอเหงื่อท่วมตัวก็เปลี่ยนเป็นเล่นต้องเตหรือเสือตกถัง เขา<u>มีอันจะเล่น</u>มากมาย**หลาย**อย่าง	2551/142
		101	"...ปะว่าข้าฝันอัปรีย์จังไรหยั่งงั้นอีกจะได้พูดจากับนังเรไรให้มันเด็ดขาดเสียที ว่าข้าไม่ขอเกี่ยวข้องด้วย มันขืนตอแยอีกข้าจะตบให้จมธรณี<u>ชังน้ำหน้า</u>**เหลือเกิน**..."	2551/146
		102	แม่ฉัน<u>สั่งสอน</u>ไว้**นักหนา**เกิดเป็นผู้หญิงอย่าให้หลังตกถึงดิน	2551/149
		103	เขาค้นหม้อข้าวจากกระบุง เทิน เกสรเตรียมเครื่องแห้งเสบียงกรังมาพอจะ<u>กิน ได้</u>**หลาย**มื้อ	2551/150
		104	ร่ำลือกันว่าเขาแข็งแรงถึงขนาดจะหักคอม้าให้ตายได้ ดังนั้นทั้งสสาวแก่แม่ม่ายจึง<u>หวั่นใจ</u>**นัก** เขาเดินผ่านทางไหนจะพากันหลบซ่อนหน้ามิหาญพูดคุยผูกสัมพันธ์ด้วย	2551/153
		105	กรวยลับมีด<u>คม</u>**กริบ**	2551/156

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เสเพลบอย ชาวไร่ (รงษ์ วงษ์สวรรค์)	2512	106	เพื่อนบ้านร่วมบาง**มัก**มีใจสงสาร จึงใครยิงเนื้อได้จากป่า หรือลงข่าย จับปลาได้เหลือเกินจะผ่านมายื่นโยนให้บ้าง	2551/157
		107	เพื่อนบ้านร่วมบางมักมีใจสงสาร จึงใครยิงเนื้อได้จากป่า หรือลงข่าย จับปลาได้**เหลือเกิน**จะผ่านมายื่นโยนให้บ้าง	2551/157
		108	“กวนโทโส**เหลือเกิน** พูดกับพวกเอ็ง”	2551/163
		109	เขานั่งกันอยู่ในร้านกาแฟ แต่กินเหล้าป่าสีขาวบริสุทธิ์ รสมันแรงร้อนถึงจุกไฟติดทีเดียว แกล้มกับแคด**เปรี้ยง**นอกชายคา	2551/164
		110	เอร็ดถึงใจ**นัก**	2551/165
		111	“กินเหล้าเทอะฝืดเอ๋ย อย่าคิดฟุ้งซ่าน**นัก**เลยเพื่อนกู วันนี้แดดจัดเสียด้วย”	2551/165
		112	“กินเหล้าเทอะฝืดเอ๋ย อย่าคิดฟุ้งซ่านนักเลยเพื่อนกู วันนี้แดด**จัด**เสียด้วย”	2551/165
		113	โน่นดอกสลิดจับพวงห้อยกับปลายเถาเลื้อยพันกิ่งไม้แห้งเขาดึงทิ้งมันลงมาขยี้เล่น...ใจนึกไปให้มันมองเหมือนตาฤๅษี	2551/168
		114	หลังโกงหนวดยาว**เฟื้อย** วันนี้ทำไมจึงกินไม่ลง มันไม่แค้นคอ ทั้งเมื่อยเหน็บ ครั่นเนื้อ	2551/170
		115	ตัวผะผ่าวา เขา**ตรองใจ**อยู่**หลาย**นาน	2551/170

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สายบ่หยุดเสน่หาย (สุวรรณี สุคนธา)	2512	1	บ้ายจอยหันหน้าไปทางคลองประปาที่มีน้ำ**เกือบ**เต็มฝั่ง	2554/9
		2	มีน้ำเน่าส่งกลิ่นและเป็นที่เพาะยุง แหล่ง**มหึมา**	2554/10
		3	"รากหญ้าคากับหัวแห้วหมู**ร้าย**นัก"	2554/11
		4	"มันมีที่เฉพาะยืนได้ กลับตัวได้ **นิดหน่อย**"	2554/18
		5	"ครู**ไม่เคย**กินกับข้าวอร่อยอย่างนี้ **เลย** จ้อย"	2554/24
		6	"**น่ารัก**จัง น้องจอย ตาดำขลับเชียว โตขึ้นต้องสวยแน่ ๆ..."	2554/24
		7	จ้อยกับหมึก**ดีใจ**เหลือเกิน นึกอยากให้คุณครูมาทุกวัน	2554/25
		8	จ้อยกับหมึกดีใจเหลือเกิน นึกอยากให้คุณครูมา**ทุก**วัน	2554/25
		9	แล้วจอยก็ได้นั่งรถแท็กซี่ไปกับครูสองคน มันแล่น**เร็ว**จี๊ด	2554/38
		10	แม่กันเงินไว้ให้กับลูก ๆ เป็นค่าเล่าเรียนเมื่อเติบโตขึ้น มันไม่มากในสายตาคนอื่น แต่สำหรับจ้อยและครอบครัวจน ๆ ของเรา ของเรามันมากมายเหลือเกิน	2554/38
		11	ตัวบ้าน**โอพาร** ประกอบด้วยเพดานสูงลิ่วและเฟอร์นิเจอร์สมัยโบราณอันสูงค่า	2554/40
		12	ตัวบ้านโอพาร ประกอบด้วยเพดาน**สูง**ลิ่วและเฟอร์นิเจอร์สมัยโบราณอันสูงค่า	2554/40

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สายบ่หยุด เสน่หาย (สุวรรณี สุคนธา)	2512	13	แม้จะมีลมพัด แต่ลมนั้นก็หอมเอา ความร้อนมาเป็น**เท่าทวีคูณ**	2554/42
		14	รถก็เขยื้อนไป**ทีละนิด** เลยเวลานัดไปถึงสอบห้านาที	2554/42
		15	ความร้อน**ยิ่งทวีขึ้น**เมื่อรถติด	2554/42
		16	ช่วงขาเรียวกับรองเท้าส้นบาง**นิด** มองดูแทบจะขาดจากกัน	2554/44
		17	"...กินเบียร์กลางวันแดด**จัด**เดี๋ยวก็ตายกันมั่งดอก"	2554/44
		18	"ไอ้เราก็เห็นเทียวรับเทียวส่ง นึกว่ารักกัน**จี๋**เสียอีก"	2554/45
		19	จ้อยมองดูแปลงเบญจมาศสีม่วงดอกใหญ่ม่วง**เข้ม** ดอกนิดเกาะกันเป็นก้อนที่ค่อยฟื้นขึ้นมาทุกที	2554/52
		20	จ้อยมองดูแปลงเบญจมาศสีม่วงดอกใหญ่ม่วงเข้ม ดอกนิดเกาะกันเป็นก้อนที่ค่อยฟื้น**ขึ้น**มาทุกที	2554/52
		21	จ้อยมองดูแปลงเบญจมาศสีม่วงดอกใหญ่ม่วงเข้ม ดอกนิดเกาะกันเป็นก้อนที่ค่อยฟื้นขึ้นมา**ทุกที**	2554/53
		22	ฉันท์พูดไปแล้วโล่งใจ**เต็มประดา**	2554/52
		23	แม่ฉันท์ปรายตาไปมอง และแอบขยิบตาให้บราเธอร์จอห์น**นิดหนึ่ง**	2554/64
		24	"เลี้ยงแล้วนะโฉม ยังจะเลี้ยงใครอีกล่ะลากัน**หลาย**หน**เต็มที**"	2554/69
		25	"เลี้ยงแล้วนะโฉม ยังจะเลี้ยงใครอีกล่ะลากันหลายหน**เต็มที**"	2554/69
		26	"วันนั้นเลี้ยงทางการ**เหลือเกิน**นี่คะ"	2554/69
		27	หล่อนนิ่งไปนิดหนึ่ง	2554/91

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สายบ่หยุดเสน่หาย (สุวรรณี สุคนธา)	2512	28	ดอกบัวสีขาวล้วนที่**ค่อนข้าง**จะเหี่ยวเฉาคออ่อนคอพับ	2554/93
		29	“ทำงานเยอะ**จัง** เราสิไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย”	2554/95
		30	“ทำงานเยอะ**จัง** เราสิไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย”	2554/95
		31	“ยิ่งกว่าตัวเม ยิ่งแก่ยิ่งเหนียว ยี่แก่ยิ่งรวย แค่ดอดกเบี้ยเดือนเป็นหมื่นเชื่อไหม...”	2554/96
		32	“...เพราะพี่ฉัมท์ออกจะมีเทสต์ดีสักหน่อยสำหรับของผู้หญิงเขาเลือกเก่ง”	2554/99
		33	“ขอบคุณค่ะ แต่ว่าเห็นอยู่ไม่ได้ คุณป้าท่านจะคอย ขี้เกียจฟังบ่นถ้ากลับค่ำ**เกินไป**”	2554/99
		34	เขาจึงพยายามปล่อยใจฝให้ว่างเปล่าลอยไปกับเมฆขาว ๆ บาง ๆ บนฟ้าไกล**ลิบ**โน้น	2554/110
		35	นี่หล่อนไม่รู้เลยหรือว่าครั้งหนึ่งเขาเคยแคร์หล่อน**เหลือเกิน**	2554/110
		36	พันธ์นึกขันท่าทีของหล่อน**เต็มประดา**	2554/126
		37	เครื่องหอม**นานา**ชนิด	2554/127
		38	ทำไมมันแพง**นัก**" ท่านถามถึงราคา	2554/156
		39	ท่านหงอยเหงาและอยากกลับบ้าน**ทุก**ครั้งที่โฉมฉันท์ไปเยี่ยม	2554/157
		40	บัดนี้คิดได้เสียแล้วว่าเงินไม่ช่วยท่าน**แม้แต่น้อย**	2554/167

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สายบ่หยุด เสน่หาย (สุวรรณี สุคนธา)	2512	41	หมให้อาหารบำรุงร่างกายมากมาย เพื่อจะได้มีกำลังพอในการผ่าตัด แต่ได้สักเท่าไรจะกระเตื้องในเมื่อใจของท่านนั้น**สุด**กังวล	2554/167
		42	**บาง**คนดูจะสำคัญสำหรับชีวิตของหล่อนมากขึ้นทุกที	2554/178
		43	บางคนดูจะสำคัญสำหรับชีวิตของหล่อนมาก**ขึ้น**ทุกที	2554/178
		44	บางคนดูจะสำคัญสำหรับชีวิตของหล่อนมากขึ้น**ทุกที**	2554/178
		45	ใจ**แสน**ดื้อดึงของเจ้าหล่อนก็หาโกรธไม่	2554/187
		46	ที่งอกงามดีก็มีพริกขี้หนูที่ออกเม็ด**ทุก**กิ่งก้าน	2554/214
		47	ดิฉันมาของไถ่ของค่ะไม่มากมาย**นัก** แหวานสองวงเท่านั้นเอง	2554/217
		48	ท่านอ้อนวอน**นักหนา**ให้โฉมสนใจกับดอกเบี้ยเงินกู้ของท่าน	2554/218
		49	บ้านสาะร จริงสิ หล่อนรักบ้านนั้น**นักหนา**	2554/219
		50	“ขับรถคัน**เล็กนิด** ติดอยู่ที่วงเวียนแถวราชเทวี...”	2554/232
		51	ค่ำลงทุกที หล่อนจึงเข้าบ้านจะหิว**สักนิด**หรือก็ไม่ทั้งที่ถึงเวลา	2554/236
		53	เขาคงจะเปลี่ยนใจจากธุระกลับมากินข้าวกับน้องเพราะเห็นว่าเราเหงา**นัก**	2554/236
		54	เขามองดูสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่สบายใจ**นัก**	2554/245
		55	ห้องครัวทันสมัยเล็ก**นิดเดียว**	2554/248

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สายบ่หยุดเสน่หาย (สุวรรณี สุคนธา)	2512	56	เสื้อผ้าจากชุดราตรีสั้นไม่เฉิดฉาย**นัก** เพราะเป็นเวลากลางวัน	2554/262
		57	บุคคลผู้มาใหม่ยืนเยื้องหล่อนไป **เล็กน้อย**	2554/263
		58	“จะว่าแบบของผมคนเดียวก็จะโก้ **เกินไป**...”	2554/272
		59	“...ผมเลี้ยงเหล้าเอ้า. พูดอย่างใจป้ำ **เต็มทน**	2554/273
		60	ขาเตี้ยติดดินอย่างนี้ โดยที่มันไม่ได้ทรุดลงไป**แม้แต่น้อย**	2554/289
		61	“นึกแล้วทีเดียวว่าจะต้องพบปัญหาแบบนี้” หล่อนว่าขึ้นแทนที่จะเอ่ยเอาใจเขา**บ้าง**เล็กน้อย	2554/290
		62	“นึกแล้วทีเดียวว่าจะต้องพบปัญหาแบบนี้” หล่อนว่าขึ้นแทนที่จะเอ่ยเอาใจเขาบ้าง**เล็กน้อย**	2554/290
		63	คิดไว้แต่ว่าวันหนึ่งเขาจะได้หล่อนเงียบ ๆ เก็บไว้เป็นอาหารทั้งใจทั้งตาของเขา ค่าที่หล่อนสวย**นัก** ซื่อนัก และยังมีเงินพอที่จะให้เขารีดได้ต่างหาก	2554/300
		64	หาดทรายและผาทะมึนนั้นเงียบ**กริบ**	2554/304
		65	นี่อย่างไรความตายอยู่ใกล้เอื้อม **นิดเดียว**	2554/304
		66	มือที่เปียกและลมที่พัดเข้ามาทำให้ใบหน้าของหล่อนเย็น**เฉียบ**และหนาว	2554/304
		67	เบื้องหน้าโน้นพระอาทิตย์กำลังขึ้นเป็นวงนิด ๆ สีแดงเข้มโผล่ขึ้นมาจากขอบสีเงินไกล**โพ้น**	2554/304

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สายบ่หยุด เสน่หาย (สุวรรณี สุคนธา)	2512	68	แดดอุ่น ๆ และลมช่วยทำให้เสื้อผ้าของหล่อนหมาด**ลง**	2554/305
		69	รสนิยมดี ดูรูปเป็น แต่งตัวดี ไม่ช่วยให้หล่อนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น **แม้แต่น้อย**	2554/313
		70	ริมฝีปากเต็มและ**ค่อนข้าง**หนานั้นแย้มราวกับกลีบดอกไม้	2554/333
		71	สีสันที่ลำเรือทาสีฉูดฉาดราวกับจะแข่งขันกัน บ้างก็ทาด้วยสีฟ้าสดยิ่งกว่าท้องฟ้ายามปราศจากเมฆบ้างก็สีชมพูสดแปร๊ดจนไม่รู้จะเปรียบกับสรรพสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้ได้	2554/339
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	1	ช่างสะเพร่าเสีย**เหลือเกิน**	2516/10
		2	หฤทัย**รู้จัก**ต่างจังหวัด**เพียงเล็กน้อย**	2516/11
		3	“ผมคงอยู่ต่างจังหวัดไม่นาน**นัก** หรอกครับ”	2516/13
		4	ไม่ยึดถือวัตถุมาก**นัก**	2516/14
		5	วัดค่าของความรักด้วยการนับเป็นกะรัต อวดว่าแหวนหมั้นของใครจะแพง**ที่สุด**	2516/14
		6	มันคงจะร้อนแทบขาดใจตายถ้าไม่ติดเครื่องปรับอากาศไว้จนเย็น**ยะเยือก**	2516/17
		7	แขกรับเชิญของเขาซึ่งกำลังละเลียดอาหารจานโน้น**นิด**นี้**หน่อย** ตามธรรมเนียมนิยมของชาวกรุง	2516/17
		8	**ยิ่ง**ดึก**ก**ารเต้นรำก็**ยิ่ง**สนุกมากขึ้น	2516/23
		9	ยิ่งดึกการเต้นรำก็ยิ่งสนุกมาก**ขึ้น**	2516/23
		10	“แต่งแล้วได้ข่าวว่าเจ้าบ่าวจะพาไปอยู่เสียไกล**ลิบ**...”	2516/25

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	11	ผมดำ**ขลับ**ตัดกับผิวขาวผ่อง	2516/27
		12	เขาอยากพูด**เหลือเกิน**	2516/28
		13	หฤทัยอึกอัก**นิดหน่อย**เมื่อถามถึงค่าตรวจ	2516/33
		14	ยาก**นัก**ที่จะพบหมอตามอุดมคติและมีเมตตา	2516/33
		15	เขาสงสารหล่อน**เป็นที่สุด**	2516/36
		16	ทำไมต้องไปสนใจเขามาก**นัก**	2516/37
		17	"...ห้องทุกห้องปูพรมราคาแพง**ลิบลิ่ว**"	2516/44
		18	"อยู่ต่อไป**อีกนิด**เถิดคนดี"	2516/47
		19	"เอาเถอะค่ะคุณแม่ ถ้าลำบาก**นัก**ลูกจะกลับกรุงเทพฯ"	2516/50
		20	"ลูกคงไม่อยากหมกตังอยู่บ้านนอกนาน**นัก**"	2516/51
		21	แต่ความรู้รอบตัวของหล่อนช่าง**น้อยนิด**	2516/52
		22	"อยู่ ๆ ไปก็**ยิ่ง**รู้อะไร ๆ มาก**ขึ้น**..."	2516/56
		23	"อยู่ ๆ ไปก็ยิ่งรู้อะไร ๆ มาก**ขึ้น**..."	2516/56
		24	ตรงเวิ้งข้างหน้าเป็นแอ่งเหมือนกะทะใบ**ใหญ่มหึมา**	2516/57
		25	เขานึกในใจว่าหมอคนนี้ไม่ถือเนื้อถือตัวเสียเลย ผิดกับข้าราชการที่นี่**ลิบลับ**	2516/63
		26	หล่อนกำลังนึกอยากได้คนใช้สักคนหนึ่งกานต์จะหาว่าหล่อนฟุ่มเฟือย**เกินไป**หรือเปล่า	2516/65
		27	หน้าหนาวที่ภาคอีสานบ้านเดิมนั้นหนาวทารุณ**นัก**	2516/66

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	28	ต้องหาซื้อร่มใหญ่สักคันหนึ่ง เพื่อจะได้ไว้เข้าห้องน้ำเวลาฝนตก หรือแดดจัด	2516/68
		29	“ผมหิวข้าว**จัง**”	2516/72
		30	หล่อนกะไม่ถูกว่าจะหุงข้าวเท่าไหร่ ใช้เวลานานเท่าไรถึงจะสุก ไม่แฉะ หรือแข็ง**เกินไป**	2516/74
		31	“...เมื่อเด็ก ๆ ผมเคยลำบากมามาก มีกินก็ดี**ถมไป**แล้วละ...”	2516/74
		32	“ค่ะ แหม ฉันน่ะสะเพร่า**จัง**”	2516/75
		33	ผมของหฤทัยงามนุ่มและ เป็นมันดำ**สนิท**	2516/80
		34	หฤทัยนั้นเป็นคนสวย**จัด** แม้แต่ในเวลาเช้า	2516/80
		35	หล่อนหยิบผ้าสีสด**แปร๊ด**ส่งให้	2516/82
		36	“ลำบาก**เต็มทน**ละซี เอาเถิดจะหาคนงานให้สักคน”	2516/83
		37	เวลานี้ความเชื่อของเขาคลอนแคลน **เต็มทน**	2516/86
		38	กานต์ตลกเหมือนกันเขาไม่ทึ่ม **เกินไป**นัก	2516/88
		39	กานต์ตลกเหมือนกันเขาไม่ทึ่มเกินไป**นัก**	2516/88
		40	ในกระจาดมีปลาตัวใหญ่สีน้ำตาล**อ่อน**	2516/89
		41	มีอะไรเปลี่ยนแปลงในตัวหฤทัย **เพียงนิดหน่อย**เขาก็เห็นได้	2516/91
		42	“ค่ะ ได้ยิน แต่ไม่นึกว่าจะต้องเคร่งระเบียบ**เปี๊ยบ**...”	2516/92
		43	หล่อนตอบแข็งขันทั้งที่ไม่มั่นใจ**นัก**	2516/102

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	44	การปรากฏตัวของหล่อนทำให้คนที่นั่นกระปี้กระเปร่า**ขึ้น**	2516/103
		45	หล่อนรู้สึก**ค่อนข้าง**จะหนาว อยู่สักหน่อย	2516/105
		46	หล่อนรู้สึกค่อนข้างจะหนาว อยู่**สักหน่อย**	2516/105
		47	"...แต่ก็โดนกัด**บ่อย**จนที่นี่จนที่นี่ไม่มีใครลงอาบน้ำในแม่น้ำ"	2516/109
		48	ตายไปเฉย ๆ ไม่ทนทุกทรมานนับว่าโชคดี**อย่างยิ่ง**	2516/113
		49	"เรามีเซรุ่ม มีจริง แต่ว่ามาช้า**เกินไป**"	2516/114
		50	"บ้านเราไกล**นักหนา** นี่ก็พายเรือมาไม่ได้หยุดเลย"	2516/115
		51	"เห่าปลาช่อนพิษมันร้ายกาจ**นัก**"	2516/115
		52	"หน้าเหมือนพ่อ**เปี๊ยบ**..."	2516/118
		53	"ฉันสงสารเขา**จัง**"	2516/120
		54	บางทีคงจะช่วยไม่ให้ดินแห้งเร็ว**เกินไป**	2516/125
		55	ในตอนกลางวันแดดร้อน**เปรี้ยง**ทั้งวัน	2516/125
		56	หล่อนใช้ของฟุ่มเฟือยมาก**เกินไป**	2516/126
		57	"...คั้นเอาน้ำผสมกับหัวกะทิใส่เกลือ**หน่อยหนึ่ง**"	2516/127
		59	ถ้ามีไม่ให้เหมือนใครเลยก็**ยิ่ง**ดี	2516/145
		60	"คนอย่างหมอกานต์ไม่อยู่นาน**นัก**หรอก..."	2516/146
		61	ใจหล่อนเพริดไปไกล**ลิบ**	2516/148
		62	หฤทัยน้อยใจมาก**ขึ้น**	2516/149
		63	ทั่วบ้านเงียบ**กริบ** แต่มีควันไฟลอยล่องออกมาจากครัว	2516/150

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	64	วันนี้เขาคิดถึงหล่อน**เหลือเกิน**	2516/162
		65	ที่นี่หนาว**จัด** น้ำค้างเย็นเยียบ	2516/166
		66	ที่นี่หนาวจัด น้ำค้างเย็น**เยียบ**	2516/166
		67	ฝนตกหนักอย่างนี้บ้านเราเปียกหมด **แทบ**จะไม่มีตรงไหนแห้ง	2516/171
		68	เขาหนักใจ**อย่างยิ่ง**ในการที่จะดำเนินงานไปให้ได้ตลอดลอดฝั่ง	2516/173
		69	“น้ำไม่ลึก**นัก**ไม่ใช่หรือ”	2516/179
		70	“อย่าให้นาน**นัก** หน่อยจะว่าแม่ไม่เตือน”	2516/181
		71	“เถอะค่ะ ลูกจะกลับแต่ให้สบายกว่านี้ **สักหน่อย**”	2516/181
		72	ระยะทางร้อยกว่ากิโลเมตรเป็นของใกล้**นิดเดียว**	2516/187
		73	“อย่าไปไกล**นัก** ฉันไม่อยากจะกลับบ้านค่ำ”	2516/187
		74	เครื่องประดับที่สะดุดนัยน์ตาที่สุดทาสีแดง**ฉาน**	2516/188
		75	เขาขับรถไม่เร็ว**นัก**แต่ฝุ่นจากรถคันอื่นก็กระจายเข้ามาในรถ	2516/193
		76	กานต์สำรวจชายมุ้งให้แน่นหนา**ที่สุด**	2516/195
		77	ทุกหนทุกแห่งมืด**สนิท**มีแต่ความเงียบ	2516/196
		78	“แต่ผมว่าทำให้หนวกหู มันดัง**เกินไป**”	2516/199
		79	“เราจับกันทั้งคืนเลยครับคุณหมอจับกัน**แทบ**ไม่หวาดไหว...”	2516/204
		80	เขารำคาญวิธีพูดคำหัวร่อไปคำอย่างนาย**ยังเป็นอย่างยิ่ง**	2516/206
		81	นัยน์ตาเขาแดง**ก่ำ**	2516/216

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	82	หมอบอกว่าหล่อนอาจสูญเสียความทรงจำได้ แต่ยังไม่แน่นอน**นัก**	2516/222
		83	ต่างคนต่างพยายามเคลื่อนไหว**น้อยที่สุด**	2516/224
		84	บ้านทั้งบ้านเงียบ**กริบ**	2516/224
		85	เมืองที่หฤทัยเขาอยู่ก็เล็ก**นิดเดียว**	2516/227
		86	กานต์เดินผ่านไปโดยให้การสนใจ**เพียงเล็กน้อย**	2516/232
		87	เขาหยุดยืนดูไฟเปลี่ยนสีในน้ำพุกลางใจเมือง อ่างน้ำใหญ่**มหึมา**ไร้ความงาม	2516/233
		88	ท่าทางเอิงกลุ้ม**จัด**อยู่	2516/234
		89	“ไม่ไกล**นัก**”	2516/235
		90	“ไอ้เพลงนี้มันหนวกหู**จัง**”	2516/236
		91	กานต์เปิดประตูรถมายืนเขาเซ**เล็กน้อย**	2516/238
		92	เขาบ่นดัง ๆ ให้ได้ยินกันทั่วไปว่า “ญาติมาก**ฉิบหาย**เลย”	2516/247
		93	พวกเจ้านายนี่ช่างอารมณ์ฉุนเฉียว**เสียเหลือเกิน**	2516/247
		94	มีอารมณ์ขัน**สักหน่อย**ก็เห็นเป็นเรื่องขบขันอย่างยิ่ง	2516/248
		95	มีอารมณ์ขันสักหน่อยก็เห็นเป็นเรื่องขบขัน**อย่างยิ่ง**	2516/248
		96	หล่อนสวมเสื้อนอนหลวงยาวสีเหลือง**อ่อน**	2516/254
		97	หล่อนรับมาดู**นิดเดียว**แล้วก็ส่งคืน	2516/254
		98	กุหลาบกำลังแย้มสลับกับเฟิร์นเขียว**เข้ม**	2516/255

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
เขาชื่อกานต์ (สุวรรณี สุคนธา)	2513	99	กลีบแต่ละกลีบสีสวยอ่อนหวาน ที่ชมพูก็ชมพูสด แดงก็**แปร๊ด**	2516/255
		100	กลีบแต่ละกลีบสีสวยอ่อนหวาน ที่ชมพูก็**ชมพูสด** แดงก็แปร๊ด	2516/255
		101	ท้ายไร่เจ้าของปลูกบ้านหลัง**นิดเดียว**	2516/256
		102	"...ดอกพวงชมพูที่ผมเอามามันมีใบมาก**เกินไป**.."	2516/256
		103	"คล้ำแต่หน้าตาคม**กริบ**ทีเดียว"	2516/272
		104	ความเจ็บไข้ได้ป่วยมิได้ทำให้หฤทัยลดความสวยงามลงไปเลย**แม้แต่น้อย**	2516/298
		105	ออกไปข้างนอกก็รู้ได้ว่าอากาศร้อน**จัด**	2516/305
		106	ไม่กล้าพาหล่อนเข้าบ้านด้วยเกรงใจบิดามารดาซึ่งเคร่งระเบียบ**จัด**	2516/307
		107	มองดูเจ้านายอย่างทึ่ง**จัด**	2516/307
		108	เรือบรรทุกข้าวบรรทุกเพียบ**แประ**	2516/311
		109	กุหลาบดอกนิด ๆ สีชมพู**แก่**และ**อ่อน**จับกลุ่มรวมกันด้วยริบบิ้น	2516/318
แววัน (โบตั๋น)	2514	1	สภาพเหล่านั้นไม่เข้ากับแววันเลย **จนนิดเดียว**	2550/5
		2	ริมฝีปากอิ่มเต็มทว่าแก้มตอบ**เล็กน้อย**	2550/5
		3	แววันไม่เคยพลาดตำแหน่งที่หนึ่งในการสอบ**ทุก**ครั้ง ทั้งที่ไม่ค่อยมีใครเห็นหล่อนท่องหนังสือหรือหมกมุ่นกับการเรียนเท่าใดนัก	2550/6
		4	แววันไม่เคยพลาดตำแหน่งที่หนึ่งในการสอบทุกครั้ง ทั้งที่ไม่ค่อยมีใครเห็นหล่อนท่องหนังสือหรือหมกมุ่นกับการเรียนเท่าใด**นัก**	2550/6

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	5	วิ่งเร็ว**นัก**อาจหกล้มให้คนหัวเราะเยาะเอาได้	2550/13
		6	ตักน้ำผสมให้ปุ๋ยจืดลง**นิดหนึ่ง**	2550/15
		7	ผู้ไปขนเสียเงินให้ชาวนา**เพียงเล็กน้อย**	2550/15
		8	"...ค่าใช้จ่ายเดี๋ยวนี้แพงจนหูร้อน**ฉี่**"	2550/16
		9	"อย่าบ้าให้มาก**นัก** ข้ารำคาญ..."	2550/16
		10	"...พูดเสียงไม่กระโชกโฮกฮาก นุ่มนวลเข้า**หน่อย**มันก็ว่าดัดจริตแล้ว"	2550/17
		11	พ้อล้าสมัย**เสียเหลือเกิน**ไม่รู้บ้างเลย หรือคนรุ่นใหม่เลิกกินหมากกินพลูกันแล้ว	2550/17
		12	"ก็ขยันให้มาก**ขึ้น**อีกนิดซี เอาแต่เที่ยวงานวัด..."	2550/19
		13	"ก็ขยันให้มากขึ้น**อีกนิดซี** เอาแต่เที่ยวงานวัด..."	2550/19
		14	เจ้าตะขออันนี้เขาลับเอาไว้จนคม**กริบ**	2550/21
		15	ใบอ่อนของมันกินกับส้มตำและเมี่ยงคำอร่อย**นัก**	2550/22
		16	แววันได้ชื่อว่าเรียงพลูสวยและเร็ว**ที่สุด**	2550/23
		17	"ที่วงเวียนใหญ่ฉายหนังดี**เป็นบ้า**แหมเราอยากดู"	2550/25
		18	"พันกว่า**นิดหน่อย** กว่า**นิดเดียว**เท่านั้นนะ..."	2550/26
		19	"...ถ้าเราเข้าเรียนต่อไม่ได้ พ่อเราคงผิดหวัง**เป็นบ้า**"	2550/27
		20	"...ฉันมีอยู่ห้าร้อยกว่าบาทจ่ายค่าเรียนพิเศษแล้วเหลือ**นิดเดียว**เท่านั้น"	2550/28
		21	เงินนั้นหายาก**เสียเหลือแสน**	2550/29

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	22	แววันรู้ว่าเรียนฝึกหัดครูแล้วมีหนทางเรียนจนได้ปริญญาโดยไม่ยากเย็นอะไร**นัก**	2550/30
		23	รองเท้าหนังเป็นมันไม่มีฝุ่นจับ**แม้แต่นิดเดียว**	2550/36
		24	ชื่อเธอน่ารักดี**จัง**	2550/37
		25	"...ฉันอยู่อังกฤษมาตั้งสี่ปีจนพูดออกคล่อง**ปรื๋อ**..."	2550/39
		26	"...เพื่อนฝรั่งก็มี**ตั้ง**หลายคน"	2550/39
		27	"...เพื่อนฝรั่งก็มีตั้ง**หลาย**คน"	2550/39
		25	หล่อนเข้ากับเพื่อนได้ไม่สนิท**นัก**	2550/40
		26	"...ทำไมแกอ้วน**ปี๋**ยังงั้นล่ะ น่าจะชื่อนางผีเสื้อมากกว่า"	2550/44
		27	"อร่อย**จัง"** ระวิวรรณชมเมื่อวางช้อนและดื่มน้ำแข็งเปล่า	2550/45
		28	หล่อนโกรธจนหน้าแดง**ก่ำ**	2550/46
		29	"เห็นถือตัว**นักหนา** ลูกท่านนายพลคุณหญิง"	2550/46
		30	การคบกับลูกนายพลอาจช่วยให้แววันรู้จักชีวิตมาก**ขึ้น**บ้าง	2550/48
		31	การคบกับลูกนายพลอาจช่วยให้แววันรู้จักชีวิตมากขึ้น**บ้าง**	2550/49
		32	"ที่บ้านไม่สบายหรอก ไกล**เกินไป**อยู่ห่างถนนตั้งกิโล..."	2550/50
		33	ที่บ้านไม่สบายหรอก ไกลเกินไปอยู่ห่างถนน**ตั้ง**กิโล...	2550/50
		34	"...พวกโรงเรียนฝรั่งน่ะ ภาษาดีด้วยซีบางแห่งมีห้องทดลองวิทยาศาสตร์ทันสมัย**เปี๊ยบ**เลย"	2550/54

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	35	สอบข้อเขียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ยาก**นัก**หรอก	2550/57
		36	ธรรมดาป่วย**นิด**ป่วย**หน่อย**แววันซื้อยากินเอง	2550/66
		37	สีหน้าของแม่ขณะนั้นเต็มไปด้วยความวิตกกังวล**เป็นอย่างยิ่ง**	2550/68
		38	“บ้า**ฉิบหาย**” เสงี่ยมเอ็ดตะโร	2550/73
		39	“ฉันไม่รู้เรื่องด้วย**ซักหน่อย**”	2550/73
		40	“อย่าให้มันเก่ง**นัก**นังแวว ลูกผู้หญิงเก่ง**นัก**มันจะแย่เอา...”	2550/74
		41	แววันเกลียดชาวบ้านพวกนี้**เหลือเกิน**	2550/75
		42	“...อย่าให้ใครเขารู้เชียวนา อายเขา**ฉิบหาย**”	2550/81
		43	“พอแววันมาก็ได้รู้เลยว่าอีกสิบนาทีถึงเวลาเรียน ตรง**เป๊ะ**ยังกะนาฬิกาแน่ะ”	2550/89
		44	“บ้านอยู่ไกลละซี เธอถึงมาเอาป่านนี้**ทุก**วัน “ไกลโขอยู่ละ”	2550/89
		45	“บ้านอยู่ไกลละซี เธอถึงมาเอาป่านนี้ทุกวัน “ไกล**โข**อยู่ละ”	2550/89
		46	“ครึ้มใจ**นิดหน่อย**”	2550/93
		47	เราเลยอยู่บ้านคนเดียวเป็นส่วนใหญ่เหงา**จัง**	2550/93
		48	“โอ้โฮ ใหญ่โต**จัง**”	2550/95
		49	พวกลูกนายพลลูกพ่อค้าใหญ่เห็น**สนิทสนม**กัน**เหลือเกิน**	2550/103
		50	แต่ถ้อยคำของกรองกาญจน์มีอิทธิพล**นัก**	2550/106

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	51	หน้าแล้งจะได้มีเงินใช้ยามขาดแคลนเท่ากับเก็บหมากที่มีมาก**เหลือเฟือ**ไว้ขายหน้าอื่น	2550/106
		52	ใบข่อยมันหยาบสีฟันแล้วคราบหินปูนหลุด**ดีนัก**	2550/112
		53	"...รอยโคลนงี้**ดำปี๋**..."	2550/113
		54	อยากจะมีวาจาสิทธิ์**เสียเหลือเกิน**	2550/113
		55	"...เหมือนซี่ที่แล้วแล้วที่ปล่อยจนผุเป็น**รูเบ้อเร่อ**..."	2550/114
		56	หนทางแก้เท้าแตกนั้นอันที่จริงง่าย**นิดเดียว**	2550/116
		57	แววันกลัว**นักหนา**ว่าผลสอบจะไม่ดี	2550/118
		58	พูดภาษาอังกฤษคล่อง**เหลือเกิน**	2550/118
		59	เธอสวย**เกินไป**ที่จะสมบุกสมบัน	2550/124
		60	ยังไง ๆ เขาก็คงไม่ส่งไปที่กันดาร**นัก**	2550/133
		61	หล่อนไม่ชอบขี้หน้าสงบเสงี่ยมมาก**นัก**หรอก	2550/136
		62	หล่อนท่องทฤษฎีเรขาคณิตคล่อง**ปรื๋อ**ทุกบท	2550/136
		63	หล่อนท่องทฤษฎีเรขาคณิตคล่องปรื๋อ**ทุก**บท	2550/136
		64	ได้ยกเว้นค่าบำรุงมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นจำนวนเงิน**โข**อยู่	2550/136
		65	"แหมค่าเรียนแพง**เป็นบ้า**..."	2550/145
		66	แววันเลยเลิกเล่าเรื่องส่วนตัวให้พ่อแม่ฟังก่อให้เกิดความห่างเหินมาก**ยิ่งขึ้น**	2550/145

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	67	แววันเหลือบตาขึ้นมอง**นิดหนึ่ง**แล้วก็ก้มหน้าอ่านหนังสือ	2550/149
		68	เสื้อสีแดงทำให้หล่อนดู**ดำยิ่งขึ้น**	2550/153
		69	โรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งซึ่งมีเครื่องปรับอากา**ศเย็นเฉียบ**	2550/158
		70	แววันรู้สึก**ตกใจเล็กน้อย**	2550/164
		71	ทุกอย่างต้องแข่งกับเวลาเพราะวันต่อไปน้ำอาจจะเ**ค็มปี๋**ขึ้น	2550/165
		72	“เพื่อน้องเก๋คนที่ชื่อสุปราณี**น่ารักจังนะ**...”	2550/168
		73	มหาวิทยาลัยช่างมีกิจกรรมบันเทิง**มากมายเสียเหลือเกิน**	2550/171
		74	ชุดครัมอัน**แสน**จะ**สั้นจู๋**นั้นเอาไปใช้ทำอะไรไม่ได้เลย	2550/173
		75	ชุดครัมอันแสนจะ**สั้นจู๋**นั้นเอาไปใช้ทำอะไรไม่ได้เลย	2550/173
		76	แววันฝืนยิ้มกลาง**แดดเปรี้ยง**	2550/181
		77	กระโปรงเดินพาเหรดของเธอ**สั้นเต่อ**ตามแบบฉบับที่ประธานเชียร์ต้องการ	2550/181
		78	แววันรู้สึก**สบายใจอย่างยิ่ง**ที่เดินไปบนอัฒจรรย์	2550/181
		79	“...แต่งหนาให้หนากว่านี้ ใส่ขนตาด้วย**ยิ่งดี**”	2550/184
		80	“แววันแต่งตัว**ดีขึ้น**”	2550/184
		81	“ลูกหนูนะเป็นหวัดง่าย ต้อง**ระวังสักหน่อย**...”	2550/194
		82	“...เสียดายแต่ว่ามันเหี่ยว**เร็วเหลือเกิน**...”	2550/198
		83	“ดาวจุฬาปีนี้**สวยเหลือเกิน**”	2550/205

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	84	ระวิวรรณระเหิดระหง**นัก** ท่าเดินงามสง่า รอยยิ้มเย็น	2550/206
		85	เขาคงไม่มีวาสนาได้คุยกับหล่อน**บ่อย**นัก	2550/207
		86	เขาคงไม่มีวาสนาได้คุยกับหล่อนบ่อย**นัก**	2550/207
		87	ฟิล์มสรอย่างดีเสียด้วยแม้ค่าอัดจะแพง**นิดหน่อย**ก็ไม่เป็นไร	2550/208
		88	กุหลาบสีชมพูขับผิวหน้าของเด็กสาวให้ผุดผ่อง**ยิ่งขึ้น**	2550/214
		89	พรเลิศไม่ใช่ชายผู้มีสมบัติอะไร**นักหนา**	2550/216
		90	ถ้าหวันสวยกว่า**นี้สักหน่อย**หัวอ่อนกว่านี้**สักหน่อย** หวันก็คงกลายเป็นสาวสังคมสมใจเขาไปแล้ว	2550/220
		91	หล่อนไม่อยากเอาใจใส่เรื่องของพี่ชายและเพื่อนสาว**นัก**	2550/226
		92	เธอบอกธิดาสาวแสนสวยว่า “พ่อสุรีย์น่ะไม่เลว**นัก**หรอก”	2550/231
		93	เธอบอกธิดาสาว**แสน**สวยว่า “พ่อสุรีย์น่ะไม่เลวนักหรอก”	2550/231
		94	ซอกกระเป๋าถือดำ**ปี๋**	2550/233
		95	และ**ยิ่ง**ถ้าสตรีนั้นอ่อนหวานพี่สุรีย์ก็จะ**ยิ่ง**หลงจนลืมตัว	2550/235
		96	ระวิวรรณแต่งหน้าบางแต่พอรู้ว่าแต่งหน้า**เล็กน้อย**	2550/236
		97	“...เจ้าหล่อนหวาน**เจี๊ยบ**ไปกับเขาเสียทุกคน”	2550/241
		98	“...กระเป๋าใหม่สวย**จัง**...”	2550/242

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	99	“เพราะเขา<u>น่ารัก</u>**เกินไป**และน่ารักกับทุกคนน่ะซี ฉันถึงกลุ้ม”	2550/243
		100	“เพราะเขาน่ารักเกินไปและ<u>น่ารัก</u>กับ**ทุก**คนน่ะซี ฉันถึงกลุ้ม”	2550/243
		101	“พี่สุรีย์รู้จักกับพี่เลิศดี เพียงแต่ไม่ค่อยได้<u>พบกัน</u>**บ่อย**นัก...”	2550/244
		102	“พี่สุรีย์รู้จักกับพี่เลิศดี เพียงแต่ไม่ค่อยได้พบกัน<u>บ่อย</u>**นัก**...”	2550/244
		103	“...**ยิ่ง**เรียน<u>น้อย</u>หมวดลงเราก็**ยิ่ง**<u>แย่</u>เพราะภาษาสู้เขาไม่ได้”	2550/249
		104	แววัน<u>ไม่ได้ตั้งใจ</u>กันท่าเพื่อนเลย**สักนิด**	2550/250
		105	<u>ตากแดด</u>**นิด**ก็ทำท่าจะเป็นลม	2550/251
		106	หล่อนถูสอนให้รักตัวเอง<u>มาก</u>**เกินไป**	2550/252
		107	จะไปทำงานทั้งที<u>แต่งตัว</u><u>ปอน</u>**นัก**ก็ไม่น่าดู	2550/261
		108	“อย่างนี้<u>แต่งหน้า</u>**เสียหน่อย**ทำผมเสียนิดไปเดินโชว์ได้สบาย”	2550/262
		109	“อย่างนี้แต่งหน้าเสียหน่อย<u>ทำผม</u>**เสียนิด**ไปเดินโชว์ได้สบาย”	2550/262
		110	“...<u>เผลอ</u>ไป**หน่อยเดียว**คันหลังบีบแตรไล่ลั่นถนนเสียแล้ว”	2550/264
		111	ระวิวรรณหัดใจเย็นกว่านี้หล่อนก็มี<u>ความสุข</u>**เหลือหลาย**	2550/264
		112	เขาคนนั้นอาจ<u>ไม่อยู่ในอุดมคติ</u>เลย**จนนิดเดียว**ก็อาจเป็นได้	2550/266
		113	คนอะไร<u>ร้าย</u>**นัก**	2550/268
		114	กุ้งแห้งตัวงาม ๆ ที่แม่ซื้อมาแต่วันก่อนยำกิน<u>อร่อย</u>**นัก**	2550/270

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	115	เขาเป่าปากดังเปี๊ยวด้วยทีท่าไม่สุภาพ**นัก**	2550/277
		116	หล่อนเกลียดคำว่าบอดี้การ์ด**นัก**	2550/280
		117	ทำในเมืองไทยนี่แหละแต่ติดป้ายว่าทำจากนอก ทำให้ขายได้ราคาแพง**ลิบลิ่ว**	2550/281
		118	แววันไม่ตอบอยากจะบอก**เหลือเกิน**ว่ามนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เจ้าเล่ห์เจ้ากลทั้งนั้นแหละ	2550/283
		119	เสียค่าล่วงเวลาอีก**นิดหน่อย**	2550/284
		120	"แล้วคุณหวินเขาเก่ง**นัก**เรื่องกล่อมคน	2550/285
		121	ทุ่มโฆษณาว่าลดราคาแต่ไม่ได้ลด**สักนิดเดียว**	2550/291
		122	พ่อเคยศึกษาโหราศาสตร์มาเหมือนกันสมัยบวชพระ แต่พ่อเลิกนาน**นักหนา**แล้ว	2550/293
		123	ผิวหน้าของหล่อนร้อน**ขึ้น**ทันที	2550/294
		124	ไม่ยอมให้พืชผลของตนเสียเปล่าไปเลย**แม้แต่น้อย**	2550/296
		125	ช่องว่างแตกต่างกันระหว่างโลกสองโลกนี้มันกว้าง**นัก**	2550/300
		126	ขณะนี้หล่อนรู้สึกเจ็บปวดในการต้องยืนอยู่เช่นนั้น**เหลือเกิน**	2550/300
		127	เราทำงานกันเต็มกำลังและประหยัดกัน**อย่างที่สุด**	2550/304
		128	เรียนหนังสือก็ไม่ได้เลว**ลง**	2550/304
		129	“...เขาเองไม่ได้ชอบฉันแบบหนุ่มวัยรุ่น รักหวาน**จ๋อย**...”	2550/307

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	130	ทำตัวให้น่ารักกว่านี้**สักหน่อย** อ่อนหวานกว่านี้สักนิด	2550/308
		131	ทำตัวให้น่ารักกว่านี้สักหน่อย อ่อนหวานกว่านี้**สักนิด**	2550/308
		132	คนหน้าตาดีอยู่แล้วปรุงแต่งอีก **เพียงเล็กน้อย**ก็น่าดูยิ่งขึ้น	2550/309
		133	คนหน้าตาดีอยู่แล้วปรุงแต่งอีก เพียงเล็กน้อยก็น่าดู**ยิ่งขึ้น**	2550/309
		134	หล่อนเป็นคนเฉยเมยและกราดเกรี้ยว **เล็กน้อย**	2550/309
		135	คุณอาจจะแปลกใจอยู่**สักหน่อย** ที่ได้รับจดหมายของผม	2550/311
		136	เขาไม่ได้มีความสำคัญอันใดกับชีวิต ของหล่อน**สักนิด**	2550/312
		137	ได้มีโอกาสรู้จักคนมาก**ขึ้น**มันอาจช่วย ให้เราฉลาดขึ้นอีกนิด	2550/316
		138	ได้มีโอกาสรู้จักคนมากขึ้นมันอาจช่วย ให้เราฉลาด**ขึ้น**อีกนิด	2550/316
		139	ได้มีโอกาสรู้จักคนมากขึ้นมันอาจช่วย ให้เราฉลาดขึ้น**อีกนิด**	2550/316
		140	ที่สอบตกก็เพราะทำกิจกรรมของคณะ มาก**เกินไป**	2550/320
		141	พักหลังนี้เขาขยันเรียน**ขึ้น**	2550/320
		142	"...ฉันชอบเขาไม่ลงหรอก เขาเป็นคน เลวอาจจะไม่เลว**นักหนา**ในสายตาคน ทั่วไป..."	2550/333
		143	"...เราห่างกัน**เหลือเกิน**จ้ะเก๋..."	2550/337
		144	"...เขาปรับอัตราใหม่ให้เท่ากันหมด ทุกคนสูงกว่าเก่า**นิดหน่อย**..."	2550/338

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววว้น (โบตั๋น)	2514	145	“งก**ฉิบหาย** ปริญญาก็ได้แล้ว ยังเอาโน่นเอานี่...”	2550/342
		146	“พ่อว่าปลูกผลไม้**ยิ่ง**แย่ เพราะมันได้ผลปีละหนเดียว..”	2550/342
		147	วันรุ่งขึ้นแววว้นไปฟังผลสอบเข้ารับราชการครูของหล่อนและต้องประสบความผิดหวัง**ขนาดหนัก**	2550/348
		148	“มันเหนื่อย**เหลือเกิน**นี่ สอนหนังสือทั้งวัน...”	2550/354
		149	“มันเหนื่อยเหลือเกินนี่ สอนหนังสือ**ทั้ง**วัน...”	2550/354
		150	แต่สมัยของหล่อนกับเพื่อนต่างกับเด็กเหล่านี้มากมาย**นัก**	2550/359
		151	แววว้นตกใจ**นิดหน่อย**	2550/363
		152	เมื่อมีหนทางได้มาโดยไม่ต้องเสียเงินเพียงแต่ลงแรง**นิดหน่อย**หล่อนก็ยินดีทำ	2550/365
		153	ผ้าลูกไม้ราคาแพง**ลิบ**	2550/377
		154	“คู่น้องน่ะเจ้าสาวงาม**เหลือเกิน**...”	2550/377
		155	ชาวบ้านจึงชอบนินทาสนุกปาก**หนักหนา**	2550/379
		156	“ผู้หญิงห่าไรไม่รู้ มือแข็ง**ฉิบหาย**”	2550/406
		157	วันต่อมาอดิศรนั่งเงียบ**กริบ** แม่จะฟุบหลับกับโต๊ะบ้างเหม่อหรืออ่านหนังสือเริงรมณ์บ้าง แต่ไม่แผลงฤทธิ์อย่างทุกครั้ง	2550/406
		158	วันต่อมาอดิศรนั่งเงียบกริบ แม่จะฟุบหลับกับโต๊ะ**บ้าง**เหม่อหรืออ่านหนังสือเริงรมณ์**บ้าง** แต่ไม่แผลงฤทธิ์อย่างทุกครั้ง	2550/406

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
แววัน (โบตั๋น)	2514	159	วันต่อมาอดิศรนั่งเงียบกริบ แม่จะฟุบหลับกับโต๊ะบ้างเหม่อหรืออ่านหนังสือเริงรมณ์บ้าง แต่ไม่แผลงฤทธิ์อย่าง**ทุก**ครั้ง	2550/406
		160	เงินเดือนอาจจะน้อยไป**หน่อย**แต่ก็พอกินพอใช้	2550/407
		161	“เป็นหนุ่มมานี่ยังไม่เคยเห็นมันทำการบ้านเลย นอกจากจะต้องฟาดฟันกัน**ขนาดหนัก**...”	2550/416
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	1	เจ้าของบ้านหวงความเขียวขจีและเรียบราวพรมของสนามบ้านเขา**นักหนา**	2532/2
		2	เขาถามด้วยน้ำเสียงและแววตาที่แสดงว่ารักใคร่ชายหนุ่มผู้นี้**เหลือประมาณ**	2532/3
		3	หล่อนชะงัก**นิดหนึ่ง** มีพรายยิ้มผุดขึ้นมาบนริมฝีปาก	2532/5
		4	น้ำเสียงของคุณวิฐูแสดงว่าค่อนข้างเยาะหยัน**เล็กน้อย**	2532/5
		5	น้ำเสียงของคุณวิฐูแสดงว่า**ค่อนข้าง**เยาะหยันเล็กน้อย	2532/5
		6	ความพากเพียร ฟังดูเรียบร้อยน่าภาคภูมิและซื่อ**นักหนา**	2532/6
		7	“เป็นวิจารณญาณที่แปลก**ที่สุด** เท่าที่ผมเคยได้ยินมา...”	2532/7
		8	ม่านพลาสติกสีชมพู**อ่อน**	2532/8
		9	“รูปงามนามเพราะ**เหลือเกิน**นี่ คุณ”	2532/10
		10	**ยิ่ง**อธิบาย โสรวาท**ก็ยิ่งรู้**ว่า สองครอบครัวนี้เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน	2532/15
		11	หล่อนเป็นคนรอบคอบในเรื่องนี้ และมีมารยาท**ดียิ่ง**	2532/16

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	12	ธรรมและอธรรมที่อยู่ในหัวใจของหล่อนเป็นสิ่งที่จะตัดสินอนาคตของผู้ใดผู้หนึ่งได้ไม่ยาก**นัก**	2532/16
		13	"...ดิฉันก็ไม่มีเกียรติอะไร**นักหนา**หรอก..."	2532/17
		14	โสรวาทพูดอย่างตริตรอง**เล็กน้อย**	2532/17
		15	"เกรงใจคุณโส**เหลือเกิน**..."	2532/19
		16	"ไปก็ไปเถอะ อย่ากลับให้ดึก**นัก**"	2532/22
		17	"เขาสั่ง**นัก**สั่ง**หนา**ว่า ให้เอาหนูกับคุณพ่อไปด้วยให้ได้..."	2532/23
		18	"นั่นน่ะซี อย่าไปคิดอะไรให้มันลึก**นัก**..."	2532/26
		19	หล่อนหัวเราะเห้นฟันขาว**วับ**เป็นประกาย	2532/27
		20	นับได้ห้าปี เป็นเวลายาวนาน**เกินไป**สำหรับบุรุษและสตรี	2532/28
		21	ผม**ดก**ดำขลับเป็นมันวาวในแสงไฟ	2532/29
		22	ผมดกดำ**ขลับ**เป็นมันวาวในแสงไฟ	2532/29
		23	ผมดกดำขลับเป็นมัน**วาว**ในแสงไฟ	2532/29
		24	"...ฉันไม่สนใจอะไร**นัก**หรอก..."	2532/30
		25	ดวงตาใหญ่อันประกอบด้วยแวดวงของขนตา**ดก**หนา ก็ดูสุกสว่างเป็นมันปลาบ	2532/31
		26	ดวงตาใหญ่อันประกอบด้วยแวดวงของขนตาดกหนา ก็ดูสุกสว่างเป็น**มันปลาบ**	2532/31
		27	"**ยิ่ง**เห็น คุณ**ยิ่ง**รัก**ยิ่ง**หลง..."	2532/31

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	28	หล่อนไม่มีสิ่งใด ละหม้ายกับภาพที่เขาวาดคร่าว ๆ ไว้ในใจเลยจน **นิดเดียว**	2532/32
		29	ติดดอกไม้ที่ประดิษฐ์ด้วยป่านสีม่วง **เข้ม**แซมด้วยใบเขียว**เข้ม**	2532/33
		30	"ไม่เหมือนแม่เลย**จนนิด**"โสรวาทคิดในใจ	2532/33
		31	ตวัดสายตาไปที่นิ้วและข้อมือ**นิดหนึ่ง**	2532/34
		32	ยิ้มด้วยลักษณะที่**ค่อนข้าง**สำรวมอีกตามเคย	2532/34
		33	ผู้หญิงคนนี้ยิ้มสวยประหลาดฟันขาว**จัด**	2532/34
		34	ฟันขาวจัดเป็นเงา**วาววับ**ราวกับเคลือบด้วยเปลือกมุกตัดกับผิวคล้ำสนิท	2532/34
		35	ฟันขาวจัดเป็นเงาวาววับราวกับเคลือบด้วยเปลือกมุกตัดกับผิวคล้ำ**สนิท**	2532/34
		36	นักร้องสาวร้องเพลงภาษาต่างประเทศอย่างไม่สู้นุ่มหูกระไร**นัก**	2532/36
		37	หางเสียงกับแววตาเขา ทำให้ฑัณฑิการ้อนวูบ**ขึ้น**เล็กน้อย	2532/39
		38	หางเสียงกับแววตาเขา ทำให้ฑัณฑิการ้อนวูบขึ้น**เล็กน้อย**	2532/39
		39	ประกายตากล้า**ขึ้น**อีกนิดหนึ่ง	2532/39
		40	ประกายตากล้าขึ้น**อีกนิดหนึ่ง**	2532/39
		41	"ชะล่าใจนั่งกันอยู่จนฝนเทลงมาหนี**แทบ**ไม่ทัน"	2532/41
		42	"เชิญค่ะ เชิญนั่งตามสบาย ที่นั่งในนี้**เหลือเฟือ**"	2532/41

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	43	“ต้องการอะไรอีกไหมฮะ พั๊นช์**สักนิด**หน่อยดีไหม”	2532/42
		44	“ผู้หญิงสาวคนนั้นใครกันคะ คมคาย**เหลือเกิน**”	2532/42
		45	ผมดำ**ขลับ**ที่สยายปรกอยู่ตามบ่า	2532/43
		46	ฑัณฑิการู้สึกอึดอัดมาก**ขึ้น**	2532/43
		47	“...มีเหล้า**นิดหน่อย**ใช่ไหมคะ”	2532/44
		48	“ทาน**นิดเดียว**เท่านั้นเอง...”	2532/45
		49	“ถ้างั้น ให้เกียรติผม**นิด**”	2532/46
		50	“คุณโก้**เกินไป**สำหรับจะพูดว่า เต้นรำไม่เป็น”	2532/46
		51	ไอยราเดินจากไปด้วยแววตาแสดงความเสียดาย**เต็มที่**	2532/47
		52	เขายิ้ม นิ่งคิด**นิดหนึ่ง**	2532/49
		53	เพราะ**ทุก**สิ่ง**ทุก**อย่างมักไม่เหลือบ่ากว่าแรงมานะของมนุษย์	2532/49
		54	เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง**มัก**ไม่เหลือบ่ากว่าแรงมานะของมนุษย์	2532/49
		55	“ความฝันของผมอาจจะสวย**เกินขนาด**”	2532/49
		56	ริมฝีปากบางแย้มออก**เล็กน้อย**	2532/49
		57	ส่วนคุณวจีเดินไปรูดม่านออก**นิดหนึ่ง**	2532/52
		58	แสงสปอทไลท์ที่พุ่งจากชายคาเรือนรับรองสาดสว่าง**จ้า**	2532/52
		59	อันที่จริง วิฐูมีวัยงามมาก**เกินขนาด**ของสตรีวัยเดียวกัน	2532/53
		60	**ยิ่ง**แสดงนานก็**ยิ่ง**ช่ำชอง	2532/53
		61	“...คมแค่ไหนก็พูดออกมาเถอะ**ยิ่ง**คม**ยิ่ง**ดี”	2532/54

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	62	เพราะกริ่งเกรงอยู่ว่าบุตรีจะตอบด้วยถ้อยคำที่มีเยื่อใยน้อย**เกินควร**	2532/54
		63	หน้าคนสมัยนี้ดูไม่ค่อยออกเท่าไหร่ หัวใจก็อยู่ลึก**เกินควร**	2532/54
		64	ฑัณฑิกานึกเสียดายทรวดทรง หน้าตาของบุรุษผู้นี้**เหลือเกิน**	2532/55
		65	อาจเป็นเพราะว่าหล่อนให้คะแนนแก่เขาสูง**เกินไป**ก็ได้	2532/55
		66	“พี่ไม่ได้เฉียดเข้าไปในสังคมของพวกนี้เลย**สักนิด**”	2532/56
		67	“...เพราะในการฟังเรา**มัก**ได้อะไรเพิ่มขึ้นมากกว่าพูดเสียเอง”	2532/58
		68	สีหน้าของวิฐูไม่ดี**นัก**	2532/60
		69	“...อากาศเย็น**เฉียบ**แบบนี้ขืนนั่งขดอยู่กับที่เห็นจะไม่ได้การ..”	2532/63
		70	“...อยู่ดึก**อีกนิดดี**กว่า ฝนตกอากาศเย็นดีออก”	2532/65
		71	ชั้นล่างมีชามแก้วบรรจุผลมะกอกกับชิ้นมะนาวฝานบาง**เฉียบ**	2532/67
		72	หล่อนจิบเหล้าเป็นการเอาใจผู้ริน**นิดหนึ่ง**	2532/68
		73	หม่อมราชวงศ์กรองบุปผาผู้ภรรยาปลัดกระทรวงมีสีหน้าจริงจังมาก**เกินไป**	2532/71
		74	สีหน้าเผือดลงไป**เล็กน้อย**	2532/72
		75	บ้านไม่มีความหมายอะไร**นัก**หรอก	2532/73
		76	“เดี๋ยวกินอะไรกัน**สักนิด** คุยกันอีกสักหน่อยแล้วค่อยอาบน้ำ”	2532/73

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	77	“เดี๋ยวกินอะไรกันสักนิด คุยกันอีก**สักหน่อย**แล้วค่อยอาบน้ำ”	2532/73
		78	“...ให้เด็กหาอะไรมากินกันอีก**สักหน่อย**เถอะ...”	2532/74
		79	“...นายทินกรเขาเอาไหนเสียเมื่อไหร่ ถ้าเหมือนแม่**สักนิด** ก็คงจะหวานกว่านี้”	2532/77
		80	ทำงานกับผู้หญิงเป็นเรื่องยากลำบาก**ที่สุด**	2532/77
		81	เขาดื่มกาแฟจนหมดถ้วย แล้วจึงต่อด้วยผลไม้อีก**เล็กน้อย**	2532/78
		82	ไม่ใช่เจตนาร้ายทีเดียว**นัก** แต่เป็นวิธีทำโทษคนจองหอง	2532/80
		83	ดูเหมือนวิฐูจะไม่สู้พอใจ**นัก** ที่สามีคะยั้นคะยอ	2532/80
		84	เขามั่นใจต่อไปอย่างมั่นใจ**เต็มเปี่ยม**	2532/86
		85	“ค่ะ ฉันชอบเขา เขาสุภาพ เอาใจคนเก่ง**เหลือกำลัง**...”	2532/87
		86	ฑัณฑิกาบูชาคุณสมบัติข้อนี้ของบิดา**ยิ่งนัก**	2532/88
		87	เธอเป็นผู้นำที่เลว พร้อม ๆ กันเธอก็จะเป็นผู้ตามที่ดี**ที่สุด**	2532/89
		88	เอ็นดูความโง่ของคุณวจีว่าเป็นความน่ารัก**อย่างยิ่ง**	2532/89
		89	มีความหมาย**หลาย**อย่างผ่านออกมาจากกระแสตาอันคมกริบ	2532/94
		90	มีความหมายหลายอย่างผ่านออกมาจากกระแสตาอันคม**กริบ**	2532/95

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	91	"...ช่างเอาใจคนนั้นคนนี้เก่ง **เหลือเกิน**..."	2532/96
		92	"ผมจึงอาจเป็นคนทะเยอทะยานอยู่สักหน่อย ความพอใจของผมสูง**ไปนิด**"	2532/98
		93	"...เราจะดูหน้าอีตาพ่อที่หยิ่ง**แสน**หยิ่งนั่นเสียหน่อย"	2532/105
		94	"คุณหญิงจะขอความร่วมมือจากธนาคารได้ง่าย**นิดเดียว**.."	2532/115
		95	"...สมัยนี้เป็นสมัยรถราติดขัด เข้าซอยไปลึก ๆ หรืออยู่ห่างหูห่างตา**เกินขนาด**ก็ไม่มีใครอยากไป"	2532/115
		96	"ผมน่ะอาสา**เสมอ** ยิ่งการบุญการทานผมยิ่งช่วยสุดฝีมือ..."	2532/115
		97	"ผมน่ะอาสาเสมอ **ยิ่ง**การบุญการทานผม**ยิ่ง**ช่วยสุดฝีมือ..."	2532/115
		98	"..เดี๋ยวนี้อยากแต่ทำบุญเที่ยวอาสาช่วยเขาไป**แทบ**ทุกสมาคม"	2532/116
		99	"..เดี๋ยวนี้อยากแต่ทำบุญเที่ยวอาสาช่วยเขาไปแทบ**ทุก**สมาคม"	2532/116
		100	เขาจึงไม่สู้จะยินดียินร้าย**นัก**	2532/120
		101	"จริง ๆ นะโส ผมรักคุณ**เหลือเกิน**..."	2532/122
		102	"...**ยิ่ง**เกลียดมาก ผมก็**ยิ่ง**ดีกับมันมากขึ้นเท่านั้น"	2532/123
		103	"...ยิ่งเกลียดมาก ผมก็ยิ่งดีกับมันมาก**ขึ้น**เท่านั้น"	2532/123
		104	"แหม ช่าง**แสน**ดีอะไรอย่างนี้"	2532/134
		105	"คุณแม่คงรำคาญเรา**แทบ**แย่ละมั่ง..."	2532/137
		106	สายตาคม**กริบ**ของวิฐูจับอยู่ที่ดวงหน้าของเขา	2532/137

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	107	ในรอยร้าวเก่าก่อนซึ่งทำอย่างไรเสียหล่อนก็ไม่มีวันจะสร้างความสุจริต**เต็มเปี่ยม**	2532/138
		108	อากาศภายนอกไม่อบอ้าวเกินไป**นัก**	2532/140
		109	ท้องฟ้าเบื้องบนเข้ม**สนิท** เพราะปราศจากแสงเดือน	2532/140
		110	โสรวาทเดินเยื้องลงมาทางด้านหลังนายเวศม์**นิดหนึ่ง**	2532/143
		111	กลิ่นซิการ์ฉุน**จัด** จนสตรีเดินอยู่ตรงหน้าต้องบีบปลายจมูก	2532/145
		112	ริมฝีปากยาวประดับด้วยหนวดเรียว**ดำสนิท**	2532/146
		113	"เธอเหี้ยม**เหลือเกิน**"	2532/146
		114	เขาปราถึงขวดเหล้าฉับพลัน และเทมันลงสู่แก้วจนเต็ม**ปรี่**	2532/154
		115	ชนะไม่ตอบ หน้าซึ่งซีดเผือดกลับแดง**จัด**ขึ้น	2532/154
		116	ชนะไม่ตอบ หน้าซึ่งซีดเผือดกลับแดงจัด**ขึ้น**	2532/154
		117	ชนะหยุดคิด**นิดหนึ่ง**	2532/157
		118	“ฉันเบื่อ**จัง**”	2532/160
		119	“เหนื่อย**ฉิบหาย**” เขาสบถ “เกิดเป็นคนนี่ลำบากพิลึก”	2532/161
		120	ศรีษะของเขาพอกอยู่ด้วยผ้าพันแผลขาว**โพลน**	2532/172
		121	“ไปซีคะ ฉันดีใจ**จัง** อยากคุยกับคุณจริง ๆ”	2532/176
		122	หน้าตาของเขาดูเข้มข้น**เกินไป**	2532/183
		123	“ผู้หญิงคนนั้นสวย**ฉิบหาย**เลยนะ คุณ”	2532/185

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	124	"...หล่อนดำเกลี้ยงเกลาดี**เหลือกำลัง** นานครั้งจะเจอผู้หญิงดำแบบนี้เสียที..."	2532/186
		125	ชนะเองก็กำลังเพลีย**เหลือประมาณ**	2532/191
		126	"แกนะแก จะพูดอะไรที่ยาก**เหลือเกิน**"	2532/214
		127	คุณวจีสอบถามอีก**เล็กน้อย**แล้ววางหู	2532/215
		128	"...มันก็ไม่ได้วิเศษวิโสอะไร**นักหนา** หรอก"	2532/216
		129	"...เขาตายได้ยังไงคะปุบปับ กระทันหัน**เหลือเกิน**..."	2532/218
		130	เห็นได้ชัดว่าตระหนกตกใจว้าเหว่และ ขวัญเสียเป็น**อย่างยิ่ง**	2532/220
		131	วิธูไม่เหนื่อยเท่าใด**นัก**	2532/225
		132	เมื่อแสงไฟกราดลงเต็มห้อง ทุกหน ทุกแห่งสว่าง**จ้า**ขาวเกินขนาด จนหล่อนรู้สึกว่าจะนอนไม่หลับ	2532/228
		133	เมื่อแสงไฟกราดลงเต็มห้อง ทุกหน ทุกแห่งสว่างจ้า	2532/228
			ขาว**เกินขนาด**จนหล่อนรู้สึกว่าจะนอน ไม่หลับ	
		134	"นอนพัก**เสียนิด**ดีกว่านะ ธู"	2532/228
		135	มือของหล่อนเย็น**เฉียบ**ราวกับน้ำแข็ง	2532/228
		136	ตัวหล่อนเองก็รู้สึกว่า บรรยากาศ อึดอัดและเคร่งเครียด**เกินไป**	2532/229
		137	เขาชะงัก**นิดหนึ่ง**และพูดอย่างเกรงใจ	2532/239
		138	"แขกแยะ**จัง**นะ" คุณวจีพึมพำ	2532/240
		139	"...สวดนาน**นัก**ผมก็ว่าจะแย่ ตั้งศพที่ บ้าน มีเรื่องยุ่งยากร้อยแปดเหมือนกัน"	2532/246
		140	นับว่าเป็นเรื่องน่าเศร้า**เหลือเกิน**	2532/246

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	141	“คุณพ่อไม่เคยนึกชอบน้ำธู**แม้แต่นิดเดียว** จริง ๆ หรือคะ”	2532/250
		142	“...พ่อพอใจความสุขในครอบครัวที่พ่อได้รับ**เต็มเปี่ยม**...”	2532/252
		143	“...สงสาร**เหลือเกิน**ว่าเธอจะหงอยเหงาว้าเหว่มาก...”	2532/255
		144	**ยิ่ง**คิดถึง **ยิ่ง**ลำดับภาพ ก็**ยิ่ง**เสียดาย	2532/258
		145	โสรวาทรู้สึกว่าขอบตาร้อน**จัด**	2532/258
		146	“งีบไป**นิดเดียว** แล้วก็ตกใจตื่น...”	2532/259
		147	นัยน์ตาของวิธูส่งประกายวาบขึ้น**นิดหนึ่ง**	2532/260
		148	“...ท่านเป็นห่วงคุณมาก**เหลือเกิน**ค่ะ”	2532/264
		149	คำถามของหล่อนจะกระตุ้นให้อีกฝ่าย**ทวี**ความโศกจึงบอกลา	2532/268
		150	“...หวังว่าคุณคงไม่ประมาท**นัก**”	2532/271
		151	“ตัวแทนมีอยู่ ในกำมือคุณแล้ว รีบ**อีกนิด** ทูนหัว”	2532/272
		152	รั้วบ้านหล่อนนั้นสั้น**นักหนา**	2532/272
		153	โสรวารยืนอยู่ห่างออกไป**เล็กน้อย**	2532/273
		154	หล่อนหัวเราะเห็นฟันเป็นเงาขาว**วับ**	2532/273
		155	“อะไรที่เร็วก็ไม่มั่นคง**นัก**หรอกฮะ”	2532/276
		156	**บาง**คนก็อยากรู้ว่า ดีใจสุดขีดเป็นยังไง เสียใจสุดขีดเป็นยังไง	2532/276
		157	บางคนก็อยากรู้ว่า ดีใจ**สุดขีด**เป็นยังไง เสียใจสุดขีดเป็นยังไง	2532/276
		158	บางคนก็อยากรู้ว่า ดีใจสุดขีดเป็นยังไง เสียใจ**สุดขีด**เป็นยังไง	2532/276

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	159	"...แกทำไมมาเงียบ**เชียบ**แบบนี้นะ ใจหายหมด"	2532/286
		160	ทุกคนซึ่งมาฟังพระสวดแสดง ความนบนอบยำเกรง	2532/286
		161	**อย่างเหลือหลาย**	
		162	"...นับว่าเป็นคนมีกรรมหนัก**อย่างยิ่ง**"	2532/288
		163	"ท่านจะดื่มอะไร**สักนิดหน่อย**ไหมคะ	2532/290
		164	"...โชคดี**เหลือเกิน**ทีเดียวที่เขามาเอง..."	2532/297
		165	เว้นไว้แต่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะอาภัพ โฉม**ขนาดนัก**	2532/298
		166	"...ไม่น่าวางใจเลย**จนนิดเดียว**"	2532/303
		167	"...สงสารตรงที่แกเป็นหม้ายเร็ว **เกินไ ป**"	2532/304
		168	"บังเอิญสีหน้าพี่ชายขรึม**เกินไป**	2532/309
		169	บิดานิ่งตรอง**นิดหนึ่ง**	2532/311
		170	"พ่อรู้จักเขาน้อยเกินไป..."	2532/312
		171	จับปลายเท้าของบิดาให้เบนไป**นิดหนึ่ง**	2532/312
		172	สีดำ**สนิท**ของเสื้อแขนสั้นเนื้อหยาบ	2532/316
		173	แต้ถ้าทำด้วยความอยากเอาหน้า สังคม สงเคราะห์ก็เป็นเรื่องชวนหัว**ที่สุด**	2532/322
		174	นายเปาล้มตัวลงนอนบนระเบียงเรื่อง เล็กของแก รอรถของ	2532/399
		175	โสวารกลับจนม่อยหลับไปอย่างง่วง**จัด**	2532/399
		176	การตั้งครอบครัวด้วยอุดมการณ์ ที่พิถีพิถัน**เกินไป**	2532/405
		177	"ชีวิตมีข้อยกเว้น**หลาย**อย่างนัก ฉันรับ ไม่ไหว"	2532/406

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ตะวันตกดิน (กฤษณา อโศกสิน)	2515	178	"ชีวิตมีข้อยกเว้นหลายอย่าง**นัก** ฉันรับไม่ไหว"	2532/406
		179	"แม่ก็ไม่ได้อยากไป**หนักหนา**หรอก ต่างจังหวัดต่างจังแหวด"	2532/444
		180	อันที่จริงเส้นทางนี้ ไม่ใคร่จะมีใครนึกถึงเท่าใด**นัก**	2532/445
		181	ทั้งที่อยู่ใกล้และไกล**ลิบ**เบื้องหน้าโน่น	2532/446
		182	บิดาของเขาเกลียด**นัก** เรื่องกินอะไรแล้วปาเปลือก	2532/448
		183	"คนเดียว ผมไม่อยากพ่วงใครมากวนใจ**นัก**หรอก..."	2532/496
		184	"คุณซูบ**ไปนิด**หรือหรือเปล่า"	2532/497
		185	"คุยกันนาน**เหลือเกิน**..."	2532/499
		186	เขาขับรถเร็ว**ปรื๋อ**	2532/499
		187	"...คุณพ่อมีไร่ราคาถูก ๆ อยู่**นิดเดียว**..."	2532/502
		188	เขามีอารมณ์ที่ไม่สู้แจ่มใส**นัก**	2532/507
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	1	"หิวก็ลงมือเอ็งมันกินเก่ง**นัก**"	2547/2
		2	"เอ็งจะกินอะไร**นักหนา**"	2547/2
		3	"บ่น**นัก** มีกินก็ดีนักหนาแล้วว่ะ..."	2547/2
		4	"บ่นนัก มีกินก็ดี**นักหนา**แล้วว่ะ..."	2547/2
		5	พิณชอบ**ที่สุด** ก็คือของเล่นที่พัดทำให้	2547/3
		6	แม้จะไม่เจ็บแต่หล่อนก็โกรธ**นัก**	2547/9
		7	"พี่พัดเก่ง**จัง**"	2547/12
		8	หนูตะเภาที่น่าสังเวช**ที่สุด**คือพวกเด็กนักเรียน	2547/16
		9	พ่ออย่าฝันสูง**นัก** ผิดหวังแล้วจะเจ็บ	2547/18
		10	ส่งลูกเรียนตั้งห้าคนมันจะหนัก**เกินไป**	2547/18

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	11	วันแรมสนิทสนมกับพัดมากด้วยเช่นกันทั้งที่พัดช่วยวันแรมทำการบ้านไม่ได้**สักนิด**	2547/19
		12	รถเมล์มันเร็วแต่กว่าจะออกถนนใหญ่มันไกล**นัก**	2547/25
		13	เข้ากรุงเทพฯก็ใกล้**นิดเดียว**	2547/25
		14	กำนันจึงไม่ค่อยเข้าใจตาพล**นัก**ที่เสียใจหนักหนากับการไม่ได้เรียนสูง ๆ	2547/30
		15	กำนันจึงไม่ค่อยเข้าใจตาพลนักที่เสียใจ**หนักหนา**ไม่ได้เรียนสูง ๆ	2547/30
		16	"...เอ็งรู้น้อย**นัก** เอ็งจะขยับขยายตัวเองไม่ได้..."	2547/31
		17	"งั้นหรือ ลงทุน**จัง**"	2547/33
		18	วันสว่างไม่ค่อยได้สนใจมัน**นัก**	2547/34
		19	พ่อหวังอะไร ๆ ในตัวพงศ์มาก**เกินไป**จริง ๆ	2547/37
		20	แม่จึงสนิทกับลูกคนนี้มาก**ที่สุด**	2547/39
		21	นังสว่างก็ชอบ**เสียเหลือเกิน**	2547/50
		22	"...พวกความรู้พอโต**สักนิด**สมองพร้อมค่อยเร่งค่อยเรียน"	2547/50
		23	"...เดินข้ามสะพานเอาได้ใกล้**นิดเดียว**"	2547/54
		24	โรงเรียนสารพัดช่างอยู่ไม่ไกลบ้าน**นัก**	2547/55
		25	ปัญหามีอยู่**นิดเดียว**คือ สถานที่ตั้งอยู่จะต้องตั้งอยู่ริมถนน	2547/56
		26	เงินไม่มาก**นัก**แต่คงพอทำทุนได้บ้าง	2547/56

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	27	ขอแบ่งเงินจากที่พ่อเซ้งตึกแถวเหลือให้พัด**อีกหน่อย**	2547/56
		28	“ไม่แต่งอะไรหรอกขืนทำเงินก็หมดน่ะซีเหลือ**นิดหน่อย**แค่นั้นเอง	2547/57
		29	ได้สักเดือนละพันสองพันหักค่าใช้จ่ายแล้วก็ดี**โข**แล้วละ	2547/58
		30	น้าแก้วตัวเล็ก**นิดเดียว** ค่อนข้างสูงท่าทางคล่องแคล่ว	2547/58
		31	น้าแก้วตัวเล็กนิดเดียว **ค่อนข้าง**สูงท่าทางคล่องแคล่ว	2547/58
		32	เจ้าเด็กบ้านนอกตัวดำ ๆ แต่นัยน์ตาเข้ม**จัด**	2547/58
		33	แล้วทำไมพ่อถึงอยากให้ลูกรับราชการ**นัก**	2547/61
		34	“จบปริญญาเดี๋ยวนี้ตกงาน**ถมไป**...”	2547/62
		35	“มันทนไม่ไหว ซักผ้าให้ แต่ต้องรีดเอง **เหลือเกิน**ละ”	2547/63
		36	“...ลูกลุงลูกอา**ถมไป**ที่เขาแต่งงานกัน...”	2547/63
		37	คราวนี้สอบได้คะแนน**ค่อนข้าง**ต่ำ	2547/64
		38	พุดจีบหน้าแดง**ซ่าน** ไม่กล้าบอกเล่า	2547/66
		39	พุดจีบไม่รู้ว่าโลกเมืองหลวงกว้างขวางกว่าที่เธอรู้มากมาย**หลายสิบเท่า**นัก	2547/67
		40	พุดจีบไม่รู้ว่าโลกเมืองหลวงกว้างขวางกว่าที่เธอรู้มากมายหลายสิบเท่า**นัก**	2547/67
		41	พ่อจึงชื่นชมลูกชายคนโต**นักหนา**	2547/67
		42	ผู้จัดการฝ่ายบุคคลเหน็ดเหนื่อย**ที่สุด**กว่าจะจัดให้ทุกสิ่งลงตัว	2547/69

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	43	ผู้จัดการฝ่ายบุคคลเหน็ดเหนื่อยที่สุดกว่าจะจัดให้**ทุก**สิ่งลงตัว	2547/69
		44	ยกกฎหมายบ้านเมือง กฎแห่งศีลธรรม**นานา**เพื่อให้งานเดินไปด้วยดี	2547/70
		45	“พัดนี่**ยิ่ง**โต**ยิ่ง**หล่อนะ”	2547/72
		46	“แรมไม่กล้าขึ้น หนก่อนลงมา**อาเจียนแทบตาย**”	2547/74
		48	หล่อนหลับตา**ปี๋**ทำหัวสั่น	2547/74
		49	น้ำแก้วพาหลาน ๆ ไปลานสเก็ตใหญ่**ที่สุด**ของประเทศ	2547/75
		50	“อยากให้พิณมาด้วย**จัง** พิณคงชอบ”	2547/76
		51	พ่อให้เงินพงศ์**เหลือเฟือ**จนมีซื้อสเก็ต	2547/78
		52	มีความพยายามและปรับปรุงตัวเองให้ฉลาด**ขึ้น**	2547/80
		53	“...อย่าขี้ตืด**นักหนา** อดอยากนักสุขภาพจะย่ำแย่”	2547/81
		54	“...อย่าขี้ตืดนักหนา อดอยาก**นัก**สุขภาพจะย่ำแย่”	2547/81
		55	พัดเงยหน้าตัวเขาเปียก**โชก** และเปื้อนโคลนเต็มไปหมด	2547/91
		56	ช่างที่ได้มาตัว**นิดเดียว**	2547/94
		57	เมื่อโตก็ยังไปมาหาสู่กันอยู่**บ้าง**แม้จะไม่บ่อยนัก	2547/99
		58	เมื่อโตก็ยังไปมาหาสู่กันอยู่บ้างแม้จะ**ไม่บ่อย**นัก	2547/99
		59	เมื่อโตก็ยังไปมาหาสู่กันอยู่บ้างแม้จะไม่บ่อย**นัก**	2547/99

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	60	พัดหน้าแดง**ก่ำ** ตาวาว ถ้าพรรณพงศ์ไม่ถอยออกจากอู่ไป เขาอาจจะตั๊นหน้าพี่ชายเข้าก็ได้	2547/105
		61	"...กระทั่งวิทยุเทปเอามา**ฟังหน่อยเดียว** เตะเราซะตกกระได"	2547/109
		62	"ไม่ใช่อย่าง**แพงสุด**หรอกน่า พี่ขนาดกลาง ๆ เท่านั้น"	2547/113
		63	พุดจีบหน้า**แดงซ่าน** อายแวตาน้องชายที่ล้อเลียนหล่อน	2547/117
		64	"อย่างเราจบปริญญารับราชการเงินเดือน**นิดเดียว**	2547/125
		65	บางเดือนพ่อบ่นว่าใช้เงินมากก็อาจจะลดลง**นิดหน่อย**	2547/126
		66	"เขาไปค้างบ้านเพื่อน ซ้อมเต้นรำอะไรนั่นแหละไม่อยู่บ่อย**เหลือเกิน**..."	2547/135
		67	"...พ่อวาสนา**น้อยนัก**"	2547/137
		68	"...อีกอย่างแม่เรา**ยุติธรรมที่สุด**..."	2547/138
		69	คิดได้ดังนี้แล้วก็ให้สงสารพ่อ**นัก**	2547/139
		70	นัยน์ตาของพิณรมณ์แดง**ก่ำ**	2547/140
		71	พัดหยิกแขนน้อง**ค่อนข้างแรง**	2547/141
		72	พ่อ**เพียงแต่**ว่าพงศ์มาช้าเหลือเกิน	2547/150
		73	พ่อเพียงแต่ว่าพงศ์มาช้า**เหลือเกิน**	2547/150
		74	พ่อคงไม่ได้เห็นหน้าแก**บ่อย**นักหรอกนะ	2547/151
		75	พ่อคงไม่ได้เห็นหน้าแกบ่อย**นัก**หรอกนะ	2547/151
		76	หากกั้นแล้วทางเดินจะแคบ**เกินไป**	2547/152

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	77	ไม่ได้อาบน้ำโกนหนวดโกนเครา ตัวเหม็นขี้เหงื่อ**ฉึ่ง**	2547/153
		78	"...พ่อแกจะช็อคตายน่ะซีถ้าเห็นพวกนั้นน่ะฉันก็เก็บเสีย**แทบตาย**"	2547/154
		79	บ่าย**จัด**พรพุฒิแวะไปรับ ถ้าพรพุฒิยังไม่กลับพุดจีบก็เดินไปรับเอง	2547/154
		80	อากาศในสวนดีกว่าอากาศตึกแถวในกรุงเทพมากมาย**นัก**	2547/154
		81	พุดจีบหน้าแดง**ขึ้น**นิดหนึ่ง	2547/157
		82	พุดจีบหน้าแดงขึ้น**นิดหนึ่ง**	2547/157
		83	นายจ้าง**บาง**คนอ่านหนังสือแทบไม่ออกแต่แกมีโรงงาน	2547/158
		84	นายจ้างบางคนอ่านหนังสือ**แทบ**ไม่ออกแต่แกมีโรงงาน	2547/158
		85	มันส่ออันตราย**ไม่น้อย**เลย	2547/166
		86	มันเรียนต้องใช้เครื่องเขียนมากกว่าแก**ตั้งหลายเท่า**	2547/174
		87	ความรู้แก**น้อยนิด**แค่นี้	2547/175
		88	**ยิ่ง**มีเงินมากก็**ยิ่ง**มีวิธีพิสดารพันลึก**ขึ้น**	2547/182
		89	ยิ่งมีเงินมากก็ยิ่งมีวิธีพิสดารพันลึก**ขึ้น**	2547/182
		90	พิรมย์เชิดหน้า**ขึ้น**นิดหนึ่ง	2547/197
		91	พิรมย์เชิดหน้าขึ้น**นิดหนึ่ง**	2547/197
		92	พรรณพงศ์สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวยี่ห้อแพง**ลิบ**	2547/197
		93	กางเกงผ้าเนื้อดีรองเท้าขัดมัน**วับ**	2547/197
		94	มีรายได้บ้าง**นิดหน่อย**ดีกว่าอยู่เฉย ๆ	2547/214
		95	"บ้านเขาหรู**จัง**"	2547/252
		96	ใจคอเขาไม่ปรกติ**นัก**	2547/252

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
สุดแต่ใจจะไขว่คว้า (โบตั๋น)	2529	97	เช็ดถูขึ้นมันวับ	2547/253
		98	"...ไม่ต้องสะดวกอะไรนักหนา"	2547/254
		99	"อร่อยนะ ซ่า ๆ ลองสักนิดแล้วจะชอบ"	2547/257
		100	"...ออกทุนให้ ให้พัดลงแรงลงทุนนิดหน่อย ดีไหม..."	2547/260
หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน)	2529	1	ตระการจ้องดูลูกชายแทบทุกอิริยาบถ	2530/3
		2	ตระการจ้องดูลูกชายแทบทุกอิริยาบถ	2530/3
		3	กำลังเป็นเด็กหนุ่มที่อยากค้นให้พบโลกอันแสนวิเศษ	2530/4
		4	เขาเลี้ยงลูกอย่างไม่เข้มงวดนัก	2530/4
		5	หากนานไปมันก็จะเพิ่มปริมาณขึ้น	2530/5
		6	เขาเคยไอมากตอนที่สูบบุหรี่จัด	2530/5
		7	ตั้งแต่ฉายายังตัวเล็กนิดเดียว	2530/6
		8	แม้กระทั่งห้องน้ำก็มีปัญหาน้อยกว่าบ้านจัดสรรสมัยที่	2530/6
		9	ใหม่ขึ้นมาอีกนิด	
		10	"...ภูเขาสีชมพูสวยเหลือเกินเลย"	2530/9
		11	แกยังอ่อนโลกนัก	2530/9
		12	สังคมนี้จะไปไกลและเร็วยิ่งขึ้น	2530/9
		13	เห็นสามีหายไปนานเหลือเกิน	2530/11
		14	รู้สึกว่าความเป็นมนุษย์นี้มิได้น่าชิงชังกระไรนัก	2530/14
		15	ฝันตั้งแต่สาวจนแก่ ฝันได้ฝันดีแทบทุกคืน	2530/15
		16	ฝันตั้งแต่สาวจนแก่ ฝันได้ฝันดีแทบทุกคืน	2530/15
		17	ต้นมะม่วงซึ่งขาดไม่ได้สำหรับแทบทุกหลังคาเรือน	2530/16

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน)	2529	18	ต้นมะม่วงซึ่งขาดไม่ได้สำหรับแทบ**ทุก**หลังคาเรือน	2530/16
		19	ชีวิตที่เหลืออยู่ไม่ยาว**นัก** แต่ไม่สั้นเกินกว่าจะชื่นชม	2530/18
		20	เสียงเขาเบาอย่างกังวล กังวล**มากที่สุด**	2530/20
		21	เช้าตรู่วันอาทิตย์เงียบ**กริบ**	2530/21
		22	แต่รู้สึกว่าโลกใบกว้างใบใหญ่ใบโตนี้หดหู่**ลง**เหลือขนาดแค่ลูกบอลล์	2530/22
		23	เขากินเหล้าเก่ง สูบบุหรี่**จัด**	2530/26
		24	ไม่กล้าแต่จะแตะแขนแม่ เพราะรู้ว่าแม่ขมขื่น**นัก**	2530/27
		25	หน้าตาก็ไม่เลวหรอก แม้แม้จะไม่จัดว่าสวยซึ้ง**นัก**ก็ตาม	2530/29
		26	พยายาม**อย่างยิ่ง**ที่สะกดความเสียใจ	2530/30
		27	ไม่มีทางทำได้เลย**แม้แต่นิด**	2530/31
		28	โฉมไม่อยากเห็นการเกิดอย่างมักง่ายเลย**จนนิดเดียว**	2530/34
		29	โฉมออกเดินไปเรื่อย ท่ามกลางแสงแดด**ที่จัดจ้า**ขึ้น	2530/34
		30	โฉมออกเดินไปเรื่อย ท่ามกลางแสงแดดที่จัดจ้า**ขึ้น**	2530/38
		31	"...มันก็เด็กแต่สิบหก จะเอาอะไร**นักหนา**"	2530/42
		32	ตากกางเกง**หลากหลาย**สีไว้ที่ราวพาดผ้า	2530/44
		33	เนื่องจากสดต้องทำงาน**มากขึ้น**	2530/46

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน)	2529	34	สดถึงกับหันมามองลูกชายนายจ้างตาเขียว**ปัด**	2530/49
		35	หล่อนเองพยายามทำใจ**อย่างหนักหนาสาหัส**	2530/49
		36	“โฉมหมู่นี้ดูเงียบ**จัง** เป็นไรหรือเปล่า”	2530/50
		37	โฉมก็เลยแดเล่าไม่ได้ เพราะคับใจ**นัก**	2530/50
		38	หล่อนฟังแล้ว**แสน**จะวังเวงในหัวใจนัก	2530/51
		39	หล่อนฟังแล้วแสนจะวังเวงในหัวใจ**นัก**	2530/51
		40	“เสียเงินแพง**หน่อย** ก็นึกซะว่าสะดวก”	2530/53
			“ถ้าเขาบอกเรา**สักนิด**”	2530/54
			““ขอคำแนะนำเรา**สักนิด**”	2530/55
		41	จึงจัดแจงแกะถุงกับข้าวใส่จานเพราะเห็นนายโกรธ**จัด**เหลือเกิน	2530/58
		42	จึงจัดแจงแกะถุงกับข้าวใส่จานเพราะเห็นนายโกรธจัด**เหลือเกิน**	2530/58
		43	หล่อนเหนื่อย**นัก** เหนื่อยทั้งกายและใจทบทวี	2530/58
		44	หล่อนเหนื่อยนัก เหนื่อยทั้งกายและใจ**ทบทวี**	2530/58
		45	เสียงกร้าวอ่อน**หน่อยหนึ่ง**	2530/58
		46	โฉมฟังแล้วก็ให้หงุดหงิด**นัก**	2530/59
		47	“ดีแล้วลูก มันยังไม่สาย**เกินไป**หรอก...”	2530/61
		48	หลังจากหมดเรื่องแพ้ท้องหนึ่งกิน**จุ**ขึ้น	2530/62
		49	หลังจากหมดเรื่องแพ้ท้องหนึ่งกิน**จุขึ้น**	2530/62
		50	ผู้คนส่วนมาก**มัก**จะพักผ่อนตามสบายอยู่กับบ้าน	2530/63
		51	หลาน คำนี้แปลกออกไปจากคำว่าลูก**นิดหนึ่ง** ดูห่างออกไปนิด	2530/64

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน)	2529	52	หลาน คำนี้แปลกออกไปจากคำว่าลูกนิดหนึ่ง ดูห่างออกไป**นิด**	2530/64
		53	สีหน้าบอกว่ากลุ้มใจ**เต็มทน**แล้วเหมือนกัน	2530/66
		54	โฉมนึกสาธุในใจ โชคดี**เหลือเกิน**	2530/70
		55	ความท้อแท้ลุกลามเข้ามาเกาะกินอารมณ์**ทีละน้อย**	2530/71
		56	ปล่อยให้เราอยู่บ้านคนเดียวทั้งวัน ๆ เหงา**แทบ**ตายชักแล้ว	2530/78
		57	“กลุ้มใจ**ชิบหาย**เลย แค่เห็นหน้าก็กลุ้มใจแล้ว...”	2530/79
		58	ฉายากลัดกลุ้ม**เต็มทน** วัยแค่เขานั้นยังรับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้	2530/80
		59	มองไม่เห็นเพราะไฟมัว**เกินไป**และไม่มีแว่นตา	2530/83
		60	โฉมรู้สึกโกรธจนกลายเป็นเดือด**พล่าน**	2530/84
		61	หล่อนแค้นลูกของตัวเอง**นัก**ที่ก่อกรรมทำเข็ญให้พ่อแม่	2530/86
		62	โฉม**แสน**จะอ่อนใจ	2530/90
		63	“...ถ้าตัวบุคคลมันมีคุณภาพ**ซักหน่อยเดียว** อะไร ๆ มันก็คงจะดีกว่านี้”	2530/92
		64	รู้สึกว่าจิตใจดี**ขึ้น**เมื่อตระหนักถึงคำว่าหน้าต่างบานแรก	2530/94
		65	เข้าห้องน้ำ อาบน้ำเร็ว**จี๋**	2530/103
		66	“...เบื่อ**ที่สุด**เลยไอ้เรื่องท้องโตเนี่ย...”	2530/106
		67	“ดีแต่สั่งนั่นแหละ" หล่อนทำตาเขียว**ปั๊ด**ขึ้นมาทันควัน	2530/106

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หน้าต่าง บานแรก (กฤษณา อโศกสิน)	2529	68	“ขาว**ปื๊ด**เลยนะเนี่ย" หล่อนพึมพำทำยิ้ม ๆ	2530/107
		69	“จมูกก็โด่ง ปาก**นิดนึง** อุ๊ย เหมือนตุ๊กตา	2530/18
		71	หนึ่งอารมณ์ดีขึ้น**อีกนิด**	2530/108
		72	เข็ดหลาบการอุ้มท้องเก้าเดือนเศษไว้กับตัว**เหลือกเกิน**นัก	2530/108
		73	เข็ดหลาบการอุ้มท้องเก้าเดือนเศษไว้กับตัวเหลือกเกิน**นัก**	2530/108
		74	คนสามคนที่เป็นปู่ ย่า พ่อของเด็กเสียอีก ดูตื่น เห่อและเอิบอิ่มยินดีกว่าหล่อน**หลายเท่า**	2530/108
		75	“อุ๊ย เหมือนคุณฉาย**เปี๊ยบ**เลย”	2530/110
		76	หนึ่งยังอุ้มเด็กไม่ค่อยจะคล่อง**นัก**	2530/110
		77	โฉมนั่งนึกนอนนึกมา**หลาย**วันแล้ว	2530/111
		78	“คนเดียวนี่ก็จะล้ม**หลาย**หนแล้วขืนมีอีกคงไม่ไหว”	2530/112
		79	นมแม่นี่เป็นอาหารวิเศษ**สุด**	2530/115
		80	ฉายมันก็น่ารัก**จัง**เลย	2530/115
		81	แต่ต้องใช้เวลา**นิดหน่อย** เอาไว้แม่จะหาดู	2530/117
		82	“...ตามองตรง**เป๋ง**เลย เด็กแต่ก่อนงี้กว่าจะมองใครได้ตรงก็เป็นเดือน ๆ”	2530/118
		83	โฉมนั้นเห่อหลาน**นัก**	2530/118
		84	เหตุใดมันจึงเหงา**นัก**เซ็ง**นัก**	2530/120
		85	ใบไม้สีเหลืองซึ่งจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นน้ำตาล**อ่อน** น้ำตาลแก่ แล้วกรอบเกรียมเป็นลำดับไป	2530/120

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
หน้าต่างบานแรก (กฤษณา อโศกสิน)	2529	86	ใบไม้สีเหลืองซึ่งจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นน้ำตาลอ่อน น้ำตาล**แก่** แล้วกรอบเกรียมเป็นลำดับไป	2530/120
		87	นัยน์ตา**กลมเป๋ง**คู่นั้นจึงหันมาสบตาแล้ว หม่ำ ๆ ต่อ	2530/120
		88	ทางเดียวที่เหลืออยู่ก็คือช่วยกันทำให้ทุกสิ่ง**ดีขึ้น**มิใช่เลวลง	2530/129
		89	ทางเดียวที่เหลืออยู่ก็คือช่วยกันทำให้ทุกสิ่งดีขึ้นมิใช่เลว**ลง**	2530/129
		90	หล่อนเบื่อเรื่องให้ลูกกินนมเป็น**นักเป็นหนา**เหลือเกิน	2530/129
		91	หล่อนเบื่อเรื่องให้ลูกกินนมเป็นนักเป็นหนา**เหลือเกิน**	2530/129
		92	และแล้ว**ทุก**สิ่งก็ตกอยู่ในความเงียบ	2530/149
		93	พอรู้สึกว่ามีแสง**จ้า**ขึ้น	2530/150
		94	พอรู้สึกว่ามีแสงจ้า**ขึ้น**	2530/150
		95	ความทุกข์ของเขานี้นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่นับได้ว่า**เหลือคณนา**ยิ่งนัก	2530/151
		96	ความทุกข์ของเขานี้นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่นับได้ว่าเหลือคณนา**ยิ่งนัก**	2530/151
		98	นัยน์ตากลมใส**แป๋วแหวว**	2530/162
		99	ฉมนิ่งอยู่ในความเงียบ**เชียบ**ของห้องนอน	2530/163
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	1	รถสีดำเป็นมัน**ปลาบ**ตัดกับโครเมี่ยมสีขาววาววับ	2530/3
		2	ริมฝีปากเคลือบสีชมพู**บาง**แทบจะเห็นเป็นสีเนื้อ	2530/4
		3	ริมฝีปากเคลือบสีชมพูบาง**แทบ**จะเห็นเป็นสีเนื้อ	2530/4

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	4	ดวงตาภายใต้ขนตายาวแลซ้าย-ขวา ทีท่าไม่**อนาทร**ร้อนใจ**นัก**	2530/4
		5	**ทุก**อย่างเงียบกริบ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น	2530/4
		6	ทุกอย่างเงียบ**กริบ** ไม่มีอะไรเกิดขึ้น	2530/4
		7	ปลายนิ้วเคลือบสีแดง**เข้ม**	2530/5
		8	ภายในดูมืดมิด เพราะเพิ่งก้าวมาจาก แสงสว่างอัน**เจิดจ้า**	2530/6
		9	นายนี่คงอยากขาย**เต็มที**เพราะของเก่าเดี๋ยวนี้หาคนซื้อยาก	2530/7
		10	มันทำไมปิดเร็ว**นัก**หว่า	2530/15
		11	รถสีดำพุ่ง**ปรู๊ด**ผ่านประตูเปิดกว้าง	2530/16
		12	ชุดยาวสบายเป็นไหมดอกสีแดง**ก่ำ**	2530/18
		13	คำถามประหลาดใจ**ยิ่งยวด**	2530/21
		14	"...เมฉี่ร้องเมื่อไหร่คนหยุดฟัง เงียบ**สนิท** จริงไหม"	2530/21
		15	เคยคุ้นกับความงดงามเลอเลิศ**ทุก**ชนิด	2530/22
		16	"ตรงที่หัก อยากหาช่างมาซ่อม**จัง**"	2530/22
		17	"...ขืนหาช่างใหม่ซ่อม**ยิ่ง**ขัดตา ปล่อยไว้เก๋กว่า"	2530/22
		18	ตัวคุณมาลิดาเองก็ตรงเวลา**เป็นที่ยิ่ง**	2530/23
		19	เครื่องแต่งห้องทันสมัยแปลกตา เพราะส่วนใหญ่ประกอบด้วยหินอ่อน สีชมพู**บางเบา**	2530/23
		20	ไม่มีอะไรผิดปกติ**แม้แต่น้อย**	2530/23
		21	ทำให้เจ้าตัวไม่ใส่ใจในคำว่าโบราณ**นัก**	2530/25
		22	มันมืด มืด **เสียเหลือเกิน**เธอยังหาทางไม่เจอ	2530/28

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	23	แสงสว่าง**ทั้งมวล**หรี่ลงราวกับจะดับภาพที่สะท้อน	2530/30
		24	แสงสว่างทั้งมวล**หรี่ลง**ราวกับจะดับภาพที่สะท้อน	2530/30
		25	แล้วกลิ่นก็จางหายราวกับมิได้เคยกำจายมา**สักน้อย**	2530/31
		26	ซุ่มเสียงที่พูดบอกความภาคภูมิใจ**ยิ่ง**	2530/32
		27	"...แม่แน่ใจว่าแต่ละยุคต้องทำให้สิ่งที่ดี**ที่สุด**เสมอ"	2530/34
		28	ผู้เป็นเพื่อนเล่าเรื่อยๆมิได้สนใจ**นัก**	2530/41
		29	ผู้เป็นเพื่อนถามเสียงสูงอย่างประหลาดใจ**เต็มที่**	2530/43
		30	เบาะบุผ้าฝ้ายสีเขียว**จัด**	2530/44
		31	คนถามเองก็ใช่ว่าจะดีไปกว่าคนตอบ**นัก**	2530/44
		32	หญิงสาวคว้ารูปบานนั้นกลับบ้านด้วยความรู้สึกยินดี**เปี่ยมพ้น**	2530/46
		33	เธอสนใจ**หนักหนา**ด้วยเหตุใด	2530/49
		34	คนคิดไม่แน่ใจเพราะมีความรู้เกี่ยวกับบรรดาศักดิ์น้อย**เต็มที**	2530/52
		35	ผ้าขนหนูสีเหลือง**อ่อน**	2530/52
		36	ผมยาวถักเปียถลกไว้ด้วยคลิปเริ่มรุ่ยร่ายเหงื่อ**โชก**	2530/53
		37	"วันนี้คนเยอะ**จัง**"	2530/53
		38	"โดยเฉพาะคนที่สวย**ที่สุด**ก็พบมาแล้ว"	2530/56
		39	มณีจันทร์ถามอย่างไม่สนใจ**นัก**	2530/60

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	40	ความจริงไม่มีเหตุผล**สักนิด**เดียว ที่มณีจันทร์จะรีบสอดหนังสือเล่มนั้น กลับเข้าที่เดิมราวกับเป็นสิ่งที่ร้อยฆนจัด	2530/71
		41	ความจริงไม่มีเหตุผลสักนิดเดียว ที่มณีจันทร์จะรีบสอด	2530/71
			หนังสือเล่มนั้นกลับเข้าที่เดิมราวกับเป็นสิ่งที่ร้อน**จัด**	
		42	เธอคิดว่าได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ อย่างขบขันเยาะแกม**เอ็นดูยิ่ง**	2530/71
		43	“เป็นเอาหนัก สนใจอะไร**นักหนา**”	2530/74
		44	“จ้า ฉันจะพยายามให้เร็ว**ที่สุด**”	2530/86
		45	“อ้อ เปี๊สก๊าด แปลว่า สมัยใหม่**เจี๊ยบ** เกินหน้าผู้หญิงยุคนั้นหมด	2530/88
		46	หญิงสาวประหลาดใจ**ยิ่ง**	2530/90
		47	คำถามนั้นไม่จริงจัง**นัก**	2530/98
		48	คนถามประหลาดใจ**เต็มที่**	2530/101
		49	วันนี้เขาเตรียมพูดจากับเธอเสียให้รู้เรื่อง เพราะเริ่มระแวง**จัด**	2530/104
		50	“โธ่ ไรวัต ถ้าคิดว่าใครไปกับใคร ใครกินข้าวกับใคร ใครดูหนังกับใครแล้วเป็นปฟนกัน คู่หมั้นฉันถอนหมั้นฉันไปนานแล้ว โบราณ**จัง**”	2530/106
		51	คนฟังหัวเราะ**เต็มที่**	2530/108
		52	คราวนี้น้ำเสียงมีทั้งแววเสน่หาและภาคภูมิใจ**ยิ่ง**	2530/110
		53	มณีจันทร์ใช้ผ้าสำลีสะอาดนุ่มเช็ดกระจกบานยาวอย่างบรรจง **ยิ่ง**เช็ด **ยิ่ง**ใส	2530/111

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	54	เพราะรองเม้าส์นสูงสีแดง**แปร๊ด** ทำให้ดวงหน้านั้นลอยเหนือคนอื่น	2530/111
		55	ร่างสูงใหญ่ผิวขาว**จัด** ไรหนวดเป็นสีเขียวจาง	2530/116
		56	ร่างสูงใหญ่ผิวขาวจัด ไรหนวดเป็นสีเขียว**จาง**	2530/116
		57	จากหน้าต่างมองเห็นระเบียงแคบ ๆ และสวน**น้อย****กระจุ๋มกระจิ๋ม**	2530/117
		58	“ฝัน ฝันน่ะ ตื่นเสียที” มณีจันทร์หลับตาปี๋ลงโดยเร็ว	2530/128
		59	เธอมาได้อย่างไรก็สุดรู้หากภาพในกระจกคือภาพหนึ่งที่เธอเคยเห็น**บ่อย**ครั้ง	2530/129
		60	“ขอบใจมาเดี่ยวนี้ ด่วน**จี๋**นะ”	2530/136
		61	ไรวัตเช็ดหน้าที่**ค่อนข้าง**แดง ไม่ใช่เพราะความร้อนจากการออกกำลังแต้เป็นความร้อนใจ	2530/149
		62	เธอเคย**บอก**กับตัวเอง**บ่อย**ครั้ง	2530/161
		63	ร่างนั้น**ร้อน****ผะผ่าว** พอน้ำในจอกวูบหายเสียงอ่อน ๆ ก็บอกสั้น ๆ “ขออีก"	2530/162
		64	ทว่าตัว**ร้อน****จัด** ต้องเช็ดตัวแน่ ข้อนี้ไม่ผิดเพราะความรู้นี้ได้จากมารดา	2530/163
		65	มณีจันทร์เสยผมยาว ชื้นด้วยเหงื่อ. ทั้ง ๆ ที่แอร์ในห้อง**เย็น****ฉ่ำ**	2530/178
		66	“ตัว**ร้อน****จัง** หอบไหมคะ”	2530/185
		67	“ฉันไม่ใช่เด็กจะได้ขู่ให้กินยา” ประโยคนั้น**ค่อนข้าง**แข็ง	2530/187
		68	“เคยตอบแล้ว" ความจำคนตอบ**แม่นยำ**ยิ่ง	2530/207

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	69	“ผมรักโมนาลิซ่าฮ่ะ รูปร่างแก **ดีเหลือเกิน** ดีจัง”	2530/216
		70	“ผมรักโมนาลิซ่าฮ่ะ รูปร่างแก ดีเหลือเกิน **ดีจัง**”	2530/216
		71	ชายหนุ่มในชุดกางเกงสีเข้มเสื้อยืดสีแดง**แปร๊ด**	2530/218
		72	มณีจันทร์วางท่าเป็นปก**ติยิ่ง**	2530/218
		73	ได้กลับคืนมา**หลาย**เปอร์เซนต์	2530/223
		74	มณีจันทร์หันกลับอาบน้ำแต่งตัวรวดเร็ว**ที่สุด**ในชีวิต	2530/226
		75	“แหม มันเป็นบอนต้นใหญ่**ดีจัง**...”	2530/230
		76	ดวงหน้าขาว วันนี้ไรหนวดเขียว**จัด**	2530/233
		77	คิ้วเข้ม ริมฝีปากหนาได้รูป**ค่อนข้าง**แดง	2530/233
		78	ถ้าจำไม่ผิดรอยแตกลิยาวขึ้น**อีกนิด**	2530/238
		79	คราวนี้จะทำอย่างไรดี สัญญาณเงียบ**กริบ** เมื่อหันขวับไปทางกระจก	2530/241
		80	ถ้าเธอวิปลาส เจ้าคุณอัตรเทพวรากรแต่ผู้เดียวก็คงไม่	2530/242
			กระไร**นักหนา** นี่เธอทำท่าจะได้พบผู้คนทั้งขโยง	
		89	“อ้าว ลุกแล้วเรอะ” น้ำเสียงนั้นยินดี**เป็นล้นพ้น**	2530/243
		90	“ลุกเดินเหินได้แน่นะ” คำถามห่วงใย**ล้นพ้น**	2530/245
		91	มณีจันทร์เงยหน้าขึ้นยิ้มรับคนยืนอยู่ข้างฉากด้วยอาการที่เรียกว่าเห็นฟันหมด**ทุกซี่**	2530/248
		92	บนโต๊ะมีชามแก้วบรรจุแอ๊ปเปิ้ลสีแดง**ค่อนข้าง**เหี่ยว	2530/249

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	93	**ยิ่ง**พูด**ยิ่ง**เล่าท่าจะลำบากมากเท่านั้น	2530/251
		94	“แหมอยากรู้**จัง** คนโบราณเขานั่งพับขาอยู่ยังไงได้ทั้งวัน	2530/266
		95	คำตอบอีกอัก เพราะหากตอบไม่รู้มันก็**ยิ่ง**น่าแปลก	2530/267
		96	“ได้**นิดหน่อย**”	2530/267
		97	ไม่มีประวัติศาสตร์ตอนนี้**สักตอนเดียว**	2530/272
		98	เดี๋ยวนี้หาปลาจืด ๆ ยากมีแต่เค็ม**ปี๋** ล้างน้ำยังไม่หายเค็ม	2530/273
		99	"ดีใจ ดีใจ**จัง**ค่ะ"	2530/299
		100	พอเสียงนั้นดัง**ขึ้น** ทุกเสียงก็เงียบลงทันที	2530/313
		101	พอเสียงนั้นดังขึ้น **ทุก**เสียงก็เงียบลงทันที	2530/313
		102	พอเสียงนั้นดังขึ้น ทุกเสียงก็เงียบ**ลง**ทันที	2530/313
		103	คุณหลวงไม่โง่เล**ยจนนิดเดียว**	2530/314
		104	“เห็นตรงไหนครับผม” คำถามใจเย็น**ยิ่ง**	2530/314
		105	“เขาว่าท่านฉลาด**นัก** พอเห็นท่าจะเสียเปรียบ ท่าเชิญฝรั่งไปบ้านกลับออกมาชมกันเปาะ...”	2530/349
		106	ไฟในห้องนอนเธอทุกดวงสว่าง**จ้า**	2530/384
		107	มารดามานุ่งชั่วคราว**ค่อนข้าง**หลวม	2530/392
		108	“เหมือนเจ้าด็อกไรซ์มันพูด**เปี๊ยบ**เลย”	2530/393
		109	เครื่องแต่งห้องอื่น ๆ มีรอยยักย้ายที่เปลี่ยนแปลงทำให้ห้องโปร่งสบายน่าอยู่**ขึ้น**	2530/394
		110	หากพบสบตาดุก็ต้องค่อย ๆ ให้รอยยิ้มแคบ**ลง**	2530/416

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
ทวิภพ (ทมยันตี)	2530	111	ร่างนั้นทำท่าคล้ายอยากให้มลายหายไปกับพื้นกระดานด้วยความกลัว **ถึงขีดสุด**	2530/420
		112	"ก้าวอย่างนั้นมันไม่งามผู้หญิงต้องตะแคงข้าง**นิดนึง**..."	2530/432
		113	ฟ้าขาว**จ้า** ชายกว้างสว่างชัดยิ่งขึ้น	2530/450
		114	ฟ้าขาวจ้า ชายกว้างสว่างชัด**ยิ่งขึ้น**	2530/450
		115	อาจจะมี**บ้าง**บางคาบบางครา ที่ออกขี่ม้า**บ้าง** เล่นเทนนิส**บ้าง**	2530/453
		116	อาจจะมีบ้าง**บาง**คาบ**บาง**ครา ที่ออกขี่ม้าบ้าง เล่นเทนนิสบ้าง	2530/453
		117	เช้าวันนี้โต๊ะทองเหลืองบบนศาลาจัด**เพียบ**	2530/456
		118	เจ้าตัวคุณหลวงชะงักอึกอักหน้าขาวแดง**จัด**	2530/459
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	1	ศิษย์เก่ามาชุมนุมกันรับประทานอาหารท่ามกลางเสียง	2553/7
			เพลงจากวงดนตรีที่สมาชิก**บาง**รายหามา	
		2	โต๊ะกลมที่เรียงรายอยู่ตรงหน้าเต็ม**แทบ**ทุกที่นั่ง	2553/7
		3	ถ้าไม่ย้อมผมดำอายุขนาดนี้ส่วนใหญ่ผม**มัก**เปลี่ยนสี กลายเป็นเทาเข้มหรือเทาจาง	2553/7
		4	ดินดีพนมมือไหว้สหายของพ่อ**ทุก**คนในโต๊ะนั้น ส่วนใหญ่เคยเห็นหน้าตากันมานานเดินเข้าเดินออกที่บ้านเขาบางคนนาน ๆ ครั้งแต่บางคนไปมาหาสู่ทั้งที่บ้าน และบริษัทจึงพบปะกันบ่อย	2553/7

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	5	ดินดีพนมมือไหว้สหายของพ่อทุกคนในโต๊ะนั้น ส่วนใหญ่เคยเห็นหน้าตากันมานานเดินเข้าเดินออกที่บ้านเขา **บาง**คนนาน ๆ ครั้งแต่บางคนไปมาหาสู่ทั้งที่บ้านและบริษัทจึงพบปะกันบ่อย	2553/7
		6	ดินดีพนมมือไหว้สหายของพ่อทุกคนในโต๊ะนั้น ส่วนใหญ่เคยเห็นหน้าตากันมานานเดินเข้าเดินออกที่บ้านเขา บางคนนาน ๆ ครั้งแต่บางคนไปมาหาสู่ทั้งที่บ้านและบริษัทจึงพบปะกัน**บ่อย**	2553/7
		7	“ก็ตอนแรก ๆ เป็นแค่หุ้นส่วนไงละ หุ้นเล็กน่ะนะ” ยงยศตอบเรียบ ๆ “เลยไม่ได้บอกใครว่าไปทำอะไรที่ไหน เพราะหุ้นใหญ่เขาจัดการเสร็จแต่ต่อมาเขามีงานใหญ่เยอะ**ขึ้น**...”	2553/8
		8	“...เพราะลูกค้าก็มีพอสมควร พอดีมีรายหนึ่งเขาขอให้ตามรถป้ายแดงใหม่เอี่ยม จอดไว้ในห้างพอออกมาไม่เจอแม้แต่เงา เราก็เลยเริ่มต้นจากตรงนั้น คิดว่าเดี๋ยวนี้ อาชญากรรมมันมาก**ขึ้น** กำลังตำรวจไม่ค่อยพอ”	2553/8
		9	“ถึงพอไม่พอ ถ้าตำรวจยังดีอยู่ก็ยังถือว่าใช้ได้ กลัวแต่ว่า**บาง**คนหลงผิดไปเข้าข้างโจร แล้ว**บาง**คนก็เล่นการเมืองมากไปนะซี”	2553/8

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	10	“หลานก็สำเร็จบริหารธุรกิจมาไม่ใช่หรือมาช่วยปู่ช่วยพ่อได้เต็มไม้เต็มมือละมังนะ แต่งานคงหนัก**หน่อย** เพราะอะไร ๆ มันก็ขาลง”	2553/9
		11	นายดัดยามนี้ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน **หนักหนา**ก็จริง แต่พละกำลังทั้งกายและใจ ไม่พร้อมจะบริหารงาน	2553/9
		12	แม้เขาจะเอือมระอา**ค่อนข้าง**มาก เมื่อนึกถึงเส้นทางของน้องสาว ไม่เอาถ่าน	2553/11
		13	จริงดังคาด นายดัดยังไม่นอน ออกมานั่งอยู่หน้าห้อง เหมือน**ทุกคืน**แต่ไม่ลงลิฟต์มาข้างล่าง	2553/11
		14	“ทำไมกลับเร็ว"เสียงของเขาค่อนข้างแห้งพอ ๆ กับใจ “ก็รีบกลับมาเล่าเรื่องตื่นเต้นให้พ่อฟัง จะได้*ใจเย็น*ขึ้น **อีกหน่อย**ไง”	2553/11
		15	ดำกลสัพยอกเพียงเพื่อชะลออารมณ์บิดามิให้ปั่นป่วน**เกินไป** อย่างน้อยก็มิให้พ่อดีใจจนตั้งสติไม่อยู่	2553/11
		16	“...ที่ถามมากก็เพราะอายศบอกว่าข้อมูลมาก ๆ จะช่วยให้คลำถูกทางเร็ว**ขึ้น**นะครับ”	2553/14
		17	“ไม่เห็นมันบอกเลยว่าเท่าไรมันว่าแล้วก็รู้เอง ถ้าหาง่ายไม่คิดค่าตังค์ก็ยังได้ แต่ถ้าหายากก็ขอคิด**นิดหน่อย**”	2553/15
		18	ขณะที่หลานชายยังคงบีบหน้าแข้งปู่เพียงเบา ๆ เรื่อยลงไปถึงฝ่าเท้าเนื่องด้วยรู้สึกว่าเท้าของปู่เย็น**เฉียบ**	2553/15

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	19	อีกฝ่ายนิ่งคิด**นิดหนึ่ง**จึงพยักหน้าขยับตัวลุกจากเก้าอี้โยก	2553/17
		20	แดด**เปรี้ยง**เมื่อครู่ยังไม่มีทีท่าคลายลง เพราะนี่ก็เพิ่งบ่ายสามโมง	2553/17
		21	“แม่กับพ่อโฉมสมกัน**จัง**นะ ขยันทั้งคู่”	2553/18
		22	“พ่อไปรอที่รถก่อนปะไร” ดำกลก็**แสน**จะหงุดหงิดใจไม่แพ้ลูก	2553/22
		23	ดำกลรินน้ำจากขวดที่เสียบไว้ในช่องตรงหน้าใส่แก้วพลาสติกให้บิดานายดัดจึงรับมาประจงจิบทีละอึกกันสำลัก เนื่องจากใจกำลังเต้นมือเย็น**เฉียบ**	2553/22
		24	หล่อนยังเป็นดวงแก้วคนเดิมเพียงแต่ประสบการณ์รินเติมวุฒิภาวะจน*ละลาย*ทิฐิมานะในวัยรุ่นลงไป**บ้าง**	2553/28
		25	หล่อนยังเป็นดวงแก้วคนเดิมเพียงแต่ประสบการณ์รินเติมวุฒิภาวะจนละลายทิฐิมานะในวัยรุ่นลงไปบ้าง แม้กระนั้นความเชื่อมั่นในตนเองก็ยังอยู่ยังบอกให้รู้ว่าหล่นอ่อน**ลง**แต่ไม่อ่อนยวบ	2553/28
		26	“ดวงจะไปหาพ่อวันหยุดอาทิตย์ละวันได้มัง เพราะวันธรรมดาเด็ก ๆ ก็ไปโรงเรียน กว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่ำยิ่งวันไหนรถติดก็ถึงบ้านเกือบหกโมงฝนตกอีกก็ถึงทุ่ม” ดวงแก้วตอบเรียบ ๆ ชำเลืองมาทางฉาน**นิดหนึ่ง**	2553/28
		27	ดินดีถือโอกาสมองยอดยิ่ง คงเป็นหนุ่มมหาวิทยาลัยเดียวกัน มาติดพันลูกผู้น้อง เขานึกในใจ เพียงแต่รู้สึกไม่ถูกชะตาเท่าไร**นัก**	2553/29

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	28	ดินดีท่าทางเอาเรื่อง ดูเหมือนเขาจะไม่พอใจสักเท่าไรที่ต้องตามนายดัดมาวันนี้ ยลโฉมแลเห็นแววตาเย็นชาของเขาชัดเจนหลังจากปลดแว่นกันแดดออกแล้วจนกระทั่งบิดาของหล่อนนั่งลงข้างๆพลางโอภาปราศรัยสักครู่ หล่อนเหลือบดูอีกแวบหนึ่งจึงเห็นสีหน้าเขาค่อย<u>ดี</u>**ขึ้น**	2553/32
		29	“มันไม่ใช่ใหม่หรือเก่าหรอก มันช็อกซีนีม่ามากกว่า” ยอดยิ่งแค่นหัวเราะ “มีอย่างที่ไหนอยู่ ๆ โฉมก็มีโคตรเหง้ามา<u>เพิ่ม</u>อีก**ตั้งโขยง** พี่เห็นแล้วหงุดหงิดแทนจังเลยแต่ไหนแต่ไรอยู่มาได้ตั้งยี่สิบปี เกิดจะมาแฮปปี้นัดพบญาติอะไรตอนนี้”	2553/32
		30	“แล้วนี่เขาจะมาอีกไหมละโฉม อีตาแก่ เอ๊ย! ตาของโฉมนั่นน่ะดูเหมือนแกอยากมาอยู่ด้วยซ้ำไป” ยอดยิ่งคาดคะเนอย่าง<u>ฉุน</u>**จัด**	2553/32
		31	“โฉมไม่ไปอยู่แล้ว บ้านเราสบายอยู่แล้ว ทั้งสบายทั้งสงบมหาลัยกับโรงเรียน<u>ไกล</u>**หน่อย**แต่ก็ไม่เดือดร้อนอะไร	2553/32
		32	เช้าขึ้น บิดาหรือมารดาจะผลัดกันขับรถไปส่ง เย็นลงไปรับเพราะมหาวิทยาลัยอยู่ใกล้กัน โรงเรียน<u>ถึงก่อน</u>**หน่อยหนึ่ง** ไม่ถึงกับไกลกันมาก	2553/32

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	33	สบตากันด้วยความรู้สึกที่ต่างคนต่างรู้ว่าแปลกหน้า ดินดีนิ่งไป**นิดหนึ่ง** จึงถามหางเสียไม่เอาใจ เนื่องด้วยยังคลางแคลงแหนงหน่าย	2553/33
		34	แม้แม่จะมิใช่ผู้เท้าความ แต่น้ำตาที่ไหล**พราก** อาการที่ตื่นเต้นตื้นตันอย่างยากที่จะเอ่ยเป็นภาษา ก็พรรณนาถึงความหลังของดวงแก้ว	2553/33
		35	บังเอิญสายตามองผ่านไปพบตาหล่อนจึงเห็นเขาเบ้าปากออก**หน่อยหนึ่ง**	2553/38
		36	ดินดีคอยจับสังเกตฉานกับดวงแก้วอย่าง**ถี่ยิบ** ด้วยสายตาประดุจกล้องขยายชั้นดี	2553/39
		37	ผิดหรือชอบ**มัก**จะแยกไม่ได้เมื่อมีทิฐิบังใจบังนัยน์ตา ทุกครั้งคราที่นึกว่าจะกลับไปหาพ่อแม่แต่เจ้าทิฐิก็กดไว้ในฐานะไม่เคยแพ้	2553/44
		38	ผิดหรือชอบมักจะแยกไม่ได้เมื่อมีทิฐิบังใจบังนัยน์ตา **ทุก**ครั้งคราที่นึกว่าจะกลับไปหาพ่อแม่แต่เจ้าทิฐิก็กดไว้ในฐานะไม่เคยแพ้	2553/44
		39	ผิดหรือชอบมักจะแยกไม่ได้เมื่อมีทิฐิบังใจบังนัยน์ตา ทุกครั้งคราที่นึกว่าจะกลับไปหาพ่อแม่แต่เจ้าทิฐิก็กดไว้ในฐานะไม่เคยแพ้ มิว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ประกอบกับสิ้นไร้ค่อย**ดีขึ้น**	2553/44

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	40	จากหญิงสาววัยยี่สิบผู้ไม่เคยหยิบจับงานบ้าน เอาแต่กรีดกรายสำเริงสำราญหนักไม่เอาเบาไม่สู้ มาสู่ร้านเล็กแคบบันไดชัน ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่พร้อมนางใย หากไม่ตื่นนางก็ไม่ว่า จนเคยนึกจะหนีร้านค้าน่าอึดอัด**หลาย**ครั้ง	2553/45
		41	แม้ไม่เอ่ยถึง แต่ใช่จะเลือนรางนาน ๆ ครั้งคำของตนเองที่สัญญาก็**มัก**ผุดขึ้นมาบ่อย ๆ	2553/45
		42	"...เขากับแม่ทะเลาะกัน**บ่อย**หรือคะ"	2553/46
		43	"ไงเขาก็เป็นพี่เราน่า พี่โฉม" เด็กชายฉายไกล่เกลี่ย แต่ฉายว่าเขาท่าทางดีนะไม่แหย ไม่จืด ก็เขาคอยดูแลคุณตาไม่ใช่หรือ เขาก็ต้องคอยตรวจสอบ**นิดหน่อย**น่ะซี	2553/46
		44	แม้บางคราวจะเบื่อพ่อสามีจับใจในกลไกสมองของชายชราผู้ยังแผ่อำนาจบังคับบัญชาลูกชายอยู่เบื้องหลัง หากเมื่อนึกถึงผลประโยชน์มหาศาลจากส่วนแบ่งตลาดสด จันทาจึงอดทนอดกลั้น	2553/49
		45	แม้บางคราวจะเบื่อพ่อสามีจับใจในกลไกสมองของชายชราผู้ยังแผ่อำนาจบังคับบัญชาลูกชายอยู่เบื้องหลัง หากเมื่อนึกถึงผลประโยชน์**มหาศาล**จากส่วนแบ่งตลาดสด จันทาจึงอดทนอดกลั้น	2553/49

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	46	หากบัดนี้ หล่อนฉลาด**ขึ้น** จึงรู้จักเอาใจผู้อุปการะด้วยการยกย่องให้เกียรติในฐานะเจ้าของบ้าน	2553/53
		47	ถ้าดวงอยากไปจากที่นี่ พี่ก็ถือว่าดวงคิดผิด ที่นี่ลำบาก**หน่อย**ก็จริง แต่ถ้าอยู่ต่อไป ดวงก็จะชินกับความลำบากและเห็นว่าแรงงานแรงใจที่ทุกคนทุ่มลงไปนี่มีคุณค่ากว่าชีวิตสุขสบายหลายเท่า	2553/53
		48	ถ้าดวงอยากไปจากที่นี่ พี่ก็ถือว่าดวงคิดผิด ที่นี่ลำบากหน่อยก็จริง แต่ถ้าอยู่ต่อไป ดวงก็จะชินกับความลำบากและเห็นว่าแรงงานแรงใจ**ที่ทุก**คนทุ่มลงไปนี่มีคุณค่ากว่าชีวิตสุขสบายหลายเท่า	2553/53
		49	ถ้าดวงอยากไปจากที่นี่ พี่ก็ถือว่าดวงคิดผิด ที่นี่ลำบากหน่อยก็จริง แต่ถ้าอยู่ต่อไป ดวงก็จะชินกับความลำบากและเห็นว่าแรงงานแรงใจที่ทุกคนทุ่มลงไปนี่มีคณค่ากว่าชีวิตสุขสบาย**หลายเท่า**	2553/53
		50	ฉายปิดโทรทัศน์ อ้าปากหาว เดินโซซัดโซเซอย่างง่วง**จัด**เข้าห้อง	2553/55
		51	“พิคิดได้ยังไงว่าดวงจะทิ้งพี่ไปอยู่กับพ่อ ที่กำลังคิดอยู่ก็คิดจะพาพ่อมาอยู่กับเรามากว่า ให้พ่อได้ไปเปลี่ยนบรรยากาศบ้านหลุยส์หรู**แฟ่**เสียมั่ง”	2553/57

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	52	“เขาไปกับพ่อเขาตั้งแต่มืดน่ะค่ะ เพราะวันนี้ดวงอยู่บ้านรอพ่อ คิดว่ายังไง ๆ พ่อต้องมา ก็เลยหาอาหารเช้ากลางวันเตรียมไว้**เพียบ**”	2553/59
		53	ชายหนุ่มทำหน้าเมื่อยเหมือนไม่เข้าใจว่าอยากรู้อะไร**นักหนา**	2553/59
		54	มีสองห้องกับนอกชานกว้างขวาง สำหรับนำพืชผลเกษตรที่ได้จากไร่มาพักไว้ เพื่อเลือกคัดตัดบรรจุแล้วลำเลียงขึ้นรถที่มารับ บนชานด้านหนึ่งจึงเต็มไปด้วยลังพลาสติกสีแดงวางซ้อนกันอยู่**เกือบ**เต็มชาน	2553/61
		55	“ทำเกษตรนี่ บอกจริง ๆ ว่าไม่ไหว แดด**เปรี้ยง**ขนาดนี้ เดินออกไปแค่ร้อยเมตรก็แย่แล้ว”	2553/62
		56	“โฉมกับไอ้หมอนั่นน่ะมันชอบกันแน่หรือแค่มาแหยมๆนายดัดถามอย่างร้อนใจขึ้นมาอีก เขาก็ว่าดูๆกันไปน่ะพ่อ” ดวงแก้วค่อนข้าง**อ่อมแอ้ม นิดหนึ่ง**	2553/65
		57	ดินดีเดินตามคนข้างหน้าไม่ทัน จึงแวะนั่งที่ม้าหินใกล้ต้นมะม่วงใหญ่ร่มรื่นที่กำลังออกลูกห้อยระย้ารอเวลาแก่**จัด**	2553/66
		58	“ไม่เห็นว่าเขาจะนับถือคุณเป็นพี่เลย**จนนิด**”	2553/67
		59	เด็กชายฉายกำลังอธิบายฉอดๆ เรื่องการคัดและบรรจุผักและผลไม้ที่ต้องใช้ความระมัดระวัง และละเอียดรอบคอบ**เป็นอย่างยิ่ง**	2553/69

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	60	สินค้าทั้งสดและแห้งมี<u>มาก</u>**หลากหลาย** พร้อมบริการ ดิลิเวอรี่ คือผู้บริโภคสามารถสั่งซื้อจากบ้านได้โดยตรวจสอบราคาล่วงหน้าทั้งโทรศัพท์และอินเตอร์เน็ตจากพ่อค้าแม่ค้าบางร้าน	2553/71
		61	สินค้าทั้งสดและแห้งมีมากหลากหลาย พร้อมบริการดิลิเวอรี่ คือ ผู้บริโภคสามารถสั่งซื้อจากบ้านได้โดยตรวจสอบราคาล่วงหน้าทั้งโทรศัพท์และอินเตอร์เน็ตจากพ่อค้าแม่ค้า**บาง**<u>ร้าน</u>	2553/71
		62	การปรับเปลี่ยนตลาดสดแบบเก่ามาเป็นแบบใหม่	2553/71
		63	“ดวงเองดหรอ โอ้โฮจำแทบไม่ได้เลยนะ” จันทาลุกเดินมาถึงตัวหากก็ยังยืนเล็งเพ่งพิศราวกับไม่เชื่อว่าสตรีตรงหน้า คือ น้องของสามีผู้ครั้งหนึ่งเคยประเปรียวเปรี้ยวแด็ดเอาแต่ใจตน เป็นขมิ้นกับปูนกับหล่อน จน**หลายต่อหลายครั้ง**<u>ไม่พูดกัน</u>	2553/75
		64	สายตาของจันทามองปราดจากศรีษะถึงเท้า สำรวจความ โทรม หากก็แลไม่เห็น เนื่องด้วยวันนี้ผู้หญิงที่หนีออกจากบ้านลุกขึ้น แต่งตัว สวมเสื้อไหมพรมสีกรมท่าตามด้วยไหม<u>สีน้ำตาล</u>**เข้ม**เนื้อเดียวกัน	2553/75
		65	ขากลับนี้ดินดีจึงขับรถพาปู่ พ่อ และครอบครัวของอากลับไปส่งท่ามกลาง<u>ความเงียบ</u>**กริบ**ครู่ใหญ่	2555/77

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	66	“ขอโทษปู่แทนแม่ก็แล้วกันครับ ชายหนุ่มคนขับผู้ที่ทุกคนคิดว่าเขาเลือดร้อน แต่กลับทำใจได้เร็วเกินคาด พร้อมทั้งพูดในสิ่งที่สมควรพูด **อย่างยิ่ง**	2553/77
		67	ยลโฉมเผยอตัวแอบมองไปทางสกุณี **นิดหนึ่ง** แต่ไม่แลเห็นสีหน้าเนื่องด้วยคู่รักของคนขับรถเมินออกสู่ข้างทาง	2553/77
		68	“ไปวัดไหนดีลูก” แม่ของหล่อนเอี้ยวตัวมาถาม “ถ้าไปใกล้ ๆ ก็วัดที่นี่ ถ้าไปไกลหน่อยก็วัดจุฬามณี หรือจะไปไหว้หลวงพ่อโสธรก็ไม่ขัดนะพี่นะ เพียงแต่ฉะเชิงเทรามันไปคนละทิศกลัวพ่อจะนั่งรถไกล**เกินไป**	2553/78
		69	“ไปทั้งสองวัดก็ได้นี่แม่ ไปกราบหลวงพ่อโสธรก่อน พัก**สักหน่อย**แล้วค่อยกลับมาเวียนเทียนที่สัดจุฬามณีวัดบ้านเราคืนมาฆ คนคงแน่นตรึมเลย...”	2553/79
		70	เขาจะเอาเรื่องอะไร**นักหนา**กับยอดยิ่งแม้ว่าจริงอยู่ดูเหมือนชายสวมหมวกเบเร่ต์จะ วางก้าม ทำท่าเป็นใครสักคนที่สำคัญสำหรับแถวถิ่นของเขา	2553/83
		71	“ดีก็ไม่เห็นจะต้องไปเอาใจใส่อะไร**นัก**นี่คะ พ่อลูกเพิ่งเจอกันหลังจากพลัดพรากไปเป็นสิบ ๆ ปีก็ต้องดีใจเป็นธรรมดาอีกอย่างเวลาของคุณปู่ก็เหลือน้อย ปล่อยให้ทำอะไรที่พอใจดีกว่า”	2553/83

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	72	“คิดซีพ่อคิดซี พ่อไม่เห้นหรือที่อาเปลี่ยนไปน่ะ ท่าทางเขาถือดีน้อย**ลง**ไปเยอะเลย. หากก็หยอดความรู้สึกในทางทางร้ายไว้เล็กน้อย	2553/86
		73	“คิดซีพ่อคิดซี พ่อไม่เห้นหรือที่อาเปลี่ยนไปน่ะ ท่าทางเขาถือดีน้อยลงไปเยอะเลย” หากก็หยอดความรู้สึกในทางทางร้ายไว้**เล็กน้อย**	2553/86
		74	“คิดซีพ่อคิดซี พ่อไม่เห้นหรือที่อาเปลี่ยนไปน่ะ ท่าทางเขาถือดีน้อย**ลง**ไปเยอะเลย” หากก็หยอดความรู้สึกในทางทางร้ายไว้เล็กน้อย	2553/87
		75	พระจันทร์ดวงโตงาม**เหลือเกิน** เผลอ ๆ ก็ราวจะเอื้อมไปดึงมากอดได้อากาศไม่ร้อนจนเกินไปเพราะมีลมรำเพย	2553/90
		76	เสียยั่วแหย่ลองดีแกมยั่วโมโหของหลานชายทำให้ต่างก็รู้กันแล้วว่าปู่หลาน เล่นกัน เพราะปากคอเราะร้ายไม่ใช่ย่อยด้วยกันทั้งคู่ช่วยให้ภายในรถไม่หดหู่เงียบ**กริบ**	2553/100
		77	“จะรับที่ดำเนินฯ น่ะหรือคะ ไปทานข้าวด้วย ก็ตามใจนะถ้า” เมื่อถึงตรงนี้เจ้าตัวขยักไว้**นิดหนึ่ง** ก่อนจะกล่าวต่อ“ถ้าไม่เบื่อ”	2553/101
		78	แดดยามสายต้นเดือนกุมภาพันธ์แผด**กล้า** แต่ละคนแต่ละดวงหน้าชื้นเหงื่อ	2553/106
		79	ยอดยิ่งไม่มีทีท่าจะชะลอรถแม้วิ่งต่อไปอีก**หลาย**นาทีด้วยความเร็วที่ยลโฉมถึงแก่บอก "ช้าลงอีกนิดก็ได้พี่หรือว่าหิวที่จริงทานแถวนั้นก็ได้"	2553/116

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	80	ยอดยิ่งไม่มีทีท่าจะชะลอรถแม้วิ่งต่อไปอีกหลายนาทีด้วยความเร็วที่ยลโฉมถึงแก่บอก “*ช้า*ลง**อีกนิด**ก็ได้พี่หรือว่าหิวที่จริงทานแถวนั้นก็ได้”	2553/116
		81	“พี่จะไม่พาโฉมไปส่งดำเนินฯแล้วละมีอะไรขัดข้องไหม" "ก็ต้องขัดข้องซีพี่คนรอโฉมอยู่**ตั้ง**โหล”	2553/118
		82	คบกันมาเกือบสองปีนับจากหล่อนเข้ามหาวิทยาลัยปีที่ 1 ตอนนั้นเขายังอยู่ปี 4 แม้คะแนนไม่สู้ดีเท่าไร**นัก** ยอดยิ่งก็ลากตัวเองจนจบออกมาได้ พ่อของเขาดีใจเป็นนักหนา จึงให้ของขวัญที่นิยมกันเกลื่อนตา นั่นคือซื้อพาหนะคันงามให้ลูกขับขี่	2553/120
		83	คบกันมาเกือบสองปีนับจากหล่อนเข้ามหาวิทยาลัยปีที่ 2 ตอนนั้นเขายังอยู่ปี 4 แม้คะแนนไม่สู้ดีเท่าไรนัก ยอดยิ่งก็ลากตัวเองจนจบออกมาได้ พ่อของเขาดีใจเป็น**นักหนา**จึงให้ของขวัญที่นิยมกันเกลื่อนตา นั่นคือซื้อพาหนะคันงามให้ลูกขับขี่	2553/120
		84	ตรงมุมลานมีศาลพระภูมิใหญ่สถิตภายใต้เงาร่มต้นไทรที่นายคัดออกคำสั่งให้คนงานคอยตัดแต่งอยู่**เสมอ**	2553/148

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	85	“ถ้าเรามีสวนผักปลูกผักที่แน่ใจว่าปลอดสารพิษ ข้าก็จะให้แม่ค้าตลาดเรานี่แหละไปซื้อมาขาย” สมองของนายดัดฉับไวอยู่**เสมอ** “แทนที่จะไปซื้อปากคลองตลาด ก็ให้มันซื้อจากสวนของเราเท่าไหร่เท่ากันอยู่แล้ว จริงไหม ค่าโสหุ้ยรถราพาหนะก็จะลดลงเพราะใกล้นิดเดียว	2553/150
		86	“ถ้าเรามีสวนผักปลูกผักที่แน่ใจว่าปลอดสารพิษ ข้าก็จะให้แม่ค้าตลาดเรานี่แหละไปซื้อมาขาย” สมองของนายดัดฉับไวอยู่เสมอ “แทนที่จะไปซื้อปากคลองตลาด ก็ให้มันซื้อจากสวนของเราเท่าไหร่เท่ากันอยู่แล้ว จริงไหม ค่าโสหุ้ยรถราพาหนะก็จะลดลงเพราะใกล้**นิดเดียว**	2553/151
		87	ยี่สิบปีที่จากมา มาตกอยู่ในเนื้อที่คับแคบของอิสรภาพ เนื่องด้วยทุกสิ่งอยู่ในกรอบจำกัด ทั้งเงินและเวลา เงิน มิอาจใช้จ่ายได้ตามใจปรารถนา แม้ฉานไม่ถึงกับบีบคั้น หากหล่อนนั้นเองบีบคั้นตนเองให้ลงสู่ฐานะที่ต้องเป็น แล้วอยู่ให้ได้ เพื่อกลไกการเงินที่มุ่งหมายจะปลดหนี้ค่าที่ดิน ทำเช่นนั้นนานพอ จึงรู้ตนว่า*เคยชิน*ขึ้นมา**ทีละน้อย**	2553/157

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	88	ยี่สิบปีที่จากมา มาตกอยู่ในเนื้อที่คับแคบของอิสรภาพเนื่องด้วย**ทุกสิ่ง**อยู่ในกรอบจำกัด ทั้งเงินและเวลา เงินมิอาจใช้จ่ายได้ตามใจปรารถนา แม้ฉานไม่ถึงกับบีบคั้นหากหล่อนนั้นเองบีบคั้นตนเองให้ลงสู่ฐานะที่ต้องเป็นแล้วอยู่ให้ได้ เพื่อกลไกการเงินที่มุ่งหมายจะปลดหนี้ค่าที่ดินทำเช่นนั้นนานพอ จึงรู้ตนว่าเคยชินขึ้นมาทีละน้อย	2553/157
		89	เมื่อวานพ่อไปรับตามเคย พอกลับถึงบ้านก็รีบอาบน้ำกินแล้วดูหนังสือโดยยอดยิ่งไม่มากวนเขาเพียงแต่ส่งเสียงให้ได้ยิน**นิดหนึ่ง**	2553/159
		90	“แม่พี่ดีท่าทางดุเหมือนกัน” ผู้ฟังยิ้ม ๆ หากก็เอี้ยวตัวมองอีกคน**นิดหนึ่ง**เห็นนั่งเฉย	2553/163
		91	“แม่ก็เลยกลายเป็นคนมีญาติที่ทำให้ตัวเองมีความสุขขึ้น แล้วญาติก็ท่าทางดีทุกคน” “ดี” ยอดยิ่งบิดริมฝีปาก “ไม่ต้องแข็งใจพูดก็ได้โฉม พี่รู้นะว่าโฉมไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นเลย ไม่เลย**แม้แต่นิด**”	2553/166
		92	ขากลับจากโรงอาหาร จึงมียอดยิ่งเดินไปส่งจนถึงหน้าห้องเรียน กระทั่งถึงเวลาอาจารย์เข้าสอน “พี่ก็จะไปรอโฉมอยู่แถว ๆ นี้ละนะ เลิกแล้วจะมาคอยวันนี้พ่อหรีแม่จะมารับล่ะ” เขาทำเสียงอย่างเอือมครอบครัวหล่อน เสีย**ยิ่งนัก**	2553/168

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	93	“โอ้โฮ คนน้อย**จัง**เลยนะพี่ สงสัยคงเครียดก็เลยไม่อยากซื้อของ” “ใช่เครียด” ฉานพยักหนา	2553/254
		94	“มีเบอร์เอสไหมคะ” “ทำไมเอาเอบร์เอส” “จะซื้อให้โฉมน่ะค่ะ ดวงคงใส่ไม่ไหวเพราะติดคอ**เกินไป** ของดวงต้องเปิดนิดหน่อย ไม่งั้นอึดอัดแย่ แต่ก็อยากได้ไปฝากลูกโฉมคงใส่สวยนะ พี่ว่าสวยไหม”	2553/256
		95	“มีเบอร์เอสไหมคะ” “จะซื้อให้โฉมน่ะค่ะ ดวงคงใส่ไม่ไหวเพราะติดคอเกินไปของดวงต้องเปิด**นิดหน่อย** ไม่งั้นอึดอัดแย่ แต่ก็อยากได้ไปฝากลูกโฉมคงใส่สวยนะ พี่ว่าสวยไหม”	2553/257
		96	“คุณก็รู้ ชีวิตคนเรามันก็อนิจจังทุกขังอนัตตาทั้งนั้นบาปนี่หนีไม่พ้นหรอก แต่คุณพ้น**เยอะ**เหมือนกัน เพราะบังเอิญคุณทำบุญกับเด็ก...”	2553/259
		97	“ดูแขนกับมือตัวเองแล้วก็ขำ ผิวตัดกันดี**เหลือเกิน**” หล่อนหัวเราะออกมาอย่างเขินนิดหนึ่ง	2553/261
		98	“ดูแขนกับมือตัวเองแล้วก็ขำ ผิวตัดกันดีเหลือเกิน” หล่อนหัวเราะออกมาอย่างเขิน**นิดหนึ่ง**	2553/261
		99	“ทองแพงไงคะ ตอนนี้อะไรก็ตามที่ใช้ทองคำ ก็จะแพง**ทุกอย่าง**”	2553/261

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	100	เจ้าของร้านเพชรพลอยพูดจาสมเป็นแม่ค้าเพชรพลอยที่ดี “มีอีกหลายชิ้นนี่คะ อย่างสร้อยเส้นนี้ก็สองหมื่นแปด <u>เพชรเ</u>**ล็กหน่อย**แต่ใส่แล้วก็สวยเก๋เหมือนกัน”	2553/261
		101	“ผมก็เพียงแต่มา<u>ทาน</u>กาแฟกับอะไร**นิดหน่อย** กาแฟหอมอร่อย ข้าวต้มไก่ก็ยังงี้เลยละฮะ” อีกฝ่ายบอกพลางชูนิ้ว	2553/266
		102	“...คุณเจียกนี่แกก็ขยันนะ แม่คงเคี่ยวพิลึกเหมือนกัน ยังไม่เห็นมีแฟน คงมียากอีกน่ะแหละ ก็ต้องรอให้แม่ชอบพ่อ ชอบใครต่อใครทั้งบ้านชอบเฮ้อ**ยิ่ง**<u>มีเงิน</u>**ก็ยิ่ง**ต้อง<u>เลือกไง</u>จ๊ะกลัวจะมาตุ๋นลูกสาวเขา”	2553/269
		103	“อย่าหมั่น<u>ดักคอ</u>*บ่อย***นัก** มันจะทำให้ข้าเอือม”	2553/270
		104	“แค่ที่ข้ายุติธรรมนี่ก็งาน<u>หนัก</u>**เต็มทน**แล้ว เพราะต้องคิดคำนวณอะไรมากไม่อยากให้ถูกต่อว่า เข้าใจไหม...”	2553/270
		105	ฉานกำลังดูแลคนงานให้ขึ้นบันไดอะลูมิเนียมที่เลื่อนให้เตี้ยและให้สูงได้ขึ้นไปตัด<u>มะม่วงอกร่องเขียว</u>**ที่บาง**ผลแก่ได้ที่พอบ่มได้โดยปลดถุงกระดาษที่สวมไว้ออกดูผลที่แก่จัด ผิวจะขึ้นนวล	2553/272
		106	ฉานกำลังดูแลคนงานให้ขึ้นบันไดอะลูมิเนียมที่เลื่อนให้เตี้ยและให้สูงได้ขึ้นไปตัดมะม่วงอกร่องเขียวที่บางผลแก่ได้ที่พอบ่มได้โดยปลดถุงกระดาษที่สวมไว้ออกดูผลที่<u>แก่</u>**จัด** ผิวจะขึ้นนวล	2553/272

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	107	“โฉมทำไมเงียบ**กริ๊บ**เลยล่ะ” สายนทีถามไถ่หลังจากคุยจ้อไม่ได้หยุด แต่เพื่อนผู้นั่งหลังกลับทำท่านิ่งสนิทเหมือนไม่ได้เอาปากมาด้วย	2553/274
		108	“มาจ้ะมาเดี๋ยวพี่ดีก็พาคุณตามาถึงแล้วคืนนี้คุณตาจะค้างกับเรา” แม่ของหล่อนเสียงแจ่มใสทีเดียว อย่างน้อยก็ได้ไปเที่ยวกรุงเทพฯ กลับมาพร้อมของกินของใช้ โดยเฉพาะเสื้อกระโปรงชุดใหม่ทั้งของตนเองและลูก นอกจากนี้ยังมีคุณตาที่แม่หวังว่าในวันเวลาที่ยังเหลืออีก**น้อยนิด** แม่อยากใช้หนี้ความผิดของตัวเองที่เคยทำกับพ่อแม่	2553/276
		109	มีคนของสวนสี่ห้าคนกำลังเชิญชวนให้ชิมลิ้นจี่ที่อยู่ในเข่งเรียง ๆ หลายเข่ง ล้วนแล้วเป็นลิ้นจี่ลูกใหญ่แก่ได้ที	2553/278
		110	“...เป็นไปได้ไหมที่ลูกสาวอากำลังอกหัก” ทั้งฉานและดวงแก้วเบิกตาขึ้นพร้อมกัน “ดีพูดยังงี้หมายความว่ายังไง” อาสาวถามเสียงแหลม “ก็หมายความว่า “เขาทิ้งไว้เพียงนั้น “ไม่ทราบซีฮะ เพราะผมดู ๆ อาการแล้วเหมือนเขาจะผิดหวังอะไรสักอย่างมากกว่า หน้าตา ตั้งแต่วันโน้นจนวันนี้ มันเดือนกว่าเข้าไปแล้วก็ยังไม่เห็นเขา**ดีขึ้น**	2553/282
		111	เมื่อได้ยินเสียงน้องชาย พี่สาวจึงแง้มประตูอย่าง**แสน**อิดโรยท้อแท้	2553/283

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	112	อย่าเพิ่งไปถามอะไรเขาดีกว่าครับ เขาอาจกำลังยุ่งใจ**หลายอย่าง** ขอเวลาอีกสองสามวันคงนึกได้ คือโฉมก็ออกจะเป็นเด็กอ่อนไหวนิดหน่อย	2553/284
		113	อย่าเพิ่งไปถามอะไรเขาดีกว่าครับ เขาอาจกำลังยุ่งใจหลายอย่าง ขอเวลาอีกสองสามวันคงนึกได้ คือโฉมก็ออกจะเป็นเด็กอ่อนไหว**นิดหน่อย**	2553/284
		114	“เกษตรทฤษฎีใหม่ของในหลวงมีอะไรมั่งล่ะ” นายดัดต้องพยายามสะกดความรู้สึกให้หายตกใจในอาการของหลานสาวเช่นกัน โดยหันไปหางานที่จะต้องทำในอีกไม่นาน “เราเป็นพวกทำตลาด ไม่เคยทำของส่งตลาดก็ต้องหาความรู้อีก**นิดหน่อย**	2553/285
		115	“...แกก็ทำแต่ไร่ผักกับเลี้ยงไก่เป็น**นิดหน่อย** ปลูกแค่มะพร้าว ตอนหลังผมเรียนสำเร็จแล้วเข้ามาช่วยก็เลยเริ่มเดินตามรอยพระราชดำริตั้งแต่ตอนนั้น	2553/286
		116	“ฉาน เรามีทางไหมที่จะทำตลาดสดกับเกษตรตามแนวทางทฤษฎีใหม่ทั้งสามขั้นของพระองค์ท่านอย่างที่ฉานเล่าให้ฟังนี่น่ะ” “มีซีฮะพ่อ ศักยภาพของพ่อ ของตลาดตรีมิตรนี่**เหลือเฟือ**จนกล้าพูดได้เลยว่า ไม่ว่าจะพัฒนาขึ้นไปจนสูงระดับไหนก็เป็นไปได้ทั้งสิ้น”	2553/287

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	117	เขาเองก็รู้สึกว่าขาดอะไรไปทุกครั้งที่ปู่ไปค้างบ้านอา ส่งปู่แล้วขับรถกลับคนเดียวก็**สุดแสน**จะอ้างว้าง	2553/292
		118	สกุณี**มัก**จะแปลกใจอยู่เสมอว่าเขาเดินตรวจตลาดได้อย่างไร แม้ตลาดจะสะอาด แต่ก็ไม่เหมือนตลาดในห้างสรรพสินค้าที่มีชื่อภาษาฝรั่งอันถือว่าเป็นตลาดเย็น	2553/292
		119	สกุณีมักจะแปลกใจอยู่**เสมอ**ว่าเขาเดินตรวจตลาดได้อย่างไร แม้ตลาดจะสะอาด แต่ก็ไม่เหมือนตลาดในห้างสรรพสินค้าที่มีชื่อภาษาฝรั่งอันถือว่าเป็นตลาดเย็น	2553/292
		120	ดินดีจึงรู้สึก**ทุกครั้ง**ว่าตนเองมีภาระไม่ใช่ภาระเล็กน้อย แต่เป็นภาระที่ยิ่งใหญ่ ที่ผู้หญิงของเขาจะต้องเข้าใจและใช้ชีวิตร่วมกับเขาได้	2553/292
		121	ดินดีจึงรู้สึกทุกครั้งว่าตนเองมีภาระไม่ใช่ภาระ**เล็กน้อย** แต่เป็นภาระที่ยิ่งใหญ่ ที่ผู้หญิงของเขาจะต้องเข้าใจและใช้ชีวิตร่วมกับเขาได้	2553/292
		122	“ดี” เสียงของปู่เบาลงไป มีความรู้สึกบางอย่างอยู่ในนั้น เขาก็เลยดักคอแกมสัพยอก “รู้นะว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่” “เออ ถ้ารู้ เอ็งก็ต้องมาแต่มืด อีกฝ่าย*แจ่มใส*ขึ้น**หน่อยหนึ่ง**	2553/293

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	123	“มันเป็นยังไงหรือถ้าคนรักของเราเขาไปได้โชคอะไรมาแล้วหาซื้อของขวัญมากำนัลคนที่เขารักน่ะ มันเสียหายยังไง ทำให้เรา*ตกต่ำ*มาก**นัก**หรือในเมื่อฉันเองก็เคยซื้อของฝากผู้หญิงเหมือนกัน”	2553/297
		124	“ถ้าฉันจะคิดอย่างของฉัน มันก็ไม่น่าเกี่ยวอะไรกับคุณไม่ใช่หรือ” ชายหนุ่มก็เลย*หัวเราะ***นิดหนึ่ง** เมื่อเห็นอีกฝ่ายโกรธไม่รู้แล้ว	2553/297
		125	“ถ้าเอ็งว่าเอ็ง*รู้*เรื่องลูก**ทุกอย่าง** ก็แล้วรู้ไหมว่ามันร้องไห้ขนาดนั้นเพราะใครทำให้เจ็บช้ำน้ำใจ”	2553/301
		126	“ไป” เด็กชายฉายพยักหน้าเนื่องด้วยเป็นเด็กมีชีวิตชีวาสนใจทุกสิ่งที่แปลกใหม่อยู่ก่อนหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องไร่นาเรือกสวน แม้ไกลเท่าไกลเดินยากลำบากอย่างไรเด็กชายก็*สนุก*อยู่**เสมอ** “แม่ให้ฉายไปใช่ไหมแม่”	2553/303
		127	ยลโฉมลดตะกร้อลง หยิบมะม่วงออกจากตะกร้อ พลิกไปมาพลางพิจารณาอย่าง**แสน***รัก*	2553/308
		128	งานสอยมะม่วงเป็นงานที่ยลโฉมชอบทีเดียว เนื่องด้วยเกี่ยวกับความประณีตในการจับต้องของรักของหวง เพราะหล่อนเคยบอกพ่อว่า “เวลามันโตขึ้นมาต่อหน้าต่อตาเรานี่พ่อจะไม่ให้เรารักมันไหวหรือ” แต่หล่อนก็สมัครใจจะเฝ้าดูแลแค่ผลไม้เท่านั้น ไม่สมัครใจเฝ้าดูไก่เป็ดและหมู กลัวจะ*ผูกพัน*กับพวกมัน*มาก***เกินไป**	2553/309

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	129	“ถ้าเจอุณลุง คุณป้า พี่เกื้อ พี่กรรเจียกละก็ น้องจะยังโกรธเขาอยู่อีกไหมฉาย” เด็กชายนิ่งคิด**นิดหนึ่ง**จึงตอบ “ก็ยังโกรธอยู่ฮะ แต่ฉายก็จะไหว้คุณป้า”	2553/309
		130	ถึงอย่างไรตลาดสดตรีมิตรก็ยังต้องการการปรับปรุงขยับขยาย**อีกหลาย**ส่วน ทันทีที่ปู่สบายดีมีความคิดแจ่มใส ชายหนุ่มกะการหลายอย่างไว้ในใจ จะกระตุ้นให้ปู่เริ่มงานอย่างสืบเนื่อง เพื่อเปลี่ยนแนวคิดที่มีเพียงว่า “ตลาดเป็นแหล่งซื้อของ” ให้กลายเป็น “ตลาดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต” ให้ได้	2553/311
		131	ถึงอย่างไรตลาดสดตรีมิตรก็ยังต้องการการปรับปรุงขยับขยายอีกหลายส่วน ทันทีที่ปู่สบายดี มีความคิดแจ่มใส ชายหนุ่มกะการ**หลาย**อย่างไว้ในใจ จะกระตุ้นให้ปู่เริ่มงานอย่างสืบเนื่อง เพื่อเปลี่ยนแนวคิดที่มีเพียงว่า “ตลาดเป็นแหล่งซื้อของ” ให้กลายเป็น “ตลาดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต” ให้ได้	2553/311
		132	“อายุแค่นี้ยังขนาดนี้ โตเป็นหนุ่มจะขนาดไหน” เกื้อสกุลเอ่ยขึ้นอย่างไม่รู้สึกเอ็นดูลูกผู้น้องที่พบใหม่ เขายังทำใจให้คุ้นเคยไม่ได้จนแล้วจนรอด พร้อมกันนั้นก็ยืนมอง ยกมือป้องหน้าแว่นกันแดดช่วยให้ไม่รู้สึกว่า*แสงสาด*เต็มท้องทุ่งแรงกล้า**เกินไป**	2553/313

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	133	“แต่คุณยอดไม่ทราบหรอกหรือว่า ของขายเร็ว ๆ นอกจากผักกับอาหารสดแล้ว นอกนั้นก็ขายได้ช้ามั่งเร็วมั่ง **ทุก**อย่างบางทีวันนี้ขายดี พรุ่งนี้ขายไม่ได้เลยก็มี”	2553/315
		134	“ถ้าจับฉลาก ฉายให้คุณป้าจับก่อน” เด็กชายบอกอีกฝ่ายอย่างเอาใจ ช่วยให้ในจิตยิ้มได้ จึงตอบว่า “ขอบใจนะจ๊ะเอ๊ะ ก็ใจดีเหมือนกันนี่” ดินดีถึงกับต้องกอดคอเด็กชายเข้ามาไว้ในวงแขนเลยทีเดียวด้วยความรักและเอ็นดู ที่รู้ได้ชัดว่าเพิ่มพูน**ขึ้น**ที่มีอยู่ก่อนหน้าจนอยากบอกเด็ดียวนั้นเลยว่า “ฉลาดจังเลยนะเรา”	2553/316
		135	“ถ้าจับฉลาก ฉายให้คุณป้าจับก่อน” เด็กชายบอกอีกฝ่ายอย่างเอาใจ ช่วยให้ในจิตยิ้มได้ จึงตอบว่า “ขอบใจนะจ๊ะเอ๊ะ ก็ใจดีเหมือนกันนี่” ดินดีถึงกับต้องกอดคอเด็กชายเข้ามาไว้ในวงแขนเลยทีเดียวด้วยความรักและเอ็นดู ที่รู้ได้ชัดว่าเพิ่มพูนขึ้นที่มีอยู่ก่อนหน้าจนอยากบอกเด็ดียวนั้นเลยว่า “ฉลาด**จัง**เลยนะเรา”	2553/316
		136	ท้องฟ้าเมื่อคู่ที่ดูร้อนแรงด้วยแสงแดดเริ่มจาง**ลง** ฟ้าน่าร้อนบรรเจิดบรรจงด้วยเมฆขาวบาง ลอยข้างเพียงต่ำ ๆ	2553/322
		137	“มะม่วง**ดก**มากเลยค่ะ โฉมก็เลยเพลินช่วยพ่อเก็บมะม่วงขายลูกค้าตั้งแต่เช้าจนเย็น” หล่อนพูดกับดำกลด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้น	2553/324

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	138	“มะม่วงดกมากเลยค่ะ โฉมก็เลยเพลินช่วยพ่อเก็บมะม่วงขายลูกค้าตั้งแต่เช้าจนเย็น” หล่อนพูดกับดำกลด้วยความรู้สึกที่ดี**ขึ้น**	2553/324
		139	ยลโฉมเพิ่งรู้ว่าเขามีโครงการจะเข้าไปเช่าแผงขายของที่ตลาดตรีมิตรเดี๋ยวนี้เอง แต่จะโทษเขาว่าไม่บอกหล่อนก็ไม่ได้ เพราะหล่อนปิดมือถือ**ทุก**เวลาไม่ยอกรับข่าวสารใด ๆ เนื่องด้วยบาดใจทีท่าคืนนั้นของเขา...ครั้นล่วงรู้วิธีตีสนิทของอีกฝ่ายก็ยิ่งขุ่นใจทวีคูณ	2553/326
		140	ยลโฉมเพิ่งรู้ว่าเขามีโครงการจะเข้าไปเช่าแผงขายของที่ ตลาดตรีมิตรเดี๋ยวนี้เอง แต่จะโทษเขาว่าไม่บอกหล่อนก็ไม่ได้ เพราะหล่อนปิดมือถือทุกเวลาไม่ยอกรับข่าวสารใด ๆ เนื่องด้วยบาดใจทีท่าคืนนั้นของเขา...ครั้นล่วงรู้วิธีตีสนิทของอีกฝ่ายก็**ยิ่ง**ขุ่นใจทวีคูณ	2553/326
		141	ยลโฉมเพิ่งรู้ว่าเขามีโครงการจะเข้าไปเช่าแผงขายของที่ตลาดตรีมิตรเดี๋ยวนี้เอง แต่จะโทษเขาว่าไม่บอกหล่อนก็ไม่ได้ เพราะหล่อนปิดมือถือทุกเวลาไม่ยอกรับข่าวสารใด ๆ เนื่องด้วยบาดใจทีท่าคืนนั้นของเขา...ครั้นล่วงรู้วิธีตีสนิทของอีกฝ่ายก็ยิ่งขุ่นใจ**ทวีคูณ**	2553/326

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	142	“อื้อฮือ ตาหลานหล่อพอกันเลย” ดินดีออกอุทาน “ถ้ายังไงปู่ทานก่อนแล้วกันนะ ถ้าไม่เกรงใจเจ้าของบ้านละก็เกล้ากระผมขอไปล้างหน้าล้างตา**หน่อยนึง** เพราะตั้งแต่เช้าก็หมกมุ่นอยู่แต่กับเรื่องสมบัติเจ้าคุณปู่...”	2553/328
		143	“ทำไมวันนี้พูดยาว” ดินดีเอ่ยถาม แต่ถามแล้วก็รู้ว่าพลาดไป**นิดหน่อย** เพราะสีหน้าหล่อนเรียบเฉยไปอีกก้ม หน้าตักข้าวเข้าปากไม่พูดจา เขาก็เลยบอกหล่อนว่า “พบกันมาเกือบสองเดือน เธอพอจะรู้นิสัยฉันแล้วใช่ไหมว่าฉันก็ยังงี้เองปากไม่ค่อยดี...”	2553/331
		144	ยลโฉมเขินเหมือนกันเมื่อได้รับคำชมจากปากคนที่หล่อนคิดว่าเขาคงไม่เคยพูดเช่นนี้บ่อย**นัก**	2553/332
		145	“คงเหมือนพ่อกับแม่รวมกันมั้ง” หล่อนตั้งใจจะหมายถึงแม่” แท้ ๆ ของตนเอง เพียงแต่อีกฝ่ายรีบยกมือ “ไม่เหมือนยังไงก็ไม่เหมือน ตาอาดวงน่ะเล็กกลมแล้วก็ดำ**สนิท** แต่ตาเธอนั้นสีน้ำตาล น้ำตาล-อมดำ ตาอาฉานก็เล็กแต่ตาเธอโต” ดินดียืนยัน “ตาอาดวงเหมือนย่าเปี๊ยบเลย”	2553/332

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	145	“คงเหมือนพ่อกับแม่รวมกันมั้ง” หล่อนตั้งใจจะหมายถึงแม่' แท้ ๆ ของตนเอง เพียงแต่อีกฝ่ายรีบยกมือ “ไม่เหมือนยังไงก็ไม่เหมือน ตาอาดวงน่ะเล็กกลมแล้วก็ดำสนิท แต่ตาเธอนั้นสีน้ำตาล น้ำตาล-อมดำ ตาอาฉานก็เล็กแต่ตาเธอโต” ดินดียืนยัน “ตาอาดวงเหมือนย่า**เปี๊ยบ**เลย”	2553/332
		146	ดำกลขอตัวลากลับบ้านเพราะมีเอกสารให้เซ็นรออยู่**เพียบ**	2553/334
		147	ผู้มิใช้แม่แท้อึ้งไป แม้จะนึกอยู่ว่านิสัยอย่างลูกสาวคงทนเก็บความลับนี้ไม่ได้นานเนื่องจากเป็นผู้มีหัวใจอิสระเมื่อยังไม่มีผลประโยชน์มาแผดเผายลโฉมอาจลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าแม่ของหล่อนคือใคร แต่ครั้นมีเรื่องพินัยกรรมผ่านเข้ามารวมทั้งไร่นาที่ซื้อใหม่ ดวงแก้วก็เห็นใจลูก**นัก**ว่าทนต่อไปอีกไม่ได้	2553/336
		148	“ปู่หลับดีไหมฮะ ไอหรือเปล่า” “เมื่อคืนอาเข้าไปนอนด้วยน่ะดี” ดวงแก้วรายงานด้วยน้ำเสียงที่ฟังได้ชัดว่าชื่นบานที่มีโอกาสดูแลบิดาผู้ที่ไม่รู้ว่าเขาจะอยู่กับลูกหลานได้นานเท่าใด อาของเขาคงกำลังโลภอยากมีชั่วโมงนาทีมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ด้วยซ้ำ เพราะไม่ว่าเขาจะพาปู่มาฝากไว้กี่วัน อาก็กระตือรือร้นต้อนรับทุกครั้ง ไม่เคยมีทีท่าว่าเบื่อหน่าย**แม้แต่น้อย**	2553/340

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	149	“ปู่หลับดีไหมฮะ ไอหรือเปล่า” “เมื่อคืนอาเข้าไปนอนด้วยน่ะดี” ดวงแก้วรายงานด้วยน้ำเสียงที่ฟังได้ชัดว่าชื่นบานที่มีโอกาสดูแลบิดา ผู้ที่ไม่รู้ว่าเขาจะอยู่กับลูกหลานได้นานเท่าใด อาของเขาคงกำลังโลภอยากมีชั่วโมงนาทีมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ด้วยซ้ำ เพราะไม่ว่าเขาจะพาปู่มาฝากไว้กี่วัน อาก็กระตือรือร้นต้อนรับ**ทุกครั้ง** ไม่เคยมีทีท่าว่าเบื่อหนายแม้แต่น้อย	2553/340
		150	“สงสัยโฉมจะตื่นแล้ว ฉายตื่นสายาหน่อยโดยเฉพาะปิดเทอมยังงี้ เขาก็อยากพัก**นิดหน่อย**น่ะดี	2553/341
		151	“พักของเขาก็คือขับรถไปส่งไปรับลูก คุยกับลูก คุยกับครูของลูก เพื่อของลูก พ่อ-แม่เพื่อของลูก นั่นแหละค่ะ เขาถือว่าพักแล้ว” ดวงแก้วบอกกล่าวคอยเวลากินอาหารเช้าของฉานเมื่อเขากลับจากสวนตอนเจ็ดนาฬิกาหรือกว่านั้น**เล็กน้อย** “ในชีวิตเขามีแค่สองอย่างคืองานกับลูก”	2553/342
		152	ตนเองกำลังคิดอยู่ทั้งคืนว่าจะหาทางบอกใครอย่างไรถึงเรื่องส่วนตัวอันสำคัญที่เดาไม่ออกว่าถ้าบอกถ้าบอกแล้วจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเกิดจะเกิดแบบไหน ครั้นแล้วตนเองจะต้องทำตัวอย่างไร รักษาใจวิธีใด จึงจะไม่เจ็บไม่ปวดรวดร้าว**แสนทวี**เหมือนที่ผ่านมา	2553/343

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	153	ดินดีมองเลยไปยังดวงหน้าลูกผู้น้อง ผู้ลุกขึ้นเดินอ้อมมายังบันได ทำตามคำของผู้อาวุโสอย่างว่าง่าย ก็ค่อย*โล่งอก*ขึ้น**นิดหนึ่ง**	2553/344
		154	ขณะที่เด็กชายฉายกำลังสนใจลูกกุ้ง จึงถามนายวุ้ง “แล้วนี่มันกินอะไรฮะพี่” “ถ้าตัวอ่อนมาก ๆ ประมาณสองสามวันก็ให้กินไรน้ำวันละสองครั้ง เช้ากับบ่าย” เจ้าของเก่าผู้บัดนี้ปลดเปลื้องหนี้ธนาคารและหนี้นอกระบบหมดแล้ว เริ่มแจ่มใสคลายเครียดเต็มใจตอบ**ทุก**คำถาม	2553/347
		155	“จนกว่าลูกกุ้งจะอายุราวหนึ่งอาทิตย์ถึงจะให้อาหารอื่นบ้างเช่น เนื้อปลาเนื้อหอย ไข่แดงอัดเม็ดหรือไข่ตุ๋นก็ได้ บดเป็นชิ้นเล็ก ๆ ล้างน้ำในตะแกรงก่อนแล้วค่อยใช้ผ้ากรองโยนให้ลูกกุ้ง**ทีละนิด**จนลูกกุ้งคุ้นกับอาหาร ถึงจะเพิ่มให้มากขึ้นตามอายุกุ้ง	2553/348
		156	“จนกว่าลูกกุ้งจะอายุราวหนึ่งอาทิตย์ถึงจะให้อาหารอื่นบ้างเช่น เนื้อปลาเนื้อหอย ไข่แดงอัดเม็ดหรือไข่ตุ๋นก็ได้ บดเป็นชิ้นเล็ก ๆ ล้างน้ำในตะแกรงก่อนแล้วค่อยใช้ผ้ากรองโยนให้ลูกกุ้งทีละนิดจนลูกกุ้งคุ้นกับอาหาร ถึงจะ*เพิ่ม*ให้มาก**ขึ้น**ตามอายุกุ้ง	2553/348
		157	เนื่องจากนากุ้งต้องตั้งขนานตามทิศเหนือและทิศใต้ ยามลมพัดมา น้ำในบ่อวิ่งไล่กันจึง*สวยงาม***ยิ่งนัก**	2553/349

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	158	“น้องฉายว่าถ้าพี่จะปลูกบ้านสักหลังตรงนี้ดีไหม” เขาถามดัง ๆ นายวุ้งก็เดินตามมาด้วย “ดีพี่ แต่ฉายว่าก็ต้องเว้นที่ให้ห่างจากคลอง**สักหน่อย**มังฮะ” เด็กชายออกความเห็น	2553/350
		159	เขาสตาร์ทเครื่องโดยไม่เปิดแอร์หน้าต่างรถยังเปิดโล่งไว้อย่างนั้นรอจนกว่าความร้อนจะคลี่คลาย เพราะผู้รู้บอกไว้ว่าถ้าเปิดเครื่องปรับอากาศทันที แผงหน้าปัดเบาะที่นั่งและหอมปรับอากาศจะสร้างสารก่อมะเร็งขึ้นกลิ่นคล้ายพลาสติก เขาก็เลยจำไว้ไม่ยอมเปิดเครื่องเย็นทันทีขณะที่รถกำลังร้อน**จัด** จึงบอกเล่าให้ลูกผู้น้องฟังเป็นความรู้ “ทนร้อนอีกนิดนะ”	2553/351
		160	เขาสตาร์ทเครื่องโดยไม่เปิดแอร์หน้าต่างรถยังเปิดโล่งไว้อย่างนั้นรอจนกว่าความร้อนจะคลี่คลาย เพราะผู้รู้บอกไว้ว่าถ้าเปิดเครื่องปรับอากาศทันที แผงหน้าปัดเบาะที่นั่งและหอมปรับอากาศจะสร้างสารก่อมะเร็งขึ้นกลิ่นคล้ายพลาสติก เขาก็เลยจำไว้ไม่ยอมเปิดเครื่องเย็นทันทีขณะที่รถกำลังร้อนจัด จึงบอกเล่าให้ลูกผู้น้องฟังเป็นความรู้ “ทนร้อน**อีกนิด**นะ”	2553/351
		161	“พี่ดีไปเที่ยว**บ่อย**ไหมฮะ” เด็กชายฉายมีคำถามติดต่อกันไป	2553/352

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	162	เด็กสองคนไม่เคยเหลืออาหารในจานอยู่แล้ว เขารู้ เพียงแต่ไม่มั่นใจว่าอาหารที่เขาแนะนำ**บาง**ชนิด ทั้งคู่จะกินได้	2553/353
		163	“ไปดูนากุ้งมาแต่เดี๋ยวพี่จะต้องไปคุยกับอากับเกื้อ**หน่อยนึง**ก็เลยจะฝากเอ้อ น้องสองคนไว้ซักครู่”	2553/360
		164	“เอ้อ ว่าแต่ว่าพี่ดีมาก็ดีแล้ว คืออีกประเดี๋ยว หนู คือ หนูก็มีธุระกับลุงกลกับพี่ดี**นิดหน่อย**	2553/360
		165	ครั้นนำมารวมกับการคบหาระหว่างหล่อนและยอดยิ่งที่**ทวี**ความคุ้นเคยอย่างพรวดพราดรวดเร็วราวลมหอบเข้ามา	2553/361
		166	ยลโฉมตกใจเหมือนกันที่จู่ๆก็เห็นเขาก้าวเข้ามาด้วยหน้าตาหัวเราะหัวใคร่ร่ารื่นราวสนิทกับกรรเจียก**นักหนา**	2553/362
		167	“แต่โฉมยังไม่ใจอ่อน**แม้แต่นิด**เลยนะฮะ” เขาบอกเชิงฟ้องครึ่งง้อครึ่งสัพยอก	2553/365
		168	**ตลอด**เวลาที่เป็นปู่เป็นหลานกันมา ชายชราผู้นี้มี “ทางออก” อันสวยงามรออยู่สม่ำเสมอ	2553/371
		169	ตลอดเวลาที่เป็นปู่เป็นหลานกันมา ชายชราผู้นี้มี “ทางออก” อันสวยงามรออยู่**สม่ำเสมอ**	2553/371
		170	แม่พ่อแม่ของหล่อนเป็นคนดี ถ่ายทอดแต่สิ่งที่ช่วยให้ลูกได้ยืนอยู่อย่างพอตัวพอประมาณ รู้เส้นแบ่งเขตของความดีและความชั่วหากก็มิได้**รู้ทุกอย่าง**	2553/378

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	171	เนื่องด้วยเขาเห็นว่ากิริยาของหล่อนที่ทำกับยอดยิ่งเมื่อบ่ายเป็นกิริยาของหญิงผู้ปล่อยให้อารมณ์เป็นนาย ถ้าหล่อนสุขุมกว่านั้น**สักนิด** แล้วคอยดูเขาไป ดูจนแน่ใจว่าเขาคิดอย่างไรกับการเข้าไปเช่าแผงในตลาดหล่อน อาจจะเห็นอะไรดีๆอีกมาก มากกว่าที่หล่อนคิดหลายเท่า	2553/380
		172	เนื่องด้วยเขาเห็นว่ากิริยาของหล่อนที่ทำกับยอดยิ่งเมื่อบ่ายเป็นกิริยาของหญิงผู้ปล่อยให้อารมณ์เป็นนาย ถ้าหล่อนสุขุมกว่านั้นสักนิด แล้วคอยดูเขาไป ดูจนแน่ใจว่าเขาคิดอย่างไรกับการเข้าไปเช่าแผงในตลาดหล่อน อาจจะเห็นอะไรดีๆอีกมาก มากกว่าที่หล่อนคิด**หลายเท่า**	2553/380
		173	“ไอ้ดี” ปู่ของเขาเอะอะ “ไอ้นี่ไม่ได้เลย ไว้ใจไม่ได้ หายแวบเดียวเกิดเรื่องแล้วเห็นไหม เอ็งไปว่าอะไรมัน” “แหมปู่ มันก็ต้องเตือนกันบ้างละ” หลานคนโตทอดเสียงอ่อย เพราะเริ่มรู้สึก หรือว่าเมื่อกี้เรา*จิก*ตีอีกฝ่าย**มากเกินไป**	2553/381
		174	“ดี อาเองก็ต้องขอโทษแทนลูกด้วย เหมือนกันแหละนะที่เขา**เจ้าอารมณ์เกินไป** แต่ก็อาจเป็นเพราะ หลายเรื่องมันประดังกันเข้ามาก็ได้ ...”	2553/383

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	175	“ดีเหมือนกัน. ฉานเห็นด้วย พร้อมกันนั้นก็รู้สึกว่าหลานภรรยาปากร้ายแต่ใจดี “ก็เท่ากับช่วยให้ถนนสาธารณะมีสภาพดี**ขึ้น**”	2553/383
		176	แม้ตลอดหกสิบวันที่ผ่านมา คุณตาของน้องฉายจะไม่เคยแสดงว่าพอใจหรือไม่พอใจว่าที่หลานสะใภ้เลย ก็ตามแต่ยลโฉมก็เชื่อแน่ว่านายดัดไม่พึงปรารถนาให้หลานแต่งงาน เร็ว**นัก** เพราะหล่อนไม่เคยได้ยินชายสูงวัยเอ่ยถึง	2553/386
		177	เกื้อสกุลแอบเหน็บแนม**นิดหน่อย** ไม่ได้ตามเคย	2553/390
		178	เกรงใจลูกนั้นไม่เท่าเกรงใจเขย **ยิ่ง**เขารับปากช่วยเต็มที่ก็**ยิ่ง**เกรงใจ	2553/390
		179	“มันก็ไม่แน่เหมือนกัน"ผู้เป็นสะใภ้ออกเสียงชาเย็นไม่มีใจเป็นฝ่ายญาติข้างสามี**แม้แต่น้อย**	2553/391
		180	สินค้าที่นี่ ผู้ซื้อมีสิทธิ์เลือกได้**ทุกอย่าง** “นายดัดจะส่งเสียงดังกังวานให้เป็นที่รู้ทั่วไปเลยทีเดียว 'ยกเว้นผู้ซื้อที่จู้จี้เอาแต่ได้เกินไป”	2553/395
		181	สินค้าที่นี่ ผู้ซื้อมีสิทธิ์เลือกได้ทุกอย่าง “นายดัดจะส่งเสียงดังกังวานให้เป็นที่รู้ทั่วไปเลยทีเดียว 'ยกเว้นผู้ซื้อที่จู้จี้เอาแต่ได้**เกินไป**”	2553/395
		182	“หนูก็อย่าไปถืออะไรมัน**นัก**เลยนะตาน่ะรู้นิสัยมันดีก็เลยไม่ค่อยจะถือสา”	2553/403

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	183	“ผมเป็นพวกอยากรู้**ทุกเรื่อง**ไงครับ ความรู้ที่ได้มาก็จะพาไปสู่ช่องทางที่ผมว่าสมัยนี้มีให้เลือกมากกว่าแต่ก่อนมาก”	2553/409
		184	“คุณตาทานก๋วยเตี๋ยวแก้หิวก่อนดีกว่าครับ ของอื่นยังไม่ได้คงช้า**นิดหน่อย**เพราะเรามาเที่ยงแล้ว...”	2553/414
		185	“นี่ผมก็ขับรถอย่างเร็ว**ที่สุด**แล้วนะฮะ” ยอดยิ่งบอกอย่างเอาใจ	2553/419
		186	ยลโฉมไม่รีบผลุนผลันขึ้นข้างบนเหมือนเคย แต่ฉาน**มัก**จะนั่งฟังคนนั้นคนนี้โต้ตอบกันราวสิบห้านาทีหรือกว่านั้นหากก็ไม่เกินครึ่งชั่วโมงเพราะจะต้องไปสวน	2553/421
		187	“แหม ยอดมันไปเล่าว่ามันชอบตลาดคุณตามากค่ะ จัดระเบียบไว้เนี้ยบจริง ๆ ฉันก็เลยนึกว่าเสาร์นี้จะขอโดยสารรถมันไปเที่ยว**ซักนิด**...”	2553/422
		188	งานเกษตรเดินหน้าได้โดยไม่ต้องเป็นกังวลนั้นดีงามเพียงไหน แม้ในจิตจะยุสามีกับลูกชายให้โต้แย้งแข่งขันเพราะเสียดายที่ดินที่จะแบ่งไปขุดบ่อคนละครึ่งไร่ **ตั้ง**สองร้อยตารางวามันไม่มากไปหน่อยหรอกหรอ	2553/423
		189	งานเกษตรเดินหน้าได้โดยไม่ต้องเป็นกังวลนั้นดีงามเพียงไหน แม้ในจิตจะยุสามีกับลูกชายให้โต้แย้งแข่งขันเพราะเสียดายที่ดินที่จะแบ่งไปขุดบ่อคนละครึ่งไร่ ตั้งสองร้อยตารางวามันไม่มากไป**หน่อย**หรอกหรอ	2553/423

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
น้ำเล่นไฟ (กฤษณา อโศกสิน)	2552	190	แม้แต่กับข้าวที่เธอถือว่าตนเองไม่น้อยหน้าใคร นายหยั่งใจก็หาเรื่องติเค็มไปหวานไปเปรี้ยวไป**แทบ**ทุกมื้อ	2553/424
		191	“ที่แค่สิบห้าไร่สองงานนี่ทำ**หลาย**อย่างจะได้ผลหรือคะคุณพ่อ”	2553/425
		192	ถ้าหล่อนแต่งงานกับชายคนนี้จะเป็นอย่างไร จะสุขจะทุกข์เพียงไหนในเมื่อ**แสน**ซื่อ**แสน**ตรง ส่วนอีกคนคดโค้งไปมา	2553/426
		194	“จะเป็นยังไงก็ใจข้า เอ็งจะต้องมาเกี่ยวอะไรซะ**นักหนา**”	2553/449
		195	ชายหนุ่มผู้แคล่วคล่องสมองไวหน้าตาค่อนข้างดี มีอัธยาศัย	2553/454
		196	พูดจาไพเราะ บริการทันใจ หาได้ไม่ง่าย**นัก** ยลโฉมไม่ว่ากระไรได้แต่มองฝ่าแดด**เปรี้ยง**ไปยังที่ที่รถขุดกำลังทำงาน	2553/457
		197	เสียงตวัดของหล่อนทำให้เขาอึ้งอั้นเงียบ**กริบ**ไปอึดใจ	2553/459
		198	แววตาที่ขึงตึงอย่างตกใจ ถูกกลบด้วยทีท่าสบาย**ขึ้น**	2553/468
		199	เพิ่งรู้ว่าโกรธกับใครสักคนโดยคนคนนั้นคือส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันนี่มัน**แสน**จะคับข้องเพียงไร	2553/474

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	1	หล่อนเบารถให้ช้า**ลง** ด้วยว่ามีพระคุณเจ้าอุ้มบาตรเดินลุยน้ำผ่านมา น้ำจากล้อจะกระเซ็นใส่ท่าน	2516/2
		2	ถ้าสร้อยดาวมาล่ากว่านี้ ทั้งซอยจะคลาคล่ำไปด้วยเด็กนักเรียนขนาดต่าง ๆ กัน การขับรถก็ต้องระมัดระวังเป็น**เท่าทวี**ในระยะเจ็ดถึงแปดโมงเช้า	2516/3
		3	เกลียดระบบรับน้องใหม่แบบข่มขู่อย่างนี้**นัก**	2516/6
		4	พวกน้องใหม่ต่างพากันทึ่งในความแข็งของสร้อยดาว พวกรุ่นพี่ประหลาดใจและเริ่มไม่ชอบหน้า ส่วนมากพวกไม่ชอบหน้า จะเป็นนักศึกษาหญิงหนุ่ม ๆ นั้นก็ไม่สู้กระไร**นัก**	2516/8
		5	"...ผมเป็นประธานนักศึกษาของที่นี่" เขาก้มศีรษะให้สร้อยดาว "หวังว่าคงเข้าใจกันดีนะครับ เอ้อ เชิญคุณสร้อยดาวทางโน้น" เขาหันไปพยักพเยิด "เชิญซ่อมน้องใหม่คนอื่น ๆ เถอะครับ เชิญพวกเราสนุกกันต่อไป ไม่มีอะไรครับ เข้าใจผิดกัน**นิดหน่อย**"	2516/11
		6	กลางสนามอันกว้างขวางจัดเป็นฟลอร์สำหรับเต้นรำ ต้นไม้ประดับประดามีในบริเวณวิทยาลัยถูกประดับประดาด้วยไฟ**หลาก**สี	2516/12

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	7	“เมาน่ะดีนะ เมาแล้วลืมโลก” นายนั่นว่าด้วยสีหน้ารื่นเริงสร้อยดาวเสียไม่ได้ ก็รับมาจิบ**นิดหนึ่ง** หล่อนคืนแก้วให้เขาไป	2516/16
		8	แต่ละย่างก้าวเหมือนแกล้งให้สร้อยดาวอึดอัดใจและกระวนกระวายใจ**ยิ่งขึ้น**	2516/18
		9	รอบ ๆ ห้องมีข้าวของกระจัดกระจายเหมือนห้องชายโสดทั่ว ๆ ไป นัฑชอบอ่านหนังสือ เพราะฉะนั้นจึงมีแต่หนังสือมากมาย**หลาย**ประเภท	2516/24
		10	ไม่มีเก้าอี้เลยในห้องอนัฑ มีเสื่อจันทบูรสีแดงแปร๊ดปูอยู่ตรงมุมห้อง	2516/25
		11	หล่อนขว้างรูปทิ้ง คราวนี้ลงมือตะกุยตะกายค้นหาตามใต้หมอน ใต้ที่นอนและทุกแห่งทุกซอกมุมอย่างละเอียด**ยิบ**	2516/27
		12	หล่อนขว้างรูปทิ้ง คราวนี้ลงมือตะกุยตะกายค้นหาตามใต้	2516/27
			หมอน ใต้ที่นอน และ**ทุก**แห่ง**ทุก**ซอกมุมอย่างละเอียดยิบ	
		13	โปรแกรมท่องเที่ยวครั้งนี้ ผ่าน**หลาย**จังหวัดอุทัยธานีเป็นจุดแรกที่แวะ ต่อจากนั้นอาจเป็นนครสวรรค์ เมืองตาก...	2516/28
		14	“ทิชา” นัฑเสียงอ่อน “นัฑจะถามอะไร**นิดเดียว**เท่านั้นแหละ” ทิชามองหน้าเขาแวบหนึ่ง	2516/30
		15	แพขนานยนต์เที่ยวนั้นบรรทุกคนมากมายผิดปกติและเป็นเที่ยวที่มีผู้คนแต่งเสื้อผ้าสีฉูดฉาดมาก**ที่สุด** และดูไกล ๆ ราวกับบรรทุกดอกไม้นานาสี	2516/35

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	16	แพขนานยนต์เที่ยวนั้นบรรทุกคนมากมายผิดปกติและเป็นเที่ยวที่มีผู้คนแต่งเสื้อผ้าสีฉูดฉาดมากที่สุดและดูไกลๆ ราวกับบรรทุกดอกไม้**นานา**สี	2516/36
		17	ยุคลสวมกางเกงตึง**เปรียะ**ท่อนบนรูปทรงต่ำกว่าสะเอวและมีซิปอยู่ข้างหน้าเหมือนกางเกงผู้ชาย	2516/38
		18	ทิชากกำลังแหงนหน้าขึ้นยิ้มกับคนที่อยู่บนหลังคารถ แม้จะอยู่แต่ไกลเขาก็ยังอุตส่าห์และเห็นจุดของลักยิ้มตรงมุมปากทั้งสองข้างที่น่ารัก**นักหนา**	2516/41
		19	“อย่าให้หวือหวา**นัก**เลยวะ คุณทิชาเขาเรียบร้อย เอางี้ก็แล้วกัน ให้พี่นัฑ ด้วยความรักอย่างยิ่งจากทิชา”	2516/42
		20	คืนนั้นกว่ายุคลจะกลับมานอนก็ดึก**โข**หล่อนเคาะประตูห้องอย่างเกรงใจ	2516/43
		21	“จะให้ฉันนอนตรงไหน. ทิชาถอยออกไป**นิดหนึ่ง** ตอบว่า “ตรงไหนก็ได้ที่ว่าง”	2516/45
		22	“คุณนัฑน่ารัก**จัง**” ยุคลกระซิบได้กลิ่นเหล้าเหม็นแทบขาดใจ“ฉันชักชอบเขาแล้วซิคะ”	2516/46
		23	ถ้าเป็นสุมลคงได้เห็นดีกัน แต่นี่เป็นทิชาผู้**แสน**จะน่ารัก	2516/49

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	24	ทิชารื้อกระเป๋าถือ เอายาเท่าที่มีขึ้นมา ได้ยาลมกับยาหม่องและถ้ำยาดม หล่อนพกยาเหมือนคนแก่เพราะทิชาไม่แข็งแรง**นัก**	2516/50
		25	ยุคลร้องไห้น้ำตาไหล**พราก**	2516/50
		26	“เวียนหัว เวียนจังเลย” ยุคลรำพัน “ทำไมบ้านหมุนไปหมดอย่างนี้นะ”	2516/50
		27	“ดูเหอะสุภาพสตรี” สุมลเยาะเย้ย “นอนกรนยังกะเรือกล”	2516/52
		28	ทิชาแปรงผมอันยาวของหล่อน ผมนั้นไม่ดำแต่เป็นสีน้ำผึ้ง มันละเลื่อม หล่อนรวบไว้ด้วยหนังสติ๊กง่าย ๆ ถ้าจะให้แลดู*สวย*ขึ้นมา**อีกนิด** ทิชาก็จะใช้ผ้าสีสด ...ผูกทับลงไป...	2516/56
		29	นัฑลืมคิดถึงมิชาไปชั่วขณะ เมื่อได้เข้าใกล้ยุคลช่วยไม่ได้เลยที่หล่อนมีเสน่ห์รัดรึงใจ**เหลือประมาณ**	2516/69
		30	ใต้ร่มไม้ใบโปร่งบ้านหลังเล็กแลดู**กะจิดริด**เมื่อเทียบกับตึกหลังใหญ่	2516/71
		31	นัฑอยากจะถาม**เหลือเกิน**ว่าหล่อนอยู่ตามลำพังหรือไร แต่เขาผัดตัวเองว่า มันจะเร็วเกินไป เขาเพิ่งจะรู้จักหล่อนได้ไม่ถึงสามชั่วโมง	2516/71
		32	นัฑอยากจะถามเหลือเกินว่าหล่อนอยู่ตามลำพังหรือไร แต่เขาผัดตัวเองว่ามันจะเร็ว**เกินไป** เขาเพิ่งจะรู้จักหล่อนได้ไม่ถึงสามชั่วโมง	2516/71
		33	“ฉันมีแผ่นเสียงม๊าก มาก” ยุคบชวนคุย บอกตัวเองว่ายังไม่อยากจะให้เขาจากไปเร็ว**นัก**	2516/72

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	34	"คุณคงต่อเพลงจากแผ่นเสียง" "ค่ะ ยุคลยิ้ม "เชื่อไหม ฉันอ่านโน้ทไม่เป็นเลยสักตัว" "แต่คุณก็ร้องเพลงได้" "ร้องไปยังงั้นเอง อย่าชมว่าเพราะอีกนะ" ต่างก็หัวเราะพร้อม ๆ กันและความสนิทสนมเป็นกันเองก็เพิ่ม**ขึ้น**ทุกที	2516/73
		35	"เฮ้ ที่นี่ผ้าขี้ริ้วสวย**จัง**ว่ะ" เขาชี้มือผ้าที่ว่านั้นคือเศษผ้าทอเก่า ๆ ที่ใช้แล้วปลดชราเป็นผ้าขี้ริ้ว แต่ก็ยังมีร่องรอยว่าเป็นผ้าทอด้วยฝีมือประณีตงดงาม	2516/76
		36	ทิชากรีดเล็บเก็ยดอกไม้กลีบบางลออมันซ่อนตัวอยู่ตามพื้นดินในชะง่อนหินตรงใจกลางเกสรเป็นวงสีน้ำตาล**เข้ม**ตัดกับเหลืองน่าดู	2516/83
		37	น้ำจากน้ำตกไหลลงจากเขาริน ๆ เป็นลำธารเล็ก**กระจ้อย**	2516/84
		38	จะโทษนัฑไปไย ก็ทิชาไม่ได้เคยแสดงว่ารักเขาเลย**สักนิด**	2516/85
		39	ทิชาเฝ้าดู ว่านัฑจะคู่ควรกับหล่อนหรือไม่ ขณะที่นัฑค่อย ๆ	2516/85
			แสดงลวดลายให้หล่อน*เห็น*มาก**ขึ้น**ทุกที	
		40	ทิชาเฝ้าดู ว่านัฑจะคู่ควรกับหล่อนหรือไม่ ขณะที่นัฑค่อย ๆ แสดงลวดลายให้หล่อนเห็นมากขึ้น**ทุกที**	2516/85
		41	"ไปถ่ายรูปดอกไม้มาน่ะ" หล่อนตอบเก้อ ๆ ยิ้มให้คนที่บอกว่ารักหล่อน**นิดหนึ่ง**	2516/89

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	42	“ดอกนี้นะรีที่ไปถ่ายมา ถ่ายทั้งเหี่ยว ๆ ยังงั้นน่ะหรือ” “ถ่ายกับต้น” “อ้อ” สุมลคราง แลดูดอกไม้ในมือที่คอพับคออ่อน “เหี่ยวเร็ว**จัง**	2516/90
		43	ด้วยเป็นถนนที่ค่อนข้างเปลี่ยวในยามค่ำคืนรถรับจ้างจึงมิได้มีบ่อยคัน**นัก**	2516/95
		44	ด้วยเป็นถนนที่ค่อนข้างเปลี่ยวในยามค่ำคืนรถรับจ้างจึงมิได้**มีบ่อย**คันนัก	2516/95
		45	เขารู้ว่าเขา*รัก*ทิชา**เหลือเกิน** รักและทะนุถนอมเหมือนระวังกลีบดอกไม้มิให้ชอกช้ำ	2516/98
		46	นัท*คิดถึง*แม่และครอบครัวทางบ้านนอก*ขึ้น*มา**นิดหนึ่ง** นานแล้วที่เขาไม่ได้ไปเยี่ยมเยียน	2516/99
		47	“หมายความว่าไง” สร้อยดาวกระชากเสียงถามหล่อน*อารมณ์แรง***เสมอ**ทุกเรื่องและทุกครา	2516/102
		48	“หมายความว่าไง” สร้อยดาวกระชากเสียงถามหล่อน*อารมณ์แรง*เสมอ**ทุก**เรื่องและ**ทุก**ครา	2516/102
		49	แวะมาเก็บมหาหงส์ใส่กระเป๋าเสื้อเสียหนึ่งดอก ความหอมของมันจะอบร่ำให้เสื้อผ้าเขาหอมไปทั้งวัน คุณพี่*ชอบ*มหาหงส์**นัก** ถึงกับปลูกไว้เป็นแนวตลอดริมรั้ว	2516/106
		50	“มึงผมยาวจริงฮิ คนกรุงเทพ*เป็นฮิปปี้*กันยังงี้**ทุก**คนหรือ”	2516/108

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	51	บดามารดาของนัฑทำสวนปลไม้ และไม่เข้าใจเลยว่า นัฑจะเดือดร้อนดิ้นรนเรียนมาก ๆ ไปทำไมกันในเมื่อสวนก็มีทำ ถึงจะไม่ร่ำรวย**นัก**ก็พอยังชีพไปได้สบาย	2516/110
		52	ถึงหน้าเงาะ สีสันจะเปลี่ยนไปจากเขียวเป็นแดง ๆ เหลือง ๆ และดูแต่ไกลเหมือนดอกไม้คลี่กลีบบานเต็มต้น เหล่านี้เป็นเสน่ห์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ทำให้เขาคิดถึงบ้าน แต่ก็ไม่ค่อยจะได้*มา*บ่อย**นัก**หรอก นับวันเขาก็ยิ่งห่างเหินไม่มีเรื่องที่จะพูดคุยกับบิดามารดาและพี่น้องมากขึ้นทุกที	2516/110
		53	ถึงหน้าเงาะ สีสันจะเปลี่ยนไปจากเขียวเป็นแดง ๆ เหลือง ๆ และดูแต่ไกลเหมือนดอกไม้คลี่กลีบบานเต็มต้น เหล่านี้เป็นเสน่ห์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ทำให้เขาคิดถึงบ้าน แต่ก็ไม่ค่อยจะได้มาบ่อยนักหรอก นับวันเขาก็ยิ่งห่างเหิน *ไม่มีเรื่อง*ที่จะพูดคุยกับบิดามารดาและพี่น้องมาก**ขึ้น**ทุกที	2516/110
		54	เพราะฉะนั้นนัฑจึงเอาหนังสือมาอ่านที่บ้าน ก้มหน้าก้มตาอ่านไป**ตลอด**เวลาจนกว่าจะมีเพื่อนคนใดคนหนึ่งมาดึงเอาตัวไปเที่ยวข้างนอก	2516/111
		55	หนุ่มสาวรุ่นนัฑ*ห่างเหิน*วัดมาก**ขึ้น**ทุกที เห็นเป็นการครึล้าสมัย หากว่าจะไปทำบุญตักบาตร	2516/115

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	56	แม่อยากจะถามว่านัฑมีคู่รักหรือยัง หรือจะถามอะไร ๆ ทำนองนั้น แต่ก็ไม่กล้า เขาเป็นถึงนักเรียนมหาวิทยาลัยได้ได้เล่าเรียนมาสูงเขาจะว่าเอาได้ว่า พ่อแม่ยุ่งกับเขา **มากเกินไป**	2516/118
		57	พี่และน้องของเขาพอจะรู้อยู่บ้าง แต่ก็ไม่กระจ่าง**นัก** ตามภูมิปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมในจังหวัด	2516/120
		58	ต่างจังหวัดนั้นเหงา**นัก** ที่จะหย่อนใจก็มีไม่มาก ได้พูดจาสัปโกสัปดนพอคันหัวใจเล่นบ้างก็ค่อยยังชั่วขึ้น	2516/128
		59	“เมียกูค้นเก่ง**ชิบหาย**เลย” เพื่อนคุยต่อไปด้วยเสียงครึกครื้น”แต่ยังไงก็เงเกินกูไปไม่ได้”	2516/130
		60	“มึงเรียนอะไร กูยังไม่รู้เลยว่ะ” “กูเรียน...” นัฑชะงัก**นิดหนึ่ง**ก่อนจะตอบ เขารู้สึกลำบากในทุกครั้งที่จะอธิบายให้ใครๆ อื่นนอกวงการเข้าใจคณะที่เข้าเรียนเพิ่งจะตั้งขึ้นใหม่ไม่กี่ปีมานี้เอง ยังไม่แพร่หลายนักในหมู่ชาวบ้าน	2516/133
		61	“มึงเรียนอะไร กูยังไม่รู้เลยว่ะ” “กูเรียน...” นัฑชะงักนิดหนึ่งก่อนจะตอบ เขา**รู้สึกลำบาก**ใน**ทุก**ครั้งที่จะอธิบายให้ใครๆ อื่นนอกวงการเข้าใจคณะที่เข้าเรียนเพิ่งจะตั้งขึ้นใหม่ไม่กี่ปีมานี้เอง ยังไม่แพร่หลายนักในหมู่ชาวบ้าน	2516/133

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	62	“มึงเรียนอะไร กูยังไม่รู้เลยว่ะ” “กูเรียน...” นัฑชะงักนิดหนึ่งก่อนจะตอบ เขารู้สึกลำบากในทุกครั้งที่จะอธิบายให้ใครๆ อื่นนอกวงการเข้าใจ คณะที่เข้าเรียนเพิ่งจะตั้งขึ้นใหม่ไม่กี่ปีมานี้เอง ยังไม่แพร่หลาย**นัก**ในหมู่ชาวบ้าน	2516/133
		63	นัฑกลืนน้ำลาย ขี้เกียจจะอธิบายถึงสรรพคุณ**นานา** ในวิชาที่เขาเรียน ถึงอธิบายไปก็ไม่มีใครเข้าใจได้	2516/134
		64	กับเพื่อน ๆ สร้อยดาวบ่นเบื่อบ้าน **นักหนา** เบื่อความจุกจิกเอาใจร้อยแปดพันประการของคุณแม่และประการสำคัญคุณแม่ซักไซ้ต่าง ๆ นาน ถ้าสร้อยดาวกลับบ้านผิดเวลา	2516/136
		65	กับเพื่อน ๆ สร้อยดาวบ่นเบื่อบ้าน นักหนา เบื่อความจุกจิกเอาใจร้อยแปดพันประการของคุณแม่และประการสำคัญคุณแม่ซักไซ้ต่าง ๆ **นานา** ถ้าสร้อยดาวกลับบ้านผิดเวลา	2516/136
		66	หล่อนเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอย่างฉับไว สวมกระโปรงหนังสั้น**เต่อ** เสื้อก๊ักยัดเข้าในขอบกระโปรง	2516/136
		67	สร้อยดาวขับรถเรื่อย ๆ ออกนอกบ้านได้ออกมาเสียอย่างนี้ค่อยโล่งหัวขึ้น ไม่งั้นมัน**แสน**จะอึดอัดรำคาญ	2516/137

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	68	หล่อนแวะเข้าไปศูนย์การค้าแห่งใหม่ พวกวัยรุ่นเหลียวดูสร้อยดาวเป็นตาเดียว สร้อยดาวเกลียดพวกวัยรุ่น**นัก**	2516/138
		69	สร้อยดาวแวะร้านขายเครื่องก้วจากแสกนเดีย ดูสินค้าใหม่ ๆ ล่อนัยต์ตาอยู่ครู่หนึ่ง คุณแม่ของสร้อยดาวโปรดเครื่องแก้ว**นัก**	2516/139
		70	คิดถึงคุณแม่เพียงนิดหน่อยเท่านั้นว่าท่านจะเป็นห่วง ถึงอย่างไรสร้อยดาวก็จะต้องกลับบ้านจนได้ไม่รู้ว่าห่วงอะไร**นักหนา**	2516/145
		71	สร้อยดาวโตถึงป่านนี้ ถ้าปล่อยให้มีลูกคุณแม่ก็คงจะได้หลาน**หลาย**คนแล้วละ	2516/145
		72	คุณแม่น่าจะไปหลับนอน หรือไปไหน ๆ เสียบ้างอย่างแม่ของลูกคนอื่น ๆ ที่*ไม่เอาใจใส่*ลูกมาก**นัก**	2516/146
		73	ทั้งที่คุณแม่**แสน**ดีนักหนา พยายามจะเข้าใจลูกให้ได้ทุกวิถีทาง แต่สร้อยดาวก็มิได้แลเห็นความปรารถนาดีอันนี้	2516/149
		74	ทั้งที่คุณแม่แสนดี**นักหนา** พยายามจะเข้าใจลูกให้ได้ทุกวิถีทาง แต่สร้อยดาวก็มิได้แลเห็นความปรารถนาดีอันนี้	2516/149
		75	ทั้งที่คุณแม่แสนดีนักหนา พยายามจะเข้าใจลูกให้ได้**ทุก**วิถีทาง แต่สร้อยดาวก็มิได้แลเห็นความปรารถนาดีอันนี้	2516/149
		77	หลับตาลงครั้งไรก็เห็นแต่หน้านัฑกับจูบที่**แสน**จะอบอุ่นใจ สร้อยดาวเคยเป็นสุขนักหนาภายในอ้อมกอดนั้นไม่น่าเชื่อว่านัฑไม่รัก	2516/161

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
		79	สร้อยดาวลงว่ายน้ำในสระสนาน หล่อนมีความสุข**เหลือเกิน**ในคืนนั้น มีนัฑอยู่เคียงข้าง	2516/173
		80	แล้วเขาก็ได้สร้อยดาวจริง ๆ ในคืนนั้น จากนั้นมาเขาหาโอกาสพบหล่อนอยู่เรื่อย ๆ สร้อยดาวโง่**เหลือเกิน**ที่คิดว่าเขารัก	2516/173
		81	เจตน์ถอนใจ เขาหยิบบุหรี่มาสูบ อากัปกิริยาอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่สร้อยดาวเคยชอบว่านัฑทำได้เก๋**หนักหนา**	2516/174
		82	วิชาภาษาอังกฤษสร้อยดาวได้แต่นั่งมองปากผู้สอน โดยคำสอนเหล่านั้นมิได้ผ่านเข้าไปในหัว**แม้แต่น้อย**	2516/174
		83	เจตน์เปิดประตูรถเข้าไปนั่งเคียง หล่อนถอยด้วยความชำนาญระหว่างนั้นมีรถติดกันมากมาย หล่อนต้องค่อย ๆ ขยับรถไป**ทีละนิด**	2516/175
		84	สีที่นัฑลงไปนั้นไม่น่าพอใจ**นัก** มันตัดกันอย่างน่าเกลียดระหว่างเก้าอี้หมู่สีเขียวและผนังห้องสีแดง	2516/179
		85	เขาไม่แน่ใจ**นัก**หรอกว่าดอกแก้วมันบานในตอนไหนแน่เช้าหรือเย็นหรือในตอนกลางคืน	2516/180
		86	มองลงไปชั้นล่างแลเห็นทางเดินไกล**ลิบละลิ่ว** บางทีเขาอาจเป็นโรคแพ้ความสูง	2516/181

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	87	“คุณจะเอายังไง” เป็นคำถามที่นัทไม่มีคำตอบ จะปล่อยหล่อนไปหรือก็เสียดาย**เกินไป**	2516/183
		88	ปฏิบัติการระหว่างเขากับหล่อนเป็นไปโดยสัญชาตญาณทางเพศ ไม่มีความซาบซึ้งเหนือจากนั้น และเขารู้ดีว่าเขาค่อนข้างจะใจดำกับหล่อนไป**สักหน่อย**	2516/183
		89	คืนนั้นเขาพาสร้อยดาวเข้าโมเต็ล เป็นการปลอบขวัญครั้งใหญ่ระหว่างหล่อนกับเขา เรื่องก็ยุติลงเท่านั้นเอง และสร้อยดาวก็เป็นสร้อยดาวคนเดิม แต่มีประชดประชันถึงทิชา**นิดหน่อย**	2516/185
		90	“ลงน่า” แกลบกวักมือเรียก “งานยังไม่เสร็จ” “วะ” แกลบร้องมา “ก็ใครมันเสร็จมั่งล่ะ คณะกูนอนค้างกัน**หลาย**คืนแล้ว”	2516/187
		91	พบแกลบยืนรออยู่ที่หัวบันได ร่างเล็กๆของมันเหมือนตัวการ์ตูน น้ำใจมัน**ดี****นัก** แกลบมีเพื่อนข้ามคณะก็เพราะใจอันกว้างขวางของมันนี่เอง	2516/188
		92	“ให้คุณทิชาเขาช่วยซิ” แกลบเจ้าปัญญาแนะนำ “กูได้ข่าวว่าเขาเก่ง**นัก** ไม่ใช่รึ”	2516/191
		93	“บ้าชิบ” แกลบด่า และยังด่าต่อมาอีก**หลาย**ประโยค	2516/195

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	94	“มึงมีที่ไปที่ไหนมั่ง” นัฑคิด “เช่นว่าบ้านเพื่อนที่มีเหล้ากินยังไม่ดึก**นัก**นี่หว่าอีเจ๊มันยิวยิวจริงๆ พับผ่าซีวะ วันหลังกูจะเอาขี้มาป้ายร้านซะทีไม่เชื่อมึงคอยดู”	2516/195
		95	บ้านของหล่อนอยู่ในร่มไม้ครึ้มข่มให้บ้านหลังน้อยแลดู**เล็กกะจิริด**	2516/198
		96	“นัฑรินเหล้าหยดสุดท้ายจากขวดยุคลเดินมาถึงเขาพอดีหล่อนบ่นขึ้นว่า “กิน**เหล้าจุ**”	2516/201
		97	ผ้าห่มที่ซื้อมาจากเมืองทอผ้างามหล่อนแขวนประดับห้องตรงชายผ้าที่มีลวดลาย ฉูดฉาดเข้ากันดีกับแจกันทรงสมัยใหม่ใบนั้นมีดอกกุหลาบก้านยาว เพรียว ปักอยู่ดอกเดียวเป็นกุหลาบกลีบแข็ง**สีแดงเข้ม**	2516/203
		98	ที่พื้นห้องหล่อนปูเสื่อกกแบบหนาทอด้วยมือไม่ได้เต็มห้องคงจะรักษาพื้นไม้ที่เป็นมันวาวเขาแลเห็นไม่ชัดว่าพรมนั้นสีอะไร เห็นแต่ว่ามัน**เข้มจัด** อาจจะเป็นสีน้ำเงินหรือน้ำตาลก็ไม่แน่ใจ	2516/204
		99	“เหล้าขวดนี้ของคุณพ่อ” หล่อนพูดขึ้นหลังจากเงียบไปนาน นัฑ**ชะงัก**มือ**นิดหนึ่ง** ก่อนจะเปิด เขาค่อยสบายขึ้นเมื่อหล่อนพูดต่อว่า เปิดเถอะนัฑเขาเอามากำนัลน่ะ คุณพ่อไม่สนหรอกท่านชอบยี่ห้ออื่น”	2516/205

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	100	“เหล้าขวดนี้ของคุณพ่อ” หล่อนพูดขึ้นหลังจากเงียบไปนาน นัฑชะงักมือนิดหนึ่ง ก่อนจะเปิด เขาค่อยสบายใจ**ขึ้น**เมื่อหล่อนพูดต่อว่า เปิดเถอะนัฑ เขาเอามากำนัลน่ะ คุณพ่อไม่สนหรอก ท่านชอบยี่ห้ออื่น”	2516/205
		101	“ก็ยุคลมีเพื่อนผู้ชายมาก ยุคลไม่อินโนเซนซ์**นัก**หรอกน่า”	2516/210
		102	หล่อนโอบคอเขาไว้ หน้าอยู่ห่างกัน**นิดเดียว** บางทียุคลอาจจะเมามากจึงมิได้มีความยั้งคิด	2516/218
		103	นึกน้อยใจทิชา**เป็นกำลัง** หล่อนจะมาดูแลเขาสักนิดก็ไม่มี	2516/228
		104	นึกน้อยใจทิชาเป็นกำลัง หล่อนจะมาดูแลเขา**สักนิด**ก็ไม่มี	2516/228
		105	บางครั้งเขาก็นึกเกลียดทิชา อย่างนาทีนี้เป็นต้น หล่อนน่าจะไยดีกับเขา**บ้าง**	2516/229
		106	กาแฟช่วยให้ดี**ขึ้น** บุหรี่ ทำให้นัฑค่อยกระปรี้กระเปร่าเขาต้องกระตุ้นด้วยสิ่งเหล่านี้เสมอมา	2516/230
		107	กาแฟช่วยให้ดีขึ้น บุหรี่ ทำให้นัฑค่อยกระปรี้กระเปร่า เขาต้องกระตุ้นด้วยสิ่งเหล่านี้**เสมอ**มา	2516/230
		108	สุมลกลับจากโรงอาหาร หล่อนเดินกระโปรงปลิวด้วยลมกรรโชก “วะ” หล่อนบ่น ถ้อยคำไม่น่าฟัง**นัก** เหตุด้วยหล่อนใกล้ชิดกับผู้ชายมากเกินไป กิริยาวาจาจึงกระเดียดไปข้างผู้ชายอยู่บ้าง	2516/255

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	109	สุมลกลับจากโรงอาหาร หล่อนเดินกระโปรงปลิวด้วยลมกรรโชก “วะ” หล่อนบ่น ถ้อยคำไม่น่าฟังนักเหตุด้วยหล่อนใกล้ชิดกับผู้ชายมาก**เกินไป** กิริยาวาจาจึงกระเดียดไปข้างผู้ชายอยู่บ้าง	2516/255
		110	ถ้าหากว่าทิชาแสดงว่าไม่ชอบนัฑสุมลชอบใจเป็นพิเศษหล่อน**อย่างยิ่ง**ที่จะให้ทิชาเลิกรากับนัฑเสียที	2516/256
		111	สุมลคิดว่านัฑเป็นผู้ชายที่ใช้ไม่ได้ตีหลายหน้าหลอกลวงและข้อกล่าวหาที่สุมลพูดถึงบ่อย**ที่สุด**ก็คือนัฑททหทิชาต้องช้ำใจอยู่เสมอ	2516/257
		112	สุมลคิดว่านัฑเป็นผู้ชายที่ใช้ไม่ได้ตีหลายหน้าหลอกลวงและข้อกล่าวหาที่สุมลพูดถึงบ่อยที่สุดก็คือนัฑททหทิชาต้องช้ำใจอยู่**เสมอ**	2516/257
		113	“งั้นแล้วไปที นึกว่าหมดความสนใจ**ทุกสิ่งทุกอย่าง**ถ้างั้นก็ไปบวชชีได้แล้ว	2516/258
		114	จากนั้นสุมลก็หาเรื่องว่า นัฑอีกต่อไปสุมลช่างจดจำช่างจำความร้ายกาจของนัฑได้**ทุกเรื่อง**	2516/260
		115	เนื้อตัวของหล่อนหอมเนียนละมุนไปตลอดสรีร่าง เขาจะหาผู้หญิงอย่างสร้อยดาวไม่ได้ง่าย ๆ นัก หล่อนเร้าใจเขาในบทบาทกามารมณ์ทุกอิริยาบถ**ทุกสิ่งทุกอย่าง**ที่เกิดขึ้นนัฑรู้ว่าสร้อยดาวไม่ได้แสร้งทำเลย	2516/262

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
คืนนี้ไม่มีพระจันทร์ (สุวรรณี สุคนธา)	2516	116	เนื้อตัวของหล่อนหอมเนียนละมุนไปตลอดสรีร่าง เขาจะหาผู้หญิงอย่างสร้อยดาวไม่ได้ง่าย ๆ **นัก** หล่อนเร้าใจเขาในบทบาทกามารมณ์ทุกอิริยาบถทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นนัฑรู้ว่าสร้อยดาวไม่ได้แสร้งทำเลย	2516/262
		117	“นัฑคะ สร้อยว่าเราไปเที่ยวกันดีกว่าหล่อนชวนและพอใจที่จะได้เคียงคู่ไปกับเขา**ทุกหนทุกแห่ง**”	2516/265
		118	กลับจากท่องเที่ยวในระยะไม่นาน**นัก** นัฑดูคล้ำลงไปกว่าเดิมเพราะตากลมและแดดตลอดเวลา	2516/272
		119	“สร้อยยังไม่กลับบ้านละ ค้างกับนัฑนะคะ” ในที่สุดหล่อนก็พูดขึ้นหลังจากที่ได้จูบลากัน**หลายครั้งหลายครา**	2516/275
		120	อาจารย์หนุ่มตอบอย่างใจเย็นว่า “เลื่อนมา**หลาย**หนแล้วพอกันที พรุ่งนี้เช้านัดอาจารย์ตรวจแล้วล่ะ เราน่ะหายหน้าไปไหนมาเพื่อนเขาทำงานกันเรามัวไปเที่ยว”	2516/284
		121	“โอ้โฮ ปูอะไรตัวใหญ่**จัง**” นัฑว่า	2516/307
		122	นัฑบ่นว่า “ไหนว่ารถสปอร์ตไม่สปอร์ตเลย**สักหน่อย**รถยิวน่ะไม่ว่า”	2516/309
		123	อาบน้ำป้อนข้าวให้ลูกพร้อมเสร็จเขาพาลูกลงไปเดินเล่นข้างล่างเบื่อบ้าน**เต็มทน**	2516/312

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	1	หล่อนตะกุกตะกักเหมือนเดิม โรคติดอ่างนี่ร้าย**เหลือ** ดื้อด้านอยู่กับอังสนานานเหลือเกิน แม้หล่อนจะใช้ความพยายามต่อกรกับมันเสมอมา	2523/3
		2	หล่อนตะกุกตะกักเหมือนเดิม โรคติดอ่างนี่ร้ายเหลือ ดื้อด้านอยู่กับอังสนานาน**เหลือเกิน** แม้หล่อนจะใช้ความพยายามต่อกรกับมันเสมอมา	2523/3
		3	หล่อนตะกุกตะกักเหมือนเดิม โรคติดอ่างนี่ร้ายเหลือ ดื้อด้านอยู่กับอังสนานานเหลือเกิน แม้หล่อนจะใช้ความพยายามต่อกรกับมัน**เสมอ**มา	2523/3
		4	ค่อยฟังกระทัดรัด**ขึ้น** จนไม่น่าเชื่อว่าผู้พูดติดอ่าง อาจเป็นเพราะอังสนาควบคุมตัวเองได้แล้ว	2523/4
		5	ครบรอบวันสมรส**ทุกปี** หล่อนได้รับของขวัญทุกครั้ง แม้ว่าจะเป็นไปในลักษณะเต็มใจในบางปี	2523/4
		6	ครบรอบวันสมรสทุกปี หล่อนได้รับของขวัญทุกครั้ง แม้ว่าจะเป็นไปในลักษณะเต็มใจใน**บางปี**	2523/4
		7	“ปีนี้สำคัญมากค่ะ ครบสิบปีพอดี” “สิบปี บ๊ะ เร็ว**ชะมัด**”	2523/4
		8	น้ำตาของแม่**มัก**เดินทางมาล่าช้าเสมออารมณ์ของแม่เดินทางมาก่อนทุกทีในยามอารมณ์ดี ไม่มีใครอีกแล้วจะสวยเหมือนแม่ แต่ในยามอารมณ์ร้ายอังสนานึกในใจเสมอ หล่อนมีแม่เป็นนางยักษ์ขะหมูขี แม่แต่พ่อยังเข้าหน้าไม่ติด	2523/7

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	9	น้ำตาของแม่มักเดินทางมาล่าช้า**เสมอ** อารมณ์ของแม่เดินทางมาก่อนทุกที ในยามอารมณ์ดี ไม่มีใครอีกแล้วจะสวยเหมือนแม่ แต่ในยามอารมณ์ร้าย อังสนานึกในใจ**เสมอ** หล่อนมีแม่เป็นนางยักษ์ขะหมูขี แม่แต่พ่อยังเข้าหน้าไม่ติด	
		10	พ่อคนเดียวรักอังสนาเหมือนแก้วตา พ่อคัดค้านความเห็นของแม่เกี่ยวกับลูกคนเดียว**เสมอ**	2523/7
		11	แม่ว่าอังสนาโง่ พ่อก็แก้แทนอีกว่าอังสนาฉลาดคนพูดน้อย**มัก**ฉลาดคนพูดมาก ๆ นั่นต่างหากโง่ เพราะมีแต่ระบายออกไม่ยอมรับกลับเข้ามาบ้าง	2523/9
		12	อังสนาชอบกีฬาเหมือนพ่อ ซึ่งเคยเป็นนักฟุตบลอล์เสื้อสามารถหลายตัว เมื่อพ่อสนับสนุนให้อังสนาเล่นกีฬา หล่อนก็คว้าเอาเหรียญทองกรมพละศึกษามาอวดพ่อแม่ได้**หลาย**เหรียญ	2523/9
		13	อังสนาชอบกีฬาเหมือนพ่อ ซึ่งเคยเป็นนักฟุตบลอล์เสื้อสามารถ**หลาย**ตัว เมื่อพ่อสนับสนุนให้อังสนาเล่นกีฬา หล่อนก็คว้าเอาเหรียญทองกรมพละศึกษามาอวดพ่อแม่ได้หลายเหรียญ	2523/10
		14	“ลูกเราไม่ค่อยสมบูรณ์**นัก** ติดอ่างด้วย ถ้าไม่ช่วยให้เข้มแข็งไว้ โตขึ้นมันจะอ่อนแอ สมัยนี้ลูกผู้หญิงอ่อนแอมีอันตราย”	2523/12

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	15	พูดกับพ่ออังสนาติดอ่างน้อย บางครั้งไม่ติดเลย แต่กับแม่โรคติดอ่างกำเริบ**เสมอ**	2523/13
		16	“ไม่เกี่ยวกันหรอกลูก กีฬาเก่ง เรียนเก่งมี**ถมไป**”	2523/13
		17	แม่กลับมาถึงบ้านราว ๆ 2 ทุ่ม**เสมอ** เพราะแม่ไปคุมงานร้านเสริมสวยที่สี่แยกสะพานควาย	2523/14
		18	ปรกติร้านปิดทุ่มครึ่ง แต่วันศุกร์กับวันเสาร์ ร้านจำเป็นต้องยืดเวลาเพื่อลูกค้า แม่จึงต้องกลับล่าไปอีก จนพ่อกับอังสนาไม่ต้องรอกินข้าวพร้อมแม่และแม่**มัก**กินมาแล้ว	2523/14
		19	ตลอดทางแม่พูดถึง “หมด” กับน้องชายของเธอ พูดถึงคุณบัญชาเพื่อผู้พิพากษาของพ่อ ซึ่งพูดจาชวนขบขันอยู่**เป็นนิจ**	2523/20
		20	ไม่ได้ซุ่มหรอกหรอกเธอ หมอเขาบอกว่า คุณเทวัญไปเป็นอัยการผู้ช่วยอยู่ต่างจังหวัดเสีย**หลายปี**เพิ่งลาออกมาว่าความเมื่อต้นปีนี้เอง	2523/22
		21	แม่ก็เป็นอย่างนี้**เสมอ** เหล้าเข้าปากสักนิดหน่อย สุ้มเสียงมักเปลี่ยนไปเป็นเด็กสาว ๆ	2523/22
		22	แม่ก็เป็นอย่างนี้เสมอ เหล้าเข้าปากสักนิดหน่อย สุ้มเสียง**มัก**เปลี่ยนไปเป็นเด็กสาว ๆ	2523/22
		23	อังสนาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะร่วมไปกับคนอื่น ๆ ท้ายสุดท่านอวยพรหล่อนได้อย่างคมคาย**เหลือเกิน**	2523/24

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	24	“เขามีปัญหาทางร้าน**นิดหน่อย** จิ๋วจะล่ออก” อังสนาตกใจ จิ๋วคนนี้ เป็นแม่เหล็กดึงดูดลูกค้าให้แม่หล่อนเอง ก็รู้จักฝีมือจิ๋วจากคำบอกเล่า เพิ่งประจักษ์ฝีมือจริง ๆ ก็เมื่อตอนบ่ายวันวานนี้เอง	2523/30
		25	“คุณอาเทวัญ ก็เพิ่งว่าความนี่คะ ทำไมเขา**เก่งนัก**” “เรื่องนี้คงไม่ต้องใช้วิชากฎหมายหรอกลูก เขาใช้วิธีอื่นถึงไม่เป็นทนายก็ทำได้ ถ้ารู้วิธี หรือมีความชำนาพิเศษ...”	2523/34
		26	ถูกแล้วถ้าอังสนาเป็นม้าแข่ง ก็เป็นม้าฝีเท้าดีแต่ถูกถ่วงน้ำหนัก เพราะโรคติดอ่าง **ยิ่ง**เกิดความกลัวหรือประหม่าเจ้าโรคบ้าก็**ยิ่ง**กำเริบหนัก	2523/35
		27	พ่อให้ความสนใจอังสนาอย่างละเอียดอ่อน**เหลือเกิน** กลับจากไปทำงานวันแรกพ่อซักถามถี่ยิบ	2523/37
		28	พ่อให้ความสนใจอังสนาอย่างละเอียดอ่อนเหลือเกิน กลับจากไปทำงานวันแรกพ่อซักถามถี่**ยิบ**	2523/37
		29	พ่อซักถามถี่ยิบ เขาให้อังสนาทำอะไร เพื่อนร่วมงานกี่คน ชายเท่าไหร่ หัวหน้างานเป็นใคร พอจะทำงานกันได้ไหม อังสนาตอบจนอ่อนใจ พ่อก็ยังไม่คลายความสนใจ **แม้แต่น้อยนิด**	2523/37

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	30	เพื่อนร่วมงานเป็นหญิงมากกว่าชาย โดยเฉพาะฝ่ายการเงินของบริษัท พ่อพอใจ และพอใจ**ยิ่งขึ้น** เมื่อได้ทราบว่าหัวหน้างานเป็นญี่ปุ่น	2523/38
		31	“แกมันขี้เหนียวอยู่แล้ว ทำงานกับญี่ปุ่นยิ่งเหมาะเจาะ**ดีเหลือเกิน**	2523/39
		32	เขามาบ้าน**แทบ**ทุกสัปดาห์ และทุกครั้งที่มา เขาไม่เคยมีตำราแก้โรคติดอ่างมาฝากอังสนา	2523/40
		33	เขามาบ้านแทบ**ทุกสัปดาห์** และทุกครั้งที่มา เขาไม่เคยมีตำราแก้โรคติดอ่างมาฝากอังสนา	2523/40
		34	เขามาบ้านแทบทุกสัปดาห์ และ**ทุกครั้ง**ที่มา เขาไม่เคยมีตำราแก้โรคติดอ่างมาฝากอังสนา	2523/40
		35	“คุณอาไม่น่ามาเอง โทรมาถึงดิฉันก็ได้นี่เอง” หล่อนบอกเขาขณะอยู่อยู่ในลิฟต์ด้วยกัน เขาเบิกตาโตเป็นเชิงฉงน หน้าตาของเขาก็**ยิ่ง**หล่อเหลาหนักขึ้น	2523/42
		36	“คุณอาไม่น่ามาเอง โทรมาถึงดิฉันก็ได้นี่เอง” หล่อนบอกเขาขณะอยู่อยู่ในลิฟต์ด้วยกัน เขาเบิกตาโตเป็นเชิงฉงน หน้าตาของเขาก็ยิ่งหล่อเหลาหนัก**ขึ้น**	2523/42
		37	คุณเทวัญหัวเราะเบา ๆ ไม่ปริปากแดง**ระเรื่อ**ของเขาเลย	2523/43
		38	พ่อใช้เงินอย่างมีเหตุผล**เสมอ** แม่หาว่าพ่อขี้เหนียวบ้าง กระดูกขัดมันบ้าง แต่อังสนาเห็นตรงข้ามกับแม่	2523/46

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	39	ก็ดีอย่าง วันไหนมีการประชุมสมาคม อังสนาขับรถไปรอรับพ่อ ทำให้มีโอกาสรู้จักเพื่อนทนายของพ่อและของคุณเทวัญ**หลายคน**	2523/50
		40	“ทำไมเขาไม่แต่งงานกันล่ะคะ คนเมื่อกี้สวย**จัง**เลยค่ะ พ่อ” “แต่งทำไมกัน เป็นคนโสดอย่างนี้ กำไรเยอะกว่า ได้กินฟรีไม่หยุดหย่อนยังไงล่ะ” “ลูกว่าไม่ ไม่ ถูกหรอก” “สังคมทุกวันนี้มันก็ยังงี้แหละลูก เราอยู่บนความไม่ถูกมากกว่าถูก” อังสนาสั่นหน้า “ลูกว่าสกปรก” “นั่นเพราะลูกสะอาดเกินไปหน่อย” พ่อหัวเราะในลำคอ	2523/51
		41	“ทำไมเขาไม่แต่งงานกันล่ะคะ คนเมื่อกี้สวยจังเลยค่ะ พ่อ” “แต่งทำไมกัน เป็นคนโสดอย่างนี้ กำไรเยอะกว่า ได้กินฟรีไม่หยุดหย่อนยังไงล่ะ” “ลูกว่าไม่ ไม่ ถูกหรอก” “สังคมทุกวันนี้มันก็ยังงี้แหละลูก เราอยู่บนความไม่ถูกมากกว่าถูก” อังสนาสั่นหน้า “ลูกว่าสกปรก” “นั่นเพราะลูก*สะอาด*เกินไป**หน่อย**” พ่อหัวเราะในลำคอ	2523/51

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	42	ปรกติชั้นร่าเริง ตลกคะนอง มรสุมชีวิตกระหน่ำเขาเสียจนเขากลายเป็นคนพูดน้อย ยิ้มยาก แต่ก็ไม่นาน**นัก** เมื่อชีวิตได้รับการปรับเข้าสู่ระดับที่ไม่ต้องหมดอาลัยตายอยากชั้นก็เริ่มหวนกลับเป็นคนเดิม	2523/59
		43	“แปลกนะ เขาอยู่กับฉัน**เกือบ**ทุกวัน น่าจะบอกฉันให้รู้บ้างกลับมาบอกเธอ”	252365
		44	“แปลกนะ เขาอยู่กับฉันเกือบ**ทุกวัน** น่าจะบอกฉันให้รู้บ้างกลับมาบอกเธอ”	2523/65
		45	อังสนานอนไม่ค่อยหลับ**หลายคืน** แล้วคืนสำคัญก็มาถึงพ่อไปว่าความต่างจังหวัด จักลับมะรืนนี้ แม่บอกว่าคืนนี้คุณเทวัญจะมาฟังคำตอบจากอังสนา	2523/68
		46	เรื่องพูดหว่านล้อมคน หาคนเทียบแม่ของอังสนาได้ยาก**นัก**	2523/68
		47	“ไม่อยากให้แม่ตายเร็ว**นัก** ก็ต้องต่ออายุให้แม่ ให้แม่สมหวังที่ได้ลูกเขยอย่าคุณเทวัญ”	2523/68
		48	“อังสนาก้มหน้าไม่กล้าตอบ บางครั้งปัญหาบางปัญหาก็ทำท่าจะเป็นคดีอุกฉกรรจ์ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเหตุการณ์ที่**แสน**ธรรมดาที่สุด ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร	2523/71
		49	ไม่กล้าบอกพ่อ เพราะพ่อไม่เห็นด้วยกับการรับหมั้นหรือแต่งงานกับคุณเทวัญ ได้แต่ปรารภกับแม่ ๆ ก็หัวเราะราวกับเป็นเหตุการณ์ที่**แสน**ธรรมดาเหลือเกิน	2523/77

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	49	ไม่กล้าบอกพ่อ เพราะพ่อไม่เห็นด้วยกับการรับหมั้นหรือแต่งงานกับคุณเทวัญ ได้แต่ปรารภกับแม่ ๆ ก็หัวเราะราวกับเป็นเหตุการณ์ที่แสนธรรมดาเหลือเกิน	2523/77
		50	“ใครมันจะบอก สันดานผู้ชายมันก็ฉวยโอกาสเรื่อยไป มันเป็นหน้าที่ของคุณเองที่ควรรอบคอบ**สักหน่อย**	2523/79
		51	เสียงหัวเราะเค้น ๆ แค่น ๆ ของหล่อนไม่น่าฟังเลย**จนนิดเดียว**	2523/79
		52	อาเองก็ผิด เหมือนผู้ชายโสดทั่ว ๆ ไป ใครท้าทาย เราก็**มัก**อดใจไม่ได้ มักง่ายไปหน่อยแต่ก็เพื่อรักษาเชิงชายไม่ให้เขาว่าเราเป็นควายก็เท่านั้นแหละ	2523/81
		53	อาเองก็ผิด เหมือนผู้ชายโสดทั่ว ๆ ไป ใครท้าทาย เราก็มักอดใจไม่ได้ มักง่าย**ไปหน่อย**แต่ก็เพื่อรักษาเชิงชายไม่ให้เขาว่าเราเป็นควายก็เท่านั้นแหละ	2523/81
		54	แม่กระซิบอังสนาอย่างตื่นเต้น “ไม่ใช่เพชรนะลูก เพทายขาว แพงกว่าเพชร**หลายเท่า**”	2523/83
		55	“เดี๋ยวคุณแม่ลงมา เพิ่งขึ้นไปอาบน้ำสวดมนต์**อีกนิด** จะลงมา คุณแม่ทำอาหารเองรับหนูนะ วันนี้”	2523/86
		56	อังสนายอมรับว่า คุณแม่ของคู่หมั้นของหล่อนมีส่วนสร้างความครั่นคร้ามให้หล่อนพอควรทีเดียว เมื่อหวนนึกไปถึงอนาคตอันไม่ไกล**นัก**	2523/100

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	57	วันนี้ วันเกิดเพื่อนของเขา ๆ อยากพาคู่หมั้นไปโชว์ ก็หาตัวไม่เจอ วิเศษ**นัก** นะแม่ตับหวาน แบบนี้จะไปรับหมั้นเขาทำไมหือ หมั้นกันแล้วก็ทำให้เขาผิดหวังไม่เป็นสุข	2523/109
		58	พ่อทำให้อังสนาค่อยสบายใจบ้าง แต่ก็ยังไม่มากเท่าใด**นัก** เพราะหล่อนรู้ตัวดีว่า ไม่ใช่เรื่องแม่เท่านั้นที่ทำให้อังสนาไม่สบายใจ ยังมีเรื่องอื่นอีก	2523/110
		59	พ่อทำให้อังสนาค่อยสบายใจ**บ้าง** แต่ก็ยังไม่มากเท่าใด**นัก**เพราะหล่อนรู้ตัวดีว่า ไม่ใช่เรื่องแม่เท่านั้นที่ทำให้อังสนาไม่สบายใจ ยังมีเรื่องอื่นอีก	2523/110
		60	เจ้าของจดหมายแสดงความหวังดีในตอนท้ายจดหมายว่า “ยังไม่สาย**เกินไป** ที่คุณจะถอนหมั้นกับผู้ชายฉวยโอกาสและใจดำคนนี้เสีย พ่อคุณคงจัดการได้...”	2523/113
		61	ถึงคุณไม่ใช่คนสวย แต่โอกาสแต่งงานกับผู้ชายดี ๆ ยังมีอยู่แน่นอน เพราะคุณมีความรู้ดี มีฐานะดี และก็ไม่ใช่คนขี้ริ้วขี้เหร่จน**เกินไป**	2523/114
		65	“เขาเป็นใครไม่สำคัญหรอก มันสำคัญตรงที่มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ถ้าจริงเทวัญก็ไม่ใช่คนดี” ความเห็นของพ่อ สะท้อนหัวใจอังสนา**เหลือเกิน**	2523/114
		66	“อาจะกอดคู่หมั้นสักครั้งได้ไหม คืนนี้อังสนาน่ารัก**เหลือเกิน**	2523/115

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	67	ง่าย ๆ และตรงไปตรงมา คือ อุปนิสัยของ ชั้น ก็ดีไปอย่างอังสนาคิด พูดคุยกับเพื่อนเก่าคนนี้ ไม่จำต้อง *ระมัดระวังตัวให้มาก***นัก**	2523/124
		68	อังสนายิ้มละไม ชั้นมองดูแล้ว **ยิ่ง**เพิ่มความเสียดาย รอยยิ้มของผู้หญิงไม่สวยคนนี้ ไฉนหนอ จึงดูมีเสน่ห์เหลือเกินสำหรับผู้ชายอย่างเขา	2523/126
		69	อังสนายิ้มละไม ชั้นมองดูแล้ว ยิ่งเพิ่มความเสียดาย รอยยิ้มของผู้หญิงไม่สวยคนนี้ ไฉนหนอ จึงดูมีเสน่ห์ **เหลือเกิน**สำหรับผู้ชายอย่างเขา	2523/126
		70	ใครไม่รู้เคยเขียนไว้ว่า “ผู้หญิงเราแม้ไม่รักหมา แต่ก็พอใจให้หมารักตัว” อังสนาไม่เคยรักใคร เพราะเจียมตัวเจียมใจว่า คงไม่มีใครคิดรักหล่อนและชั้นก็เป็นคนไม่ใช่หมาคนที่มีความสามารถพิเศษในเกมส์กีฬา **ทุกประเภท**ที่เขาลงสนามเสียด้วย	2523/129
		71	ในวัยสาวคงมีคนมารักแม่ออกมากมาย **หลาย**รายการ เพราะแม่สวยเหลือเกิน	2523/130
		72	ในวัยสาวคงมีคนมารักแม่ออกมากมายหลายรายการ เพราะแม่สวย**เหลือเกิน**	2523/130
		73	“แต่ก่อนเพียงชอบ ๆ แต่หมั้นแล้วใกล้ชิดกัน**บ่อย**ก็เริ่มรักมารักเราเมื่อคืนนั้นเอง อารักคนกล้าพูดความจริงกล้าถลกหนังเรา เพื่อให้เราสำรวจตัวเองเพื่อให้เรากลับเนื้อกลับตัว”	2523/134

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	74	“พ่อเห็นด้วย ไม่มีประโยชน์อะไร หรอกที่จะไปตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ เอาไอ้ที่กลาง ๆ ก็**ถมเถ** อย่างโฮเตล รอแยลราชดำเนิน ห้องราชาของเขาก็ใหญ่”	2523/136
		75	คุณเทวัญเอ่ยขึ้น แม่ก็**มัก**นิ่งฟัง และมักทำท่าเชื่อถือเสมอ	2523/137
		76	คุณเทวัญเอ่ยขึ้น แม่ก็มักนิ่งฟัง และ**มัก**ทำท่าเชื่อถือเสมอ	2523/137
		77	คุณเทวัญเอ่ยขึ้น แม่ก็มักนิ่งฟัง และมักทำท่าเชื่อถือ**เสมอ**	2523/137
		78	“ฉันเคยเห็นบางคนเขาเขียนไว้น่าฟังทีเดียว เป็นต้นว่าของงดของขวัญ**ทุกชนิด** เปลี่ยนมาขอน้ำใจร่วมทำบุญไม่ต้องระบุคำว่าเงินทอง แขกเขาก็รู้ว่าขอน้ำใจร่วมบุญเพื่อกุศลสาธารณะมันหมายถึงอะไร เขาก็เอาเงินมาให้มันก็เท่านั้นเอง”	2523/144
		79	อังสนา**รู้สึกว้าเหว่ใจ****เล็กน้อย**ที่ชั้นเกิดงามไม่ได้มาร่วมเพื่อแสดงความเสียดายและห่วงใยหล่อนตามที่เขาเคยพูดไว้เพราะเขาออกเดินทางไปญี่ปุ่น	2523/147
		80	“ไม่ต้องห่วงอาหรอก ขาดทุน**นิดหน่อย** ช่างมันเถอะไม่ได้หวังกำไร ๆ อาได้รับมาแล้วมหาศาลด้วยคือ ตัวอังสนาไงล่ะ”	2523/150

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	81	“ไม่ต้องห่วงอาหรอก ขาดทุนนิดหน่อย ช่างมันเถอะไม่ได้หวังกำไร ๆ อาได้รับมาแล้ว**มหาศาล**ด้วยคือ ตัวอังสนาไงล่ะ”	2523/150
		82	“ป้าจ๊ะ ขอกาแฟดำอ่อน ๆ สักถ้วยได้ไหมจ๊ะ” “ค่ะ ค่ะ เดี๋ยวจะให้นังแจ๋วเอาขึ้นไปค่ะ ต๊าย ทำไมคุณตื่นเช้า**นัก**นะคะ เมื่อคืนก็มาตั้งเที่ยงคืนนี่คะ”	2523/154
		83	อังสนา ไม่ได้เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้พ่อฟัง หล่อนถือว่าไร้สาระและรู้สึกว่า เป็นภาระส่วนตัวของหล่อนที่จะรับผิดชอบตัวเองในการดำรงชีวิตอยู่ในแวดวงใหม่ของชีวิต อังสนาไม่เคยคิดท้อถอย**แม้แต่น้อยนิด**	2523/155
		84	“คุณแม่ของเทวัญเขาผู้ดีเก่า ลูกต้องระมัดระวังตัวไว้**เสมอ** นะลูกนะ อย่าเผลอไผล ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญ...”	2523/158
		85	“เราเขียนจดหมายฉบับนี้ ในคืนที่นายมีความสุขที่สุดในชีวิต และเป็นคืนที่อังสนาสวยที่สุดสำหรับเจ้าบ่าวของนายด้วย อยากอวยพร แต่คิดว่า คำพรคง**เหลือเฟือ**และสำหรับนาย...”	2523/162
		86	ตอนบ่ายโทรศัพท์บอกพ่อว่าจะไปทานข้าวเย็นด้วย รู้สึกพ่อดีใจตามเคยรับปากว่าจะสั่งแม่ทองสุขให้ทำอาหารที่อังสนาชอบให้ทานพ่อน่ารักเช่นนี้สำหรับลูก**เสมอ**	2523/163

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	87	เมื่อรู้ว่าอังสนาซื้อของฝากทุกคนทั้งที่บ้านสามี และที่บ้านพ่อแม่คุณเอกพงษ์ก็ทำหน้าย่น “หมดไป**หลาย**ซี่เราใจกว้าง**นัก**นี่”	2523/164
		88	เมื่อรู้ว่าอังสนาซื้อของฝากทุกคนทั้งที่บ้านสามี และที่บ้านพ่อแม่คุณเอกพงษ์ก็ทำหน้าย่น “หมดไปหลายซี่เราใจกว้าง**นัก**นี่”	2523/164
		89	อาหมอล่ะ นั่น**ควร**ซื้อฝาก**อย่างยิ่ง**เพราะเขามอบซองให้เราหมด...”	2523/164
		90	แม่กลับมาพอดีอาหารค่ำ สีหน้าไม่ดีนัก เมื่อรู้ว่าอังสนาซื้อนาฬิกาข้อมือมาฝาก ถึงกับอุทานออกมาเบา ๆ “เอ๊ะ ก็แม่สั่งเทวัญนี่เรื่องอะไรมาให้ลูกฉันต้องเข้าเนื้อด้วยนะ...”	2523/166
		91	“อย่าขับ**เร็วนัก**นะลูก ระวังหน่อยรถราสมัยนี้มันเยอะ”	2523/167
		92	“...อาหารที่ฉันทำน่ะน้ำปลาเกือบไม่จำเป็น มาพบทีหลังว่าไอ้ซีอิ๊วขาวของเจ็กนี่น่ะวิเศษ อย่าผัดผักน้ำมันหอยนี่ใช้ซีอิ๊วขาว**นิดหน่อย**จะชูรสมากทีเดียว”	2523/170
		93	คุณเทวัญ**แสน**จะรู้ใจคุณแม่ รีบสอดขึ้นเพื่อให้ถูกใจ	2523/170
			“ปลาเนื้ออ่อนราดพริกนี่ คุณแม่ใส่เหล้าหรือเปล่าฮะรู้สึกกลิ่นหอมชวนกินจังเลย”	

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	94	คุณเทวัญแสนจะรู้ใจคุณแม่ รีบสอดขึ้นเพื่อให้ถูกใจ “ปลาเนื้ออ่อนราดพริกนี่ คุณแม่ใส่เหล้าหรือเปล่าฮะรู้สึกกลิ่นหอมชวนกิน**จัง**เลย”	2523/170
		95	“แม่เหยาะบรั่นดี**ไปนิด** พวกผัดเผ็ดนี่ไม่ใส่เหล้าไม่อร่อยเสียด้วย แต่ไม่ถึงกับใส่ให้เมาหรอกนะ กลิ่นมันนุ่มนวลกว่าใส่กัญชา ไอ้นั้นน่ะ ใส่หนักมือไปนิดเดียวจับได้เลย กลิ่นมันฟ้อง	2523/170
		96	“แม่เหยาะบรั่นดีไปนิด พวกผัดเผ็ดนี่ไม่ใส่เหล้าไม่อร่อยเสียด้วย แต่ไม่ถึงกับใส่ให้เมาหรอกนะ กลิ่นมันนุ่มนวลกว่าใส่กัญชา ไอ้นั้นน่ะ ใส่หนักมือ**ไปนิดเดียว**จับได้เลย กลิ่นมันฟ้อง	2523/170
		97	ถ้าอากาศไม่ร้อน**นัก** ท่านก็จะขึ้นไปข้างบน หลับเสียงีบใหญ่ ๆ ถ้าอากาศค่อนข้างร้อน ตั่งไม้ในห้องอาหารจะเป็นที่หลับกลางวันนของท่าน	2523/176
		98	ถ้าอากาศไม่ร้อนนักท่านก็จะขึ้นไปข้างบน หลับเสียงีบใหญ่ ๆ ถ้าอากาศ**ค่อนข้าง**ร้อน ตั่งไม้ในห้องอาหารจะเป็นที่หลับกลางวันนของท่าน	2523/176
		99	อังสนาพยายามท่องคาถาที่พ่อมอบให้ คือ อดทน และพยายามปรับตัวเอง ซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่**เสมอ** ก็ไม่วายที่หล่อนจะเกิดความพรั่นพรึงว่า คาถาทั้ง 2 บทคงหมดความหมายลงในสักวันหนึ่งข้างหน้า	2523/180

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	100	“อังอยากมีบ้านเป็นของตัวเอง สักหลัง” บอกไปแล้ว จึงรู้สึกไม่ใช่เรื่องเล็ก คุณเทวัญทำท่าไม่พอใจขึ้นทันที เขาสักถามเหตุผล**หลายต่อหลายประการ** ซึ่งล้วนแล้วเกี่ยวพันไปถึงมารดาของเขาเป็นส่วนใหญ่	2523/182
		101	แต่คุณเทวัญก็**แสน**ฉลาด วันรุ่งขึ้นเขาแนะนำไปปรึกษาคุณเอกพงษ์ผู้บิดาของหล่อนอีกคน	2523/183
		102	ผู้ดีมีสกุลก็ไม่แน่ว่าใฝ่สูงทุกคนไป ที่ใฝ่ต่ำ ก็มีให้เห็นเป็นตัวอย่างออก**ถมถืด**”	2523/188
		103	“แต่ปรกติอังสนาไม่เคยมีปากเสียงกับคุณแม่เลยนะ พี่เถียงสักคำยังไม่กล้าเถียง สงบปากสงบคำนิ่งอยู่**ตลอด**เวลานี่เท่าที่ผมสังเกตดูนะ”	2523/193
		104	“ไม่ต้องวันทากันให้บ่อย**นัก**หรอกย่ะ ฉันมันแม่ค้าแม่ขายไม่ถือสาหรอก”	2523/198
		105	ถูกแล้วใครในครอบครัวก็รู้ ภาระค่าใช้จ่ายในบ้านเป็นของพ่อคนเดียว การทำมาหากินของแม่ เพื่อตัวของแม่คนเดียว นอกจากไม่เคยรับรู้ค่าใช้จ่ายในบ้านแล้ว แม่ยังรบกวนพ่ออยู่**เสมอ**	2523/200
		106	เป็นอันว่าคุณเทวัญต้องจำนนอีกครั้ง แต่เขาหันไปไล่เบี้ยผ่องศรีอย่างไม่สู้พอใจ**นัก**	2523/204
		107	คุณนายวิมล สงบปากคำลงได้แต่ไม่นาน**นัก** ท่านก็ถามบุตรสาวขึ้นอีก “หล่อนไปสิงสู่อยู่ที่นั่นเสมอเรอะ แม่ไหว”	2523/207

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	108	คุณนายวิมล สงบปากคำลงได้แต่ไม่นานนัก ท่านก็ถามบุตรสาวขึ้นอีก “หล่อนไปสิงสู่อยู่ที่นั่น**เสมอ**เรอะ แม่ไหว”	2523/207
		109	“ความจริงดิฉันก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวเรื่องของชาวบ้านนักหรอกค่ะ แต่สงสารคุณๆเป็นคนไม่สวย ไม่น่าจะมาแต่งงานกับชายรูปงาม เจ้าชู้อย่างคุณเทวัญ	2523/211
		110	สิ่งที่หล่อนควรทะนุถนอม ก็คือ จิใจและอารมณ์ของตัวเอง เพราะมันส่งผลไปถึงลูกน้อยในครรภ์ได้**เสมอ**	2523/214
		111	“ยกเว้นเจียวไข่ทอดไข่ไข่ต้มนะคะผ่องทำได้**หลาย**อย่างพวกหลนได้หมดกะปิหลน เต้าเจี้ยวหลน ปลาร้าทางเครื่อง	2523/216
		112	“...แม่สาวผิวขาวในชุดม่วง**อ่อน**เมื่อคืนมีสามีแล้ว แต่สามีอยู่ในตาราง สามีของคุณรับว่าความให้ ยังประกันตัวเจ้านั่นมาไม่ได้คุณทนายกับลูกความสาวเกิดมาผูกพันกันเสียก่อน”	2523/217
		113	เป็นที่คาดหมายได้ว่าคุณเทวัญจะต้องหายหน้าไป**หลาย**วัน	2523/249
		114	อังสนานึกในใจ แม่ผัวของหล่อนเวลาอารมณ์ดี **มัก**มีอารมณ์ขันอยู่ด้วยเสมอ	2523/254
		115	อังสนานึกในใจ แม่ผัวของหล่อนเวลาอารมณ์ดี มักมีอารมณ์ขันอยู่ด้วย**เสมอ**	2523/254

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	116	หลังจากวางหูโทรศัพท์ ซึ่งพูดกับลูกสะใภ้ค่อนข้างยืดยาวลงแล้ว คุณนายวิมล ปฐมชัย ก็รู้สึกไม่สู้สบายใจ**นัก** บังเกิดความเห็นอกเห็นใจอังสนาขึ้นเป็นครั้งแรก	2523/261
		117	เมื่อเห็นใจฝ่ายหนึ่ง ก็ย่อมไม่พึงพอใจในพฤติกรรมของอีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายที่ท่านกำลังไม่พึงพอใจ**อย่างยิ่งยวด** คือบุตรชายคนเดียวของท่านเอง	2523/261
		118	วันนี้หมอไสวงศ์บุตรคนโต ก็ไม่ได้กลับมา ท่าน**ยิ่ง**หงุดหงิดใจ	2523/261
		119	ผู้เป็นมารดาโพล่งออกมาอย่างไม่พอใจสุดขีด แต่ฝ่ายผู้เป็นบุตรกลับอมยิ้มนึกอยู่ในใจว่า พ่อของเขามักง่ายกว่าเขา**หลายเท่า** สาวใช้ในบ้าน ไม่รู้ว่ากี่คนต่อกี่คน ไม่เคยพ้นมือท่าน เขายังดีกว่าพ่อตั้งเยอะ	2523/266
		120	ผู้เป็นมารดาโพล่งออกมาอย่างไม่พอใจสุดขีด แต่ฝ่ายผู้เป็นบุตรกลับอมยิ้มนึกอยู่ในใจว่า พ่อของเขามักง่ายกว่าเขาหลายเท่า สาวใช้ในบ้าน ไม่รู้ว่ากี่คนต่อกี่คน ไม่เคยพ้นมือท่าน เขายังดีกว่าพ่อ**ตั้ง**เยอะ	2523/266
		121	“...ปัญหาของแกแม่ว่า ขึ้นอยู่ที่แม่อังสนาคนเดียว แกต้องเผชิญหน้าเขาหลบ ๆ ซ่อน ๆ อย่างนี้ไม่ได้ **ยิ่ง**ห่างจะ**ยิ่ง**แปลกหน้ากันมากขึ้น แปลกหน้ากับเมียไม่กระไรนักเพราะเรามีสำรองแล้ว แต่แปลกหน้ากับลูกมันไม่ดี...”	2553/269

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	122	"...ปัญหาของแกแม่ว่า ขึ้นอยู่ที่แม่อังสนาคนเดียว แกต้องเผชิญหน้าเขาหลบ ๆ ซ่อน ๆ อย่างนี้ไม่ได้ ยิ่งห่างจะยิ่ง*แปลกหน้า*กันมาก**ขึ้น** แปลกหน้ากับเมียไม่กระไรนักเพราะเรามีสำรองแล้ว แต่แปลกหน้ากับลูกมันไม่ดี..."	2523/269
		123	"...ปัญหาของแกแม่ว่า ขึ้นอยู่ที่แม่อังสนาคนเดียว แกต้องเผชิญหน้าเขาหลบ ๆ ซ่อน ๆ อย่างนี้ไม่ได้ ยิ่งห่างจะยิ่งแปลกหน้ากันมากขึ้น แปลกหน้ากับเมียไม่กระไร**นัก**เพราะเรามีสำรองแล้ว แต่แปลกหน้ากับลูกมันไม่ดี..."	2523/269
		124	เลยบ่าย 2 โมง **เล็กน้อย**คุณนายวิมลฯ ขึ้นไปงีบในห้องนอนของท่านได้วูบหนึ่ง	2523/272
		125	เพื่อนหญิงชายของอังสนาจากที่ทำงานมากัน**หลาย**คน	2523/279
		126	"เออแปลกคุณเทวัญหายไปอยู่สวรรค์ชั้นฟ้าไหนแล้วก็ไม่รู้ ไม่ยักมา"	2523/280
		127	คุณนายฯ ชายตาคม**กริบ**ของท่านผ่านหน้าผู้พูดก่อนตอบว่า"เขาบอกว่าจะมาค่ำ แม่หมอลูกสาวฉันก็จะมาค่ำ"	2523/280
		128	"ต๊าย สวย**เหลือเกิน** ราคาเดี๋ยวนี้มิตกเป็นเรือน...หรือนี่คะอังสนา แกนี่โชคดีเหลือเกินนะ	2523/282
		129	"ต๊าย สวยเหลือเกิน ราคาเดี๋ยวนี้มิตกเป็นเรือน...หรือนี่คะอังสนา แกนี่โชคดี**เหลือเกิน**นะ	2523/282

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	130	“เรื่องคุณเทวัญจะว่ายังไงคะ คุณแม่” “เราจะไปว่าอะไรได้ มันเป็นเรื่องผัวเมียเขา คนอื่นไม่ควรยุ่ง ฉันคิดว่าอังสนาเขาคงแก้ไขหรือจัดการเองได้ เขาฉลาดเฉลียวกว่าเรา**เป็นกอง**...”	2523/283
		131	เมื่อเพื่อน ๆ กลับกันหมด **บาง**คน สัญญาจะมาอีกในตอนค่ำ	2523/284
		132	คุณเทวัญหันไปมองนัยน์ตาโต เมื่อแลเห็นอังสนารับกล่องของขวัญขนาดเขื่องจากชั้น แล้วเอามือโอบรอบเอวเขาฝ่ายชายก็วางมือโอบไหล่หล่อนพากันเดินเข้ามาในบริเวณสถานที่จัดเลี้ยง และเขารู้สึกไม่สบายใจ**ยิ่งขึ้น**ที่ชั้นเกิดงาม ทักทายใครไปทั่ว และไม่ยอมชายตามองเขาเลย	2523/286
		133	ผ่องศรีอมยิ้ม ลอบขยิบตา อังสนาก็เข้าใจ ปัจจุบันผ่องศรีทำอาหารเป็น**หลายอย่าง**	2523/295
		134	ลูกหนุ่ม ก็พยักหน้าแทนคำตอบ อังสนาก็ยิ่งแค้นใจ	2523/297
		135	“ฟามจริง ก็ไม่ใช่ข่าวดีนักดอกค่ะข่าว น่าสลดจาย” ฝ่ายชายพยักหน้าหันไปตักข้าวลงในจาน**หน่อยหนึ่ง**	2523/300
		136	เขาเคยรู้สึกเอ็นดูที่หล่อนพูดภาษาไทยไม่ค่อยชัดทั้ง ๆ ที่เรียนจบประถมศึกษาจนอ่านออกเขียนได้มาแล้ว ปัจจุบันนี้กลับรู้สึกรำคาญ และรำคาญ**ยิ่งขึ้น**เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดกันครั้งใดการพูดคุยกันยิ่งเพิ่มเรื่องราวที่ไร้สาระ**ยิ่งขึ้น**	2523/302

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	137	แม้จะมีคนรับใช้อยู่หลายคน แต่ข้าวของต่าง ๆ ก็ยังระเกะระกะอยู่ตามที่ไม่สมควร	2523/304
		138	ห้องนอนที่หรูหราสมฐานะห้องนอนเศรษฐีสมัยใหม่ ภาชนะ เครื่องใช้ เครื่องประดับราคาแพง**ลิบลิ่ว** หอมหวนอบอวลไปทั่วห้อง	2523/304
		139	ภายในห้องน้ำ ซึ่งกว้างขวางหรูหราด้วยหินอ่อนกระเบื้องเคลือบอย่างดี เครื่องสุขภัณฑ์นำสมัยราคาแพง**ลิบ**	2523/304
		140	ตรงข้ามกับบ้านเล็กๆของอังสนา ไม่ว่าจะย่างเท้าเข้าไปตรงไหน ไม่เคยปรากฏภาพหรือวัตถุใดที่ก่อให้เกิดความขัดตาหรือรำคาญ ห้องนอนแคบ ๆ และ*ห้องน้ำ*เล็ก**กระจิ๋วหลิว** ของหล่อน	2523/305
		141	เสื้อผ้าอาภรณ์ที่อังสนาใช้ ไม่เคยอบร่ำด้วยกลิ่นหอมจน**เกินไป** หล่อนทำให้เขาคุ้นกับกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของโอเดอโคโลนบางชนิด	2523/306
		142	เสื้อผ้าอาภรณ์ที่อังสนาใช้ ไม่เคยอบร่ำด้วยกลิ่นหอมจนเกินไป หล่อนทำให้เขาคุ้นกับกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของโอเดอโคโลน**บางชนิด**	2523/306
		143	แต่เมื่อมีการเปรียบเทียบกันแล้ว ให้ยังไง ๆ เอกภรรยาของเขา ก็ยังเหนือกว่าพราว**เกือบ**ทุกทาง	2523/307
		144	สงคราเย็นระหว่างอังสนากับสามีดำเนินต่อมาอีก**หลาย**เดือน	2523/345

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	145	พราวมีอาการประหม่า**เล็กน้อย** แต่แล้วก็พยายามรวบรวม ความกล้าหาญเท่าที่จะสามารถทำได้	2523/347
		146	คำตอบของอังสนา ทำให้พราวหัวเราะ หน้าแดง**ระเรื่อ**	2523/347
		147	“แหมฉันลำบากใจ**จัง** ที่จะต้องพูด กับคุณ”	2523/348
		148	“การหย่าอาจเกิด**หลาย**ปัญหา โดยเฉพาะเรื่องลูก ฉันเลยตกลงใจ อยู่กันไปอย่างนี้ดีกว่า	2523/350
		149	“...ผู้ ผู้ชายจะหย่ากับผู้หญิงคนหนึ่ง ทำ ทำไมไปพูดกับผู้หญิงอีกคน...” พราวยิ้มเหยเกเต็มที มือที่คีบบุหรี่สั่น**เล็กน้อย**	2523/351
		150	“คุณใช้บุหรี่เปลือง**จัง** ไหนว่า นาน ๆ จะสูบสักมวนไงคะ”	2523/351
		151	“ก็บอกคุณพราวแล้วนี่ ตอนนี้ ยังไม่อยากหย่า” อังสนาขัดขึ้นง่าย ๆ ปราศากท่วงท่าจริงจัง**แม้แต่น้อย** อีกฝ่ายเลยเบิกตาโต จ้องหน้าหล่อน เขม็ง	2523/352
		152	“ถึงล้านแพงไปค่ะ น่า น่า เสียดายเงิน **จัง**”	2523/354
		153	ยังผลให้พราวหน้าแดง**กร่ำ** นิ่งงัน นัยน์ตาตกลงโต๊ะรับแขกตรงหน้า	2523/356
		154	“หนูไอยากคิดอย่างนั้น คิดอย่าง นม ดูถูกลูกผู้หญิงเพศเดียวกับเราเกินไป ผู้หญิงอย่างคุณพราว ยังมีอีกมาก**นัก**...”	2523/361

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	155	เหตุนี้ แม้พราวจะด้อยด้านภาษาไทยอยู่บ้าง โดยเฉพาะสำเนียงที่พูด หล่อนก็ยังมีความภูมิใจ**เสมอ**ว่าหล่อนเป็นผู้รู้คนหนึ่ง	2523/363
		156	ด้วยความรู้ที่ค่อนข้างชัดเจนในด้านภาษาจีน ช่วยให้หล่อนชนะอุปสรรค**นานา**ประการในด้านธุรกิจการค้ามาได้	2523/363
		157	“เขาฉลาดกว่าเรา เขาคงรู้มากกว่าเรา เขาเหนือกว่าเรา**ทุก**ด้าน ยกเว้นเขาไม่สวย แต่ความสวยไม่มีประโยชน์ ถ้าสวยแล้วไม่ฉลาดเท่าเขา	2523/364
		158	“ได้จิบน้ำชาอุ่นท้อง ชุ่มหัวอกแถมด้วยการเผาบุหรี่อีกมวนพราวก็รู้สึกอารมณ์*แจ่มใส*ขึ้น**บ้าง**	2523/365
		159	ทั้งสองคลอเคลียกันอยู่ที่ระเบียงตึกด้านหน้า ซึ่งแสงไฟทอเข้ามาไม่สว่าง**นัก** พราวก็อดใจมิได้	2523/368
		160	พราวทั้งกลัวทั้งตกใจ จนสะอื้นออกมาและน้ำตาไหลพรากสามีกลับไม่นำพาเดินกลับไปกลับมา ปากพูดพล่ามเหมือนคยเสียสติ แสดงว่า คงโกรธ**จัด**	2523/374
		161	คุณเทวัญ คงขับรถออกไปจากบ้านอย่างไม่ยอมสนใจ**แม้แต่น้อย**	2523/377
		162	“...คุณอานี่แย่แย่กว่าที่อังคิดไว้เสียอีก ทำไมคะคุณพราวแกทำแค่นั้น มันผิดร้ายแรง**นัก**หรือคะ คุณอา”	2523/385

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	163	“ทำไมหยาบคายอย่างนี้เรียกเมียของตัว มัน **ทุก** คำ แล้ว นังนี่ อังระคายหูเหลือเกิน นี่หรือคะผู้ดี...”	2523/385
		163	“ทำไมหยาบคายอย่างนี้เรียกเมียของตัว มัน ทุก คำ แล้ว นังนี่ อังระคายหู **เหลือเกิน** นี่หรือคะผู้ดี...”	2523/385
		164	“...กรุณาให้เกียรติแม่ของลูกคุณอาด้วย พูดถึงเขาลับหลังให้เป็นผู้ดีสมกับเชื้อสายของคุณอา**สักหน่อย...”**	2523/386
		165	“ออกจากนี่ นายจะไปไหน” ชั้นถามเมื่ออังสนาอุ้มลูกชายมานั่งใกล้ ๆ “ก็กลับบ้าน. หล่อนตอบเพิ่มเติม**อีกหน่อย**	2523/405
		166	“คุณพราวยังมีอะไรๆเด็กอยู่มาก คงอ่านคุณอาไม่ได้ลึกซึ้ง**นัก**หรอกค่ะ ถึงได้กลัว...”	2523/408
		167	“แต่พี่ก็มีวิธี คิดไว้แล้ว” สีหน้าพราวดี**ขึ้น** แววตามีความหวังขึ้นบ้าง	2523/418
		168	“แต่พี่ก็มีวิธี คิดไว้แล้ว” สีหน้าพราวดีขึ้น แววตามีความหวังขึ้น**บ้าง**	2523/418
		170	เขาพยายามกอดจูบด้วยกลยุทธ์ที่ชำนาญ แต่ไม่สู้ได้ผล**นัก**เพราะพราวกำลังเสียอารมณ์ หล่อนจึงปัดป้อง	2523/420
		171	“หมวยว่าคุณผู้ชายไม่ใช่คนดี**นัก** หรอกค่ะ เขามาได้กับนายก็เพราะเงินเงินของนาย...”	2523/423
		172	หมวยพูดภาษาไทยชัดเจนกว่าคนไท**ยหลาย**คนทีเดียว เพราะชัดเจนและแจ่มชัด	2523/425

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อนวนิยาย	พิมพ์ครั้งแรก	ลำดับที่	คำขยายที่บอกปริมาณ	ปี/หน้า
อังสนาหย่าผัว (รพีพร)	2523	173	“เจตนาของพี่ไม่มีอะไรมาก อยากฝึกเขาให้เป็นผู้เป็นคนเสียทีอดีตของเขา เละเทะ**เหลือเกิน**...”	2523/428
		174	“ที่ใจคอไม่ดีก็แสดงว่า เรายอมรับพลังของเด็ก ๆ นั่งเอง พลังเหล่านี้จะเติบโต**ขึ้น**ทุกขณะ ...”	2523/445
		175	“อังเขาพูดอะไรบ้าง” “ก็คุยนาน เดี๋ยวนี้สวย**ขึ้น**เยอะผ่องใสเปล่งปลั่ง...”	2523/545
		176	“...อังเขาระวังตัว ถ้าไอด๊อคโทรมาแกจะคอยฟังไม่ได้ เขาไล่ให้ไปทำงาน ที่รู้รายละเอียดกเพราะอังสนาเขาคุยอวด ท่าทางจะชื่นชมไอ้ด๊อค*มาก*ขึ้น**ทุกที**”	2523/554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาววรรณนิสา ปานพรม
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2531
สถานที่เกิด	จังหวัดราชบุรี
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย)
	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์